

ஸ்ரீ:
ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீவர்திருவடிகளை சரணம்.

திவ்யப்பிரபந்த திவ்யார்த்த நினைகபுரையாகிரியரான
ஸ்ரீ காஞ்சி பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமிகளால்
இயற்றப்பட்ட

பதவுரையோடும் விசேஷ வுரையோடும் கூடின

நித்தியாநுஸந்தானம்.

R. Kanagasabai

AGENT, "DIVYANTHA DIPIKA"
MADRAS, PRINTING PRESS, MADRAS

பாண்டிச்சேரி பெருமான்கோவில் ஸன்னிதி விதியில் வசமும் மகன் வியாபாரியும்

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ சிகாமணியுமான, பெனுகொண்டர்

ஸ்ரீமான் கோ. ஜெயராமு செட்டியார் அவர்களால்

R. Kanagasabai,
AGENT, "DIVYANTHA DIPIKA"
MADRAS, PRINTING PRESS, MADRAS

சென்னை லிபர்டி பிரஸ்ஸிலும் மாடல் பிரஸ்ஸிலும்

அச்சிடுகிக்கப்பட்டது.

1943

விலை 2-8-0]

[தபால் செலவு தனி.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பிரதாய புத்தக விளம்பரம்

கெ. 39, சின்ன காஞ்சிபுரம் ஸன்ஸிதி வீதி, கரந்தமாலா ஆபீஸில் கிடைக்கும்

புத்தகங்களின் ஜாபிதா

P. B. அண்ணங்கராசாரியரின் வெளியீடுகள்

கு. அ.	கு. அ.
1. பகவதராமாநுஜ கரந்தமாலா. (தெலுங்கு விடி) உடையவர் அருளிச் செய்த ஸ்ரீ பாஷ்யம் முதலிய ஸகல கரந்தங்களும் ஒரே ஸம்புடமாக வுள்ளது. 6 0	22. ஸ்ரீ வசனபூஷணம் ஆசார்ய ஹ்ருதயம் முமுக்ஷுப்படி நத்வத்யயம் இவை கருத் துரையுடன் (அற்புதமான பதிப்பு) 3 8
2. ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிக கரந்தமாலா. (தேவநாகர விடி) ஸ்ரீ தேசிகன் அருளிச் செய்த ஸம்ஸ்கிருத கரந்தங்கள் யாவும் எட்டு வால்யமாக அச்சிட்டிருப்பவை. 25 0	23. வேத ஸக்ஷண விசாரத் தொகுதி 1 8
(இவை தனித்தனி வால்யமாகவும் கிடைக்கும்.)	24. திருவாய்மொழி விரிவுரை 600-பாகரங்கள் வரை 12 8
3. ஸ்ரீதேசிக கரந்தமாலா. ஸம்பிரதாய விபாகம். (தெலுங்கு விடி) ஸ்ரீ தேசிகன் அருளிச் செய்த முப்பத்திரண்டு ரஹஸ்ய கரந்தங்களும், தேசிகப் பிரபந்தமென்றும் தமிழ்ப் பிரபந்தங்களுமென்றும் ஒன்று சேர்ந்த ஸம்புடம். 5 0	25. பிள்ளையந்தாதி உரை 0 6
4. ஸ்ரீமத் வாவர முநீந்தர கரந்தமாலா. (தெலுங்கு விடி) மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த ஸ்ரீ வசன பூஷண நத்வத்யய - முமுக்ஷுப்படி - ஆசார்ய ஹ்ருதய வியாக்கியானங்கள் தான்கும் ஒன்று சேர்ந்த ஸம்புடம். 6 0	26. மணவாள மாமுனிகள் வைபவம் 0 4
5. பகவத் விஷயம். (தெலுங்கு விடி) * 8 முப்பத்தாறுபாக 1—4 பத்தங்கள் 5 8	27. ஷே. ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸௌபாக்க்யம் உரையுடன் 0 12
6. முதலாயிரம் - திவ்யார்த்த தீரிகை 12 0	28. தர்க்க சாஸ்திரஸாரம் (நாகரி) 0 3
7. பெரிய திருமொழி ஷே. 13 0	29. ஸ்ரீரங்க ராஜஸ்தவம் (தமிழ்ரை) 2 8
8. திருக்குறு, திருநெடுந்தாண்டகம் ஷே. 2 8	30. தென்னாசார்ய ஸம்பிரதாயம் 1 0
9. இயற்பா ஆயிரம் விரிவுரை ஷே. 12 0	31. கூரத்தாழ்வான் வைபவம் 0 4
10. முகுந்தமாலா உரை 0 6	32. அண்ணாவைப்பல ஸஞ்சிகைகள் 0 12
11. ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ர ரத்னம் உரை 0 12	33. ஸதாசார்ய ஸங்கீதிரக்ஷா 0 6
12. வரதராஜ ஸ்தவ வியாக்கியானம் (தமிழ்) 1 0	34. ஸகந்தம்பிரதாய பரிசுத்தி 0 6
13. ஸாதர்சன சதக வியாக்கியானம் (தமிழ்) 1 0	35. க்ருஷ்ணவதார கதா ரஹஸ்யம் 0 8
14. கோதா ஸ்துதி வியாக்கியானம் ஸம்ஸ்கிருதமும் தமிழும் 0 10	36. உபந்யாஸ ரத்னமாலா (கரந்த விடி) 0 6
15. விவாத விஷய பரிசீலனைப் புத்தகங்கள் 1 0	37. பாலபோத ரஸாயகம் 0 3
16. காஞ்சி அத்திகிரி வைபவம் (வசனம்) 0 4	38. ரக்ஷாவினோசக பாவப்ரகாசிகா (நாகரி) 0 6
17. ஸமுத்ர சரணுகதி விசேஷார்த்தங்கள் 1 0	39. காஞ்சி ஹஸ்திகிரி வைபவம் " 0 4
18. ஷே. ஸம்ஸ்கிருதம் (தேவநாகர விடி) 0 8	40. ப்ரஹ்ம வ்யாப்தி பரிஷ்கிரியா " 0 6
19. பூருவாசார்யரின் அருளிச்செய்த ஸகல ஸ்தோத்ர பாடங்கள் (நாகர விடி) 1 8	41. ஸமஸ்யமாநோகதி ஸௌஷ்டவ விமர்சம் உரையுடன் 1 0
20. திருமந்திரார்த்தம்—தாத்பரியச் சுருக்கம் 0 12	42. விசேஷார்த்த ரத்னாகிதி (முதல் மலர்) 0 8
21. ஸ்ரீஸைலேசாஷ்டக வியாக்கியான விஷயம் 0 8	43. தித்யா துஸந்தான விரிவுரை 2 8
	44. ஸ்வாப தேசார்த்த ஸாகரம் 0 8
	45. ஸக்ஷரீ நத்வவிகிரணயம் 0 4
	46. ரத்த பரீக்ஷா 0 4
	47. தேசிகஸங்கீதி ஸித்தாஜ்ஞகம் 0 8
	48. அஹ்ருதஸஹீ. (மாதப் பத்திரிகை) வகுஷச் சந்தா 3 8
	49. ராமாநுஜ பதிரிகா ஷே. தெலுங்கு பாவை வகுஷச் சந்தா 1 4
	50. ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸாதா ஷே. ஸம்ஸ்கிருத தமிழ்நி ஷே. 2 8

மற்றுமுள்ள நூல்களுக்கு நேரில் விசாரிக்க

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பந்தாய ஸாரதிதி.

உலகில் பிரமனால் படைக்கப்பட்ட யோனிகள் பலபல. அவற்றுள் மானிடப் பிறவியில் ஜனிக்கப்பெறுவது எவ்வளவோ கிசேஷம். அதிலும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ குலத்தில் பிறக்கப்பெறுவது ஒப்புயர்வற்ற கிசேஷம்.

ஆர்மார்தர ஸஹஸ்ரதந்தவங்களின் பலஞக ஸ்ரீவைஷ்ணவகுலத்தில் ஜனிக்கப் பெற்றவர்கள் தங்களுடைய பிறப்பைப் பெருமைப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டுவது மிகவும் அலசியம். அதற்காக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் முக்கியமாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய கிஷயங்கள் இங்குத் தொகுக்கப்படுகின்றன. இவ்விஷயங்களை ஒவ்வொருவரும் நித்தியம் அதுஸந்தானம் செய்வது நன்று. இதுவே முக்கியமான நித்யாதுஸந்தானம்.

எம்பெருமான் ஸம்ஸாரிகளை உய்வித்தற் பொருட்டு மதஸ்ய, கூர்ம, வராஹ, ராவிம்ஹ, வரமன, ராமக்ருஷ்ணாதி அவதாரங்களைச் செய்தமையும், அந்த விபவாவதாரங் களை இழந்தவர்களான நம்போலியர்க்கும் காட்சி தருகைக்காக, கோயில் திருமலை பெரு மான்கோயில் திருநாராயணபுரம் முதலான திவ்ய தேசங்களில் அர்ச்சாருபிபாக எழுந் தருளியிருக்கும் தன்மையும், இந்தப்பெருமைகளை நமக்கு உணர்த்துதற்காக ஆழ்வார் களையும் ஆசாரியர்களையும் இக்ரிலவுலகில் திருவவதாரம் செய்கித்து உபகரித்தமையும் ஆகிய இவற்றை நித்தியமும் கெஞ்சார அதுஸந்திப்பதே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் ஜன்ம ஸாபஸ்யமாகும்.

இவற்றைப்பற்றின விவரணங்களை இங்கே சிறிது காட்டுவோம்.

எம்பெருமான் செய்தருளின அவதாரங்கள் எண்ணிறந்தவை. “தசாவதா ரங்கள்” என்று வழங்கிவருவதைக் கொண்டு பத்து அவதாரங்களே பகவான் செய்தவை யென்று எண்ணலாகாது. எண்ணிறந்த அவதாரங்களுள் மதஸ்ய கூர்மாதிகளான பத்து அவதாரங்கள் சிறப்பாக எடுத்துக் கூறப்படுகின்றனவத்தனை.

எம்பெருமானுடைய அர்ச்சாவதாரங்களும் எண்ணிறந்தவை. பத்த சிகாமணி களான ஆழ்வார்களின் திருவாக்கில் புகுந்து புறப்பட்ட அர்ச்சவதாரங்களே திவ்ய தேசங்கள் என வழங்கப்பெறும்.

திவ்ய என்கிற பதத்தை நமது பெரியோர்கள் ப்ரமாணப்ரமேய ப்ரமாதாக்களில் தருதி நோக்கி வெகு அழகாக உபயோகப்படுத்தி யுள்ளார்கள். எம்பெருமானைப் பற்றித் தெரிவிக்கும் நூல்கள் எல்லாவற்றினுள்ளும் தமிழ்வேதமே சிறந்ததென்கிற கருத்தினால் அதனைத் திவ்யப்ரபந்தம் என்றார்கள். அந்த திவ்யப்ரபந்தங்களைப் பாடினவர்களை திவ்ய ஸுலிரிகள் என்றார்கள். திவ்யஸுலிரிகளால் திவ்யப்ரபந்தங்களில் மங்களாசாஸனம் செய் யப்பெற்ற தலங்களையே திவ்யதேசம் என்றார்கள். இது எவ்வளவு திவ்யமான அமைப்பு.

திவ்யஸுலிரிகளான ஆழ்வார்கள் பதின்மர். 1. பெரப்பையாழ்வார். 2. பூதத் தாழ்வார். 3. பேயாழ்வார். (இம்மூவரையும் முதலாழ்வார்களென்று கூறுவது ஸம்பிர

நசயம்) 4. திருமழிசையாழ்வார். 5. நம்மாழ்வார். 6. குலசேகராழ்வார். 7. பெரியாழ்வார். 8. தொண்டாடிப் பொடியாழ்வார். 9. திருப்பாணாழ்வார். 10. திருமங்கையாழ்வார்.

நம்மாழ்வாருடைய கீழ்வான மதுராகவியாழ்வாரையும் பெரியாழ்வாருடைய திருமகனாரான குடிக்கொடுத்த நாச்சியாசனென்கிற ஆண்டாளையும் சேர்த்து “ஆழ்வார்கள் பண்ணிருவர்” என்று வழங்குதலுமுண்டு. ஆண்டாள் ஸ்ரீமதுராலக்ஷியின் அபிசமாதந் தோன்றியவளாதலால் பிராட்டிமார் வகுப்பில் எண்ணப்பட்டவளாயிருந்தும், திவ்யப்பரத் தமருளிச் செய்த காரணத்தினால் ஆழ்வார்கள் கோஷ்டியிலும் எண்ணத்தகுதியுடையாள்.

மதுராகவிகள் எம்பெருமான் கிஷயத்தில் ஒன்றும்பாடாமல் நம்மாழ்வார் கிஷய மாகவே பத்தப்பாகரம் பாடியிருந்தாலும் இவருடைய பிரபந்தத்தையும் திவ்யப்பரத் கோஷ்டியிலே சேர்த்து, இவளையும் திவ்யஸூரி கோஷ்டியிலே சேர்த்தார்கள் பூருவாசாரி யர்கள். ஆகவே இவர் மதுராகவியாழ்வாராயினர்.

1. பொய்கையாழ்வார். இவர் காஞ்சிபுரத்தில் திருவேங்கா என்கிற ஸ்ரீயதோக் தகாரிஸந்தியைச் சேர்ந்த பொய்கையில் ஐப்பசியில் திருவோணத்தில் அவதரித்து 100 பாசாங்கள் கொண்ட முதல்திருவந்தாதியை அருளிச் செய்தார்.

2. பூதத்தாழ்வார். திருக்கடன்மல்லையில் ஐப்பசியில் அகிட்டத்தில் அவ தரித்து 100 பாசாங்கள் கொண்ட இரண்டாம் திருவந்தாதியை அருளிச் செய்தார்.

3. பேயாழ்வார். மயிலையில் ஐப்பசியில் சதயத்தில் அவதரித்து 100 பாசாங் கள் கொண்ட மூன்றாத்திருவந்தாதியை அருளிச் செய்தார். இம்மூவரும் திருக்கோவ லூரில் சந்தித்தவர்கள்.

4. திருமழிசையாழ்வார். திருமழிசையில் வையில் மகத்தில் திருவவதரித்து 96 பாசாங்கள் கொண்ட நான்காம் திருவந்தாதியையும் 120 பாசாங்கொண்ட திருச் சந்த விருத்தத்தையும் அருளிச் செய்தார்.

5. நம்மாழ்வார். திருக்குருகூரில் வைகாசியில் லிசாகத்தில் திருவவதரித்து திருவிருத்தம் பாசாம் (100) திருவாகிரியம் (7) பெரிய திருவந்தாதி (87) திருவாய்மொழி (1102) ஆகிய 4 திவ்யப்பிரபந்தங்களை அருளிச்செய்தார்.

6. மதுராகவியாழ்வார். ஆழ்வார்திருக்கரிக்கு ஸம்பத்திலுள்ள திருக்கோருவில் செத்திரை செத்திரை கஷத்திரத்தில் திருவவதரித்து “தேவமுற்றறியேன்” என்று நம்மாழ்வாரைத் தவிர வேறு தெய்வமறியாதவராய் ஆழ்வார்கிஷயமாக 11 பாசாங் கொண்ட கண்ணிதுண்சிறுத்தாய்பை அருளிச்செய்தார்.

7. குலசேகராழ்வார். திருவஞ்சிக்கனத்தில் மாசிப்புனர்பூரத்தில் அவதரித்து 105 பாசாங்கள் கொண்ட பெருமான் திருமொழியை அருளிச்செய்தார்.

8. பெரியாழ்வார். ஸ்ரீ கில்லிபுத்தூரில் ஆனில்வாதிடில் அவதரித்து 12 பாசா ங்கொண்ட திருப்பல்லாண்டையும் 461 பாசாங்கொண்ட “பெரியாழ்வார் திருமொழி” யன் வழங்கும் பிரபந்தத்தையும் அருளிச்செய்தார்.

9. ஆண்டாள். ஸ்ரீ கில்லிபுத்தூரில் திருவாடிப்பூரத்தில் பெரியாழ்வார் திருமகனாய்த்தோன்றிச் சூடிக்கோத்த நாச்சியார் என்று திருநாமம் பெற்று 80 பாசாங் கொண்ட திருப்பாணையும் 143 பாசாங்கொண்ட நாச்சியார் திருமொழியையும் அருளிச் செய்தாள்.

10. தோண்டரடிப்போடியாழ்வார். மண்டங்குடில் மாக்முதிக் கேட்டடிகில் திருவவநரித்து 10 பாகாக்கொண்ட திருப்பள்ளி யெழுச்சியையும் 45 பாகாக்கொண்ட திருமாலையையும் அருளிச்செய்தார்.

11. திருப்பாணுழ்வார். உறையூரில் கார்த்திகை ரோகினியில் திருவவநரித்து 10 பாகாக்கொண்ட அமலனாகியேன் அருளிச்செய்து அழகிய மணவாளனுடைய திருமேனியில் அந்தர்த்தான மடைத்தனர். முரீவாஹநர் என்பதும் இவரையே.

12. திருமங்கையாழ்வார். திருவாலி திருநகரியைச்சார்ந்த திருக்குறையனூரில் கார்த்திகையில் கார்த்திகைநாளில் திருவவநரித்து, கம்மாழ்வார் அருளிய நான்கு வேத ஸாரமாயிய நான்கு திவ்யப்பிரபந்தங்களுக்கு ஆறு அங்கம்போன்ற 6 திவ்யப்பிரபந்தங் களை யருளிச்செய்தார்.

(1) பெரியதிருமொழி—	1084.	(4) சிறியதிருமடல்.	1.
(2) திருக்குறையந்தாண்டகம்.	20.	(5) பெரியதிருமடல்.	1.
(3) திருவெழுந்தரிருக்கை.	1.	(6) திருநெடுந்தாண்டகம்.	30.

இவ்வாழ்வார்கள் யாவரும் கம்மாழ்வார்க்கு அவயவபூதர்களென்றும், கம்மாழ்வாரே ப்ரதானபூதரான அவயவன்வென்றும் ஸம்பந்தராயம். ஆசார்யகோஷ்டியில் சேர்ந்த உடையவரையும் கம்மாழ்வாருடைய அவயவன்களில் திருவடியாக நிர்வஹித்தார்கள். ஆளதுபற்றியே கம்மாழ்வாருடைய பாதுகைக்கு இராமானுசன் என்றே திருநாமம். இவர் விஷயமாகத் திருவாங்கத்தமுதனார் அருளிச்செய்த இராமானுச நூற்றந்தாதியும் திவ்யப்பிரபந்தத் திரவிலே பரிகணிதமாகிற்று. இதை ப்ரபங்காயதீர் என்பார்கள். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் இதனை முகபாடம் செய்து கீத்தியம் அநுஸந்திப்பது கிரேஷம்.

இனி ஆசாரியர்களைப்பற்றிச் சிறிது பேசுவோம்.

ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள். காட்டுமன்னார் ஸங்கீதியில் ஆனிமீ அனுஷத்தில் அவநரித் தவர். கம்மாழ்வாரை யோகத்தகையின் ஸாக்ஷாத்கரித்து திவ்யப்பிரபந்தங்களை உபதேசம் பெற்றவர். ஆசார்யபதம்பரையில் கம்மாழ்வாருக்கு அடுத்த ஸ்தானத்திலுள்ளவர். இவர் சில க்ஷந்தங்கள் அருளிச்செய்திருந்தும் இப்போது ஒன்றும் கிடைப்பதில்லை.

உய்யக்கொண்டார். ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளின் சிஷ்யர்களில் இவர் தலைவர். சித்திரைமாதத்துக் கார்த்திகையில் திருவவநரித்தவர். ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் தமது திருக் குமாரரான ஸர்வா முனிகளுக்கு ஒரு திருக்குமாரர் அவநரிப்பர் என்றறிந்து அவர்க்கு உபதேசிக்குமாறு ஸகலார்த்தங்க்களையும் இவரிடத்தில் உபதேசித்தருளியிருத்தார்; அதனை கிறைவேற்றதற்கு முன்னமே இவர் திருநாட்டிக் கெழுந்தருளினார்.

மணக்கால்சும்பி. உய்யக் கொண்டாருடைய சிஷ்யர்களில் இவர் தலைவர். இவர் ஸ்ரீசாசார்யரிடத்தில் ஸகலார்த்தங்க்களையும் பெற்று, ஆளவந்தாறை மிகவும் அதுவர்த்தித்து சிஷ்யராக்விக்கொண்டு அவருக்கு உபதேசித்தருளினார். இவர் மாகியில் மகத்தில் திருவவ நரித்தார்.

ஆளவந்தார். இவர் ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளின் திருப்போரனார். உடையவருடைய ஆசாரியர்களுக்கு ஆசாரியர். ஆடி 8-த்தாடத்தில் காட்டுமன்னார் ஸங்கீதியில் திருவவ நரித்தவர். ஒப்புயர்வற்ற மஹானித்தவன். ஆகமப்ராமான்யம், வரித்தித்யம், தேவர்த்த

நிர்வாணங்கள் அருளிச்செய்தவர். ஸைவஸாசனம் பாஷ்யம், அஷ்டர்லோகி, ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம், ஸ்ரீகுணாத்மகோசம் முதலிய கார்த்தங்கள் அருளிச்செய்தவர். வைகாசி மீ அஷ்டஷத்திஸ் அவதாரம். தமிழில் மஹாலித்வானாக ப்ரவரித்தான பிள்ளைப்பெருமானாய்க் கார் இவருடைய சிஷ்யரென்பர்.

நஞ்சீயர். இவர் அத்வைத ஸம்பந்தாயத்திலிருந்து பட்டரால் திருத்திப்பணி கொள்ளப்பட்டவர். முன்னினைமயில் வேதாத்திகள் என்றும் மாதவாசார்யர் என்றும் ப்ரவரித்தர். பட்டர் திருவடிகளில் ஆக்கித்த பின்பு உத்தமமாச்சரியாகி நஞ்சீயரென்று திருநாமம் பெற்றார். இவர் திருவாய்மொழிக்கு ஒன்பதினுடிர்ப்படி உடையம் மற்றஞ்சில தீவ்யப்ரபந்தங்களுக்கு விபாக்விமானமும் ஸ்ரீஸூக்த பாஷ்யமும் அருளிச்செய்தார். [இப்போது கிஸ் வெளியிட்டிருக்கும் ஸ்ரீஸூக்தபாஷ்யம் இவருடையதன்று.] பங்குனி புத்தாத்தில் இவ்வவதாரம்.

நம்பிள்ளை. நஞ்சீயருடைய சிஷ்யர்களில் தலைவர். வரதராஜாசார்யர் என்பது இவருடைய கீஜாமதேயம். பிறகு லோகாசார்யர் என்ற கிறப்புப்பெயருமுண்டாயிற்று. இவருடைய ஸகலசாஸ்த்ர ப்ரவரிண்யம் வரதாமகோசம். தீவ்யப்ரபந்தங்களில் கிரேஷ்ணர்த்தங்களுக்கெல்லாம் இப்போகிரியர் முதமாகவே வெளியாயின. கார்த்திகையில் கார்த்திகைநாளில் திருவவதாரம்.

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை. நம்பிள்ளையின் சிஷ்யகோஷ்டிகளில் தலைவர். பெரிய வர்ச்சான்பிள்ளையோடுகூடவே ஸைவர்த்தங்களுக்கும் கேட்டவர். திருவாய்மொழிக்கு 80 முப்பத்தாறுபாப்படியென்ற விபாக்விமானம் பட்டோலை கொண்டவர். திருநாமம்—ஸ்ரீக்ருஷ்ணபாதர்.

பிள்ளைலோகாசார்யர். வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையின் திருந்ருமார். ஆசார்ய ஸ்ருத்தியம் முதலிய ஆத்யாச்சார்ய கார்த்தங்களருளிச்செய்த அமுலியமணவானப்பெருமானாய் ஸாயனார்க்குத் திருந்தமைவார். (இருவரும் ஸைஷ்டிகப்பாழ்மசாரிகள்.) இவர் பேரருளாலுடைய அபராவதாரர். ஸ்ரீவசுப்பூஷணம், முழுக்ஷூப்படி முதலிய அஷ்டா தசாஹஸ்யாதிகள் அருளிச்செய்தவர். நம்பிள்ளையின் திருநாமமாயி உலகாசிரியர் என்பதே இவர்க்குச் சாந்தப்பட்டது. இவருடைய தீவ்யஸூக்திகள் அவதரிக்கவில்லையாகில் இவ்வுலகம் இருள் தருமா ஞாலமே. பகவதவதாரம்போலவே இவாவதாரமும் போற்றத்தக்கது. ஐப்பசியில் திருவோணத்தில் கோயிலில் திருவவதாரம்.

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை. பிள்ளைலோகாசார்யருடைய திருவடிகளில் தலைவர். வைகாசி விசாகத்தில் குந்திகோத்தில் திருவவதரித்தவர்.

மணவாளமாமுனிகள். திருவாய்மொழிப்பிள்ளையின் சிஷ்யர்களில் தலைவர். ஆழ்வார் திருக்களியில் ஐப்பசியில் திருமுலத்தில் எம்பெருமானருடைய அபராவதாரமாகத் தோன்றியவர். ஸகல சாஸ்த்ரங்களிலும் பிகத் தெளிவான ஞானம் பெற்றவர். இவருடைய தீவ்யஸூக்திகளின் பெருமை ஒப்புபார்வற்றது. ஸ்ரீரங்கநாதனுக்கும் ஆசார்யராக அமைந்தவர். ஆசார்யரென்ற கிற வ்யபதேசம் இவர் தமக்கே முக்கியமாக இணங்குவதென்பது இவருடைய தீவ்ய ஸூக்திகளில் அவகாஹித்தவர்களுக்கு அறியவெளிதாம். ஆசார்ய பரம்பரை இவரளவிலே லிசார்த்தம். அஷ்டதிக்க கஸ்தாபகரிவர்.

உடையவருடைய மற்றொரு சிஷ்ய பரம்பரை

திருக்குகைப்பிரான்பிள்ளான். உடையவருடைய கீயமனத்தினால் திருவாய் மொழிக்கு ஆரூரெப்படி வியாக்கியானமருளிச் செய்தவர்.

கிடாம்பியாச்சன். உடையவருடைய திருமடைப்பள்ளி கைவகரியத்தில் அமர்ந்திருந்தவர். ஸகலார்த்த ஸாந்திரர். “இத்யதிராஜமஹாநஸபரிமள....” என்றும், “எதிவானூர் மடைப்பள்ளி வந்த மணமெங்கள் வார்த்தையுள் மன்னியதே” என்றும் ஸ்ரீதேவிகள் அருளிச்செய்தவற்றால் இவருடைய பெருமை விளங்கும்.

எங்கனாழ்வான். “தினவடந்தச் சொல்லுவர் திருவெள்ளறைச்சொழியர்” என்று பரவித்தமான வழக்கு இவரைப்பற்றியதே. விஷ்ணு சித்தாராயரென்பது திருநாமம். ஸ்ரீவிஷ்ணு புராண வியாக்கியானம் முதலியன அருளிச்செய்தார்.

நடாதாரம்மாள். எங்கனாழ்வானுடைய சிஷ்யர்களில் தலைவர். வரதகுரு என்று திருநாமம். ஸ்ரீபாஷ்யப்ரவசனத்தில் திகழ்ந்த மஹா வித்வான். இவருடைய ஸ்ரீபாஷ்யார்த்த கிரவாணமே ச்ருதப்ரகாசிகைபாக அவதரித்துள்ளது.

இராமானுசப்பிள்ளான். அம்மானுடைய சிஷ்யர்களில் தலைவர். கிடாம்பியப் புள்ளார் என்பதும் இவரையே. தேசிகருடைய மாதுவர். சில க்ஷந்தங்களுளிச் செய்திருப்பதாகக் கேள்வி.

ஸ்ரீ கீகமாந்த தேசிகள். புட்டாசித் திருவேணத்தில் திருவேங்கடமுடையானுடைய திருமணியின் அம்சமாகக் கச்சிப்பதியில் ஸ்ரீநீபப்ரகாசன் ஸந்நிதியருகில் (தூப்புலில்) திருவவதரித்தவர். ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரர், கவிதார்க்கிகலிம்ஹம், வேதாந்தரசராயர், இப்பாதிபல பிருதாவலிகளைப் பெற்றவர். வடமொழியிலும் தென்மொழியிலும் சிறந்த பல திவ்யக்ஷந்தங்களை வருளிச்செய்தவர்.

நயனாராசார்யர். ஸ்ரீதேவிகளுடைய திருக்குமாரர். குமார வேதாந்தாசார்யர் என்பதுபரிவாசையே. “தீபாத் உத்பநந் பரதீபம்” என்னுமாபோலே தேசிகனிலும் விஞ்சிய ஞானவிளக்கமுடையவர். சில வியாக்கியான க்ஷந்தங்கள் அருளிச்செய்தவர்.

உபஸம்ஹாரம்

இப்படிப்பட்ட ஆழ்வார்களும் ஆசாரியர்களும் அவதரித்ததனால் இந்தியவுலகம் பெருமைபெற்றது. இவர்கள்து வைபவங்களை (ஆஸ்து) திருநாமங்களை நாடோடும் சிந்தனைசெய்வதே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குச் சேமகதியாகும்.

சூழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாய ஸார நிதி முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:
பேரருளாளன் பெருத்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்

சூர்வார் எம்பெருமானுர் ஜியர் திருவடிகளே சரணம்

பெருமான்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்ஸ்வாமி அருளிய
தீவ்யார்த்த தீபிகையுரையின் ஸங்க்ரஹத்தோடு கூடின

நி த ய ர நு ஸ ந் த ர ன ம்.

பொதுத்தனியன்கள்

நம்பெருமாள் அருளிச்செய்தது

ஸ்ரீசௌவெஸாடியாவாகும யிஸ்துராதிமாணாண்டவ்யு |

யதீஃசுபூவணம் வநே ரஜிஜாரகாரம் கோமியு ||

ஸ்ரீசைலேச தயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதி குணர்ணவம்:

யதீந்தர்ப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முகிம்.

ஸ்ரீசைலேச தயாபாத்ரம்	{ திருமணியாழ்வார் என்னும் திரு வாய்மொழிப் பிள்ளையின் திரு வருளுக்கும் பாதாபுதரும்	{ பதீந்தர ப்ரவணம்	{ எம்பெருமானுர் பக்கவிலே பராவண்ய முடையவரு மான
தீபக்த்யாதி குணர்ணவம்	{ ஜானம், பக்திமுதலிய நற்குணங் களுக்குக் கடல் போன்றவரும்	{ ரம்ய ஜாமாதரம் முகிம் வந்தே	{ ஸ்ரீ மணவாள மாமுனிகளை வணங்கா நின்றேன்.

“இப்புனியினாங்கேசற்கு கடனித்தான் வாழியே” என்று வாழ்த்தப்படா நின்ற
ஸ்ரீ மணவாளமாமுனிகள் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் ஸ்ரீ ரங்கராதன் திருமுன்பே,
திருவாய்மொழியின் சிறந்த வியாக்கியான மாகிய சுமூபபத்தாரூபிரப்படிபைப் காஸ
கேதபம் பாஸாதிந் துவருகிற அடைவிலே காலகேத பராத்ருமுறையன்று ஸ்ரீ ரங்கராதன்
நானே ஒரு சிறுபிள்ளை வடிவமுடன் திருவோலக்கத்தினிடையே ஓடிவந்து வக்கப்பிள்ளை
ஸ்ரீ சைலேசதயாபாத்ரமென்று தெரடங்கி இத்தத் தனியனை வெளியிட்டுச் சென்றது
மன்றியிச, வடமொழிவேதத்தின் ஆதியிலும் அந்தத்திலும் ப்ரணவோச்சாரணம் பண்
ணவது நியதமாயிருப்பதுபோலத் தமிழ்வேத பாராயணத்தின் ஆதியிலும் அந்தத்திலும்
இத்தத்தனியனை ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைவரும் நியதமாக அறுமைதிக்கக் கடவர்களென்று
நியமனமு மருளின்.

மணவாளமாமுனிகளின் ஆசார்யரான திருவாய்மொழிப்பிள்ளைக்கு ஸ்ரீசைலேசர்
என்று திருநாமம்.

கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்தது

வத்யீநாபலஸாரஜிம் நாயபாசுமதியுராயு |

கஷ்டாயாபபுவயுனாம் வநே மானுவாரஜிமாயு ||

லக்ஷ்மீநாதஸமாரம்பாம் நாதயாமுகமத்யமாம்

அஸ்மதாசார்ய பர்யந்தாம் வந்தே குருபரம்பராம்.

தித்பா நுலுந்தானவுரை

என்புநாந் ஸமாரம்பரம்	என்பெருமானைத் தொடக்கத் திலே உடைத்தாய்	அன்மநாசார்ய பரந்தாய்	எமக்கு ஆசார்யரான எம் பெருமானை முடிவிலே உடைத்தான
சாத யாழந் மத்யமரம்	ஸ்ரீமத் நாதமுனிகளையும், ஆள வந்தாரையும் இடைக்கி உடைத்தாய்	குருபரம்பரம் வந்தே	ஆசார்ய பரம்பரையை வணக் காவினோம்.

இதவும் சூழ்வானுளிச் செய்தது

பொ ளிகுதிவழி அபவாஜி அபயமுறாந்
வழிவோவ மதமுறிகரானி ஆணாய் செனே |
கலவழிவொருவகவெனவழி டெயெகவிறொ
நாநாநாநவழி வரணை ஸரணம் பூவெனே ||

யோநித்யமச்யுதபதாம்புஜயுகம்ருக்ம்
வ்யாமோஹநஸ் தநிதராணி தருணய மேகே
அன்மத்குரோர் பகவதோஸ்ய தயைகளிந்தோ :
ராமாநுஜஸ்ய சரணை சரணம் ப்ரபத்யே.

ய :	வாவொரு என்பெருமானை	அன்மத் குரோ :	எமக்கு ஆசார்யராய்
தித்யம்	என்னும்	பகவத :	ஸமஸ்த கல்பானுண பரி ஸ்ரீணராய்
அச்யுத பதாம்புஜ யுகம் ருக்ம் வ்யாமோஹந :	என்பெருமானது திருவடித் தாமரை வினைகளாகிற் று வரிணத்திற்றுள்ள மிருத் விகுப்பத்தினிலே	தமர எகனிக்தோ :	திருவகுட்கடலான
தத் இதராணி	அத்திருவடிகளுக்குப் புறம் பாயுள்ள விஷயங்களை	அஸ்ய ராமா நுஜஸ்ய	இத்த என்பெருமானுருடைய
தருணய மேகே	தரும்பாக வினைத்தத் தள்ளி விட்டாரோ	சரணை சரணம் ப்ரபத்யே	திருவடிகளை உபாயமாக பந்துவெனே.

ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தது

கோனா விகா யாயதயஸு நயா வினாவினே ஸகலம் யதெவ கியசெந சேதுபாநாபு |
சூடிவழித் கூவவெனவகுகுடவானிராரம் ஸ்ரீதேவியாயுமனம் பூணகாவி சேதுபுர |

மாதாபிதா யுவதயஸ் தகயா விபூதி :
ஸர்வம் யதேவ கியமேக மதன்வயாநாம்,
ஆத்யஸ்ய ந : குலபதேர் வகுனாபிராமம்
ஸ்ரீமத் ததங்கரி யுகளம் ப்ரணமாமி ஸூர்தகா.

மத் அக்ஷயாகாம் கியமேக	என்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு எப்பொழுதும்	ந : ஆத்யஸ்ய குலபதே :	நமக்குக் குலகடல்த ராகிய ஆழவானுடைய
மாதாபிதா யுவதய : தகயா விபூதி ஸர்வம்	தாய், தந்தை, மாதர், மக்கள், செவ்வம் (மற்றுமுள்ள) எல்லாம்	வகுன அபிராமம் ஸ்ரீமத் தத் அக்ஷிபுகளம் ஸ்ரீதகா ப்ரணமாமி	மகிழ்மலர்களினால் அழகாயும் தித்யோஜ்வலமாய் மிருக்கிற அந்தத் திருவடிகளினைய தலையால் வணக்குகின்றேன்.

ஸ்ரீபாசரபட்ட ருளிச்செய்தது

மருதினவாழ் சிவாஜியவஸ்து நாய
ஸ்ரீமதிவாராகுஸெவரயெரமிவாஹாந |
ஹனாஹி ரெணுவரகாலயகேஹிரிஸாந
ஸ்ரீதேவாஜாஸகேஹி பூணகொஷி கிகுடி ||

பூதம் ஸரச்ச மஹதாஹ்வய பட்டநாத
ஸ்ரீபக்திஸார குலசேகர யோகிவாஹாந்,
பக்தாங்கிரேணு பரணாக யதிந்த்ரமிச்சராம்
ஸ்ரீமத்பரான்குசமுரிம் ப்ரணதோஸ்மி நித்யம்.

பூதம்	பூதத்தாழ்வாரையும்	பக்தாங்கிரேணு	தொண்டரடிப் பொதுவாழ்வார்
ஸரச்ச	பொய்கையாழ்வாரையும்	பாகாலயந்திர	திருமங்கையாழ்வார் எம்
மஹத் ஆஹ்வய		மிச்சரம்	பெருமானார் இவர்களையும்
பட்டநாத	பேயாழ்வார் பெரியாழ்வார்	ஸ்ரீ மத்பராம்	
ஸ்ரீ பக்திஸார	திருமழிசை யாழ்வார்	குசமுரிம்	கம்மாழ்வாரையும்
குலசேகர	குலசேகராழ்வார் திருப்பா	நித்யம்	நான்மேலும்
யோகி வாஹாந்	னாழ்வார் இவர்களையும்	ப்ரணதா அஸ்மி	வேளிக்கிறேன்

ஆழ்வார்கள் பதினமனையும் ஆசாரியர்களில் முக்கியமான எம்பெருமானாரையும் சேர்த்து அதுரைத்திருக்கும் ச்லோகமாகிறது. இதில், பொய்கையார் பூதத்தர் பேயார் என்கிற முறைமைப்படியே திருநாமங்களைப் பதியாமல் பூதத்தாழ்வாரை முன்னே பதிக்கும் கம்மாழ்வாரை முடிவிற பதித்திருப்பது ச்லோகம் கூடுதலாகியதே அமைந்த அமைப்பு என்று நினைத்திருவர் சிலர். அங்ஙனன்று: “காஸார பூத மஹதாஹ்வய பக்தி ஸாராம் ஸ்ரீமத்பரான்கு குலசேகர பட்டநாதாம், பக்தாங்கிரேணு முகியாஹா கார்த்திகேயாம் ராமாஹஞ்ச யமிம் ப்ரணதோஸ்மிநித்யம்” என்று அடைவுபடக் களி சொல்லுவதில் அருமைபொன்றுமில்லை; ஆயினும், பூதத்தாழ்வார் தொடங்கி கம்மாழ்வார் முடிவாக அமைக்கப்பட்ட இந்த ப்ரக்ரிபைக்கு எல்ல நிபாமகம் ஒன்றுண்டு கேள்வியின்—

ஆழ்வார்களுள் முக்கியமான கம்மாழ்வாரை அவயவிபாகவைத்து மந்துள்ள ஆழ்வார்களை அவர்க்குத் திருமுடி திருக்கண் முதலிய அவயவங்களாக வைத்துப் பூநுவர சாரியர்கள் ச்லோகங்களினிச் செய்துள்ளார்கள். அவற்றில், பூதத்தாழ்வாரைத் திருமுடி யாகவும், பொய்கை பேயாழ்வார்களைத் திருக்கண்களாகவும், பட்டர்பிரானத் திருமுக மாகவும், திருமழிசைப்பிரானத் திருக்கழுத்தாகவும், குலசேகரப்பெருமானையும் திருப் பான்மெருமானையும் திருக்கைகளாகவும், தொண்டரடிப்பொதுவாழ்வார் திருமார்பாகவும், கவிபனைத் திருநாடியாகவும், எதிராகனைத் திருவடிபாகவும் உருவகப்படுத்தியிருத்தலால், அந்த ப்ரக்ரிபைக்கு ஏற்ப இந்தத் தனியன் திருவவதரித்ததென்று பெரியர் கூறுவர். அவயவபூதர்களை முந்துற வரிசையாகச் சொல்லி, அவயவிபான் ப்ரபங்கஜநகூடஸ்தரை முடிவில் சொல்லியிருப்பது இவ்வகையிலே என்கு பொருந்தமென்றுணர்க. பட்டர் திருக்கோட்டியூரிலே எழுந்தருளியிருக்கும்போது எஞ்சியருடைய பிரார்த்தனையினால் அருளிச்செய்த ச்லோகமிது.

பொதுத்தனியன்களின் உரை முற்றிற்று.

திருப்பல்லாண்டு, பெரியாழ்வார் திருமொழிகளின்
தனியன்கள்

(ஸ்ரீமகநாதமுனிகள் அருளிச்செய்தது.)

மாணாசுவரிக்யக்யு பூரண வெஷாநஸொஷாந
நாவதிவரிசூஷம் ஸாஜோஷாநகாரி ||
ஸாஸாநரிவதூ || ஸம்மநாஸவயு ஸாக்ஷா
கிஜகூஷதிககம் கம் விஷ்ணுவிதகம் தோரி ||

குருமுகமகதித்ய ப்ராஹ்வேதாசேஷாந்
நரபதிபரிகல்பதம் சுல்கமாதாதுகாம;
சுவசாமமரவந்த்யம் ரங்கநாதஸ்ய ஸாஷாந்
ந்விஜுகுலதிலகம் தம் விஷ்ணுசித்தம் நமாமி.

ய:	யாவொரு பெரியாழ்வார்	ப்ராஹ்	{ (பகவத் கிருபையினால்) எடுத்த
நரபதி	{ வல்லபதேவனென்கிற அரச		{ துரைத்தாரோ,
பரிகல்பதம்	{ இல் ஏற்படுத்தப்பட்ட	அமர கந்த்யம்	{ தேவர்களினால் ஸேவிக்கத்
சுல்கம்	{ பந்தயப் பொருளாகிய பொற்	ரங்கநாதஸ்ய	{ தகுந்தவரும்
	கிழியை	ஸாஷாந்	{ ஸ்ரீரங்கநாதனுக்கு தேவரக மாம
ஆநாத காம:	{ மொழிக்க எண்ணமுண்டாய்வு	சுவசாம	{ இரும்
குருமுகம்	{ ஆசார்யமுகமாக ஒரு கண்ணும்	ந்விஜுகுல் திலகம்	{ பிராமண மூலத்திற்குத் திலகம்
அசுதீத்ய	{ நம்காமமே	தம் விஷ்ணு	{ போன்றவருமான
அசேஷாந்	{ (பாதத்துவ நிர்ணயத்திற்கு	சித்தம்	{ அப்பெரியாழ்வாரை
வேதாந்	{ வேண்டிய) வேதங்களைவல்ல	நமாமி	{ வணங்குகிறேன்.
	வற்றையும்		

பாண்டியபட்டர் அருளிச்செய்தவை.

(இருள்கற்ப நேரிசை வெண்பா.)

யின்னார் தடமதின்குழ வில்லிபுத்தூ ரென்றெருகால்
சொன்னார் சுழற்கமலன் குடினேம்—முன்னார்
கிழியறுத்தா னென்றுரைத்தோன் கிழமையினிற் சேரும்
வழியறுத்தோம் கெஞ்சமே வந்து.

யின். ஆர்	"ஒளி கிடைத்த	குழி	(பாதத்துவ நிர்ணயம் பண்ணி)
தட	பெரிய	அறுத்தான்	பொருள் முடிப்பை
மதின்குழ	திருமதிலாளே	என்று	{ அறுத்தருளினார் " என்று
வில்லிபுத்தூர்	குடிப்பட்ட	உரைத்தோம்	{ சொல்லப்பெற்றேன்;
என்று	{ "வில்லிபுத்தூர்" என்று	கெஞ்சமே	{ ஓ! கெஞ்சே!
ஒருகால் சொன்னார்	ஒருகால் உச்சரித்தவருடைய	வந்து	{ ஈ அதுகூலமாய் வரப்பெற்று
சுழற்கமலம்	திருவடித் தாமரைகளை	கிழமைமீனில்	{ அதோகதியாகிற கரகத்திங்
குடினேம்	அபமேற்கொண்டோம்.	சேரும்	{ சேருகைக்குடனான
முன் கார்	{ "புருஷார்த்தம் வெளியாகாத	வழி	{ வழியை
	{ காணத்தில்	அறுத்தோம்	{ அறப்பண்ணினோம்.

பாண்டியன் கொண்டாடப் பட்டர்பிரான் வந்தானென்று
சாண்டிய சங்க மெடுத்தாத—வேண்டிய
வேதங்க ளோதி விரைந்து கிழியறுத்தான்
பாதங்கள் யாமுடைய பற்று.

பாண்டியன்	{ வல்லபதேவனென்கிற பாண்	வேதங்கள்	வேதவாக்கியங்களை
கொண்டாட	{ டிய ராஜன்	ஒதி	உபயோகித்து
பட்டர்பிரான்	{ ப்ரசம்ஸிக்க,	விரைந்து	{ விளம்பியாமல் [திவிரித்து]
வந்தான் என்று	{ "ப்ராஹ்மணர்களுக்கு உபகா	கிழி	{ வித்யாகலிகமாக வலுத்த பொ
சாண்டிய	{ ரகரான பெரியாழ்வார்		{ ருள் முடிப்பை
சங்கம்	{ எழுந்தருளினார் " என்று	அறுத்தான்	{ அறுத்தருளின் பெரியாழ்வா
எடுத்த	நிரன்நிரனான	பாதங்கள்	{ ருடைய
வந்த	சங்குகளை	யாமுடைய	{ திருவடி களானவை
வேண்டிய	{ கையில்கொண்டு	பற்று	{ நமக்கு
	(பணி) வந்த,		{ புகலிடம்.
	{ (விஷ்ணு பாரமயன் தாபந்		
	{ துக்கு) ஆவர்பகங்களான		

-ஓஓ- தனியன் உரை முற்றிற்று. -ஓஓ-

பெரியாழ்வார் வைபவச்சுருக்கம்

ஸ்ரீ ஸில்லிபுத்தூரில் அந்தணர்குலத்திலே ஆஸிரமாதத்து ஸ்வாநிகழ்த்திரத்தில் அவதரித்து விழுந்துவித்தரென்னார் திருநாமமுடையாராயிருந்த இவ்வாழ்வார் அய்யுழிப் பெருமானுக்கு கந்தவனமமைத்துத் திருமாலைகட்டிச் சாத்தபவராயிருந்தார். அக்காலத்து, தென்மதுரைபாசனான வல்லபதேவன் கந்தனின்னும் வழியைச் சிந்தித்துத் தன் புரோகலிதனான செல்வநம்பிசென் உபதேசத்தினால் பல ஸித்வான்களையும் திரட்டிப் பரதத்துவகிரிணயம் பண்ணுகிற விநாயக விநாயக, மதுரைசில ஒரு பெரியஸ்தலத்தில் அபாரமான பணத்தை விநாயகமாய்க் கிழிச்செய்யவேண்டிவந்துப் பலவிடங்களிலுமுள்ள பண்டதர்களுக்கு அழைப்புப்படுத்தியிருக்க யனுப்பினான். இவ்வாழ்வாரைக்கொண்டு பரதத்துவகிரிணயம் செய்கிறவருக்கு அழைப்புப் பூரிஸில்லிபுத்தூர்ப் பெருமான் கனவிலே இவர்க்கு கிபமணம் தந்தருளி, இவர் ஸர்வஜ்ஞராமபடிபாடி விசேஷ உட்கூறும் செய்கருளி மதுரை விநாயகஸ்தலத்து இவன்பயனுப்ப, இவரும் கம்பிரமாய் எழுந்தருளி ஸ்ரீமங்கராபண்ணைப் பரமபுருஷனென்று கருதி ஸ்மிருதி இநிலாஸ புராணங்களைக்கொண்டு பகவானாக உபநயனித்து அக்கிழியை அறுத்துக்கொண்டார். இவ்வளம் பரதத்துவகிரிணயம் செய்கருளின இவ்வாழ்வார்க்கு அரசன் யாவிரையினிது மனோதஸஸம் செய்கித்த, பாம்பகாதனான எம்பெருமான் இந்த மனோதஸஸத்தித நானும் கண்டு களிக்க விரும்பிப் பரிஜாபரிவாரங்களோடு கருடனாயிது எழுந்தருளி நெருக்கித்த, ஆழ்வார் மேலித்து விபத்து யாவிரையினிகளைத் தானமாகக் கொண்டு பகவானையாவும் திருப்பல்லாண்டு பரிசுனர். நேரு விசேஷ பண்டமாணம் பெற்று ஸ்ரீஸில்லிபுத்தூர்க்கு எழுந்தருளி மதுரைசில கிடைத்த பொருள்களைப்பெல்லாம் பகவானுக்கே ஸமர்ப்பித்துப் 'பெரியாழ்வார் திருமொழி' என்னும் திவ்யப் ப்ரபந்தத்தை அருளிச்செய்த முன்போலவே கந்தவனத் திருப்பணியில் கிரதாராயிருந்து வாழ்ந்து விளங்கினார்.

பெரியாழ்வார் வைபவச்சுருக்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

திருப்பல்லாண்டு முன்னுரை

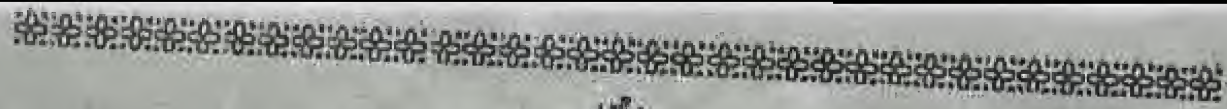
இப்பிரபந்தத்திற்குத் திருப்பல்லாண்டென்று திருநாமம் வழங்குதற்குக் காரணம் யாதெனில்; ஒவ்வொரு பாசாத்திலும் பல்லாண்டு பல்லாண்டு என்றுகொல்லி மங்களாசாஸனம் செய்திருப்பதனால் அதனையே திருப்பல்லாண்டிப் பல்லாண்டு என்று திருநாமம் சாத்தினர். திரு என்பது வட்டமொழியில் ஸ்ரீசப்தம்போல் மேன்மைமையுணர்த்தும்; மேன்மைமையு மங்களாசாஸனம் ப்ரபந்தம் என்றபடி. இப்பிரபந்தம் பல்லாண்டென்று தொடங்கப்படுதலால் குதற்குறிப்பு என்னு மிமங்கணத்தால் திருப் பல்லாண்டெனத் திருநாமம் பெற்றதென்னாயினும்.

அவர்ப்பத் ஸமஸ்தகாமனென்றும் ஸர்வரக்ஷகனென்றும் ப்ரஸித்தனான ஸர்வரக்ஷகன்டால் தமக்கு வேண்டிய மங்களங்களை அவனிடத்தில் பிரார்த்தித்துப் பெறவேண்டியிருக்க, தாம் அவனுக்கு மங்களமுண்டாகுமாறு ஆசாரிப்பது தகுதியாவென்னில்; பகவத்திருபையினில் கிடைத்த பத்தியினால் அந்த பகவானுடைய ஸர்வரக்ஷகத்வம் முதலான குணங்களை அடியோடு மறந்து 'பகவானுக்குக் குறையொன்றுமில்லாமலிருப்பதே தமக்கு 'மங்களம்' என்று இவ்வாழ்வார் கிளைத்த மங்களா சாஸனம் பண்ணுகிறார் என்றுணர்க.

மற்றுள்ள ஆழ்வார்களுக்கும் மங்களாசாஸனத்தில் ஸ்மற்றயிருந்தாலும் அவர்களுக்கு அது எப்போதோ ஒருகாலுள்ளதேயன்றி இப்பெரியாழ்வார்க்குப்போலே கிதயமாயும் முக்கியமாயுமொன்று. அவர்கள் எம்பெருமானை ரக்ஷகனாகப்பற்றி அவனிடத்தில் நக்களுடைய வாழ்ச்சியைப்பெறுவதற்கு விரும்புவார்கள். இவ்வாழ்வார் அப்படியல்லாமல் எம்பெருமானுடைய வாழ்வையே தமக்கு வாழ்வாக கிளைத்துப் பெருமானுக்கு என்ன தீக்குவருகிறதோவென்று பயப்பட்டுக் காப்பீடத்தேற்றி பரமபத்த ராவர். ஆனதுபற்றியே மற்றுள்ள ஆழ்வார்களிடமிக்க பெருமையையுடையவரானது காரணமாகவே இவர்க்குப் பெரியாழ்வாரென்று ப்ரசித்தியுண்டாயிற்று.

"மங்களாசாஸனத்தில் மற்றுள்ளவாழ்வார்கள்
தங்க ஸர்வத்தளவு தானன்றிப்—பொற்கும்
பரிவாரே ஸில்லிபுத்தூர்ப் பட்டர்சொன் பெற்றான்
பெரியாழ்வா ளென்னும் பெயர்"

என்று உபதேசரத்தினமாலையிலே இவ்வர்த்தத்தை மனவாஸமாமுனிகள் அருளிச்செய்தார்.

மு:

பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த

திருப்பல்லாண்டு

(குறள் வேண் சேந்துறை.)

பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு *

பங்கோடி நூறுபிரமும்

மல்லாண்ட திண்டோள் மணிவண்ணு * உன்

சேவடி சொவிதிருக் காப்பு.

(க)

மல் தூண்ட	மல்லிகை நிகலித்த	பல் தூயிரம்	} அநேக ப்ரதம்மகல்பங்களிலும்
திண் தோள்	{ திண்ணிய தோள்களை புடையனாய்	ஆன்	
மணி	மீலமணிபோன்ற	பல் கோடி தூறு	} இப்படி உண்டான காரண மெல்லாம்
வண்ணு	{ திருநிறத்தை புடைய ஞானவனே!	ஆயிரமும்	
பல் தூண்டு	{ பலபல வருஷங்களிலும்	உன்	உன்னுடைய
பல் தூண்டு		சே அடி	சிவந்த திருவடிகளினுடைய
		செய்கி	அழகுக்கு
		திருக் காப்பு	{ குறைவற்ற சமைய உண்டா யிருக்க.

* * *—பாண்டியராஜனுடைய பண்டிதஸபையிலேவந்த பாததீவிரிப்பம் பண்ணின பெரியாழ்வார்க்கு அவ்வரசன் யானியின் மேலே மஹோத்ஸவம் செய்கித்த போது அந்த உத்ஸவத்தைக் கண்டு ஆகந்திப்பதற்காக ஸ்ரீவைகுண்ட நாதன் ஸபரிவார னம்பெருமானுக்கு எழும்பூண்டெல்லாம் அளவாய் புகழையமாயிருக்கிற இக்கிலந்திலே யாராலே என்ன நிகழ்விக்கிறதோ வென்று அதிசயிக்கப்பட்டு ஒரு அம்மகனும் கோரி விஜயீபவ என்கிறார்.

ஆழ்வார் இப்படி அதிசயையாலே மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறொன்று தெரி ந்துகொண்ட எம்பெருமான் 'ஐயோ! ஏன் இவர் இப்படி பயப்படுகிறார், எப்படிப்பட்ட பத இவர்க்குத் தெரியவில்லை போலும்; அந்த வலிவைக் காட்டினோமாகின் இவருடைய அச்சம் அடங்கியிடும்' என்று நினைத்து, முன்னே ந்ருஷ்ணயதாரகாலத்தில் சன்னித் கொல்லும்படி கமலனாஸ் ஏவப்பட்டுவந்த சாணான் முஷ்டிகள் முதலிய மல்லிகை தூறுக் கித் தன்னின தன்னுடைய புஜபலத்தைக் காட்டினான்; ஆழ்வாருடைய அச்சம் தணிவதற் காகக் காட்டின அந்த வலிவு ஆழ்வாருடைய பயம் அதிகரிப்பதற்கே காரணமாயிற்று. புத்திரன் நூனாபிருக்கால் அயனுடைய தாயானவள் 'இவன் ஒருவனையும் கசழியம் பண் னாமல் புத்தம் செய்யப் போய்கிவெனே! யாராலே என்ன கெடுதி நேர்த்தாயிடுமோ' என்று பயப்படுவதுபோல் இவரும் அந்த மல்லாண்ட திண்டோள் வலிமைக்குப் பயப் பட்டு மீண்டும் மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறார்.

(ச)

(அமரீர்க்கழி நேடிவடி ஆசிரிய விருத்தம்.)

அடியோமோடும்மின்னோடும் பிரிவின்றியாயிரம்பல்லாண்டு *
வடிவாய்கின்வலமார்பினில் வாழ்கின்றமங்கையும்பல்லாண்டு *
வடிவார்சோதிவலத்துறையும் சுடராழியும்பல்லாண்டு *
படைபோர்புக்குழுழங்கும் அப்பாஞ்சன்னியமும்பல்லாண்டே.

(உ)

அடியோமோடும்	{ தாழ்த்துநர்களாய் அடியேன் தொடக்கமான செதல் களோடும்	வடிவு ஆர்	{ (உன்) திருமேனியை வ்யாபித் திருக்கிற
நின்னோடும்	ஸ்வாமியான தேவதோடும்	சோதி	ஜ்யோதிஸ்ஸையுடையனாய்
நிர்வு இன்றி	நிர்விண்ணமல்	வலிந்து	வலத்திருக்கைகளிலே
ஆரெம்	{ (இந்த ஸம்பந்தம்) நித்யமாய்ச் செல்லவேணும்.	உறையும்	நித்யவாஸம் பண்ணுமவனாய்
பல்லாண்டு		கடர்	பணைவரை எரிக்கும்வனான
வடிவு ஆர்	{ (உனக்கு) திருபக பூதையாய்	ஆழிபும்	திருவாழியாழ்வானும்
நின்	உன்னுடைய		பல்லாண்டு—
வல மார்பினில்	திருமார்பின் வலது பக்கத்தில்	படை	சேனைகளைப்புடைய
வாழ்வின்ற	பொருத்திரோ நின்றான்	போர்	யுத்தங்களில்
	{ நித்யபெயர்வரை சாலிகியான பெரிய பிராட்டியார்	புக்கு	புகுத்த
மங்கையம்	{ தொடக்கமான காய்ச்சி மாரிகளும்	முழுக்கும்	கோஷிக்கின்ற
		அ	அளவற்றபெருமையையுடைய
		பாஞ்ச	{ மீ பாஞ்சஜனியாழ்வானும்
		சன்னியஸம்	
	பல்லாண்டு—;		பல்லாண்டு—[எ—அந்தனை]

* * *—சேஷபூதர்களான அடியோங்கனும் ஸர்வசேஷியான தேவரீரும் ஒருவரையொருவர் கிடீர்ப் பரிபாசல் கொள்ளனவும் மங்கையாக வாழவேணும்; பெரியபிராட்டியாரும் தேவரீருமான சேர்த்தி எப்போதும் மாறாமல் நித்தியவாழ்ச்சியாகச் செல்லவேணும்; திருவாழியாழ்வானும் திருச்சங் காழ்வானும் குறையொன்றுமின்றி வாழவேணும் என்று இப்பாட்டால் உபய விழிக்கின்றோம் கூடன கிலைமக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணுவீரர், “அடியோமோடும்” என்று இந்த விளக்கிழிகிலிருக்கிற தங்களைபும், மற்ற மூன்றடிக்களாலே, பாம்பதமாகிய நித்யவியூதிமீதுள்ள பெரியபிராட்டியார் முதலான வர்களைபும் இப்பாட்டால் கூறியிருப்பதனால் உபயவிழிப்புத்தனான எம்பெருமானுக்கு இப்பாசரத்தால் பல்லாண்டு பாடினாராயிற்று. இரண்டு பாட்டுக்களையும் சேர்த்தே அநுஸந்திப்பார். (உ)

வாழாட்பட்டுநின் றிருள்ளீரேஸ் வந்துமண்ணும்மணமும்கொண்மின்.
கூழாட்பட்டுநின் றீர்களை யெங்கள் குழுவினில்புகுதலொட்டேர்ம்.
ஏழாட்காலும்பழிப்பிலோம்காய்கள் இராக்கதர்வாழ் இலங்கை
பர்மானாகப்படைபொருதானுக்குப் பல்லாண்டுகூறுதுமே. (க)

வாழ் ஆள் பட்டு	{ உஜ்ஜீவிப்பதற்கு உறுப்பான (எம்பெருமானுடைய) அடி மைத் தொழுவில் ஸ்திபதி	புகுதல் ஒட்டோம்	அங்கிரிக்கமார்ட்டோம்;
நின்றீர்	நிலித்து நின்றவர்கள்		{ எங்களுக்குள்ள சிறப்பு என்னவென்கிறீர்களோ;
உண்ணீர் ஓல்	இருப்பிரிவுகளில்	காத்கள்	காக்களோ வென்றால்
வந்து	{ (சீமகள் எங்குளோடே) வந்து சேர்ந்து	ஏழ் ஆள் காலும்	ஏழு தலைமுறைபாக
மண்கொண்மின்	{ (எம்பெருமானுடைய உதன வார்த்தமான திருமுனைத் திருவானுக்குப்) புழுதிமண் கூவுங்கள்;	பழிப்பு ஆனோம்	{ ஒருவனைக் குற்றமும் இல்லாத வர்கள்;
மணமும் கொண்மின்	{ (இந்த உதனவந்துக்கு) அடியோ னிகளாகவும் திருங்கள்;		{ (எங்களுக்குடைய தொழிலோகொன்னில்)
கூழ் ஆள்பட்டு நின்றீர்களே	{ சோற்றுக்காக (பிழறிடத்தில்) அடிமைப் பட்டிருப்பவர் களே	இராக்கதர் வாழ்	{ ராக்ஷஸர் வளிக்கிற வல்கையி இலங்கை } விருத்த
எங்கள் குழுவில்	எங்களுக்குடைய கோஷ்டிகிலே	ஆள்	ஆண்புலிகள் வாலரும்
		பாழ் ஆக	வேரோடே அழித்தபோம்படி
		படை	(வாநர) சேனையைக் கொண்டு
		பொருதானுக்கு	போர்செய்த பெருமானுக்கு
		பல்லாண்டு	{ பல்லாண்டு பாடுகிறவர்களா கூறுதும் } திருக்கின்றோம்.

* * *—திவ்வாழ்வார் தனியாமிருந்த மங்களாசாஸனம் பண்ணுவதில் திருப்பெருமனும், பெரியமான வந்துவதை தனியே அறுபயிப்பது தகாது” என்கிற வியாயத்தைக் கொண்டும் தின்னும் பலபேர்களைபும் மங்களாசாஸனத்திற்குத் துணைகூட்டிக்கொள்ள வேண்டுமென்று கிறைந்தார்; உலகத்தில் எத்தனை வகையான அதிகாரிகள் இருக்கிறார்களென்று ஆராய்ந்து பார்த்தார்; செல்வத்தை விரும்பும்வர்கள், ஆத்மாவைவாழாத வகையித்தை விரும்பும்வர்கள், எம்பெருமானுடைய அறுபவத்தை அபேஷிப்ப

பவர்கள் என்றிப்படிப்பட்ட அதிகாரிகள் இருப்பதைக் கண்டார்; இம்மூவரை யதிகாரிகளில் செல்வத்தை விரும்புமவர்களும் கைவல்யத்தை விரும்புமவர்களும் பரமோஜாதாரபரர்களா யிருந்தாலும் அந்த அற்ப பன்னுக்காகவாவது எம்பெருமானைப் பணிந்து பிரார்த்திக்கின்றார்களானால் அவர்களையும் திருத்திப் பணிகொள்ளலாமென்று ஆழ்வார் நிச்சயித்து மேற்சொன்ன மூவரை யதிகாரிகளையும் மங்களாசாஸனத் துக்கு அழைக்க விரும்பி, முடிமூதலாக எம்பெருமானுடைய அநுபவத்தையே விரும்புமவர்களான ஜ்ஞானிகளை அழைக்கிறார்.

[மண்ணுமணமுன் கொண்மின்.] மண் கொள்ளுதலாவது—மேறாத்நிலத்தில் அங்குாரிப் பணத்திற்குப் புழுதிமண் சுமப்பது. மண்கொள்ளுதலாவது—அந்த மேறாத்நிலத்தினிடத்தில் அடி மானங்கொண்டிருப்பது. முற்காலத்தில் அடிமையோலை யெழுதும்போது “மண்ணுக்கும் மணத்துக்கும் உரியேனாகக் கடவேன்” என்றெழுதுவது வழக்கமாம். (உ)

ஏடுநிலத்திலிடுவதன் முன்னம்வந்து எங்கன்குழாம்புகுந்து *
கூடுமனமுடைபீர்கள் வரம்பொழிவந்தொலிலைக்கூடுமினே *
நாடுககரமும்கன்கறிய நமோநாராயணயவென்று *
பாடுமனமுடைப்பத்தருள்வீர் வந்துபல்லாண்டுகூறுமினே. (து)

(கைவல்யரூபவத்தை விரும்பி உபாஸனை செய்ப வர்களே 1. கீழ்க்கள்)

வந்து { (கைவல்யத்தில் ஆசையைவிட்
டு) வந்து
எங்கள் குழாம் { (அகம்பரமோஜனரான) எங்
புகுந்து { களுடைய கோஷ்டியினே
அகவயித்து
கூடும் மனம் { ஒன்றுப்ச் சேர்த்துவிட வேணு
உடைபீர்கள் { மென்கிறவிரும்பமுடையவர்
களாயிருந்தால்
ஏடுநிலத்தில் { பொல்லாத ஸ்தானமாகிய கை
இடுவதன் { வல்யத்தினால் உங்களைக்கொ
முன்னம் { ண்டு தன்னாவதற்கு முன்னே
வரம்பு ஒழிவந்து { (ஆத்மரூபவம் மாத்திரம்
செய்யவேண்டுமென்று நீங்கள்
வைத்துக் கொண்டிருக்கிற)
வரம்பை ஒழித்துக்கொண்டு

{ (இனி பூரணரூபவம் பண்
ணவேமென்று) வந்து
செக்கிரமாக
ஒல்லி { எங்கனோடு சேர்ந்து விடுங்கள்;
கூடுமின் { (அப்படிச் சேர்த்துமின்பு)
நாடும் ககரமும் { பாடமுள்ளவர்களும் ககரத்தி
நன்கு அறிய { லுள்ளவர்களும் (உங்களு
டைய) நன்மையை அறிந்து
கொள்ளும்படி
நமோ நாராயணய { திருமந்திரத்தைச் சொல்லி
என்று {
பாடும் மனம் { பாடவேணுமென்கிற எண்ணத்
உடைபத்தர் { தையுடைய பத்தர்களுக்குள்
உல்லீர் வந்து { சேர்த்தவர்களாயிருந்து
பல்லாண்டு { (எம்பெருமானுக்கு) மங்களா
கூறுமின் { சாஸனம் பண்ணுங்கள்.

ஏடுநிலம் என்று கைவல்யஸ்தானத்தை என்றனே சொல்லுமென்னின்; பிரகாரணபலத்தினால் சொல்லும்; பொல்லாத ஸ்தானமென்று பதப்பெயரான். அன்றியே, ஏடு—ஊலக்ஷமாசீரமானது. நீலத் தில்—தனக்குக் காரணமான மூலப்ரக்ருதியினால், இடுவதன்முன்னம்—செய்யப்பதற்கு முன்னமே, என்றும் பெயரான் கொள்ளலாம்.

“வரம்பொழிய” என்பது வரம்பொழி என்று கடைக்குறையாயிருக்கிறது. வரம்பொழியவந்து என்பது. இவ்விடத்தில், வரம்பாவது—அவரவர்கள் ஏற்படுத்திக் கொண்ட ஒரு எல்லை; ஆத்மரூபவத்தோடு நாம் நின்றுவிட வேண்டியது; பகவானை யறுபவிக்கப் போகக்கூடாதது என்று நீங்கள் வைத்துக்கொண்ட வரம்பை ஒழித்துவிட்டு உடனே வந்து சேருங்கள் என்று அழைக்கிறார்.

கைவல்ய லிஷ்டர்கள் “ஐயிதேயுகாக்ஷாம் ஸூலூ ஸ்ராவணாநு தோநாஸூரநு = ஒயித்யே காக்ஷாம் பரஸ்ம வ்யாஹரத் மாமநுஸ்மரத்” என்கிற சாந்தரப்படி தங்கள் கோரிக்கை நிறைவேறுதற் காகப் பிரணவத்தை மாத்திரம் உச்சரிப்பார்கள்; இனி அப்படியல்லாமல் திருவஷ்டாக்ஷரத்தையும் பூரித்த யாகக் கோஷித்துக்கொண்டு வரவேணுமென்று பின்னடிக்கனால் அழைக்கின்றார். பத்தர்—பத்தர், ... (ச)

அண்டக்குலத்துக்கதிபதியாடி அகாரிராக்கதரை *
இண்டைக்குலத்தையெடுத்துக்களைந்த இருடகேசன் றனக்கு *
தொண்டக்குலத்திலுள்ளீர்வந்தடிதொழுது ஆயிரநாமஞ்சொல்லி *
பண்டைக்குலத்தைத்தவிர்த்து பல்லாண்டுபல்லாயிரத்தாண்டென்மினே. (ரு)

அண்டம் { அண்ட ஸமுதான்களுக்குள் அகார { அண்ட ராஜகன்களுக்குடைய
குலத்துக்கு { னம் கியாம்களால் இராககதரை { இண்டை குலத்தை
அதிபதி, ஆதி { இண்டை குலத்தை நெருக்கமான கூட்டத்தை

* * *—“எழுதப்பட்டு” என்ற பாகரத்தில் அகம்பரபோஜனர்களால் முழுமைக்கடிக் கழைத்தாரன்றோ; அழைக்கும்போது “எழுதப்போதும் பழிப்போதும் நாங்கள்” என்று தம்முடைய பெருமையைச் சொல்லி யழைத்தார். அப்படி அழைக்கப்பட்ட அகம்பரபோஜனர்கள் “நாங்களும் உம்மைப் போலவே எழுதில் மூலையாக அடிமைகொடுக்கிறவர்கள்” என்று தங்களுடைய பெருமையையும் எம்பெருமானுக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறவர்களென்ற தங்களுடைய நினைவையும் சொல்லிக் கொண்டு வந்த சேர்த்ததாக இப்பாகரம் அருளிச் செய்யப்படுகிறது. (க)

தீயிற்பொலிகின் றசெஞ்சடராழி திகழ்திருச்சக்கரத்தின் *
கோயிற்பொறியாலேயொற்றுன்றின்று குடிசுடியாட்செய்கின்றோம் *
மாயப்பொருபடைவாணனை ஆயிரத்தோளும்பொழிசுருதி
பாய * சுழற்றியவாழிவல்லானுக்குப் பல்லாண்டுகூறுதுமே. (எ)

தீயின்	{ (சுந்தரன் னுறியின் அதி முதலிய) கூடப்பொருள்க னெல்லாவற்றையுமிட	(அதவும் தகிர)	
பொலிகின்ற	தேவாலமாய் தோகையியதும்	மாயம் பொரு	{ கருத்தும் புத்தம் செய்பவனும் சேனைகளை யுடையவனு மாய பாணசுரணுடைய
செம்மடல் தகழ்	{ சிவந்த ஒளிபோடு கூடி யிளம் குறுதுமான	படைவாணனை	
திரு	{ திருவாழி யாழ்வான் என்றும் நகுளியிருக்கிற	ஆயிரம் தோளும்	ஆயிரத் தொன்களினின்றும்
சக்கரத்தின்		பொழி	வெய்க்கின்றபுகிற
கோயில் ஆழி	{ ஸ்தானமாதிய வட்டவடிவ மாய அடையாளத்தினால்	குருதி	ரக்தமானது
பொறியாலே		பாய	{ வெள்ளமாகப் பாயத்தோடும் படி
ஒற்றுண்டு நின்று	{ அடையாளம் செய்யப்பட்டவர களாயிருந்து	சுழற்றிய ஆழி	{ திருக்கையிலே சுழலச் செய்த சக்கராயுதத்தை
குடி குடி	அகாதிஸந்தாமரக	வல்லானுக்கு	ஆளவல்ல எம்பெருமானுக்கு
ஆள் செய்	{ எம்பெருமானுக்குக் கைக்கரி யும் செய்து வருகின்றோம்;	பல்லாண்டு	{ மங்களாசாஸனம் செய்வோம்.
கின்றோம்		கூறுதும்.	

* * *—“எழுதத்தின்” என்றும் பாகரத்தில் கைவல்பார்த்திகளை அழைத்தாரன்றோ; அழைக் கும்போது “நாடுகரமும் கங்கதிய” என்று மங்களைய ராஜமையை எல்லாநாடு கொடுத்துகொள்ளும் படி நீங்கள் வரவேண்டுமென்று ஒரு வார்த்தை சொன்னார்; அளர்களும் அப்படியே வரவேண்டுமென்று திச்சபித்து சற்று சக்கரங்களால் திருவீரத்தின் சொத்துகொள்வது நல்ல உபாயம்” என்று தலைச் செய்துகொண்டு அடிமை செய்பவர்களால் பாணசுராயுதத்தில் பூசிக்ருஷ்ணனுக்கு அடிமைசெய்த திரு வாழியாழ்வானுக்கும் அவரே அடிமைகொண்ட பூசிக்ருஷ்ணனுக்கும் அகம் மத்தில் மங்களாசாஸனம் செய்யப்பெறாத நுலந்திர மங்களாசாஸனம் செய்பவர்களாக ஆபண்டிடோம்” என்று தங்கள் குழிப்ப மாகத் திருத்திப்படிபடிச் சொல்லிக்கொண்டு வந்தார்களாக அருளிச்செய்யும் பாகரம் இது. (எ)

நெய்யெடைநல்லதோர்சோறும் நிபதமுமத்தாணிச்சேவகமும் *
சையடைக்காயும்கழுத்துக்குப்பூனெடு காதுக்குக்குண்டலமும் *
மெய்யிடநல்லதோர்சாத்தமுந்தகது என்னைவெள்ளாயிராக்கவல்ல *
பையுடைநாகப்பயகைக்கொடியானுக்குப் பல்லாண்டுகூறுவனே. (அ)

நெய் எடை	{ நெய்யோடு நமமான சிறையை யுடையதாய்	கழுத்துக்கு	{ கழுத்தில் தரித்துக் கொள்ள பூனெடு	{ வேண்டிய ஆபாசத்தையும்
நல்லது	பேரகம்பாய்	காதுக்கு		
ஓர்	யிலகூணமரக	குண்டலமும்	{ காது இடக்கொள்ள வேண் பூ	{ குண்டலத்தையும்
சோறும்	பிரசாதத்தையும்	மெய் இட		நடப்பில் பூசிக்கொள்ளும்படி
நிபதமும்	அத	நல்லது ஓர்		
நாணி	{ எப்போதும் பரியாமல் உடலே சேவக	சாத்தமும்	{ சிறந்த சந்தனத்தையும்	
மும்	{ யிருந்து செய்கிற வேவக வருத்தியையும்			
கை அடைக்காயும்	{ திருக்கையால் பிரசாதிக்கும் நாம்பூலத்தையும்	தந்து	{ (அஜந்தமோ குணங்களால் ஐசு வரியுந்தை விரும்பின என் னுடைய விரும்பத்தின்படி பேர) கொடுத்து	

யன்னை	{ திருப்படி ஸம்ஸாரியாய்க் கிடத்த என்னை	வை உடை லாகம் பனக தொடியானுக்கு	{ படித்தை யுடைய பாய்புக்கு யிரோதியான் காந்தனைக் தொடியாக ஏதையான எம்பெருமானுக்கு
கென் உயர் ஆக்க வல்ல	{ கந்த வாதிகளாகச் செய்தரு ளினவனுய்	பல்லாண்டு கூறுவன்	{ மந்தளாசாஸகம் பண்ணு வேன்

* * *—“அண்டக்குலத்தக்கதிபதிபாதி” என்னும் பாகுததில் ஐச்வர்யார்த்திகளை அழைத் தாரோ; அவர்கள்தாம் எம்பெருமானிடத்தில் சில ஐச்வர்யங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு திருந்தி மங்கலாசாஸகத் துக்கு வித்தராக வந்தபடியைச் சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்களாக அருளிச்செய்தது தந்தப் பாகும். திருப் பாகுதங்களின்போல் இதில் பன்மைகின்றியே “பல்லாண்டு கூறுவன்” என்று ஒருமைபாகப் பிரயோக மிருப்பதற்குக் காரணம் கேண்மின்;—உலகத்தில் அறியப் பரயோஜனக்குடைய கூட்டமும் கைவல் வார்த்திகளுடைய கூட்டமும் மிகவும் எவல்பமா மிகுக்குமாயினால் அந்தக் கூட்டங்களினுள்ள லாபித்து பேர்கள் பெரிதாநகக்கொண்டு அவர்களுடைய பாகுதங்களில் “பல்லாண்டு பாடுதுமே” என்றும் “பல்லாண்டு கூறுதுமே” என்றும் பதாபயசகப் பரயோகம் பண்ணப்பட்டது. ஐச்வர்யார்த்திகளான இவர்களுடைய கூட்டம் அப்படி எவல்பமாயிராமல், அவ்வற்றிற்கு வாகையால், ஒரு பெரிய கூட்டத்துக் கென்றும் ஒருவன் பிரதானஸ்தி நின்று பேசுவது வழக்கமாகையால் அப்படியே இங்கும் ஒருவன் பேசுவ தாக வாகையப்பட்டது. மேல் “அவ்வழக்கொன்றுமில்லா” என்கிற பரட்டிமுள்ள எவ்வகத்திற்கும் இதுவே ஸமாதானம்.

உலகத்தார்க்கு வேண்டிய பதார்த்தங்கள் மூன்றுவிதம்—நாகம், போஷகம், போகம் என. அன்னம் நாகம்; செய் பால் தயிர் முதலானவை போஷகம்; சந்தனம் பூவ்பம் தாமபூகம் முதலியவை போகம். ஆக இந்தப் பதார்த்தங்கள் ஒருவனுக்குப் போதமானவை கிடைத்தால் அவ்வளவில் திருப்தி பெறப்பாடுதல். ஊர்ப்பட்ட அண்டாதிபத்யமெல்லாம் வேணுமென்று விரும்புவது பகவத் விழிதியை யெல்லாம் தன்னாக்கிக்கொண்டு அந்தர்ப் படுவதற்குக் காரணமாகும். ஆகையால் எவ்வுருபினுநா மெல்லாம் அண்டாதிபத்யம் அளிக்கவேணுமென்று வாக்கன் எம்பெருமானைப் பிரார்த்தித்தாலும் அவன் பரமக்குபாஸுறாய் வாக்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றி வாக்களுக்கு உசிதமாய் வேண்டியவளவு நாக-போஷக-போகம் வந்துக்களைக் கொடுத்து இனிமேலாவது வாக்களுக்கு நல்லபுத்தி யுண்டாகும்படி குளிரக் கிடாக்கித்து “ஐச்வர்யம் நயாஜம், பகவத்தைக்காயமே புருஷார்த்தம்” என்னும் அதாவணா மத்தைப் பிறப்பித்து வாக்களை கத்தன்வருபாக ஆக்கினான். அப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுக்கு மங்கலா சாஸகம் பண்ணுகோம் வாக்கள்—என்று ஐச்வர்யார்த்திகள் சொல்லுவதாக இந்தப் பாகும் உள்ளது.

“செய் ஏடை” என்றும் “செய் துடை” என்றும் பாடபேதமுண்டு. முந்தின பாடத்தில், செய் பாதி சொறு பாதிபாய் இரண்டும் அவ்வொத்திற்கு மென்னை, ஒருவிசைச் சொற்றுக்கு ஒருவிசை செய்சேர்ப்பதென்றால் இதனில் விஞ்சிய நல்ல சொறு இல்லையென்றே, “செய் ஏடை” என்ற பாடத்தில், செய்யின் நலவே உள்ள சொறு என்று பொருளாய், செய்யின் அவ்வு அதிகமாயும் பரணாதத்தினவ்வு அப்படியாயிருக்கு மென்னை.

அத்தாணிச் சேவகமாவது—ஆஸ்தாநவேலகம்; எம்பெருமானிற்கு மிடத்தில் உடவையிருந்து கொண்டிருப்பாயால் நின்று செய்கிற கைக்கரியம். ஐச்வர்யார்த்திபானவன் சொல்லுகிற இந்தப்பாகுத தில் “அத்தாணிச் சேவகமும் தந்து” என்று ஏகமே சொல்லலாம்! அறியப்பரயோஜனக்கன்றோ அத்தாணிச் சேவகமுள்ளது; சொறு அடைக்காய் பூண் குண்டவும் ஆகிய இவற்றைத்தந்து என்பது சேருமே பொழிய அத்தாணிச் சேவகமும் தந்ததாகச் சொல்லுகிறது சொரேயென்கில்; ஐச்வர்யார்த் தியா மிகுந்தாலும் பகவத் கிருபையானேதிருந்தி அறியப்பரயோஜனமும் வந்தமை தோதழும்படியாகச் சொல்லுகிற பாகுதமாகையானே சேருமென்க. நான் அபேக்ஷித்த ஹிவந்ததை யாதிரம் கொடுத்து ஈட்டமல் உஜ்ஜீவந்ததையு முண்டாக்கி என்னைப் பரிசுத்தத் தமரவாகச் செய்தானே! என்று ஸந்தோஷித் துச் சொல்லுகிற பேச்சு.

(அ)

உடுத்துக்களை நதலின்பீதகவாடையுடுத்துக் கலத்ததுண்டு *
தொடுத்ததுழாய்மலர்க்குடிக்களைந்தன சூடுமித்தொண்டர்கனோம் *
விடுத்ததில சக்கரமந்திருத்தித் திருவோணத்திருவிழவில் *
படுத்தனபந்தாகளைப் பள்ளிகொண்டானுக்குப் பல்லாண்டுக்கூறுதுமே. (ஈ)

(எம்பெருமானே!)	நின் பீதகவாடை	தெவீருடைய விதாய்பரத்தை
உடுத்து	{ தேவரீர் ஆவரமில் சடித்தித் கொண்டு	உடுத்து உடுத்துக்கொண்டும்
களைந்த	சுழித்தவிட	{ தேவர் அருதுசெய்த பாத்திரத் தில் மிகுந்தருப்பவை

உண்டு	புதித்தம்.	படுத்த	கேழ்பாய்யே
குடி களைந்தன	{ தேவர் சாத்திக்கொண்டு களைந்தவைகளான	பை நாகம் அனை	{ படத்தைபுடைய பாம்பாகிற மருகிலையிலே
தொடுத்த	தொடுக்கப்பட்டுள்ள	பள்ளிகொண்டா றுக்கு	{ சமனித்திருக்கிற தேவர்குக்கு
தழாய் மலர்	திருத்ததழாய் மலர் மால்களை	திரு ஒணம்	{ சீரவணத் திருநாளிலே,
குடும்	குட்டிக் கொள்ளுதிருவர்களான	திருவிழவில்	{
இந் தொண்டர்க ளோம்	{ இப்படிப்பட்ட தானர்களான கால்கள்,—	பல்லாண்டு கூறுதும்.	{ மங்களாசாஸனம் செய்வோம்.
விடுத்த தினை	{ தேவரீர் என யனுப்பிய திக்		
கருமம் திருத்தி	{ இவை ஆகவேண்டிய காரி யங்களினை ஒழுங்காக்கச்செய்து.		

* * *—“வாழாட்டி” என்னும் பாகரத்தில் அழைக்கப்பட்டு “எந்தை தந்தை தந்தை” என்றும் பாகரத்தால் தங்கள் வகுத்தினைபச் சொல்லிக்கொண்டு வந்து சேர்ந்த அகல்யப்போஜனர்கள் தாம் எம்பெருமானை நோக்கிப் பல்லாண்டு பாழும்படிமை அருளிச்செய்தது இப்பாட்டு. “நின் பிதகவாடை” என்று முன்னிலையாகச் சொல்லியிருப்பதால் இந்தப்பாகரம் எம்பெருமானையே நோக்கி அவர்கள் சொல்லுவதாக வந்து விளங்கும். கேழே அழகாரால் அழைக்கப்பட்ட மூலகை அதிகாரிகளும் வரிவச யாக “எந்தை தந்தை” நிகழ்பொலிகின்ற “வெய்யுடை கல்லது” என்னும் பாகரங்கள் சொன்னது ஆழ்வாரை நோக்கிச் சொன்னதாம். இனி, “பெருத்துக்களைந்த” என்னென்பெருமான்” அவ்வழக்கொன்று யிலே” என்கிற மூன்று பாகரங்களும்—அவர்கள் எம்பெருமானையே ஸாக்ஷத்தாக நோக்கிச் சொல்வ தாம். மேலிரண்டு பாகரங்களில் எம்பெருமானுடைய விளி வ்யக்தமாகவுள்ளது; இப்பாகரத்தில் அப்படி வ்யக்தமாக இல்லாவிடினும் “நின் பிதகவாடை” என்கிற சொல்லாற்றலால் வ்யக்தமாகிறது. (க)

எந்நாளெம்பெருமான் உன்றனக்கடியோமென்றெழுத்துப்பட்ட
வந்நாளே * அடியோங்கனடிக்குடில் வீடுபெற்றுய்ந்ததுகாண் *
செந்நாள்தோற்றித் திருமதுரையுட்சிலைகுனித்து * ஐந்திலைய
பைந்நாகத்தலைப்பாய்ந்தவனே உன்னைப்பல்லாண்டுக்கூறுதுமே. (கஉ)

எம்பெருமான்	ஸ்வாமிக்!	செம் நான்	{ நல்ல நகரத்திரத்தினே திருவ
உன்றனக்கு	தேவர்க்கு	தோற்றி	{ வதரித்த
அடியோம் என்று	{ கால்கள் அடிமைப்பட்டவர்க ளென்று	திருமதுரையுள்	அழகிய வடமதுரையிலே
எழுந்து	சொல்லன்னது	(கம்ஸனுடைய துயர சரணில் புருந்து)	
பட்ட நான்	{ எந்தநுடைய காயில் உண்டா கப் பெற்று நான்	சிலை குனித்து	விலலை வளைத்து முறித்து
எந்நான்	எந்த தினமோ,	ஐந்திலைய	ஐந்து தலைக்கையுடைய
அந்நாளே	ஆந்ததினம் முதலாகவே	பை	படத்தோடு கூடும்
அடியோங்கன	அடியோங்கனாடைய	காகம்	காளிய நாகத்தினுடைய
அடி குடில்	{ அடிமைப்பட்ட எந்தானமெல் ளாம்	நிலை	தலைமேலே
வீடு பெற்று	{ நல்ல கதிரை யடைந்து நெற் று	பாய்ந்தவனே	குறித்தவனே!
உயிர்ந்து காண்	ஐந்திது விட்டது;	உன்னை	{ தேவர்க்கு மங்களாசாஸனம் செய்வோம்.
		பல்லாண்டு கூறுதும்.	{

* * *—“எடுகின்றதில்” என்கிற பாகரத்தில் அழைக்கப்பட்டு “நிகழ்பொலிகின்ற” என்னும் பாகரத்தால் தாம் திருத்திப்படியைச் சொல்லிக் கொண்டு வந்து சேர்ந்த எகவல்லியார்த்திகள் எம்பெரு மானை நோக்கி மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறபடியைச் சொல்வது இந்தப்பாகரம்.

எம்பெருமானே! கால்கள் அவையிய புருஷார்த்த ப்ராப்திக்கு ஸாதகமாக “மும் நம:” முதலிய சொற்களைச் சொல்லிக்கொண்டு தேவரை பதும் பண்ணினோம்; தேவரீர் எங்களைக் கடாக்ஷித்த நாகங்கள் பீட்சியற்ற வாகவல்யத்தை யடைந்து செட்டுப்போகாதபடி அருள்புரிந்து நல்லபுத்தியை யுண்டாக்கிப்படியால் அடியோங்கன. இப்போது திருத்தி தேவர்க்குப் பல்லாண்டு பாழுகிறவர்களாக ஆய்விட்டோ மென்கிறோம். (கஉ)

அல்வழக்கொன்றுமில்லா அணிகோட்டியர்கோன் * அபிமானதுங்கள்
செல்வனைப்போலத் திருமாலேகாணுமுனக்குப்பழவடியேன் *
நல்வகையால்நமோகாராயணுவென்று நாமம்பலபரளி *
பல்வகையாலும்பனித்திரனே உன்னைப்பல்லாண்டுகூறுவனே. (௧௧)

திருமாலே	சரிப்படியே!	பல்வகையாலும்	பனித்திரனே	எல்லாவிதங்களாலும் பரிசுத்த நான் பெருமானே!
அல்வழக்கு	அந்திகள் ஒன்றுமில்லாமலிருக்கிற	நல்வகையால்		அடியேனுக்கு நன்மை யுண்டாகும்படி
அணி கோட்டியர்கோன்	அழகிய திருக்கோட்டியுரிமையுள்ளவர்களுக்குத் தலைவரும்	நமோகாராயணு	என்று	திருமந்திரத்தை அதுமந்தித்து
அபிமானம் துங்கள்	புரிவைஷ்ணவாபிமாகத்தாம் சிறந்தாயுமான	பல நாமம் பரளி		(தேவர்துடைய) அனேக திருநாமத்தினைச் சொல்லியேத்தி
செல்வனை போல	செல்வகம்பலையப் போலவே	உன்னை		தேவர்துக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணுவேன்.
நாளும்	நாளும்	பல்லாண்டு		
உனக்கு	தேவர்துக்கு	கூறுவன்		
பழ அடியேன்	பழமைப்பான தாஸனம் விட்டுடன்			

* * *—“அண்டக்குலத்திற்கு” என்னும் பாசரத்தாலே அழைக்கப்பட்ட “கெய்யெடை” என்னும் பாசரத்தால் தாங்கள் திருத்திப்படியைச் சொல்லிக் கொண்டுவந்த ஐச்வர்யார்த்திகள் எம்பெருமானை கோத்தி மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறீர்கள் இதில், ஐச்வர்யார்த்திகள் எண்ணிறந்தவர்களையாலே அவர்களுள் ஒருவன் சொல்லுகிறானென்று “கெய்யெடை” என்கிற பாசரத்தில் “கூறுவனே” என்று எகவாகப் பரையாகம் பண்ணினதுபோலவே இத்திலும் கொள்வது. (௧௧)

பல்லாண்டென்றுபனித்திரனைப் பரமேட்டியை * சார்ங்கமென்றும்
வில்லாண்டான்றன்னை வில்லிபுத்தூர்விட்டுசித்தன்விரும்பியசொல் *
நல்லாண்டென்றுநவின் றுரைப்பார் நமோகாராயணுவென்று *
பல்லாண்டும்பரமாத்மனைச் சூழந்திருந்தேத்துவர்பல்லாண்டே. (௧௨)

பனித்திரனை	பரிசுத்தனும்	நல் ஆண்டென்று	மமக்கு நல்லகாலம் வாய்ந்ததென்று (மகிழ்ந்து)
பரமேட்டியை	பரமபத நிலையனும்	நவீன்று உரைப்பார்	ஸர்வநா அதுமந்திப்பவர்கள்
சார்ங்கம் என்னும்	புதி சார்ங்கமென்கிற நறுங்	பார்	புதிமக் காராயணனை
வில் ஆண்டான்	வை அடக்கி ஆள்பவனு	பரமாத்மனை	சூழ்ந்து இருந்து சுற்றும் சூழ்ந்து கொண்டு
தன்னை	மான எம்பெருமானே	சூழ்ந்து இருந்து	நமோகாராயணு என்று—
வில்லிபுத்தூர்	புதிவில்லிபுத்தூர்த் திறந்த	பல் ஆண்டும்	எப்போதும்
விட்டுசித்தன்	பெரியாழ்வார்	பல்லாண்டு	மங்களாசாஸனம் பண்ணப்
விரும்பிய சொல்	ஆசரத்தோடு சொன்ன சொல்	எத்துவர்.	பெறுவார்கள்.
	ன்சிய இப்பேரந்தத்தை.		

* * *—பரமபதத்திலெழுந்தருளியிருப்பவரால் நித்யபரிசுத்தனுப் பஞ்சாயுதங்களைத் தரித்துக் கொண்டிருப்பவனான ஸர்வேசுவரன் விஷயத்தில் பெரியாழ்வார் பெருங்கும்பரிகாரமே பாடின இத்திருப் பல்லாண்டு திவ்ய பரபந்தத்தை, நமக்கு நல்லகாலம் வந்துவிட்டதென்கிற கொண்டாட்டத்துடன் இவ் விழுவில் எவ்வான்றும் பாடுகிறவர்கள் மறுமையில் மோகூ ரோகத்தை யடைந்து அந்நாம் எம்பெருமானுடைய முகோலனானதையே புருஷார்த்தமாக கினைத்து அனேக தேவர்களை எடுத்துக்கொண்டு அப் பெருமானுடைய நான்கு பக்கங்களிலும் இருந்துகொண்டு மங்களாசாஸனம் பண்ணப் பெறுவார்களென்று இதனால் பலன்சொல்லித் தலைகட்டிற்றுகிறது. (௧௨)

அடியாறு:—பல் அடி வாழ் ஏடு அண்டம் என்னை நீ கெய் உடுத்து அகலான் அல்வழக்கு பல்லாண்ட வண்ணம்.

[ஆதி கூறுதம், அகத்தம் கூறுமின், அண்டம் என்மின், என்னை பாடுதம், நீ உடுத்து என்லான் கூறுதம், கெய்யும் அல்லும் கூறுவனே.]

பெரியாழ்வார் திருவடி களேசாணம்.

திருப்பல்லாண்டு முற்றிற்று.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச்செய்த

திருப்பள்ளியெழுச்சி

தனியன் உரை.

(திருமாலையாண்டான் அருளிச்செய்தது.)

ஸ்ரீராம || தலைவர்க்கு வரவாவஸுதேவம் ராமேசுவரம் ராஜயுகழ்புனியம் |

ஸ்ரீராமேசுவரம் பொருத்த மருத்திரமாம் மதுரம்விருணம் மமவனிலே ||

தமேவ மத்வா பரவாஸுதேவம் சங்கேசயம் ராஜவதர்ஹணீயம்
ப்ராபோதிஜம் யோசக்ருத ஸுலக்திமாலாம் பக்தாக்கிரேணும் பகவந்தமீடே.

பதவுரை.

யம்	பாவசொகு ஆழ்வார்	ஸ்ரீராமேசுவரம்	திருப்பள்ளி யுணர்த்துமதான்
ராஜயுக	அரசனைப்போல்	மருத்திரமாம்	தீயப்பிரபந்தத்தை
ஸமயுனியம்	பூஜிக்கத்தக்கவராய்	சுகூத	அருளிச்செய்தாரோ
ராமேசுவரம்	{ திருவரங்கத்தரவணியில் பள்ளிகென்பவரான, பெரிய பெருமான	(கம்	அப்படிப்பட்ட)
தம் வரவா	அப்படிப்பட்ட ஸக்தாத் பரவாஸுதேவருகவே	மமவனம்	{ ஸானம் முநிய குணங்கள் அமைந்த
வஸுதேவனிலே		மதுரம்விருணம்	{ தொண்டரடிப் பொடியாழ்வாரை
சேவா	பரிபதிபண்ணி.	ராமே	ததிக்கின்றேன்.

(திருவரங்கப்பெருமானையார் அருளிச்செய்தது.)

மண்டக்குடியென்பர் மாமறையோர் மன்னியசீர்த்
தொண்டரடிப்பொடி தொன் னகரம்—வண்டு
திணர்த்தவயஸ்தென்னரங்கத்தம்மாளைப் பள்ளி
யுணர்த்தும்பிரானுதித்த ஓர்.

வண்டு	வண்டுகளானவை	தொண்ட	{ "தொண்டரடிப்பொடி" என்
திணர்த்த	நெருங்கிப்படிந்திருக்கப்பெற்ற	ரடிப்பொடி	றுத் திருநாம முடையரான
வயல்	கழனிகள் குழுத்த	உதித்த	ஆழ்வார்
தென்	அழகிய	மா மறையோர்	{ திருவதாரித்த தீயப் தேச
அரங்கத்து	{ திருவரங்கத்தில் (கண்வனரிக் தருளின)	மன்னிய	மாவது—
ஆம்மாலை	பெரியபெருமான	தீர்	சிறந்த வைதிகர்கள்
பள்ளி		மண்டக்குடி	பொருத்தி வாழ்ந்தகிடமான
உணர்த்தும்	{ திருப்பள்ளி யுணர்த்துமதான்	தொன் னகரம்	சீர்மலையபுடைய
தரன்	பரமேசுவரகரமாய்	என்பர்.	திருமண்டக்குடி' என்கிற
			அநாதியான் ககரமாகும்
			என்று பெரியோர் கூறுவர்

தனியனுரை முற்றிற்று.

கதிரவன் குணதிசைச்சிகரம்வந்தனைந்தான் கனவிருள்கன்றதுகாலையம்பொழுதாய்
மதுவிரிந்தொழுதினமாமலரெல்லாம் வானவரரசர்கள்வந்துவந்திண்டி *
எதிர்திசைநிறைந்தனரிவரொடும்புகுத்த இருக்களிற்றீட்டமும்பிடியொழுகம் *
அதிர்விலிண்கடல்போன் றுளதெங்கும் அரங்கத்தம்மாபள்ளியெழுந்தருளாயே. க.

அரங்கத்த அம்மா	{ திருவரங்கத்தில் பள்ளிகொண் டருளும் ஸ்லாமிபே !	வந்து வந்து	{ ஒருவர்க்கொருவர் முற்கோலி வந்து
கதிரவன்	வடிகுளவான்	வந்து	திரண்டு
குணதிசை	சிறுக்குத் திக்கிலே	எதிர் திசை	{ திருக்கண்ணோக்கான தெற்கு திக்கிலே
சிகரம்	(மதுவிரிவின்) கொழுமுகுகிலே	கிறைந்தனர்	கிறைந்துகின்றார்கள் ;
வந்து	{ வந்துவந்து ;	இவரொடும்	{ இவர்களுடொடவந்த (இவர்க ளது வாழ்க்கையி)
அனைந்தான்	{ (இவர்க்கு) அடங்கிநின்ற இரு ளானது	புகுந்த	{ பெரிய ஆண்டாணத் திரள் களும்
கனம் இருள்	{ திக்கி பொழித்தது ;	இருளன்று	பெண்டாணத் திரள்களும்
அகன்றது	அழகிய	சட்டமும்	பெரிவாதயங்களும்
அம்	அழகிய	புகுபொரு	சப்திக்கும்போது
காலம் பொழுது	{ காலம் பொழுதுவர்,	முரகம்	சத்திசையும்
ஆய்	{	அதிர்விலி	அலையெழியாகின்ற
மா மலர்	{ சிறந்த புஷ்பங்களெல்லாம்	எங்கும்	அழுந்த கோஷத்தை ஒத்திருக் தது ;
எல்லாம்	{	அலை	(துதலால்)
விரிந்து	விகாசமடைய	கடல் போன்று	{ திருப்பள்ளியை விட்டு எழுந் தருளாய்
மது ஒழுதின	தேன் வெள்ளமிடா கின்றன ;	உளது	{ திருக்கவெணும்.
வானவர்	தெவர்களும்		
அரசர்கள்	ராஜாக்களும்		

கொழுங்கொடி முல்லையின் கொழுமலரணவிக் கூர்ந்ததுகுணதிசைமாருதயிதுவோ *
எழுந்தன்மலரணப்பள்ளிகொள்ளன்னம் ஈன்பணிகனைத்ததமிருஞ்ஜிறகுதறி *
விழுங்கியமுதலையின்பிலம்புரைபேழ்வாய் வெள்ளெயிறுறவாதன்விடத்தினுக்கணங்கி
அழுங்கியவாணையினருந்துயர்கெடுத்த அரங்கத்தம்மாபள்ளியெழுந்தருளாயே. (உ)

குணதிசை	{ சிழுகாற்றினது	உதறி	உதறிக்கொண்டு
மாருதம்	{	எழுந்தன்	உறக்கம் விட்டெழுந்தன் ;
கொழு கொடி	{ கொழுமை தங்கிய கொடியை புடைத்தான்	விழுங்கிய	(தன் காலம்) விழுங்கின
முல்லையின்	முல்லையெழுந்தான்	முதலியின்	முதலியினுடைய
கொழு மலர்	அழகிய மலர்களை	பிலம்புரை	பாழி போன்ற
அணயி	அனைந்துகொண்டு	பேழ வாய்	பெரியவாயினுள்
இதுவோ	இதோ	வென் எயிறு உற	{ வெறுத்த கோரப்பற்கள் ஊன்ற
கூர்ந்தது	விசாகின்றது ;	அதன்	அம்முதலியினுடைய
மலர் அலை	புஷ்பவகத்திலே	விடத்தினுக்கு	பன் விழுத்திற்கு
பள்ளிகொள்	உருக்குகின்ற	அணங்கி	{ மிகவும் நொடிப்பட்ட
அன்னம்	ஹம் ஈங்குளானவை.	அழகிய	சுஜைந்திராழ்வானுடைய
ஈன்பணி	{ (மழையோல்) சொரிதிற பணி	ஆணையின்	பெரிய துக்கத்தை
கனைந்த	{ யாலே நனைத்த	அரு தாயர்	போக்கியருளின
தம்	தங்களுடைய	கெடுத்த	அரங்கத்தம்மா ! பள்ளி எழுந்தருளாய்.
இரு சிறகு	அழகிய சிறகுகளை		

சுடரொளிபரந்தனகுழ்திசையெல்லாம் துன்னியதாரகைமின்னொளி சுருங்கி *
படரொளிபசுத்தனன்பளிமதிமிகவே பாமிருளகன்றதுபைம்பொழிற்குமுன் *
மடலிடைக்கி நிவண்பாளைகள் நற வைகறைகூர்ந்ததுமாருதமிதலோ *
அடலொளிதிகழ்தருநிகிரியந்தடக்கை அரங்கத்தம்மா! பள்ளியெழுந்தருளாயே. (ங)

குழ்திசை	கண்டவிடமெங்கும்	பொழில்	சோலைகளிலுள்ள
எல்லாம்		சுருங்கி	பார்க்குமாக்களினுடைய
சுடர் ஒளி	ஸ்திரிய நினைக்கலானவை	மடலிடைக்கி	மடலைக்கிற
பரந்தன	பரவியிட்டன;		(அந்தாளே)
துன்னிய	(ஆகாசத்தில்) செருங்கிய	வண் பாளைகள்	அழகிய பாளைகளானவை பரி
தாரகை	சுருத்திரக்களினுடைய	ளற	மளிக்க
மின் ஒளி	மிக்க தேஜஸ்ஸானது		(அப்பரிமாணத்தை மூக்குதுகொண்டு)
சுருங்கி	குறைவுபட்டது மன்றி	கூர்ந்தது;	விதாயின்றது;
படர் ஒளி	மிக்க ஒளியையுடைய	அடல்	பெருந்த மிக்கையுடைத்தாய்
பளிமதி இவன்	இக்குழிந்த சுத்திரனும்	ஒளி திகழ்தரு	{ தேஜஸ்ஸை விளக்கா நின்
பசுத்தனன்	ஒளிமழுங்கினான்;		றான்
பாய் இருள்	பரந்த இருட்டானது	நிகிரி	நிருவாழியாழ்வானை
அகன்றது;	நீங்கிற்று;	அம் தடக்கை	{ அழகிய பெரிய திருக்கையிலே
வைகறை மாருதம்	மூந்த கிடியந்தருளது		புடைய
இது			அரங்கத்தம்மா!
வை	பசுமை நங்கிய		பள்ளியெழுந்தருளாயே—.

மேட்டிளமேதிகள் தளைவிடுமாயர்கள் வேய்ங்குழலோசையும் விடைமணிக்குரலும் *
சுட்டியவிசைதிசைபரந்தனவயலுள் இரிந்தனசுரும்பினமில்லையார்குலத்தை *
வாட்டியவாரிசிலைவானவரேறே! மாமுனிவேள்வியைக்காத்து * அவரேரதம்
ஆட்டியவாடுதிறையோத்தியெம்மரசே! அரங்கத்தம்மா! பள்ளியெழுந்தருளாயே. (ச)

மேடு இள மேதி	வாய்த்திழும் இளமையும் தம்	இலங்கையர்	{ ராஜாணவர்க்கத்தை
கள்	கிய வருமைகளை	குலத்தை	
தளை விடும்	{ (மேய்க்கைக்குக்) கட்டவிழ்த்து	வாட்டிய	உருவழித்த
	கிடுகிற	வரி சிலை	அழகிய சார்க்கத்தையுடைய
ஆயர்கள்	இடையர் (ஊதுகிற)	வானவர் ஏறே	தேவாதிதேவனே!
வேய்ங்குழல்	{ புல்லாங்குழலின் காற்றும்	மா முனி	{ விசுவாமித்ர மஹர்ஷிசினு
ஒளையும்			டைய
விடை	{ எருதுகயின் (சுருத்திற் கட்டி	வேளையை	யாகத்தை
	யுள்ள)	கரத்த	நிறைவேற்றுவித்த
மணி	மணிகளினுடைய	அவரேரதம்	{ அவருடைய ஸ்காரம் செய்விந்
குரலும்	ஒளையும் (ஆகிய)	ஆட்டிய	தருளின
சுட்டிய இசை	{ இவ்விரண்டும் கூடின நிவாசி	அந் திறல்	{ (விரோதிகளை) ஒழிக்கவல்ல
	யானது		மிடுக்கை யுடையனாய்.
திசை பரந்தன	நிக்ருக்கனெங்கும் பரவியிட்டது;	அயோத்தி எம்	{ அயோத்தியா புரியை ஆளுகை
வயலுள்	சுழலுகளிலுள்ள	அரசே	யாசே எங்களுக்குள்ளவாயி
சுரும்பு இனம்	வண்டுகளின் நிரள்		யானவனே!
இரிந்தன	{ ஆரவாரித்துக்கொண்டு இனம்		அரங்கத்தம்மா!
	ளைய;		பள்ளியெழுந்தருளாயே—.

புலம்பினபுட்களும்பூம்பொழில்களின்வாய் பேராயிற்றுக்கங்குல்புகுந்ததுபுலரி *
கலந்ததுகுணதிசைக்கனைகடலாவம் களிவண்டுமிழற்றியகலம்பகம்புனைந்த *
அலங்கலந்தொடையல்கொண்டடிக்கினைபணிவான் அமரர்கள்புகுந்தனராதலிலம்மா! *
இலங்கையர்கோன்வழிபாடுசெய்கோயில் எம்பெருமான் பள்ளியெழுந்தருளாயே.

நீ	பூத்திராகின்றான்	பிழற்றிய	சப்தியாதித்த
பொழில்வளின்	சோலைகளிலுள்ள	கலம்பகன்	பலவகைப்பூக்களாலே தொடுக்
வாய்		புனைந்த	கம்பிட்ட
புட்களும்	பறவைகளும்	அம்	அழகிய
புலம்பின	{ உணர்ந்து ஆரவாரஞ் செய்	அலங்கல் தொடை	அலங்கல்மாலைகளை எந்திக்
	பாகின்றன;	பல் தொண்டு	தொண்டு
கங்குல்	இரவானது	அம்பர்கள்	நேவர்கள்
போயிற்று	சுழிந்தது;	அடி இணை பணி	{ (தேவர்களுடைய) திருவடிபிணை
புலரி	பராநாகரலமானது	வான்	தளில் பணிமாறுகைக்காக
புருந்தது	வந்தது;	புகுந்தனர்	வந்துகின்றனர்;
குண்டிவை	செுந்திவைகளிலே	ஆதலில்	ஆகையாலே,
கலை	கோஷஞ்செய்திற	அம்மா	ளர்வன்வாயிற் !
கடல்	கடலினுடைய	இலங்கையர்	{ எங்கெகுவானான் விலிஷனும்
அரவம்	ஒசையானது	கோன்	வான் தாண்டுகுத்தி பணை
கலந்தது	வியாபித்தது;	வழிபாடு செய்	எப்பெற்ற கோயிலிலே
கனி	தேனைப் பருகிக் களிக்கின்ற	கோயில்	{ மண்வளர்ந்தருளுகிற
வண்டு	வண்டுகளானவை		எம்பெருமான் ! ஆன்மதன்வாயியே !
			பள்ளி எழுந்தருளாயே—

இரவியர்மணிகெடுத்தேரோடுமிவரோ இறையவர்பதினொருவிடையருமிவரோ *
மருவியமயிலினன் மருகனிவனோ மருதரும்வசக்களும்வந்துவந்தினடி *
புரளியோடாடலும்பாடலும்தேரும் குமரதண்டம்புகுந்தீண்டியவெள்ளம் *
அருவரையினையின்கோயில்முன்னிவரோ அரங்கத்தம்மாபள்ளியெழுந்தருளாயே.

மணி	விளக்கணமாய்	சுண்டி	கெருங்கிறந்த
கெடு	பெரிதான		(இவர்களுடைய வாழ்மரண)
தேரோடும்	தேரோடுகூட	புரளியோடு	{ குதிரைகள் பூண்ட ரதங்களும்
இரவியர்	பன்னிரண்டு ஆதித்தர்களும்	தேரும்	
இறையவர்	இகத்துக்கு கிவ்வகைகளான	பாடலும் ஆடலும்	பாட்டும் கூத்துமாய்
பதினொரு		குமரதண்டம்	{ தேவனை எழுகங்கள் வந்து
விடையரும்	{ எகாதச ருத்தர்களும்	புகுந்து	{ புகுந்து
மருவிய	பொருந்திய	சுண்டியவெள்ளம்	கெருங்கிறுக்கிற திரனானது
மயிலினன்	மயிலினவாகனத்தையுடைய	அருவரை அணைய	பெரிய மலைபோன்ற
அறுமுகன்	ஸாயரம்மணியனும்	கோயில்	கோயிலின்
மருதரும்	{ மருத்தணங்கனான் ஒன்பதின்	கின் முன்	{ தேவரீர் திருக்கண்ணோக்கத்
	மரும்		தலே (தீர்கின்றது);
வசக்களும்	அழட்டவசக்களும்		அரங்கத்தம்மா !
வந்து வந்து	{ ஒருவருக்கொருவர் முந்திக்		பள்ளி எழுந்தருளாயே—
	கொண்டுவந்து		

அந்தரத்தமரர்கள் கூட்டங்களிவையோ அருந்தவமுனிவரும்மருதருமிவரோ *
இந்திரனாயும் தானும்வந்திவனோ எம்பெருமானுன்கோயிலின் வாசல் *
சந்தரர்கெருக்கவிச்சரதார நூக்க இயக்கரும்மயங்கினர் திருவடி தொழுவான் *
அந்தரம்பாரிடமில்லைமற்றிதுவோ அரங்கத்தம்மாபள்ளியெழுந்தருளாயே. (எ)

எம்பெருமான்	எமக்கு எவ்வாயின	இந்திரன்தானும்	தேவெந்திரனும்
உன கோயிலின்	{ தேவர்களுடைய திருக்கோயில்	ஆணையும்	{ (அவனது வாழ்மரணமான்)
வாசல்	வின் வாசலிலே		ஐராவதபாளையம்

வந்து	வந்திருப்பதுமன்றி,	கந்தரர் நெருக்க	கந்தர்வர் நெருக்கவும்
அந்தரத்து	} அண்டத்துக்குள் இராகின்ற	விச்சாதரர் தாக்க	வித்பாதரர்கள் தன்னவும்
ஆமரர்கள்		திருவடி	(தேவர்களுடைய) திருவடிகளைத்
கூட்டங்கள்	} இவர்களுடைய பரிவாசல்	தொழுவான்	தொழுவதற்காக வந்து
		மயங்கினர்	மயங்கி நின்றனர்;
அரு தவம்	} மறந்தபன்விகளான ஸக்காதி	அந்தரம்	ஆகாரமும்
முனிவரும்		பார்	பூமியும்
மருதரும்	} மறந்தபன்விகளான	இயம் திண்ண	அகாசமற்றிரா நின்றது;
இயக்கரும்			அரங்கத்தம்மா!
	யவார்களும்,		பன்வியெழுந்தருளாய்—

வம்பனிழுவானவரவாபுறவழங்க மாநிதிகுபிலையொண்கண்ணாடி முதலா *
எம்பெருமான் படிமைக்கலங்காண்டற்கு ஏற்பனவாயின கொண்டுநன்முனிவர் *
தும்புகாரதர்புகுந்தனரிவரோ தோன்றினனிரவியும் துலங்கொளிபரப்பி *
அம்பரதலத்தில்கின்ற கல்கின்ற திருள் போய் அரங்கத்தம்மா பன்னியெழுந்தருளாயே.

வழங்க	} (தேவர்களுக்கு) எம்பெரிப்பதற்	நன் முனிவர்	மறந்தபன்விகளும்
		தம்புகாரதர	தும்புகாரதர்களும்
வம்பு அவிழ்	} பரிமளம் மிகுந்த	புகுந்தனர்	வந்து நின்றார்கள்;
வாயுறற			(இதுவுமன்றி)
மா	} சங்கதி பத்திகளும்	இரவியும்	சூரியமும்
		துலங்கு ஒளி	(தனது) மிக்க தேஜஸ்ஸை
கிதி	} (வாயிலேயுடைய ராய்க்	பாப்பி	{ எனக்கும் பாவச் செய்து
			கொண்டு
வானவர்	} தேவர்களும்,	தோன்றினன்	உதயமானான்;
கடிலை		திருள்	திருளானது
ஒண்	} ஒளி பொருந்திய	அம்பரதலத்தில்	} நுகாசத்தினின்றும்
கண்ணாடி முதலா		நின்று	
எம்பெருமான்	} எவையாவன தேவரீர்	போய்	} நீங்கிப்போயிற்று;
காண்டற்கு		அகல்கின்றது	
ஏற்பன ஆன	} தருதியாயுள்ளவையான		} அரங்கத்தம்மா! பன்னியெழுந்தருளாய்—
படிமைக் கலம்			
கொண்டு	} உபகரணங்கொல்லா வற்றை		

ஏதயில்தண்ணுமையெக்கம்மத்தளி யாழ்குமுன்முழவமோடிசைதிசைகெழுமி*
கிதங்கள் பாடினார்நின்னார்கருடர்கள் கெந்தருவருமிவர்க்குலமெல்லாம்*
மாதவர்வானவர்காரணரியக்கர் சித்தரும்மயங்கினர்திருவடிதொழுவான்*
ஆதலிலவர்க்குமாளோலக்கமருள அரங்கத்தம்மா பன்னியெழுந்தருளாயே. (க)

ஏதம் இல்	குற்றமற்ற	இசை கெழுமி	} இசை மாட்டிப் பாட்டு
தண்ணுமை	சிறுபடைமும்	கிதங்கள் பாடினார்	
எக்கம்	} ஒற்றைத் தந்தியையுடைய	கின்னார்	கின்னார்களும்
		கருடர்கள்	கருடர்களும்
மத்தளி	} மத்தளமும்	கெந்தருவரும்	கந்தர்வர்களும்
யாழ்		இவர்	இதோ மற்றவன்வர்களும்
குழல்	} புள்ளங்குழல்களுமாய்	மாதவர்	மறந்தபன்விகளும்
திசை		வானவர்	தேவர்களும்
முழவமோடி	} இவற்றின் முழக்கத்தோடு	சாரணர்	சாரணர்களும்

இயக்கர்	மனோகலாம்	ஆதலில்	ஆனையாரே
சித்தரும்	ஸித்தர்களும்	அயர்க்கு	அயர்களுக்கு
திருவடி	(தேவீருடைய) திருவடிகளின்	என் ஓங்ககம்	} பகலோலக்க மருணைக்காக
தொழுவான்	வணங்குகக்காக	அருள்	
கருணை எல்லாம்	இரவெல்லாம்		
மலர்களின்	(கெருக்கத்தில் வருந்தி) மோனமுற்றனர்;		அரங்கத்தம்மா! பள்ளி எழுந்தருளாய்—

கடிமலர்க்கமலங்கள் மலர்ந்தன விவையோ கதிரவன்களைகடல்முனைத்தன விவையோ*
முடியிடையார்க்கிருமுழப்பிழிந்துதறித் துதிவெடுத்தேறினர்குழ்புனலாக்கா*
தொண்டையோத்தருளவும்கூடையும்பொலிந்துதோன்றியதோள்தொண்டாடிப்பொடிவென்ன
மடியனை* அளியனென்றருளியுன்னடியார்க்காட்படுத்தாய் பள்ளியெழுந்தருளாயே. (க)

புளல் குழ	{ திருக்காவேரித் தீர்த்தத்தாலே குழப்பிட்ட	ஏறினர்	கலையேறியிட்டார்கள்;
அரங்கா	{ முரையகத்தில் கண்வளர்ந் தருணமவனே!	தொடை ஓத்த	ஒழுங்காகத் தொடுக்கப்பெற்ற
கடி	பரிமளமுடைய	தளவழும்	திருத்தழாய் மாலையும்
கமலம் மலர்கள்	நாமரைப் பூக்களானவை	கூடையும்	பூக்குடையும்
மலர்த்தன	(நன்றாக) மலர்க்கு விட்டன;	பொலிகது தோன் றிய	} விளங்கா நிற்கப்பெற்ற
கதிரவன்	{ நாமரையை மலர்த்தவரின் னதிரவனவன்	தோள்	தோளையுடைய
களை கடல்	{ கோழஞ் செய்கையையே இயல்வாதமுடைய கடலினே	தொண்டாடிப் பொடி பென்னும்	} 'தொண்டாடிப்பொடி' என்ற பெயருடைய
முனைந்தனன்	{ உதயபிரியினே வந்து தோன்றி னன்;	அடியனை	நாணனை
தடி இடையார்	{ உருக்கை போன்ற (குடிம மான) இடைமையுடைய மாதர்	அளியன் என்று அருளி	} 'திருவை பண்ணுகக்கு உரிய பாததிரம்' என்ற திருமுன்னம்பற்றி அங்கே நித்தருளி
கரி குழல்	(நமது) கருண்டமயிர் முடிவை	உன் அடியார்க்கு	} தேவீருடைய நித்யவிக்ரார் கணான பாகவதிகளுக்கு
பிழிந்து உதறி	{ நீர்ப்பலையறப் பிழிந்து உதறி விட்டு	ஆன்படுத்தாய்	} ஆளாத்த வேணும்; (அதற்காக)
துகில் உடுத்த	{ (தமதம்) ஆடைகளை உடுத்திக் கொண்டு	பள்ளி எழுந்தரு ளாய்	

அடிவாவு — கதிரி கொழு கடர் மேட்டு புலம்பின இரவிபர் அந்தரம் வம்பு ஏதம் கடி அமலன்.

தொண்டாடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளை சரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளை சரணம்.

ஸ்ரீ:

சூடிக்கொடுத்த நாச்சியார் அருளிச்செய்த

திருப்பாவையின் தனியன்கள்

பட்டர் அருளிச் செய்தது.

தீவாகுணமுதமிழிசுடி ஸுஷோகோயு க்ருஷ்ணம்
வாராயுடும் ஸம் ஸுதிரதவிசுஷிவிபுரவபதி |
ஹோஸிஷுராயம் ஹோஸிசுமிஸிதம் பா ஸாதுக்யு ஹுங்கே
மொகா அஹேஷு நகி உகரிதம் ஹுயவனவாஸு ஹுயம் ||

நீளாதுங்கஸ்தகநிரிதமஸுப்தமுத்போத்ய க்ருஷ்ணம்
பாரார்த்த்யம் ஸவம் ச்ருதிசதநிர்ஸித்தமத்யாபயந்தி
ஸவோச்சிஷ்டாயாம் ஸ்ரஜி நிகளிதம் யா பாலாக்கருத்ய புங்கதே
கோதா தனைய நமஇதமிதம் பூயவாஸ்து பூய :

நீளாதுங்க ஸ்ருதிசத தாஸுப்தம்	{ கப்பின்னைப் பிராட்டியின் உயர்ந்த திருமுனைத் தடங்க ளாகிற மலிச் சாரலில் கண் வளர்ந்தருள மலனும்.	ஸ்வம் பாரார்த்தம் அத்பாபயந்தி பலாக்கருத்ய யா கோதா	தன்னுடையதான பாதநிரியத்தை அறிவியா நின்றவளாய் பலாதாரம் செய்து யாவனொரு ஆண்டான்
ஸ்வோச் சிஷ்டாயாம்	{ தன்னால் சூடிக்க களைமப்பட்ட மாலிகேசை	புங்கதே	{ (அக்கண்ணிராணை) அது ப லிக்கொணர்
ஸ்ரஜி	மாலிகேசை	தன்மை	{ அப்படிப்பட்ட பெருமையை யுடையவளான ஆண்டா ளின் பொருட்டு
நிகளிதம்	விளக்கப்பட்டவனுமான	பூயோ பூய ஏவ	காலத்திலு முன்னதனைபும்
க்ருஷ்ணம்	கண்ணிராணை	இதமிதம் நம:	இந்த இசை நமஸ்காரமானது
உத்போத்ய	திருப்பள்ளி யுணர்த்தி	அஸ்து	சூடிடுக.
ச்ருதிசத நிரல் வித்தம்	{ பற்பல வேதங்களின் தலை யான பாசுகளாலேதேறின [வேதாந்த வித்தமான]		

* * * கப்பின்னைப் பிராட்டியின் திருமுனைத்தடங்களில் தலைசாய்த்துக் கண்வளர்ந்தருளா
கின்ற கண்ணிராணைத் திருப்பள்ளியுணர்த்தி, அடிமை செய்யும் விஷயத்தில் தனக்குள்ள ஆவலை
அறிவித்துத் தன் சூழலிற் சூட்டிய பூமாலையோ அப்பிராணை விளக்கித் தனக்குள்ளே
திருவடி தொழுதென்றேன் என்றவாறு.

(உய்யக்கொண்டார் அருளிச் செய்தது).

அன்ன வயற்புதுவை யாண்டா னரங்கற்குப்
பன்னு திருப்பாவைப் பல்பதியம்—இன்னிசையாற்
பாடிக் கொடுத்தாள்நற் பாமலை பூமலை
சூடிக் கொடுத்தாளைச் சொல்.

அன்னம் வயல்	{ ஹம்ஸங்கள் (உலாவுகின்ற) வயல்களை யுடைய	ஆண்டான்	{ 'ஆண்டான்' என்னும் திருமொழி யுடையவரும்
புதுவை	{ ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் (திருவவ) தரித்த	பன்னு	{ ஆராய்ந்து அருளிச் செய்யப் பட்ட

திருப்பாவை பலபதிரம்	{ திருப்பாவை யென்னும் பற பாகரங்களை	க் மாலை	{ (சென்பகம் முதலிய) பூக்களினாலாகிய மாலை
இன் இசையால்.	இவிய இசையுடன்	குடி	(நான் மூந்துறக் குழலிற் குடி
பாடி	பாடி (அவற்றை)	கொடுத்தாளை	{ (மேரு ரங்கநாதனுக்கு) ஸமர்ப் பித்தவருமான கோனையை
அரங்கற்கு	முரங்கநாதனுக்கு	சொல்	அநுபந்திக்கக் கடவை.
கல் பர மாலை	விவக்ஷணமான பரமாதேவாக		
கொடுத்தான்	ஸமர்ப்பித்தவனும்,		

* * *—ஆண்டாள் அருளிச்செய்த திவ்யியப் பிரபந்தங்களை ஒதுவதில் காட்டிலும் அவ்
வாண்டாள் தன்னுடைய திருநாம ஸங்கீர்த்தனமே முக்கியமென்பது திருப்பாட்டின் கருத்தாம்.

(இதவும் அங்கனமே)

குடி.க் கொடுத்த சுடர்க்கொடியே தொல்பாவை
பாடி யருளவல்ல பவ்வளியாய்—நாடி
வேங்கடவற் கென்னை விதியென்ற விம்மாற்றம்
நாய்கடவா வண்ணமே நல்கு.

குடி கொடுத்த	{ பூமாலையைத் திருக் (குழலிற்) குடி, (அதனை ஸம்பெருமா னுக்கு) ஸமர்ப்பித்த	நீ	நீ
கடி கொடியே	{ தேஜோமயமான கொடி போன்றவனே.	நாடி	(மன்மதனை) நாடி
தொல் பாவை	{ அநாதி ஆசாரவிர்த்தமான கோன்மை	என்னை	{ ("காமதேவா! நீ என்னைத் திருவேங்கட முடையானுக்கு வாழ்க்கைப் படுத்த வேணும்") என்று காமனைக் குறித்துக் கூறிய கூற்றை
பாடி	(திருப்பாவை முகமாகக்) கூறி	வேங்கடவற்கு	
அருள வல்ல	{ (அடியார் திறத்துக்) கருணை புரிய வல்லவனும்	விதி என்ற	
பல் வளியாய்	{ பவ்வளிகளை அணிந்துள்ள வருமான கோதாய்.	இம்மாற்றம்	
		நாம் கடவா வண்ணம்	{ நாம் மீளுதொழியுமாறு
		நல்கு	அருள்புரிவாயாக.

* * *—இப்பாட்டால், நாச்சியார் திருமொழியில் மிக்க அன்பு ஈமக்குப் பிறக்கவேண்டுமென்ப
பிரார்த்தித்தவாறு. அதில் முதற்றிருப்பதிகத்தில் "அனங்கதேவா! உய்யவுமாய்கொளோ வென்று
சொல்லி புண்ணிய மும்பையுந் தொழுதேன், வெய்யதோர் தழுவமிற் சக்கரக்கை வேங்கடவற்கென்னை
கிதிக்கின்றியே" இத்திரிபாதி பாசரங்களினால், ஆண்டாள் காமனை வணங்கி, "வேங்கடவாணனுக்கு நான்
வாழ்க்கைப்பொது நீ விதிக்கவேணும்" என வேண்டினமை அறிக.

தனியன் உரை முற்றப்பெற்றது.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

திருப்பாவையின் உரை

அவதாரிகை.

ஆழ்வார்கள் தாங்கள் ஸம்ஸாரத்திற் பிட்டு நிற்காதற்க, எம்பெருமான் தானாகவந்த அவர்களின் உணர்ந்த, மிகு உணர்ந்தவர் அவர்கள். ஆண்டான் அம்மனன்றி மணத்தடன் முனைக்கும் திருத்தாய் போன்று எம்பெருமான் திறத்த ஆராதகத்தாய் அவதரித்த இவந்தாளே அவ்வெம்பெருமான் ஸம்ஸாரத்திற் சென்று "உம்பர்கோமானே! உறங்காதெழுந்திராய்" என்று அவனை உணர்ந்தினனாதலால் ஆழ்வார்களினும் ஆண்டாருக்குள்ள ஹவலகூன்யம் சொல்லாற்கூறும்படிமன்று. அன்றியும், இடவரை ஆடவர்கண்டு காழுறுவதிற் காட்டிலும் பெண்டிற்கண்டு காழுறுதல் பன்னமடைபா மிகுக்குமென்பது உலகத்து எளிதினுணர்ந்த விஷயமாதலால், பகவத் விஷயத்தில் ஆழ்வார்களின் காமம்போல் மேட்டி மடைபா மிகுக்கலையன்றியே இவ்வாண்டாருடைய காமம் பன்னமடைபா மிகுக்கலையாத மற்கொரு ஹவலகூன்யமும் உற்று ஹைக்கத்தக்கது. ஆழ்வார்கள், காமத்தின் மெய்ப்பாட்டுக்காகப் பெண்ணுடை உடுத்துப் பேசினார்கள்; இவர்கு அங்ஙன் சூரோத்தமக் கொள்ளவேண்டிய ஆகாரமொன்று மில்லையே.

இங்ஙன் அமைந்த அதிசய விசேஷங்களுடன் வளர்த்தருளாகின்ற குடிக்கோடுத்த கடக்ககொடி ஒரு கொள்கொம்புடன் கடவேண்டும் பருவமாய், அதற்குரிய ஞானபக்கிகள் மீதார்த்த செவிலிப்பெற்று, "மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படிவ் வாழுகிலேன்" என்று மாறுஷ காற்றத்தைய் பொறுக்கமாட்டாதே * அங்கைத்தந்திதடை பாழிசெல்லாண்டானவன் முகத்தன்றி விழியாதனாய், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுத்தூரின் வழங்குளிரொளின்ற கடபெருள் ஹையினுடையானுடனே நழுவி முழுசிப் பரிமாறப் பெறவேணுமென்று விரும்பச்செல்ல, அவ்விரும்பத்திந்திடாக வடதனசாயி முகங்காட்டாமையானே மிகவும் மனம் கொந்து "இவ்வெம்பெருமானோடு கலம்பெற்றுக் களித்தாரி ஆரோனுமுண்டோ?" என்று ஆராய்ந்த விடத்து, திருவாய்ப்பாடியினுள்ள அங்குலசூழ்வு ஆயர்மங்கைகள் இவனுடன் கலந்து களிக்கப்பெற்றுள்ள" என்றுணர்ந்தது. "அங்குலி காலாத்தத்தின் மடத்தொன் றுகையானே அதில் மகக்கு அவ்வய மின்றி போழ்ந்தது, இனி, அவன் உணவியப்போன அடிக்கவந்த அவனும் பெண்களுமாகத் தினைந் றவருகாதியும், அவன் கோள்கரைக்க எடுத்த கோவர்த்தனமீடும் கிடத்தனவாகித், அவன்வந்த கொண்டா கிலும் தரிப்போம்" என்று அங்குச்செல்ல தினைக்க, பகவத் ஹைத்தானே உட்கி மெளியற்ற இவ்வான் டன் அவ்வளவு செல்லமாட்டாதானாய், "ஹைகாரணன் தன் மகளான சிதைக்கு விடுமுறி என்று ஒரு அவதி ஹைத்தாப்போலவும் சும்பர் தம் மகளான எப்பின்னைப்போட்டிக்கு ஏறு தழவுதல் என்று ஒரு அவதி ஹைத்தாப்போலவும் எம் தந்தை மகக்கு ஓர் அவதியும், எதற்க்கவிற்போ! இனி எம் வாழ்வது வங்குளேயோ?" என்று கித்தித்துத் தளர்த்திருக்க; அவ்வண்ணில் சில தாரமீர்கள்— 'திருவாய்ப்பாடியிற் கண்ணிரோன் ஆயர்மங்கைகளுடன் | குரவையோத்து விளையாடும்போது ஆண்களானம் நலிப்பதறி வாய்க்கொண்டு செல்ல; 'இனி எற்கேற் கெடலாகாத என்று அந்த ரகம் மாறுதலக்காதக் கண்ணிரோன் பெண்களைப் பிரித்து மறைத்திருக்க, அப்போது அப் பெண்களின்னைகள் தங்கல் ஆற்றமுமையாலே, 'இனி எவ்வகையானாயினும் எம் தரிக்கவேணும்' என்று ஓர் ஆய்ச்சி 'கான் காலியாகத்தின் வலியை அடக்குகிறேன்கான்' என்பது, மற்கொருத்தி 'கான் தெயுக்களையரிந்த தொழித்தொழுகிறேன்கான்' என்பது, வேறொருத்தி நான் பூதனை முழிப்பைக் கலவத்துண்ணுகிறேன் கான் என்பதாய் தீப்படி அலை வரும் தாங்கள் கண்ணிரோன்போல அதுகாரஞ்செய்த ஒருவாறு தயர்நின்று தரித்தார்கள்" என்று | சொல்லக்கேட்ட ஆண்டான் தானும் அவ்வாய்ச்சிகளைப்போல் அதுகரித்துத் தரிக்கும்படியைக் கூறுவது, திருப்பாவை என்கிற இத்திவ்வியப் பிரபந்தம்.

அவதாரிகை முற்றப்பெற்றது.

ஆண்டான் திருவாய்களே சரணம்.

| இக்குரவையித்து வடமொழியில் ராஸநீரடை என வழங்கும் அந்தாவது கண்ணிரோன் பல் திருவுருக்கொண்டு ஒவ்வொரு ஆய்ச்சியின் பக்கத்திலும் ஒவ்வொரு கண்ணாகுகின்ற ஆழவதொருகத்த.

| ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம்—ஹைதாவது அம்சத்தில் பதின்மூன்று மத்திடையத்தில் இது கூறப்பட்டுள்ளமை காண்க.

திருப்பாவை

மாரீகழித்திங்கள் மதிகிறைந்தகன்னளால் *
 நீராடப்போதுவீர் போதுமினோகேரீழையீர் *
 சீர்மல்குமாய்ப்பாடிச் செல்வச் சிறுவீர்காள் *
 கூர்வேற்றொடுத்தொழிலன் கந்தகோபன்குமரன் *
 ஏரார்த்தகண்ணி யசோதை யினஞ்செங்கம் *
 கார்மேணிச்செங்கண் கதிர்மதியம்போலுமுகத்தான் *
 நாராயணனே நமக்கேபறைதருவான் *
 பாரோர்புகழப் படிந்தேனோரெம்பாவாய்.

(க)

சீர் மல்கும்	செல்வம் விறைந்துள்ள	அசோதை	யசோதைப்போட்டிக்கு
ஆய்ப்பாடி	திருவாய்ப்பாடியில்	இள கிங்கம்	சிக்கக்குட்டி போலிருப்பவ
செல்வம் சிறுவீர்	கூர் வேற்றோடுதொழிலும்	கார் மேணி	காரமேந்தோடொத்த திருமே
காள்	பெண்காள்	செம் கண்	செந்தாமரைப் பூப்போன்ற
நீர் இழையீர்	அணிந்துள்ளவர்களை	கதிர் மதியம்	கதிர்மதியம் போல் மூகத்
மாரீகழி திங்கள்	(மாரதங்களை சிறந்த) மாரீகழி	நாராயணனே	நாமக்கேபறைதருவான்
மதிகிறைந்த கல்	புண்ண சந்திரோதயத்தை	நமக்கே	நாமக்கேபறைதருவான்
காள்	புடைய (சக்கில படித்திய)	பறை	பறையை
கூர் வேல்	கண்ணிரோடுகூறி நிக்ரு	தருவான்	கொடுக்குமவனுமிரவின்ருள்.
கோடு தொழிலன்	செய்யவரும் கூடியதானதுக்	ஆல்	ஆதலால்
கந்தகோபன்	கந்தகோபனுக்கு	பாரோர்	இவ்வகைத்தவர்கள்
குமரன்	யினையாய்ப்பி ஏற்றவனும்;	புகழ	கொண்டாடும்படி.
ஏர் ஆர்த்த கண்ணி	அழகு விறைந்த கண்ணி	படிந்து	(இங்கோன்பிலே ஊன்றி
	புடையவளான	நீர் ஆட போதுவீர்	நீராட வர விரும்பமுடையீர்
		போதுவீர்	கனே!
			வானுங்கள்;
			ஏல் ஓர் எம்பாவாய்!—.

* * *—ஆயர் சிறுவீர்கள் "நாம் கோன்பு நோற்பதற்கு நமக்கு இவ்வளவு விஷயமானதொரு காலம் நேரப்பட்டது ஏன்?" என்று காலத்தைக் கொண்டாடி, மாரீகழி நீராட்டத்தில் விருப்பமுடைய பெண்களை விளக்குமாறு கூறுவது ஆய்ப்பாடி. எவோரெம்பாவாய்=கோன்பு நோற்பதில் அவகாலத்திந்த நாவைக் காட்டுகின்ற ஓர் சொற்றொடர்.

(க)

வையத்துவாழ்வீர்காள் நாமும்நம்பாவைக்கு *
 செய்யுங்கிரிசைகள் கேளீரோ * பரற்கடலுள்
 பையத்துயின்ற பரமனடிபாடி *
 நெய்யுண்ணோம்பா லுண்ணோம் நாட்காலேநீராடி *
 மையிட்டெழுதோம் மணிட்டுகாமுடியோம் *
 செய்யாதனசெய்யோக் தீக்குறளைசென்றோதோம் *
 ஸூயமும்பிச்சையு மாந்தனையுங்கைகாட்டி *
 உய்யுமாதெண்ணி யுகந்தேனோரெம்பாவாய்.

(உ)

வையத்து	இப் பூமண்டலத்தில்	கிரிசைகள்	கிரிமயகளை
வாழ்கிறீர்கள்	வாழ்கிறீர்கள் என்றுள்ளவர்களே!	கேரீர்	சாதுகொடுத்துக் கேளுங்கள்.
எாரும்	{ (எம்பெருமானாலேயே பேறு என்ற ஆதயவளையமுடைய) எாரும்	எாரம்	{ (சொன்பு நோற்கத் தொடர் கிளையும்
உய்யும் ஆறு	{ உறுதியுக்கும் வழியை	வெய் உண்ணேம்	{ வெய் உண்ணக் கடவோமல் வேளம்;
எண்ணி	{ ஆராய்ந்து,	காட்காலே கீர் ஆடி	{ விடியற்காலத்திலேயே ஸ்கா நஞ் செய்பவரீட்டு
பால் கடலுள்	திருப்பாற்கடலில் அவதாரத்	மை இட்டு எழு	{ (கண்ணில்) மைபிட்டு அலங்கார தோம்
பையா துயின்ற	துடன் கண் வளர்ந்தருளா	மலர் இட்டு முடி	{ (குழலிற்) பூ வைத்து முடிக்கக் கடவோமல்லோம்;
பாமன் அடி	கின்ற பரம புருஷனுடைய	செய்ப்பாதன	{ (மேலைத் தலைவர்கள்) செய்பா தவற்றை
பரடி	நிருவடிக்கு மங்கனாசாஸ	செய்யோம்	{ செய்யக் கடவோமல்லோம்;
	னம் பண்ணி	தீ குறைய	{ கொடிய கோட்சொற்களை
ஐயமும் டிச்சை	{ (ஆசாரியாதிக்கு இனகை யாகிற) ஐயத்தையும், (ஆர்த் தர் கட்கு இனகையாகிற)	சென்று ஒதோம்	{ (எம்பெருமானிடத்துச்) சென் று கூடாக் கடவோமல் வேளம்;
யும் ஆந்தனையும்	கிணகையையும் சக்தியுள்ள		
கைகாட்டி	வளவும் இட்டி		
உகந்து	மடுபுத்து		
நம் பாவைக்கு	{ நமது நோன்புக்கு (அக்கமாய்ச்)		
செய்யும்	{ செய்யவேண்டிய		

ஏல் ஓர் எம்பாவாய்.—

* * *—ஒரு விசேஷகாரியத்தில் ஒருப்பட்டவர்கள் அக்காரியம் தலைக்கட்டுமனவும் சிலவற்றைப் பரிணரிக்க வேண்டுமென்றும் சிலவற்றைப் பற்றவேண்டு மென்றும் விபெற்றுக்களை முதலில் வங்கல் பித்துக்கொள்ள வேண்டமென்றும் சாஸ்திரர்களிற் கூறியுள்ளதனால், அதற்கேற்ப, நோன்பு ஆகிற விசேஷ காரியத்தில் ஒருப்பட்ட இவ்வாரியங்களைகள் தாய்கள் விடுமவற்றையுப், பற்றுபவற்றையும் வங்கல்கிக்குறிகள், இப்பாட்டில்.

(உ)

ஒங்கியுலகளந்த வுத்தமன்பேர்பாடி. *
நாங்கள் நம்பாவைக்குச் சாற்றியிராடினால் *
திங்கின்றி நாடெல்லாந் திங்களும்மாரிபெய்து *
ஒங்குபெருஞ்செந்கெ லுருகையலுகள் *
பூங்குவளைப்போதிற் பொறிவண்டுகண்படுப்ப *
தேங்காதேபுக்கிருந்து சீர்த்தமுலைபற்றி
வாங்க * குடம்நிறைக்கும் வள்ளற்பெரும்பசுக்கள் *
நீங்காதசெல்வம் கிறைந்தேலோரெம்பாவாய்.

(க)

ஒங்கி	{ (மஹாபலி வார்த்த நீர் கையில் கிழுந்தவாரே) ஆகாசத்தள வும் வளர்ந்து	காடு எல்லாம்	தேச மெங்கும்
உளகு	{ (மூன்று) நோக்கங்களையும்	நீக்கு இன்றி	{ (அதிவருஷடி, அகாவருஷடி ஆகிற) நீக்கு ஒன்றுமில்லா மல்
அளந்த	{ (திருவடி களரலே தான்) அளந்து கொண்ட	திங்கள் மும்மாரி	{ மாதந்தோறும் மூன்றுதாம் பெய்து
உத்தமன்	புருஷோத்தமனுடைய	ஒங்கு பெரு செந்	{ ஆகாசத்தளவும் வளர்ந்த பெருத்துள்ள செந்கெற் கெல்லாடு
பேர்	நிருகாமங்களை	கயல் உகன்	{ மீன்கள் துள்ள
நாங்கள்	{ (செய்யோ ஐநாந்தரத்தை விரும்பு பாத) நாங்கள்	ந்	{ அழகிய
பாடி	{ (பிரதிக்குப் போக்கு விடாமல்) பாடி	குவளை போதில்	{ நொந்தல்மலரில்
நம் பாவைக்கு	{ நம் நோன்புக்கென்று சங்கற் சாற்றி	பொறி வண்டு	{ மிக்க புகழையுடைய வண்டுக ளானவை
கீர் ஆடினால்	கீராடினால்	கண் படுப்ப	{ உறங்க,

புக்து	(மாட்டித் தொழுநீர்) புகுந்து	{ ஹைபாஸிம்) உதாரணவாபாவு
செய்காதே இருந்து	சலிபாமல் பொருந்தியிருந்து	{ முஹடாப
செய்த மூலம்	{ (பசுக்களில்) புகுந்த மூலமே	பெரும் பதக்கன் பெரிய பதக்கனானவை
பதறி வான்க	{ (இரு ஹைபாஸிம்) பிடித்து	செய்காத செல்வம்
	வளிக்க	{ நினைந்து
வான்னல்	{ (வல்லாரிக்கும் கட்டி அடிக்க	செய்காதலம்பத்து விதைபுழம்படி
	லாம்படி விதேயமாயிருக்க	குடம் நினைக்கும் { (பால் கொள்ளத் தானே) குடம்
		செய்க நினைக்கும்.

* * * உரைத்தலில் தவிர்த்ததை முக்கியமான பேருத்க்கொண்டு ஜ்யோதிஷ்டோமமாகத் செய்
பவதற்கு, ஆபுஸ்ஸா, ஸந்திரம் என்று சில ஆவார்பா பாய்க்கணும் உடன்கூடும்; திவ்வாய்ச்சியிற் றம்பெரு
மாண்பே எல்லாவைகப் பாய்க்கணும் உன்னத்துக்கொண்டவர்களாதலால் அவ்வெம்பெருமானொழிப
வேண்டுமாயினும் விரும்பமாட்டார்கள்; ஆகிலும் இவர்கள் விரும்ப வேண்டவொன்றுண்டு; அதாவது
தாங்கள் போன்பு நேருக்குமாறு அஃமதி அளித்தவர்களுக்குச் சில ஸம்முத்திகளை ஆசாவிக்கை. அஃது
இப்பாட்டிற் செல்லும். “பஞ்சாஷ்டாக்ஷரஸம்வயிஜோ கீஷாஸாமொ கீஷீயதெ | ந தகு
ஸம்வயிஷுக்ஷி ஷ்யாபிஷாஸிபுக்ஷ தவ்யுநா || [பஞ்சாஷ்டாக்ஷரஸம்வயிஜோ மதாபாஸோ மயீ
யதே—ந தநா ஸம்வயிஷுபந்தி ம்மபதிஸாபிஷேதநங்கார:] என்று திருவெட்டெழுத்து வாய்நெருவாயி
ருந்த ஸதி ஸம்முத்தியாகிடுக்கு மென்று நின்றுல் இந்தனை மதாபாஸாவைகள் இருக்கும் காடி ஸம்முத்த
யாகச் சொல்லவேண்டாமே.

ஆழி மழைக்கண்ணை ஒன்றுநீ கைகரவேல் *
 ஆழியுள் புக்கு முகந்துகொ டார்த்தேறி *
 னாழிமுதல்வ னுருவம்போல் மெய்கறுத்து *
 பாழியக் தோளுடைப் பற்பநாபன் கையில் *
 ஆழிபோல் மின்னி வலம்புரிபோல் கின்றதிர்ந்து *
 தாழாதே சார்ங்க முதைத்த சரமழைபோல் *
 வாழ வுலகினிற் பெய்திடாய் * நால்களும்
 மார்கழிநீராட மகிழ்ந்தேரோ ரெம்பாவாய்.

(4)

ஆழி மலையுடனான	{ மண்டல வரிஷத்துக்கும் தலை வரண பரிஜயமே !	{ ன ம ர ன ன ம்பெருமானு டைய நைகரில் (வலப்பக்கத் திதுள்ள)	
கை	(உன்னுடைய) கொடைகளில்	ஆழி போல்	{ திருவாழி பாழுவாணப்போல்
கூன் றும்	கூன்றையும்	யின்னி	{ ஒளி மணி,
கரவேல்	{ ஒளியா தொழிபயேணும்; (நீ செய்யவேண்டிய பணி என்னவென்றால்)	வலம்புரி போல்	{ (இடப்பக்கத்திலுள்ள) பால்த னுக்காழ்வாணப்போல் நிறை தின்று அதிர்ந்த
ஆழியுள் புக்கு	கடலிலுட் புக்கு	சாரங்கம் உடைத்த	{ மூலசாரங்கத்தாலே தள்ளப்பட்ட
முகந்து கொடு	{ (அங்குள்ள கிணர்) மொண்டு கொண்டு	சரம் மலையுபோல்	{ பாணவரிஷம்போல்,
ஆர்ந்த	{ கரணின பண்ணி (-பேரெலி சென்று).	வாழ்	{ (உலகத்தாளைவரும்) வாழும் படிப்பாகவும்
ஏறி	(ஆகாபந்தே) ஏறி,	காங்குளும்	{ (கண்ணிதாஜேட்டைக் கல விக்கு வேன்பு லோற்கிற) காங்குளும்
ஆழி முதல்வன்	{ காலம் முதலிய அகல பதாரித் தங்களுக்கும் கரணபூத னு ன னம்பெருமானுடைய திருமேனி போல் (உனது) உடம்பிற் கருமைப்பெற்று	மலிழந்த	{ ஸந்தோஷித்து
உருவம்போல்		மார்தழி கிராட	{ மார்தழி ஷோடம் செம்புந் படிப்பாகவும்
மெய் கறுத்து		உலகிலில்	{ இய்யுலகத்தின்
பாழி ஆம் தோள்	{ பெருமையும் அழகுந் பெருந் திய தோள்களையுடையவ ளும், கரங்கமல முடைய	தாழாதே	{ தாமதம் செய்வாமல் (சுடக் கேள்)
பாபன் வகையில்		பெய்திடார்	{ மலையுபாழியக் கடனவ.

மாயனை மன்னு வடமதுரை மைத்தனை *
 தூய பெருநீர் யமுனைத் துறைவனை *
 ஆயர் குலத்தினில் தோன்று மணிவிளக்கை *
 தாயைக் குடல்விளக்கஞ் செய்த தாமோதரனை *
 தாயோமாய் வந்துகாம் தாமஸர்கள் தூய்த்தொழுது *
 வாயினுற் பாடி மனத்தினுற் சிந்திக்க *
 போய் பிழையும் புகுதருவா னின்றனவும் *
 தீயினில் தூசாகும் செப்பேலோ ரெம்பாவாய்.

(ரு)

மாயனை	{ மாயச் செயல்களை புடைய யனும்,	தாயோம் ஆய்	{ பரிசுத்திபுள்ளவர்களுடைய வந்து	கிடங்கு
மன்னு வடமதுரை மைத்தனை	{ (பகவத் ஸம்பந்தம்) நித்யமாகப் பெற்றுள்ள வடமதுரைக் குத்தலிவனும்,	தூ மலர்கள் தூய்	கல்ல மலர்களைத் தூய்	தொழுது
தூய பெருநீர்	{ பரிசுத்தநாய் ஆழம்மிக்கிருக் கிற தீர்த்தத்தை புடைய	வாயினால் பாடி	வாயாரப்பாடி	மனத்தினால் சித்
புழுனை துறை யனை	{ யமுனை பாற்றங்கலையை நிகு பகமாகவுடையவனும்,	நெஞ்சார தியானம் பண்ண திக்	(அதன் மீது)	{ (சேஷ சேஷிபாவ ஜ்ஞான முண்டாவதற்கு) முன்பு
ஆயர் குலத்தினில் தோன்றும்	{ இடைக்குலத்தில் விளக்கா நின் றான	புகுதருவான்	சென்பு (தன்னை யறியாமல்)	கழிந்த பாவங்களும்,
அணி விளக்கை	மய்கள் திபம் போன்றவனும்,	லின்றனவும்	வரக்கூடிய பாவங்களும்	
தாயை குடல் விளக்கம் செய்த	{ தாயாகிய தேவசிப் பிராட்டி யின் வயிற்றை விளக்கச் செய்தவனுமான	தீயினில் தூசு	நெருப்பிலிட்ட பஞ்சு போலே	உருமாய்ந்து போய்; (ஆன சென்பு)
தாமோதரனை	கண்ணோரனை,	செப்பு	அவ்வெம்பெருமான் திருநாமம்	களைச் சொல்;
நாம்	(அடிச்சியோமாயி) நாம்		ஏன் ஓர் எம் பாவாய்—	

புள்ளுஞ் சிலம்பினகாண் புள்ளரையன் கோயிலில் *
 வெள்ளை விவிசங்கின் பேரவங் கேட்டிலையோ *
 பிள்ளா யெழுந்திராய் பேய்முலை நஞ்சுண்டு *
 கள்ளச் சகடம் கலக்கழியக் கானோச்சி *
 வெள்ளத் தரலில் துயிலமர்ந்த வித்தினை *
 உள்ளத்துக்கொண்டு முனிவர்களும் யோகிகளும் *
 மெள்ள வெழுத்து அரியென்ற பேரவம் *
 உள்ளம் புகுந்து குளிர்ந்தேலோ ரெம்பாவாய்.

(ரு)

புள்ளும்	பறவைகளும்	சங்கின்	சங்கினுடைய
சிலம்பினகாண்	{ (இறை தேவனைக்காக எழுந்து) ஆரவாரங்கள் செய்யுமா கின் றனகாண்;	பேர் ஆரவம்	பேரொலியையும்
புள் அரையன்	{ பறவைத் தலைவனான பெரிய நிகுவடிக்கு	கேட்டிலையோ	செவிப்படுத்துகின்றிலையோ!
கோ	{ ஸ்வாமியான ஸர் வேச் வர னுடைய	பிள்ளாய்	{ (பகவத் விஷயமான மறியப் பெருது) பெண்ணே!
தூலில்	ஸந்தித்திலே	எழுந்திராய்	(சுடக்கொள்) எழுந்திரு;
வெள்ளை	வெண்ணைம நிற முடையதும்	பேய் முலை நஞ்சு	{ துள்ளியின் முலைசில் (சுடனிக் கிடந்த) விஷத்தை
விளி	{ (அலைவதையும்) அழையா தித் பதுமான	உண்டு	{ (அவனது ஆயிபுடன்) அழுது செய்து
		கள்ளம் சகடம்	{ வஞ்சனைபொருத்திய (அணுரா விஷ்டமான) சகடமானது

கலந்து அழிய	கட்டுக் குழையும்படி	உள்ளத்து	(எமது) ஸ்ருத்யத்தில் அமர்த
சால்	திருவடிவய	கொண்டு	திக்கொண்டு
ஒச்சி	ஒக்கச் செய்தவனும்		
வெள்ளத்து	திருப்பாற்கடலில்	மென்ம வழுந்து	(ஸ்ருத்யத்தினால் அங்மெம் பெருமான் அசையாதபடி) ஸாவதாரமாக எழுந்து
அரவல்	திருவணந்தாழ்வான்மீது	அரி என்ற	‘ஹரி’ ஹரி’ என்ற
துயில் அமர்த்த	திருக்கண் வளர்ந்தருவின	பேர் ஆரவம்	பெருமையானது
வித்திலை	{ ஐக்காரணபூதனுமான் எம் பெருமான	உள்ளம் புகுந்து	(எமது) கொஞ்சிற் புகுந்து
முனிவர்களும்	மகாசீலரான சிஷ்களும்	குவிர்ந்து	குவிர்ந்தது;
போகிகளும்	{ யோகப்பயிற்சியில் ஊன்றின வர்களும்		எல் ஓர் எம் பாவாய்—

(இவ்வாறிலும் எழுந்திரு என்று ஸ்ருத்தியை உணர்த்துகிறபடி.)

இப்பாட்டு முதல், மேல் “எல்லேவின்கிலியே” என்ற பாட்டின்வாகப் பத்துப் பாசரங்களிலே அதுபோக்தாக்களைக் குறித்துத் திருப்பள்ளியெழுச்சி பாடப்படுகின்றது. (—)

கேகிசென்றெங்குமாணீச்சாந்தன் கலந்து *
பேசின பேச்சரவங் கேட்டிலையோ பேய்ப்பெண்ணே *
காகம் நிற்ப்புங் கலகலப்பக் கைபேர்த்து *
வாச நறுங்குழலாய்ச்சியர் * மத்தினால்
ஓசைபடுத்த தயிரரவங் கேட்டிலையோ *
நாயகப் பெண்பிள்ளாய் நாராயணன்மூர்த்தி *
கேசவனைப் பாடவும்நீ கேட்டே கிடத்தியோ *
தேசமுடையாய் திறவேலோ ரெம்பாவாய்.

(எ)

பேய் பெண்ணே	மதிசெட்ட பெண்ணே!	மத்தினால்	மத்தலே
எங்கும்	எல்லாவிடங்களிலும்	ஓசை படுத்த	ஓசைபடுத்தின
சூழீச்சாந்தன்	பரதவாஜபுஷிகளானவை	தயிர் ஆரவம்	தயிரின் ஓலையையும்
கலந்து	{ (ஒன்றோடொன்று) ஸம்ச்சேஷித்து	கேட்டிலையோ	கேட்களிலையோ!
கேகிசெ என்று	கேசகேசசென்று	நாயகப் பெண்	{ பெண்களுக்கெல்லாம் தலை பிள்ளாய் மையாயிருப்பவளே!
பேசின	பேசிய	நாராயணன்	{ மீ மந் நாராயணவதார மான கண்ணிராண
பேச்சு ஆரவம்	பேச்சினுடைய ஆரவாரத்தை	மூர்த்தி கேச வனை	
கேட்டிலையோ	{ (இன்னும் நீ) கேட்க வில்லை யோ?	பாடவும்	{ (நாங்கள்) பாடா கிற்கச்செய் தேயும்
வாசம்	பரிமள வஸ்துக்களினால்	கீ	கீ
நறு	மணம்கமழா நின்னுள்ள	கேட்டே	{ (அப்பாட்டைக்) கேட்டு வைத் தும்
குழல்	உந்தலையுடைய	கிடத்தியோ	(குய்மனே) உறங்குனாயோ!
ஆச்சியர்	இடைப்பெண்கள்	தேசம் உடையாய்	{ மிகக் தேனுண்டையுடைய வளே!
காகம்	{ (கழுத்தில் அணிந்துள்ள) அச்சுத் தாலியும்	திற	{ (நீயே எழுந்துவந்து கதலுவத் திற)
நிற்ப்பும்	ஆமைத்தன்மையும்		
கலகலப்ப	{ கலகலவென்று சப்திக்கும்படி யாக		
கை பேர்த்து	கைகளை ஆசைத்து		எல் ஓர் எம் பாவாய்—

தீழ்வானம் வெள்ளென் நெருமை சிறுவீடு *
மேய்வான் பரந்தனகான் மிகுஞ்ள பிள்ளைகளும் *
போவான் போகின்றாரைப் போகாமற் காத்து * உன்னைக்
கூவுவான் வந்துகின்றோம் * கோதுகமுடைய
பாவா யெழுந்திராய் பாடிப் பறைகொண்டு *
மாவாய் பிளந்தாளை மல்லரை மாட்டிய *
தேவாதி தேவனைச் சென்றுநான் சேவித்தால் *
ஆவாவென் னுராய்க் தருளேலோ ரெம்பாவாய்.

(அ)

கோதுகமுடைய	{ திருவிண்ணிலே மிகவும் விரும்பத்தக்க பதுமையென்றவனே!	வந்து நின்றோம்	{ (உன் மாலிகை வாசலில்) வந்திரா நின்றோம்;
தீழ்வானம்	{ தீழ்த்திணைப்பக்கத்து ஆகாசமானது	எழுந்திராய்	{ (எக்கனாடவர் கூடுவதற்காக) எழுந்திரு;
வெள்ளென்று	வெளுத்தது; (அன்றியும்)	பாடி	{ (கண்ணிரோனுடைய குணம் களைப்) பாடி
எருமை	எருமைகளானவை	பறை கொண்டு	{ (அவனிடத்துப்) பறைவைப் பெற்று,
மேய்வான்	(பணிப்பும்) மேய்க்கக்கூக	மா வாய் பிளந்தாளை	{ குதிரையுருவமெடுத்து வந்த கேசி பென்று மகரனுடைய வாய்க்கிண்டெறித்தவனும்
சிறுவீடு	சிறு தோட்டங்களில்	மல்லரை மாட்டிய	{ மல்லரகளை மாறச் செய்தவனுமான
பரந்தன்	சென்று புரிகன்;	தேவாதி தேவனை	அத்தேவ தேவனை
போவான் போகின்றார்	{ (திருவேங்கட யாத்திரை போலே) போகக்கூடியே ராயோனுமாய்க் கொண்டு போகின்ற	நாம் சென்று சேவித்தால்	{ நாம் அனுசி அடி பணிந்தால் (அவன்.)
மிகுஞ்ள பிள்ளைகளும்	{ மந்துள்ள எல்லாப் பெண்களும் பிள்ளைகளையும்	நாராய்க்	{ (நமது குழைகளை) ஆராய்க்த
போகாமல் காத்து	போக ஒட்டாமல் தடுத்த	ஆ ஆ என்று அருளும்	{ ஐயோ! என்று திரக்கியுள் வன்,
உன்னைகூவுவான்	உன்னை அழைத்தற்பொருட்ட		என் னர் எம் பாவாய்—

துமணி மாடத்துச் சுற்றும் விளக்கெரிய *
துபந் கமழத் துயிலினைமேற் கணவனரும் *
மாமான் மகளை மணிக்கதவந் தாள்திறவாய்
மாரீ ரவளை யெழுப்பிரோ * உன்மகள்தான்
ஊமையோ அன்றிச் செவிடோ வனந்தலோ *
எமப் பெருந்துயில் மந்திரப் பட்டாளோ *
மாமாயன் மாதவன் வைகுந்த னென்றென்று *
நாமம் பலவும் நவின்றேலோ ரெம்பாவாய்.

(ஆ)

துமணி மாடத்து	{ பரிசுத்தமான மாணிக்கங்க ளழுத்திச் சமைத்த மாணி னாகும்	மாமான் மகளை	அம்மான் பெண்ணே!
சுற்றும்	சுற்றும்	மணி கதவம்	மாணிக்கக் கதவினுடைய
விளக்கு எரிய	விளக்குகள் எரியவும்	தான்	தாழ்ப்பாளை
துபந் கமழ	{ (அதில் முதலியவற்றின்) வாசனைப்புகைகள் மனம் விசவும்,	திறவாய்	திறந்திறவாயாக;
துயில் அனைமேல் கண் வளரும்	{ மென்மையான படுக்கையின் மீது நித்திரை செய்யா நின்ற,	மாரீர்	அம்மாரீ!
		அவளை	{ (உன்னை உறக்குகிற) உன் மகளை
		எழுப்பிரோ	எழுப்ப மாப்பிரோ?
		உன் மகள்	உன் மகளானவள்
		ஊமையோ	வாய்ப்புள்ள தில்லாதவனோ?

அன்றி	அல்லாமற் போனால்	மா மாயன்	} அளவிறந்த ஆச்சரியச் செய் வகளை புடைப்பவனே!
சென்றோ	சென்றபுறன் தூண்டவனோ?	மாதவன்	
	(அன்றி)	மாவருந்தன்	'திருமகன் தேழுவனே!'
அனந்தனோ	{ பேருறக்க முடையவனா யிருக் கின்றனோ?	என்று என்று	'புதி வைகுண்ட காதனே!'
	(அன்றி)		என்று பலகால் சொல்லி
பெறு துயில்	பெரிய பருக்கையால்	நாமம் பலவும்	{ (எம்பெருமானுடைய) திருநா மங்கள் பலவற்றையும்
எம்பட்டானோ	காவலிடப்பட்டானோ?	கவின்று	(வாயாரக்) கற்றோம்;
	(அன்றி)		(இனிப்பாகிலும் உன் மகள் உணரலாகாதா!)
மத்திரப் பட்டா	{ மத்திர வாத்தினால் கட்டப் படுத்தப்பட்டானோ?		ஏல் ஓ! எம் பாவாய்—
னோ			

நோற்றுச் சுவர்க்கம் புகுகின்ற வம்மனாய்! *
மாற்றமும் தாராரோ வாசல் திறவாதார் *
காற்றத் துழாய்முடி நாராயணன் * கம்மால்
போற்றப் பறைதரும் புண்ணியனால் * பண்டொருநாள்
கூற்றத்தின் வாய்விழ்க்த கும்பகாணனும் *
தோற்று முனக்கோ பெருந்துயில்தான் தந்தானே *
ஆற்றவனந்தலுடையா யருங்கலமே *
தேற்றமாய் வந்து திறவேலோ ரெம்பாவாய்.

(௧௦)

கொற்று	கோள்பு கொற்று	புண்ணியனால்	{ தம்மே வடிவுகொண்டு வந் தாத் போன்றவனுமான இராமரோனும்
சுவர்க்கம்	{ புரு } னாதாறுபவம் பண்ணுகின்ற	பண்டி ஒருநாள்	
யின்ற		கூற்றத்தின் வாய்	{ மண் வாயில் (இரையாக) விழ்க்த
அம்மனாய்	அம்மே!	கும்பகாணனும்	கும்பகாணனும்
வாசல் திறவாதார்	{ வாசற்கதவைத் திறவாதவர் கள்	தோற்று	தோல்வியடைந்து
மாற்றமும் தாரா	{ ஒருவாய்ச் சொல்லிங்கொடுக்க மாட்டாரோ?	பெருத்துயில்	(தனது) பெருமக்கத்தை
		உணக்கேதான் தம்	{ உணக்கே தான் கொடுத்த நானே
கற்றம் துழாய்	{ கது காற்றம் வீசுகின்றதுள்ள திருத்துழாய் மாலைமைய அணிந்துள்ள திருமுடியை புடைய	ஆற்ற அனந்தன்	{ மிகவும் உறக்க முடையவனே!
முடி		உடையாய்	
நாராயணன்	நாராயணனும்,	அரு கலமே	{ பெறுதற்கரிய ஆபரணம் போன்றவனே!
கம்மால் போற்ற	{ கம்மால் மங்களா என்னம் பண்ணப் பெற்றுப் புரு ஷார்த்தக்களைத் தந்தருள் பவனும்	தேற்றம் ஆய்	{ தெளிந்து வந்து (கதவத்) வந்து திற
பறைதரும்			

ஏல் ஓ! எம் பாவாய்—

கற்றுக் கறவைக் கணங்கள் பகைறந்து *
செற்றார் திறழியச் சென்று செருச்செய்யும் *
குற்றமொன்றில்லாத கோவலாதம் பொற்கொடியே *
புற்றர வல்குற் புனமடிலே போதராய் *
கற்றத்துத் தோழிமாரொல்லாரும் வந்து * கின்
முற்றம் புகுந்து முகில்வண்ணன் பேர்பாட *
சிற்றுதே பேசாதே செல்வப்பெண்டாட்டி * நீ
எற்றுக் குறங்கும் பொருளேலோ ரெம்பாவாய்.

(௧௧)

கன்று கறவை	கன்றுகிய பசுக்களினுடைய	செல்வம் பெண்	செல்வமுள்ள பெண் இள
பல் கணங்கள்	பல் திரள்களை	டாட்டி	ளாய்!
கறந்து	கறப்பவர்களும்	போதராய்	(எழுந்து) வருவாயாக,
செற்றார்	சுதிதுருக்களினுடைய	வந்து	வாங்கள் (திரண்டு) வந்து
திறல் அழிய	வளி அழியும்படி	நின் முற்றம்	உனது (திருமாளிகையின்)
சென்று	{ நூடேயம் படைபெடுத்துச் } சென்று	புகுந்து	முற்றத் தேர்ப் புகுந்து
செரு செய்பும்	போர் செய்யும்வந்தனும்	முனில் வண்ணன்	{ கார்மேகவண்ணனுள் கண்ண
குற்றம் ஒன்று	{ ஒருவனைக் குற்றமும் அற்ற	பேர் பாட	{ மராலுடைய திருநாமக்க
இல்லாத	வர்களுமான்		ளைப் பாடச் செய்தேயும்
கோவலர் தம்	{ கோபாலர்களுடைய (குடிநீர்	நீ	(பேருறக்கமுடைய) நீ
	மீறத்த)	சிற்றது	சலியாமலும்.
பொன் கொடியே	பொன்கொடி போன்றவனே!	பேசாது	(ஒன்றும்) பேசாமலும்
புற்று அரவு	{ புற்றிலிருந்திற பாய்ச்சிப் படம்	உறங்கும் பொ	{ உறங்குவது என்ன பிரபோ
அங்குல் புன	{ போன்ற அங்குலமும், காட்	ருள் எற்றுக்கு	{ ணுணத்திற்காகவோ? (அந்
மயிலே	{ டில் (இஷ்டப்படி திரிதிற) மயில்		போம்)
	போன்ற சாயலிடி முடையவனே!		

மல் ஓர் எம் பாவாய்—.

கனைத்தினங் கற்றெருமை கன்றுக் கிரங்கி *
 நினைத்து முலைவழியே நின்று பால்சோர *
 நனைத்தில்லஞ் செருக்கும் நற்செல்வன் தங்காய் *
 பனித்தலை வீழ நின் வாசற்கடை பற்றி *
 சினத்தினல் தென்னிலங்கைக் கோமானைச் செற்ற *
 மனத்துக்கிரியாளைப் பாடவும் நீ வாய்திறவாய் *
 இனித்தா நெழுந்திரா பிதென்ன பேருறக்கம் *
 அனைத்தில்லத்தாரு மறிந்தேலோ ரெம்பாவாய்.

(கஉ)

இள கன்று	{ இளங்கன்றுகளைப்போல எரு	சினத்தினல்	{ (மீராட்டியைப் பிரித்தான் என்
எருமை	மைகளானவை		றுது) சிற்றத்தினல்
கனைத்து	{ (பால் கறப்பாரி இல்லாமையா	தென் இலங்கை	{ தென்திசையிலுள்ள வங்காபுரி
	வே) கறதிக்கொண்டு	கோமானை	{ கரு அரவுள்ள இராவணனை
கன்றுக்கு இரங்கி	{ (நன்) கன்றின்மீது இரக்க	செற்ற	கொன்னெழுதித்தவனும்
	முற்று	மனத்துக்கு இனி	{ சிந்தனைக்கு இனியனுமான
நினைத்து	{ (கன்று ஊட்டுவதாக) நினைத்து	யானை	{ இராமரோனை
	(அந்நினைவிலும்)	பாடவும்	{ (நாங்கள்) பாடா நிற்கச் செய்
முலை வழியே	முலை வழியால் இடைவிடாமல்		தேயும்
நின்று பால்	{ பால் பெருக, (அப்பெருக்	நீ	நீ
சோர	கிலும்)	வாய் திறவாய்	வாய்திறந்து பேசுகிற நிலை
இல்லம்	வீட்டை	இனித்தான்	{ எக்களாற்றுமையை அறிந்து
நனைத்து	(முழுதும்) ஈரமாகிடு		கொண்ட பின்பாகிலும்
சேறு ஆக்கும் நல்	{ சேறுகப் பண்ணுடைகயாதிற	எழுந்திராய்	எழுந்திரு;
செல்வன்	{ சிறத்த செல்வத்தைப் புடைய	சது என்ன போர்	{ தீர்து என்ன ஓயாத தூக்கம்?
	யனுடைய	உறக்கம்	
தங்காய்	தங்கையாவனவே!	அனைத்து இல்லத்	{ (திக்கேரியிலுள்ள) எல்லா
பனி	பனியானது	தாரும்	{ வீட்டுக்காரர்களாலும்
தலை வீழ	எங்கள் தலையிலே விழும்படி	அறிந்து	{ (நாங்கள் உன் மாரினை வரச
நின் வாசல்	{ உனது மாளிகையின் வாசற்		{ யில் திரண்டு நிற்கிறவீது)
கடை பற்றி	{ கடையை அவலமீறித்துக்		அறியப்பட்டதாயிற்று;
	கொண்டு,		

மல் ஓர் எம் பாவாய்—.

புள்ளின்வாய் கீண்டாணைப் பொல்லாவரக்களை *
கின்னிக் களைந்தாணைக் கீர்த்திமை பாடிப்போய் *
பிள்ளைகளெல்லாரும் பாவைக்களம் புக்கார் *
வெள்ளி யெழுந்து வியாழ முறங்கிற்று *
புள்ளுஞ் சிலம்பினகாண் போதரிக்கண்ணினாய் *
குள்ளக்குளிரக் குடைந்து நீராடாதே *
பள்ளிக்கிடத்தியோ பாவாய்கீ கன்னுளால் *
கள்ளம் தவிர்ந்து கலந்தேலோ ரெம்பாவாய்.

(௧௩)

புள்ளின் வாய் கீண்டாணை	{ பறவைபுகுவும் பூண்டு வந்த பகர்கரணுடைய வாயைக் கீண்டெறித்தவனும்,	போது அரி கண்ணினாய்	{ புஷ்பத்தின் அழகைக்கொள்ள கொள்ளாநின்ற கண்ணை புடையவனே!
பொல்லா அரக் களை கின்னி களைந்தாணை	{ கொடியணை இராவணனை முடித்து (அரக்கர் குலத்தை வேரோடு) களைக்கொழித்த வனுமான் எப்பெருமானு டைய	பாவாய் நீ	பதுமை போன்றவனே!
கீர்த்திமை பாடி போய்	{ வீர சரிதங்களைப் பாடித் கொண்டு சென்று	கல் கான்	{ கிருஷ்ணனும் நாமும் கூடுகை க்கு வாய்த்த காலமாகிய இந்த கல்வகாளில்
பிள்ளைகள் எல்லா ரும்	{ எல்லாப் பெண்கள்ளைகளும்	கள்ளம் தவிர்ந்து	{ (கிருஷ்ணனுடைய குண சேஷ டிதங்களைத்தனியே நினைத் துக் கிடக்கலாகாதி) சுபதத் தை விட்டு
பாவவக் களம் புக்கார்	{ நோன்பு நேற்பதற்காகக் குறிக்கப்பட்ட இடத்திற் புகுத்தனர்;	கலந்து	எங்கனுடன் கூடி
வெள்ளி எழுந்து வியாழம் உறங்கி றற்று	{ அகநோதயமாகி பருவஸ்பதி அஸ்தமித்தான், (அன்றியும்)	குள்ளக் குளிர குடைந்த நீர் ஆடாதே	{ உடம்பு வலுவலிழம்படி குளத் திற்படிந்து ஸ்நானம் பண் னும்
புள்ளும் சிலம்பின	{ பறவைகளும் (இவரதேடப் போன இடத் களில்) ஆரவாரஞ்செய்தனர்	பள்ளி கிடத்தியோ ஆல்	{ படுக்கையிற் கிடந்துறங்கா நின்றோ!
		ஆல் ஓர் எம் பாவாய்—	

உங்கள் புழைக்கடைத் தோட்டத்த வானியுள் *
செங்கழுநீர் வாய்கெழிற் தாம்பல்வாய் கூம்பினகாண் *
செங்கற பொடிக்கூறை வெண்பல் தவத்தவர் *
தங்கள் திருக்கோயில் சங்கிடுவான் போகின்றார் *
எங்களை முன்ன மெழுப்புவான் வாய்பேசும் *
நங்கா யெழுந்திராய் நாணதாய் நாவுடையாய் *
சங்கொடு சக்கரமேந்துந் தடக்கையன் *
பங்கயக்கண்ணனைப் பாடேலோ ரெம்பாவாய்.

(௧௪)

உங்கள் புழைக் கடைத் தோட்டத் து வானியுள்	{ உங்கள் (கீட்டுப்) புழைக்க டைத் தோட்டத்திலிருக்கிற தபாகத்திலுள்ள	செங்கக் கொடி கூறை வெண் பல் தவத்தவர்	{ காவியொடியில் (தோய்த்த) வந்திரக்களையும் வெணுத்த பற்களைப் புழையராய் நபன்விகளா யிருந்துள்ள ஸந்திபாளிகள்,
செங்கழுநீர் வாய்கெழிந்து	{ செங்கழுநீர்ப் பூக்களானவை விகளிக்க,	தங்கள் திரு கோயில் சங்கு இடுவான்	{ தமது திருக்கோயில்களைத் திறவுகோலிட்டத் திறக்கைக் காச
ஆம்பல் வாய் கூம்பின	{ ஆம்பல் மலர்களின் வாய் முடிப்போயின; (அன்றியும்)	போகின்றார்	போகா நின்றனர்;

எங்களை	எங்களை	சங்கொடு சக்கரம்	சங்கையும் சக்கரத்தையும்
முன்னம் எழுப்பி	முந்தி வந்து எழுப்புவதாகச்	ஏத்தம் நட	நரிபா நின்னுள்ள விசால
வான் வாய்	சொல்லிப்போன நக்கை	வசயன்	பாண திருக்கைக்கொழுமைய
பேசும் நக்காய்	பே!		வணும்
நாணுதாய்	{ 'சொன்னபடி எழுப்பவில்லை பே!' என்னும் வெட்கமு மில்லாதவனே!	பங்கயம் கண்	நாமமார்போற் கண்ணனுமான
		ணனை	கண்ணமிதனை
		பாட	பாடுகைக்கு
நக் உடைமாய்	{ (இவியபேச்சுப் பேசுவல்லு) நாணாய் பாடத்தவனே!	எழுந்திராய்	எழுந்திரு!
			ஏன் ஓர் எம் பாகாய்—

எல்லே யிளங்கிளியே யின்ன முறங்குதியோ *
 சில்லென் றையேயன்மின் நக்கையீர் போதர்நின்றேன் *
 வல்லையுன் கடடுரைகள் பண்டேயுன் வாய்நிறும் *
 வல்லீர்கள் நீங்கலே நானேதா னுயிடுக *
 ஒல்லீநீ போதா யுனக்கென்ன வேறுடைய *
 எல்லாரும் போந்தாரோ போந்தார் போந்தெண்ணிக்கொள் *
 வல்லாணை கொன்றாணை மாற்றுவா மாற்றழிக்க
 வல்லாணை * மாயனைப் பாடேலோ ரெம்பாவாய்.

(கரு)

இளங்கிளியே	{ இளமைதக்கிய இளி போன் றுன்னவனே!		{ தென்ர் என்று உன்னுறங்கு மனை கேட்க.)
எல்லே	{ (துதிது) என்னே!	நீ	நீ
இன்னம்	{ இத்தனை பெண் சிள்ளிகள் நிரண்டுலந்த யின்பும்	ஒல்லீ	நெக்கிரமாக
		போதாய்	எழுந்தவா;
உறங்குதியோ	{ துங்குகின்றியோ! (என்று உணர்ந்த வந்தவர்கள் கேட்க.)	உனக்கு	{ (நலியே) உனக்கு மட்டும்
நக்கையீர்	பெண்களாள்!	வேறு* என் ன உடையை	{ (நீ) வேறு என்ன (அதிசயத் தை) உடையையாயிரா நின் றாய்? (என்று உணர்ந்தவக் தவர்கள் கேட்க;
போதர்நின்றேன்	{ (இதோ) புறப்பட்டு வருகி றேன்;	எல்லாரும்	{ (வரவேண்டியவர்கள்) எல்லா ரும்
சில் என்று அழை யேன்மின்	{ சிலுக்கு சிலுகொன்று அழைபா தேயுங்கள்; (என்று உறங்கு திறவன் விடைசொல்லி). (இளங்கிளியே!)	போந்தாரோ	{ வந்தாரோ? (என்று உறங்கு மனை கேட்க.)
வல்லீ	{ (நீ) வார்த்தை சொல்லுவதில் வல்லமை யுடையவன்;	போந்தார்	{ (எல்லோரும்) வந்தனர்;
உன் கடடுரைகள்	{ உனது கடுமைவான சொற் களையும்	போந்து எண்ணிக் கொள்	{ (நீ) எழுந்தவந்த எண்ணிப் பார்த்துக்கொள்;
உன் வாய்	உன் வாயையும்		{ (என்று உணர்ந்தவந்தவர்கள் கூற.) (என்னை ஏதுக்காகவரச்சொல்லுகிறீர்களென்று உறங்குமனை கேட்க.)
பண்டே	செடுகளாகவே	வல் ஆணை	{ குவையாபிட மென்னும்) வல்லி பாணைய
ஆறிறும்	{ நாக்கன் அறிவோம் (என்று உணர்ந்தவந்தவர்கள் சொல்லி)	கொன்றாணை	கொன்றெழுதித்தவனும்
நீங்கலே வல்லீ	{ (இப்படிச் சொல்லுகிற) நீங் கல்தான் (பேச்சில்) வல்ல மை யுடையீர்	மாற்றுவா	சத்தானுக்களான கம்மநிகளை
கள்	{ (அன்றேல்)	மாற்று அழிக்க	{ மிகுக்கு அழிந்தவர்களாகச் வல்லாணை
		மாயனை	{ அற்புதனுமான கண்ணி ரானை
நானே தான்	{ (நீங்கள் சொல்லுகிறபடி) நான் தான் (வல்லவனாய்) ஆகக் கடனென்; (உனக்குக்கு நான் செய்யவேண்டுவ	பாட	பாடுகைக்காக
ஆயிடுக			{ (ஒல்லீ நிரோதாய், ஏன் நனைழங்கினீர்கள்) ஏன் ஓர் எம் பாகாய்—

* * *—யல்லைப் பெண்களுடைய திரட்சியையும் காணக்கருதித் திடப்பாளொருத்தியை உணர்த்தும் பாசரம், இது.

தீழ்ப் பதித்தபாட்டிலும் நிகழ்ந்த வினையிடைகள் இப்பாட்டில் வெளிப்படையாகக் காணப்படும். "புன்னாள் சிலம்பின காண்" என்ற பாட்டித் தொடர்க்கித் தீழ்ப்பாட்டினவுமுள்ள ஒன்பது பாட்டிக்களிலும் உணர்த்துமவர் தனதுடைய பாசரமொன்றையன்றி உறங்குமவனுடைய ஆகேற்பாதிருப்பான் பாசரமொன்றும் இயக்கமாகக் காணப்படவில்லை; அது, சொற்றொடருக்கி அலகாரிகையாக எடுத்துரைக்கத்தக்கது; இப்பாட்டி நோவென்களில்.

முதலடி-உணர்த்துமவர்களின் பாசரம்;
இரண்டாமடி-உறங்குமவனின் பாசரம்;
மூன்றாமடி-உணர்த்துமவர் பாசரம்;
நான்காமடி-உறங்குமவன் பாசரம்;

ஐந்தாமடி-உணர்த்துமவர் பாசரம்;
ஆறாமடியில், முற்கூறு-உறங்குமவன் பாசரம்;
மேல்முழுதம்-உணர்த்துமவர் பாசரம்.

நாயகனுய்நின்ற நந்தகோபனுடைய
கோயில்காப்பாளே * கொடிந்தோன்றுந் தோரண
வாசல்காப்பாளே * மணிக்கதவம் தான்றிறவாய் *
ஆயர் சிறுமியரோழுக்கு * அதைபனை
மாயன் மணிவண்ணன் நென்னலே வாய்கேர்ந்தான் *
துயோமாய் வந்தோந் துயிலெழப்பாடுவான் *
வாயால் முன்னமுன்னம் மாற்றுதே யம்மா * நீ
நேச நிலைக்கதவம் நீக்கேலோ ரெம்பாவாய்.

(கக)

நாயகன் } (எமக்கு) இவையியங்குகிற
கிற }
நந்தகோபனுடைய } நந்தகோபனுடைய
கோயில் } திருமாளிகையை
காப்பாளே } காக்கும்வனே!
கொடி } தவனுபடக்கள்
தோன்றும் } விளக்காற்றகப்பெற்ற
தோரணம் வாசல் } தோரணவாசலை
காப்பாளே } காக்கும்வனே!
மணி } அழகிய
கதவம் } கதவினுடைய
தான் } தாழ்ப்பாளே
திறவாய் } திறக்கவேணும்;
ஆயர் சிறுமியரோ } இனமெதங்கிய இடைப்பெண்
ழுக்கு } களையா எமக்கு
மாயன் } ஆச்சரியச் செயல்களையுடைய
வனும் }
மணி வண்ணன் } நீளணி போன்ற திருநிறத்
தையுடையவனுமான கண்
னமிரான் }

நென்னலே } நேற்றே
அதை பனைவாய் } ஒலி செய்யும் பனைவாய் தரு
கேர்ந்தான் } வதாக வாக்கு அளித்தான்;
துயில் எழு } (அல்லெம்பெருமான்) துயிலி
வின்றும் எழுந்திருக்கும்
படி
பாடுவான் } பாடுகக்கரக
துயோம் ஆய் } பரிசுத்தைகளாய்
வந்தோம் } (அடிபோம்) வந்திருக்கின்
றோம்;
அம்மா } இவையி!
முன்னம்முன்னம் } முதல் முதலிலே
வாயால் } (உமது) வாயினால்
மாற்றுதே } மறுக்காதொழிய வேணும்;
(அன்றியும்)
நேசம் நிலைக்கதவம் } (கண்ணிரான் பக்கலில்) பரி
வுற்றிருக்கும் நிலைமையை
யுடைய கதவை
நீ } நீயே
நீக்கு } நீக்கவேணும்;
எல் ஓர் எம் பாவாய்—

"துயிலெழ பாடுவான்" "துயிலெடை பாடுவான்" என்பன பாடபேதங்கள்.

அம்பரமே தண்ணீரே சோதே யறஞ்செய்யும் *
எம்பெருமான் நந்தகோபாலா வெழுந்திராய் *
கொம்பனார்க் கெல்லாந் கொழுந்தே குலவினக்கே *
எம்பெருமாட்டி யசோதா யறிவுறாய் *
அம்பர மூடறுத் தோங்கி யுலகனந்த *
உம்பர்கோமாளே யுறங்கா தெழுந்திராய் *
செம்பொற் கழலடிச் செல்வா படைதேவா *
உம்பியும் நீயு முறங்கேலோ ரெம்பாவாய்.

(கங)

அம்பரமே வந்தாக்களையே
தன்னிரே நித்தந்தையே
சோறே சோற்றையே
அறம் செய்யும் தருமமாக அளித்தென்ற
வம்பெருமான் } எமக்கு ஸ்வாமிபான் கந்த
கந்தகோபாலா } கோபரே!
எழுந்திராய் எழுந்திருக்கவேணும்;
கொம்பு அழுக்கு வஞ்சிக்கொம்பு பேரான்
எல்லாம் } மாதர்க்கெல்லாம்
கொழுந்தே முதன்மைபானவனே!
குலம் விளக்கே { (நீதி) குலத்திற்கு (மக்கள்)
நிபமாயிருப்பவனே!
எம்பெருமாட்டி எமக்குத் தலைவியானவனே!
அசேரதாய் யக்கசனைப் பிராட்டியே!
அறிவுறய் உணர்க்தேழு!

அம்பரம் ஊடு } ஆசாசத்தை நீடவெளியாக
அடத்த } கிககொண்டு
ஒங்கி உபரவனிற்கு
உலகு அளந்த } (எல்லாம்) உலகத்தையும்தான் அளந்த
உம்பரிகோமாளே தேவாதி தேவனே!
உறங்காது (இனி) தன்வளத்தருளாமல்
எழுந்திராய் எழுந்திருக்கவேணும்;
செய்க்பான் கழல் } சுவந்த பொன்னுற் செய்த
அடி } வீரக்கழலும் அணிந்துள்ள
செவ்வா மொனே! நிறுவமுடைய புடைபா
பலதேவா பலதேவனே!
உம்பையும் கீழும் } உன் தம்பியாகிய கண்ணனும்
உறங்கேல் } கீழும்
உறங்கேல் உறங்காதொழியவேணும்;
ஓர் எம் பாவாய்—

உந்து மதகளிற்ற னோடாத தோள்வலியன் *
கந்தகோபாலன் மருமகளே நப்பின்னாய் *
கந்தங்கமழுந் குழலீ கடைதிறவாய் *
வந்தெங்குங் கோழி யழைத்தனகான் * மாதவிப்
பந்தன்மேற் பல்காற் குயிலினங்கன் கூவினகான் *
பந்தார்விரலி யுன் மைத்துனன் பேர்பாட *
செந்தாமரைக்கையாற் சீரார் வளையொலிப்ப *
வந்து திறவாய் மகிழந்தேலோ ரெம்பாவாய் *

(௧௮)

உந்து மதகளிற் { (தன்னை வென்று) தன்னப்
பருகிற் மதயானைகளே
புடையவனும்
ஓடாத { (பேர்த்தகனத்தில்) முதுகு
காட்டி ஓடாத
தோள் வலியன் { புண்படுத்தாத புடையவனும்
மான
கந்தகோபாலன் கந்தகோபாலனுக்கு
மருமகளே மருமகளானவனே!
நப்பின்னாய் ஓ! நப்பின்னைப் பிராட்டியே!
கந்தம் கமழும் } நீரிமளம் வீசாநின்றவளாக் கூட
குழலீ } தலைபுடையவனே!
கடை திறவாய் தாழ்ப்பாளேத் திறத்திடு;
கோழி கோழிக்களானவன
எங்கும் வந்து எல்லாவிடங்களிலும் பரவி
அழைத்தனகான் கூவா நின்றனகான்;
(அன்றியும்),
மாதவி பந்தம் } குருக்கத்திக் கொடிக்களையெ
மேல் } பந்தவின் மேல் (உறங்குந்)

குயில் ஜினங்கள் குயில் கூட்டங்கள்
பல்கால் பல தடவை
கூவின கான் கூவா நின்றனகான்;
பந்த ஆர் விரலி { (க்குழைக்கோடி விளையாடு
கைக்கு உபகரணமான)
பந்து பொருந்திய விரலை
புடையவனே!
உன் மைத்துனன் { உனது கணவனான கண்ண
பேர்பாட } பிராணுடைய நிகராமக்களை
(காக்கன்) பாடுமப்படிபாக
சீர் ஆர் விரலி { நீர்மை பொருந்திய (உன்)
ஒலிப்ப வந்து } ஊகவளைகள் ஒலிக்கும்படி
(கூட்டு) வந்து
செம் தாமரை செந்தாமரைப் பூப்போன்ற
கையால் } (உன்) கையினால்
மகிழ்ந்த திறவாய் { (எக்கன்கீழ்) மகிழ்ச்சி கொ
ண்டு (தாழ்ப்பாளேத்) திறத்
திடு;
ஓர் எம் பாவாய்—

குத்து விளக்கெரியக் கோட்டுக்காற் கட்டில்மேல் *
மெத்தென்ற பஞ்ச சயனத்தின் மேலேறி *
கொத்தவர் பூங்குழல் நப்பின்னை கொங்கைமேல் *
வைத்துக் கிடந்த மலர்மார்பா வாய்திறவாய் *
மைத்தடங் கண்ணினாய் நீயுன் மணுளனை *
எத்தனைபோதும் துயிலெழ வொட்டாய்கான் *
எத்தனையேனும் பிரிவாற்ற கில்லாயால் *
தத்துவமன்று தகவேலோ ரெம்பாவாய்.

(௧௯)

குத்து விளக்கு	நிலைவிளக்குக னானவை	வாய்திறவாய்	{ வாய்திறந்து ஒரு வார்த்தை அருளிச் செய்வவேணும்,
சரிய	(காற்புறமுல்) ஸீயா கிந்த,	மை தட கண்ணினாய்	{ மையிட்டி அலங்கரிக்கப்பெற்றதும் விசாலமுமான கண்ணையுடைய வாயின்தாய் !
கொடு நான் கட்டில் மேல்	{ பாலைத் தந்தக்களிறை செய்து கால்களையுடைய கட்டிலிலே	நீ	நீ
மெத்தென்ற	மெத்தென்றிருக்கும்நாயும்	உன் மணுளனை	{ உளக்குச் சுண்டுவன கண்ணிரோடு
பஞ்ச சயனத்தின் மேல் ஏறி	{ (அழகு, குளிர்ந்தி, மென்மை, பரிமளம், வெண்மை என்னும் ஐந்து குணங்களை யுடையதுமான பாங்குகையின் மீதேறி,	எத்தனை போதும் துயில் எழ ஒட்டாய்	{ ஒரு கொடிப்பொழுதும் பாங்குகையை விட்டு எழாதிருக்க ஒட்டுகிறதில்லை;
கொத்து அணி குழல்	{ கொத்துக் கொத்தாக அலர் தின்ற பூக்களை யணிந்த கருத்தலை யுடையவானா	எத்தனையேனும் பிரிவு ஆற்ற கில்லாய்	{ ஆனகாலமும் (அவனைப்) பிரிந்து தரித்திருக்க மாட்டுகிறதில்லை;
நப்பின்னை	{ நப்பின்னைப் பிராட்டியினுடைய	ஆய்	ஆ! ஆ!!
கொங்கை	திருமுலைத் தடங்களை	தகவு அன்று	{ (நீ இப்படி இருப்பது உனக்குத் தகுதியன்று;
மேல் வைத்து கிடந்த	நன்மேல் வைத்துக்கொண்டு பள்ளிகொள்கின்ற	தத்துவம்	{ (இஃது) உண்மை;
மலர் மார்பா	{ அகன்ற திருமார்பை யுடைய பிரானே!	ஏல் ஓர் எம் பாவாய்—	

முப்பத்து மூவ ராமார்க்கு முன்சென்று *
கப்பந் தவிர்க்குங் கவியே துயிலெழாய் *
செப்பமுடையாய் திறனுடையாய் செற்றார்க்கு
வெப்பங்கொடுக்கும் விமலா துயிலெழாய் *
செப்பன்ன மென்முலைச் செவ்வாய்ச் சிறுமருங்குல் *
நப்பின்னை நங்காய் திருவே துயிலெழாய் *
உக்கமூந் தட்டொளியுந் தந்துன் மணுளனை
இப்போதே பெய்மை நீராட்டேலோ ரெம்பாவாய்.

(௨௦)

முப்பத்து மூவர் அமரர்க்கு	{ முப்பத்து முக்கோடி தேவர் கட்டி	திறல் உடையாய்	{ (படைவர் மண்ணுண்ணும்படி கான) வலிமை யுடையவனே!
முன் சென்று	{ (துன்பம் வருவதற்கு) முன்னமே எழுந்தருளி	செற்றார்க்கு	சத்துருக்களுக்கு
கப்பம்	(அவர்களுடைய) நஞ்சுத்தை	வெப்பம்	(பயமாசிற) ஸ்வரத்தை
தவிர்க்கும்	நச்சியருளவல்ல	கொடுக்கும்	கொடுக்கவல்ல
கவியே	{ மிருக்கையுடைய கண்ணிரோடு	விமலா	பரிசுத்தன்வபாவனே!
துயில் எழாய்	{ பாங்குகையினின்றும் எழுந்தருள்;	செப்பு அன்ன	துயில் எழாய்—
செப்பம் உடையாய்	{ (ஆசிர்தரகணத்தில்) குணுவாயிருக்கும் தன்மையை யுடையவனே;	மென் முலை	{ பொற்கலசம் போன்ற ஸீரணம் பொருத முலைகளை யும்
		செம் வாய்	சிவந்த வாயையுமே

சிறு மருங்கும்	{ துணர்நிறன் இடைவையு முடைய	தட்டொளியும்	கண்ணுடையதும்
நப்பின்னை நங்காய்	{ நப்பின்னைப் பிராட்டியே! துயில் எழாய்—	உன் மனஞனை	{ உனக்கு வல்லபனான கண்ண பிராட்டியும்
திருவே	பூதிமறமாள் கூறியே! (துயிலெழுந்த பின்பு.)	தந்து	கொடுத்த
உக்கறும்	{ (கோன்புக்கு உபகரணமான) ஆலையட்டத்தையும் [விசிறி வையதும்]	எம்மை	{ (விதவந்தால் மெலிந்து) எம் களை
		இப்போதே	இந்த கண்ணத்திலேயே
		கிராட்டி	கிராட்டிக் கடவாய்
			எல்லா எம்பாவாய்—

ஏற்ற கலங்க னெதிர்பொங்கி மீதளிப்ப *
மாற்றுதே பால்சொரியும் வள்ளற் பெரும்பசுக்கள் *
ஆற்றப் படைத்தான் மகனே யறிவுறும் *
ஊற்றமுடையாய் பெரியாய் * உலகினில்
தோற்றமாய் நின்ற சுடரே துயிலெழாய் *
மாற்றருன : கு வலிதொலைந்துன் வாசற்கண் *
ஆற்றது வந்துன் அடிபணியு மாபோலே *
போற்றியாய் வந்தோம் புகழ்ந்தேலோ ரெம்பாவாய்.

(உக)

ஏற்ற கலங்கள்	{ (சூர்தபாலை) ஏற்றுக்கொண்ட கண்களானவை	தோற்றம்	ஆய்	ஆதிர்ப்பளித்த
எதிர் பொங்கி	எதிரே பொங்கி	நின்ற		
மீது அளிப்ப	மேலே வழியும்படியாக	சுடரே		தோலோருபானவனே!
மாற்றுதே	இடைவிடாமல்	துயில் எழாய்—		
பால் சொரியும்	பாலைச் சூக்கின்ற	மாற்றார்		சுத்துருக்கள்
வள்ளல்	{ (பெண்களும் பேதைகளும் அணைத்துக் கொள்ளும்படி) கற்சிலந்தை புடைய	உனக்கு வலி	{ உன் விஷயத்தில் (தங்களுடைய) வலிமாண்டு [உபதோக மிற்ற வலிவை புடையராய்]	
பெரு பசுக்கள்	பெரிய பசுக்களை	உன் வாசல் கண்	உன் மாளிகை வாசலில்	
ஆற்ற படைத் தான் மகனே	{ விசேஷமாகப் படைத்துள்ள சுந்தகோபர்க்குப் பிள்ளையா னவனே!	ஆற்றது வந்து	கதியற்று வந்து	
அறிவுறும்	திருப்பள்ளி புணரவேணும்;	உன் அடி பணியும்	உன் கருவிகளில் சரணாகதி	
ஊற்றம் உடை யாய்	{ (அடியாவதற்கு காப்பதில்) சீர்த தையுடையவனே!	ஆ போலே	பண்ணிக் கெப்பதுபோல்	
பெரியாய்	பெருமை பொருத்தியவனே!	யாம்	நாங்கள்	
உலகினில்	(இவ்)வுலகத்திலே	புகழ்ந்து	(உன்னைத்) துதித்து	
		போற்றி	{ (உனக்கு) மங்களாசாஸனம் பண்ணிக்கொண்டு	
		வந்தோம்	{ (உன் திருமாய்க்கை வாசலில்) வந்து சேர்ந்தோம்;	
			எல்லா எம்பாவாய்—	

அங்கண்மா ஞாலத் தரசர் * அபிமான
பங்கமாய் வந்துநின் பள்ளிக்கட்டிற்கீழே *
சங்க மிருப்பாற்போல் வந்து தலைப்பெய்தோம் *
கிங்கினி வாய்ச் செய்த தாமரைப் பூப்போலே *
செங்கண் சிறுச்சிறிதே யெம்மேல் விழியாவோ *
திங்களு மாதித்தியனு மெழுந்தாற்போல் *
அங்க ணிரண்டுங்கொண் டெங்கள்மேல் நோக்குதியேல் *
எங்கள்மேற் சாப மிழிந்தேலோ ரெம்பாவாய்.

(உஉ)

அம் கண் மா	அழகியதாய் விசாலமாய்ப்	சிறுச் சிறிது	கொஞ்சம் கொஞ்சமாக
குரலுந்துஅரசர்	பெரிதாயுள்ள பூமியில் (அரசர் சாட்சி செய்த ராஜாக்கள்	எம் மேல்	எங்கள் மேலே
அமோன பங்கம்	(நக்களுடைய) அறங்கார	விழியாவோ	விழிக்கமாட்டாவோ!
பூய் வந்து	மடங்கி வந்து	நிங்களும்	நந்திரனும்
கண் பள்ளி	உன் சிங்காசனத்தின் மேல்	ஆதித்தியனும்	சூரியனும்
செட்டில் மேல்	திராந்திரனாக இருப்பது போலே	எழுந்தால் போல்	உந்தித்தாற்போல
சங்கம் இருப்பார் போல்	(நாங்களும் உன் இருப்பதைத் தேற்றி விடைகொண்டு	அம் கண் இரண்	அழகிய திருக்கண்களிரண்டும் கொண்டு
வந்து	கிட்டேனும்;	எங்கள் மேல்	எங்களைக் கடாக்கித்தருள்வா
நினைப்பெய்தோம்	நினைவிலினை வாய்போலிரா	நோக்குதி ஏல்	நாங்கள்
இவ்வினி வாய்ச்	நின்ற (பாதிவிதமான்)	எங்கள் மேல்	எங்கள் பக்கவினுள்ள பரபம்
செட்டி	செந்தாமரைப் பூப்போன்ற	சாபம்	இழிந்து
தாமரைப் பூபோலே	சிவந்த திருக்கண்கள்	கழிந்துவிடும்;	ஏல் ஓர் எம் பாவாய்—
செம் கண்			

மாரி மலிமுழஞ்சில் மன்னிக் கிடந்துறங்கும் *
 சிரிய சிங்க மறிவுற்றத் திவிழித்து *
 வேரி மயிர்போக்க வெப்பாடும் போர்துதறி *
 மூரி கிமிர்ந்து முழங்கிப் புறப்பட்டு *
 † போதருமா போலே நீ பூவைப்பூ வண்ண * உன்
 கோயிலின் நிங்கனே போர்தருளி * கோப்புடைய
 சிரிய சிங்கா சனத்திருந்து * யாம்வந்த

* காரிய மாராய்க் தருளேலோ ரெம்பாவாய்

(௨௩)

மாரி	மலிமுழஞ்சில்	புறப்பட்டு போத	வெளிப் புறப்பட்டு வருவது
மலி முழஞ்சில்	மலையிலுள்ள குழைகளில்	கும் ஆ போலே	போல்,
மன்னி கிடந்து	{ (பேதையுள் தானும் ஒருவன்து என்னலாய்ப்பு) ஓட்டிக் கொண்டு கிடந்து	பூவை பூ வண்ண	{ காயாம் பூப்போன்ற கிறத்தை புடையவிரானே!
உறங்கும்	உறங்குகின்ற	நீ	நீ
சிரிய சிங்கம்	{ (விரியமாகிற) சீர்மைபுடைய சிங்கமானது	உன் கோயில்	உன்னுடைய திருக்கோயில்
அறிவுற்று	உணர்ந்தெழுந்த	நின்று	நின்றும்
நி விழித்து	{ நெருப்புப்போறி பறக்கும்படி கண்களை விழித்து	இங்கனே போர்	இவ்விடத்தேற (ஆனந்தரத்தில்)
வேரி மயிர்	{ (மூலிக்கு உரிய) பரிமளமுள்ள உணர்மிடுகளானவை	தருளி	எழுந்தருளி
பொக்க	கிடும்பும்படி	கோப்பு உடைய	{ அழகிய ஸகிவேசத்தை புடைய
எப்பாடும்	காற்புறங்ககளிலும்	சிரிய	லோகோத்தரமான
போந்து	புடைபெயர்ந்து (அசைத்து)	சிங்காசனத்து	சரிமலாஸனத்தின் மீது
உதறி	(சுரத்தை) உதறி	இருந்து	எழுந்தருளியிருந்து
மூரி கிமிர்ந்து	சோம்பல் முறித்து	யாம் வந்த காரியம்	{ நாங்கள் (மனோரதித்துக்கொ ண்டு) வந்த காரியத்தை
முழங்கி	கிணுனை பண்ணி	சூராய்த்து	விசாரித்து
		அருள்	கிருபை செய்ய வேணும்;
			ஏல் ஓர் எம் பாவாய்—

† "போதருமாபோலே" என்றபாடம் எதுகையின்பத்திற்கு இயைந்திருக்கு மென்பது சிவரி. அது பொருத்தமுடைய பாடமேயாயினும் எங்கும் வழங்காத பாடமாதலாலும், "போதருமாபோலே" என்ற பாடத்தில் விசேஷ விசேஷத்தில்லாமையாலும் முன்னோர்மொழிந்த முறையே கொண்டோம்.

அன்றிவ் வுலக மளந்தா யடிபோற்றி *
சென்றங்குத் தென்னிலங்கை செற்றாய் திறல்போற்றி *
பொன்றச் சுகட முதைத்தாய் புகழ் போற்றி *
கன்று குணிலா வெறித்தாய் சுழல்போற்றி *
குன்று குடையா வெடுத்தாய் குணம்போற்றி *
வென்று பனககெடுக்கும் நின்கையில் வேல்போற்றி *
என்றென்றுன் சேவகமே யேத்திப் பறைகொள்வான் *
இன்றியாம் வந்தோ மிரங்கேலோ ரெம்பாவாய்.

(௨௪)

அன்று	{ (இந்திரன் முதலானவர்கள் மஹாபல்யால் நலிவுபட்ட) அக்காலத்தில்,	சுழல்	{ (உன்னுடைய) திருவடிகள் போற்றி!—;
இ உலகம்	இந்த லோகங்களில்	குன்று	சோவர்த்தனகிரியை
அனந்தாய்	{ (இரண்டடியால் அளந்தருளின வனே!)	குடையா	குண்டாக
அடி	{ (உன்னுடைய அடி) திருவடிகள் பல்லாண்டு பல்லாண்டுவாழ்க;	எடுத்தாய்	துக்கினவனே!
போற்றி	{ (சுரட்டிசூழக் களவு அண்ட இராவணனுக்குமிடத்தில் எழுந்தருளி	குணம்	{ (உன்னுடைய குண சிம்ய னொளவப்பாதி) குணங்கள் போற்றி!—;
அங்கு	{ (அவனுடைய பட்டணமாகிய அழகிய) லக்காபுரிவாய் அழித்தருளினவனே!	வென்று	{ (பாசுவரை) இழித்த
சென்று	{ (உன்னுடைய) மிடுக்கு பல்லாண்டு வாழ்க;	பகை	நிவேஷத்தை
தென் துலங்கை	{ (அச்சகடத்தை) உதைத்தரு ளினவனே!	கெடுக்கும்	அழிக்கின்ற
செற்றாய்	{ (உன்னுடைய) மிடுக்கு	நின்கையில்	{ உனது திருக்கையிலுள்ளவேல்
திறல்	{ (உன்னுடைய) மிடுக்கு	வேல் போற்றி	{ வாழ்க;
போற்றி	{ (உன்னுடைய) மிடுக்கு	என்று என்று	{ என்றிப்படிப் பல்வாறு மன் களாசாங்கம் பண்ணிக் கொண்டு
சுகடம் பொன்ற	{ (அச்சகடத்தை) உதைத்தரு ளினவனே!	உன் சேவகமே	{ உன்னுடைய வீரியங்களையே
உதைத்தாய்	{ (உன்னுடைய) தீர்த்தியானது போற்றி!—;	ஏத்தி	புகழ்த்துகொண்டு
புகழ்	{ கன்று நின்ற ஒரு அளவாரனை { (வந்தவனாரனை.)	யாம்	அடியோம்
கன்று	{ கன்று நின்ற ஒரு அளவாரனை { (வந்தவனாரனை.)	இன்று	இப்போது
குணிலா	{ (கடித்தானாரன் (ரீது) எறிந்த ருளினவனே!	பறை கொள்வான்	{ பறை கொள்வதற்காக உன் விடம் விடை கொண் டோம்;
எறிந்தாய்	{ (கடித்தானாரன் (ரீது) எறிந்த ருளினவனே!	வந்தோம்	{ கிருபை பண்ணி யருள்: எல் ஓர் எம் பாவாய்—.

இன்று + யாம், இன்றியாம், "வய்வரினிய்யாம்" என்பது கன்னடம்.

ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்து * ஓரிரளில்
ஒருத்தி மகனு யொளித்து வளர *
தரிக்கிலா னாகித்தான் தீங்கு கினைந்த *
கருத்தைப் பிழைப்பித்துக் கஞ்சன் வயிற்றில் *
நெருப்பென்ன நின்ற நெடுமாளே * உன்னை
அருத்தித்து வந்தோம் பறைதருதி யாகில் *
திருத்தக்க செல்வமும் சேவகமும் யாம்பாடி *
வருத்தமும் தீர்ந்து மகிழ்ந்தேலோ ரெம்பாவாய்.

(௨௫)

ஒருத்தி	{ தேவகிப் பிராட்டியாகிற ஒருத் திக்கு	ஓர் இரளில்	{ (அவ்வாறு கரையாகிய அந்த) ஒரு ஸந்திரியில் (திருவாய்ப் பாடியில் கத்தகொபர் திரு மாளிகையில் வந்து சேர்ந்து).
மகன் ஆய்	பிள்ளையாய்		
பிறந்து	அவதரித்து		

ஒருத்தி	{ யசோதைப் பிராட்டியாகிற ஒருத்தியினுடைய	நெடு மாலே	{ ஸர்க்காதினான எம் பெரு மானே!
மகன் ஆய்	சென்னைபாத	உன்னை	உன்னிடத்தில்
ஒளிந்து வளர நான்	ஏகாந்தமாக வளரும் காலத்தில் தான் [கம்ளம்]	அருத்தித்து வந் தோம்	{ புருஷார்த்தத்தை) யாவியா கின்று கொண்டு வந்தோம்;
தரிக்கிறான் ஆய்	{ அம்மனம் வளர்வதைப் பொருதவாய்	பறைதருதி ஆயில்	{ எங்களுடைய மகோரத்தை நிறைவேற்றித் தருவாயாகில்
தீவரு கினைந்த	{ இவனை எப்படியாகிலும் கொல்லவேணும் என்று தீவகை கினைந்த	நிருநக்க செல்வ மும்	{ பிராட்டி விருப்பத்தக்க எம்பத் தையும்
கஞ்சன்	கம்ளனுடைய	சேவகமும்	விரியத்தையும்
அருத்தை	எண்ணுதல்த	யாம் பாடி	நாங்கள் பாடி
நெழுப்பித்து	வினாக்கி	வருத்தமும் தீர்ந்து	{ உன்னைப் பிரித்து படுகிற தயாரம் ரீகி
வயிற்றில்	(அக்கஞ்சனுடைய) வயிற்றில்	மகிழ்ந்து	மகிழ்ந்திடுவோம்;
நெருப்பு என்ன	{ நெருப்பு' என்னும்படி நின்று		எல் ஓர் எம்பாவாய்;—

மாலே மணிவண்ணு மார்கழி நீராடுவான் *
மேலையார் செய்வனகள் வேண்டுவன் கேட்டியேல் *
ஞாலத்தை யெல்லாம் நடுங்க முரல்வன் *
பாலன் வண்ணத்துன் பாஞ்சசன்னியமே *
போல்வன சங்கங்கள் போய்ப்பா டுடையனவே *
சாலைப் பெரும்பறையே பல்லாண் டுசைப்பாரே *
கோல விளக்கே கொடியே விதானமே *
ஆலி நிலையா யருளேனோ ரெம்பாவாய்.

(உசு)

மாலே	{ (அடியார் பக்கவில்) வியா மோஹமுடையவனே!	பால் அன்ன வண் னத்து உன்	பால் போன்றிறமுடையதான்
மணி வண்ணு	{ சீலமணிபோன்ற வடிவை உடையவனே!	பாஞ்ச சன்னிய மே போல்வான்	உன்னுடைய ஸ்ரீ பாஞ்சஜம் யத்தை ஒத்திருப்பனவுமான
ஆயின் இலையாய்	{ (பிரளயகாலத்தில்) ஆலந்தளி ரில் பள்ளிகொள்பவனே!	சங்கங்கள்	சங்கங்களையும்
மார்கழி நீராடு வான்	{ மார்கழி நீராட்டத்திற்காக	போய் பாடு உடை யன்	{ மிகவும் ிட்டமுடையனவும்
மேலையார்	உத்தமபுருஷர்கள்	சாலை பெரு	மிகவும் பெரியனவுமான
செய்வனகள்	அனுட்டிக்கும் முறைமைகளில்	பறை	பறைகளையும்
வேண்டுவன்	வேண்டியவற்றை	பல்லாண்டு துசைப்பார்	{ திருப்பல்லாண்டு பாடுமவர்களே யும்
கேட்டி எல்	{ கேட்கிறபாடில்; (அவற்றைச் கொல்லுகிறோம்)	கோலம் விளக்கு	மங்கள் தீபங்களையும்
ஞாலத்தை எல்	{ பூமியடக்கதும்	கொடி	நவஜயங்களையும்
நடுங்க	நடுங்கும்படி	விதானம்	மேற்கட்டிக்களையும்
முரல்வான்	ஆலிசெய்யக் கடவனவும்	அருள்	பிரஸாதித்தருளவேணும்;
			எல் ஓர் எம்பாவாய்;—

கூடாரை வெல்லுஞ்சீர்க் கோலின்தா * உன்றன்னைப்
பாடிப் பறைகொண்டு யாம்பெறு சம்மரனம் *
நாடு புகழும் பரிசினால் நன்றாக *
குடகமே தோள்வளையே தோடே செனிப்பூவே *

பாடகமே யென்றனை ய பல்கலனும் யாமணிவோம் *
ஆடை யுடுப்போ மதன்பின்னே பாற்சொறு *
மூடகெய் பெய்து முழங்கை வழிவார *
கூடி யிருந்து குளிர்கதேலோ ரெம்பாவாய்.

(உஎ)

கூடாரை தன் அடிபணிவாதவர்களை
வெல்லும் சிச் { வெல்லுகின்ற குணங்களை
கொள்கிறா கண்ணிரோனே !
உன் தன்னை உன்னை
பாடி (வாயாரப்) பாடி
பறை கொண்டு { (உன்னிடத்து யாம் வேண்டு
யூற்ற) பறைமையி் பெற்று
யாம் பெறு சம்மா { (இன்னும்) நாங்கள் பெறும்
னம் படி யான ஸம்மாசமாவது :—
காடு புகழும் பரிசி { காட்டார் புகழும் படியாக
னல்
குடகம் { (காகவிலியும் ஆபாண
மான) குடகங்களும்
தோள் வளை தோள்வளைகளும்
தோடு { (காதுக்கிடும் ஆபாணமான)
தோடும்
செவிப் பூ காணப்பூவும்
பாடகம் பாடகட்களும்

என்று சொல்லப்படும் இங்
வாபரணங்கள் போன்ற
மற்றும் பல ஆபரணங்க
ளும் (உன்னிடமும் நம்மின்
னைப் பிராட்குமினும் பூட்
பட்ட.)
யாம் நன்றாக அணிவோம்—
ஆடை சேலேகளை
உடுப்போம் { (நீ உடுத்த) உடுத்துக்கொள்
வோம்;
அதன் பின்னே அந்தரூய் சின்பு
பாற் சொறு பாற்சொறுத்து [கூராகம்]
மூட மறைபும்படியாக
கெய் பெய்து கெய் பரிமாறி
முழங் கை வழி முழங்கையால் வழியும்படி
வார வாக (உண்டு)
கூடி இருந்து { (கூடும் காங்களுமாகக்) கூடி
யிருந்து
குளிர்கதே குளிர்வேணும்;
ஏல் ஓர் எம்பாவாய்—

கறவைகள் பின்சென்று கானஞ்சேர்ந் துண்போம் *
அறிவொன்று மில்லாத வாய்க்குலத்து * உன்றன்னைப்
பிறவி பெறுந்தனை புண்ணியம் யாமுடையோம் *
குறைவொன்று மில்லாத கோளிக்தா * உன்றன்னே
நிறவேல் நமக்கிங் கொழிக்க வொழியாது *
அறியாத பிள்ளைகளோ மன்பினால் * உன்றன்னைச்
சிறுபே ரழைத்தனவுஞ் சீரியருளாதே *
இறைவாந் தாராய் பறையேலோ ரெம்பாவாய்.

(உஅ)

குறையு ஒன்றும் இல்லை
கோளிக்தா :—
யாம் நாங்கள்
கறவைகள் பின் { பசுக்களின் பின்னேபோய்
சென்று
கானம் சேர்ந்து காடு சேர்ந்து
உண்போம் { சீர்போஷணமே பண்ணித்
திரிபு மவர்களாயும்,
அறிவு ஒன்றும் { சிறிதளவும் அறியில்லாத
இல்லாத
ஆய் குலத்து இடைக்குலத்தில்
உன் தன்னை உன்னை
சிறிப்பெறுந்தனை { (ஹதாதிமனாகப்) பெறுகாத
புண்ணியம் குத் தக்க புண்ணியமுடைய
உடையோம் வர்களாயிராகின்றோம்;
இறைவா ஸ்வாமியான கண்ணிரோனே!

உன் தன்னேடு உன்னேடு (எக்கனக்குண்
உறவு டாடி) உறவானது
இங்கு நமக்கு { இங்கு உன்னிடம் எம்மாலும்
ஒழிக்க ஒழி ஒழிக்க ஒழியமாட்டாக,
யாது
அறியாத பிள்ளை { (லோகத்தியாவதை ஒன்றும்)
களோம் அறியாத சிறு பெண்களான
நாங்கள்
உன் தன்னை உன்னை
அன்பினால் பிரதிபிடுகே
சிறுபேர் அழைத் { சிறிய பேரானே (நாங்கள்)
தனவும் அழைத்ததைக் குறித்து
நீ (ஆசிரிதவதஸன்னு) நீ
சிறி அருளாதே கோளிக்தருளாமல்
பறை தாராய் பறை தந்தருளவேணும்;
ஏல் ஓர் எம்பாவாய்—

சிற்றஞ் சிறுகாலை வந்துன்னிச் சேலித்து * உன்
பொற்றாமையடியே போற்றும்பொருள்கேளாய் *
பெற்றம்மேய்த்துண்ணும் குலத்திற் பிறந்(து)த நீ *
குற்றேவென்கனைக் கொள்ளாமற் போகாது *
இற்றைப்பறைகொள்வா னன்றுகாண் கோவிந்தா *
எற்றைக்குமேழேழ் பிறனிக்கும் * உன்றன்னேடு
உற்றேமேயாவோ முனக்கேநாமாட்செய்வோம் *
மற்றைநங்காமங்கள் மாற்றேனோரெம்பாவாய்.

(உக)

கோவிந்தா கண்ணாரோனே !
சிற்றஞ் சிறுகாலை விடி காலத்தினே
வந்து (இவ்விடத்தேற) வந்து
உன்னை சேலித்து உன்னைத் தெண்டவிட்டு
உன் பொன் நாம { உரை அழகிய திருவடித் தாம
ரை அடி போற் றை மக்களாசாரம்
னம் பொருள் பண்ணுவதற்குப் பிரயோ
ஜனத்தை
கோளாய் கேட்டருளவேணும் ;
பெற்றம் மேய்த்து { பகக்களை மேய்த்து உண்ணும்
உண்ணும் குலத் தில் பிற்றத்த நீ இடைக் குலத்தில் பிறந்த நீ
எவ்களை எவ்களிடத்தில்
குற்றேவால் அந்தரங்க கைக்கரியத்தை
கொள் ளாமல் திருவுள்ளம் பற்று தொழிய
போகாது } வொண்ணாது ;

இற்றை பறை { மூன்று (கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற) பறை
கொள்வான் பறைபைப் பெற்றுக் கொள்
அன்றுகாண் வதற்காக நாகங்கள் வந்தோ
மல்லோம் ;
எற்றைக்கும் காலமுள்ளவளவும்
எழ் எழ் பிறயிற் { உண்ணுடைய என் வவதாரன்
கும் களிலும்
உந்தன்னேடு உன்றேடு
உற்றே மே ஆ { உறவு உடையவர்களாகக் கட
வோம் வோம் ;
உனக்கே உனக்கு மாத்திரமே
நாம் நாகங்கள்
ஆன் செய்வோம் அடிமை செய்யக் கடவோம் ;
நம் எங்களுடைய
மற்றை காமங்கள் இதர விஷய விருப்பங்களை
மாற்று நவிர்த்தருளவேணும் ;
எல் லா எம் பாவாய்—.

வங்கக்கடல்கடைந்த மாதவனைக்கேசவனை *
திங்கள் திருமுகத்துச் சேலிழையார் சென்றிறைஞ்சி *
அங்கப்பறைகொண்டவாற்றை * அணிபுதுவைப்
பைங்கமலத் தண்டெரியற் பட்டர்பிரான்கோதைசொன்ன *
சங்கத்தமிழ்மலை முப்பதுந்தப்பாமே *
இங்கிப்பரிசுரைப்பா ரீரிரண்டுமால்வரைத்தோள் *
செங்கண் திருமுகத்துச் செல்வத் திருமாலால் *
எங்குத் திருவருள்பெற் றின்புதுவ ரெம்பாவாய்.

(கஉ)

வங்கக் கடல் { கப்பல்களையுடைய திருப்பாற்
கடலை
கடைந்த { (தேவர்களுக்காகக்) கடைந்த
சரியப்பதியான
கேசவனை கண்ணபிரானை
திங்கள் திருமுகத் { சந்திரன் போன்ற அழகிய
து சே இழை முகத்தையும் செவ்விய ஆப
யார் ரணங்களையுடைய ஆய்ச்
சிகள்
சென்று அடைந்த
இறைஞ்சி வணங்கி
அங்கு அத்திருவாய்ப்பாடியில்
பறை கொண்ட { (தங்கள்) புருவார்த்தத்தைப்
அ ஆற்றை பெற்ற அந்த விருத்தாச்சத்
தை

அணி புதுவை { அழகிய மூலில்லி புத்தூரில்
(திருவவந்திரத்த)
பை கமலம் தண் { பசுமை பொருந்திய நாமரை,
தெரியல் பட்டர் மலர்களினான குளிர்ந்த
பிரான் மாலையையுடைய பெரியாழ்
வாருடைய (திருமகளான)
கோதை ஆண்டான்
சொன்ன அருளிச்செய்த,
சங்கம் தமிழ்மலை { திரள் திரளாக அதுபலிக்க
முப்பதும் வேண்டிய தமிழ்மலையாடிய
தப்பாமே மும் முப்பது பாகசங்களை
இங்கு பும்
குப்ரிசு தப்பாமல்
இவ்வண்ணமாக

உரைப்பார்	ஆதவர்கள்	திரு மாரை	{ சீரியப்பதியுமான எம்பெருமா
சரி ஓர்வோ மால்	{ பெரிய மலைபோன்ற தான்கு	என்றும்	{ ஐவே
வரை தோள்	{ திருத் தோள்களையுடைய		{ எய்திடத்தம்
	னும்,		
செய் வண் திரு	{ திருந்த திருக்கண்களையுடைய	திரு அருள்பெற்று	{ (அயனுடைய) கருவையாய்
முத்தி	{ திருமுத்தையுடையனும்,	ஐன்புறவர்	{ பெற்று
செய்வம்	ஐசுவர்பத்தையுடையனும்		{ பரமமாய்க்கந்தசாலிகளாவர்.
			எம்பாவாய்—

ஆதவரவு :—மார்த்தி, வையம், ஒங்கி, ஆதி, மாயன், புன்னம்; கீச, கீழ்வானம், தாமணி, மோற்றம், கண்ணத்த, புன், உங்கன், உங்கோ, காயகன், அம்பரம், உந்து, குத்து, முப்பது, ஏற்ற, அங்கன், மாரி, அன்றி, ஒருத்தி, மாலே, உடாரை, கதவை, சிற்றம், வங்கம், கை.

திருப்பாவையில் ஆறு முதல் பதினைந்து வரையிலுள்ள பாசரங்களின் ஸ்வாபதேசார்த்த ஸங்க்ரஹம்

திருப்பாவையில் ஆறுவது பாசரத்தொடங்கிப் பதினைந்தாவது பாசரத்தையும் பத்துப் பாசரங்களினால் ஆண்டான் தன்னுடைய திருத்தகப்பன்மார்களான ஆழ்வார்கள் பதினமூன்றையும் திருப்பள்ளியுணர்த்துகிறுளென்பது பெரியார் நிர்வாழ்த்தப்போகும் ஒரு பரம ரஸ்ய ஸ்வைய விசேஷார்த்தம். ஆழ்வார்களை எந்த அடையில் ஆண்டான் பேசியிருக்கின்றனென்னில், தன்னைப் பெற்றெடுத்த களர்த்த பெரியாழ்வார் தெட்டங்கி அவரோடணைக்கிராமமாகப் பெயர்க்கையாழ்வாரனவுஞ் சென்று, அவ் வேழு நிறுமாமக்களையும் ஏழு பாசரங்களினு ணைத்தி, பிறகு தன் காலத்திற்குப் பின்பு திருவவதரிக்கப் போகின்ற அன்பர்நான்துளி, உற்பாணன், கண்கலிபன் என்ற மூன்று ஆழ்வார்களையும் அகக் கண்ணினு ணைத்து அவர்களை மூன்று பாசரங்களினால் அடைவே உணர்த்தத் தலைக்கட்டுகின்.

அகவே ஆழ்வார்கள் திருப்பள்ளி பெருக்கியான இப்பத்துப் பாசரங்களில் ஒவ்வொரு பாசரத்தில் ஒவ்வொரு ஆழ்வார்க்குண்டான சொற் பொருத்தம், பொருட் பொருத்தம் முதலியன எண்ணிச் சுருக்கமாக விருதிக்கப்படுகின்றன.

1. புன்னுத் சிலம்பினகான்.—இது பெரியாழ்வாரைத் திருப்பள்ளி யுணர்த்தும் பாசரம். பின்னாய் என்பது இதில் யிலி. அறிவிக்காதவனைப் பின்னை யென்பது. எம்பெருமானுடைய ஸர்வ ரக்ஷகனும் முதலிய திருக்குணங்களை மறந்தே இவ்வாழ்வார் மங்களாசாஸனத்தின் ஒருப்பட்டாராதலால் பின்னை யென்னத் தகுதியுடையாராயினர். "ஐராவதிபாக காரியமான அஹ்நானத்தாலே வகுமலையெல்லாம் அடிக்கழங்கு பெறும்" என்ற பூர்வசப்தவுண தீவ்ய ஸாக்ந்தியும் மங்களாசாஸனத்திற்கு அஹ்நானத்தையே மூலமாகக் காட்டிற்று. இவ்வாழ்வார் பெரும்பாலும் கந்தவனத்தினையே போது போக்குவாராதலால் அவ்விடத்து அடையாளமாகிய 'புட்களின் சிலம்புதல்' மூன்றே கூறப்பட்டது. புன்னாரையன் என்று பெரிய திருவடிபின் பரந்தாவம் செய்திருப்பதில் இப்பெரியாழ்வார் பெரிய திருவடியின் அம்பமாகத் திருவவதரித்தவர் என்று குருபரம்பரா பரபாவாதிகளின் கூறிபுள்ள விஷயம் முதர ஸங்கரத்திதில் ஸித்தியாகிறது.

'வேண்ண விளிகங்கு' என்கிற சொல்தொடர் முதன் முதலாகப் பெரியாழ்வாருடைய திரு வாக்கில் தோன்றியது. (பெரியாழ்வார் திருமொழி 4-1-7 காண்க.) அதனை இக்கு அறுவதித்துக் காட்டிவது ஒருவகையான லிங்கம். [பேய்முலை கஞ்சண்டு] பெரியாழ்வார் திருமொழியில் (தெக்கடலில்) கண்ணிராலுடைய கரித்திரங்களில் பேய்முலை கஞ்சண்ட கதை முதன் முதலாக அறுவதிக்கப்பட்டது. "சிறக்கிய பேய்ச்சி முலை கவைத்தவண்டி" என்றது காண்க. மறுபடியும் அந்தச் சித்திரத்தை அறு வதிக்கையில் சபாஸாரபங்கதையும் கூட்டி யறுவதித்தார். "காண்களேர் ஸலிமந்து" என்ற பாசரம் காண்க. அதற்குப் பொருத்த இங்கு "பேய்முலை கஞ்சண்டு கள்ளச் சகடக் கலக்கழியக் காணோரிசி" என்றது. "வேண்ணத்ததால்" என்று தொடங்கிப் பெரியாழ்வார்க்குள்ள 'விஷ்ணுசித்தர்' என்னுக் திருநாமமும் அதற்கு விவரணமான "அரவத்தமனியினேனும்" "பனிக்கடலில் பன்னிகோளை" என்ற பாசரங்களின் தாற்பரியமும் கங்கு ஸித்திம்.

2. கீசகிசென்றெங்கும்.—இது, பெரியாழ்வார்க்கு அறித்த முத்தினவரான குளசேகராழ்வாரை யுணர்த்தும் பாசரம். "பேய்ப்பெண்ணே", நாயகப் பெண்ணின்னாய்!, தேசமுடையாய்!, என்ற மூன்று விளிகளும் குளசேகராழ்வாரை வற்புறுத்துவன. பெருமான் திருமொழியில் "மெய்சிலி கழக்கையே" என்ற வொரு பதிகத்தினால் தம்மைப் பெரும்பேயராகச் சொல்லிக்கொண்டவர் இவ்வாழ்வார். "சரி மலர்ப் பூங்குழல், ஆகிலின் கரும்பு, மன்றுபுகழ்க் கென்கலைதன்" என்ற பதிகங்களில் பல பெண்களின் தன்மைமைய மடைந்து பேசினாருமியர். "தொல்லி காவலன் கூடல் நாயகம்" என்று அசாஸன தன்மை தோற்றப் பேசினாராதலால் நாயகப் பெண்ணின்னாய் என்றது. அன்றிபும், ஒரு ஹாரத்தில் கட்டி நடுவிலுள்ள மணியை "காயக்கக்" என்பதுண்டு. குரு பரம்பரையில் எம்பெருமானாரை சுருகாயக

மென்று யகிராறு ஸத்தியில் தேசிகன் கூறினார்: "யகிராஜேக நம்த நாயக ஸ்ரீ: மஹதி சூரபங்கதி ஸுராயாமி:" என்றார். இதன்பாலேயே ஆழ்வார்களுள் சூலசேகரர் கஜராயமகவுன்னார். பொய்கை யார் பூததாரர் போயார் மழிசேகரர் மாறாக் என மூல்கோஸ்ருவர்; பட்டகாதல் கோதை தொண்டாடிப் பொதுகன் பாண்டெருமான் கவிபன் எனப் பிழிவே ஸ்ரீகர்; கஜவே, சூலசேகரர். ஆகவே இதுபற்றியும் நாமகப் பெண்ணின்னாய் வந்து விளிந்ரு பொருட்கூறும். [தேசமுடையாய்!] பங்கத்திலையில் [18—43]

"மொளையூர் தென்கொய்யுதிருக்கோலம்—காஞ்சிபுரத்திலிருந்து ஐம்பது மைல் தூரத்தில் தேவநாயக நாயக்கன் இங்கே ஒரு கோட்டை கட்டினான்." என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. இதை விடும் போது இவ்வாழ்வாராகுடைய ஆதரிப்புக்குத் தெரிவிக்கும். அன்றியும், "தேவநாயகம் சிவந்தபாளையத்து ஒளிவரும் ஹரிசன் போலே ப்ரஹ்ம ஹம்மாம் இழுக்கென்பார்க்குப் பண்ட வஸ்துவமிதேவீ உண்ணாடுதே கேசிமே" என்ற ஆசார்ய ஸ்ரீராமானந்தரால் எழுதியுள்ள பாடியும் இதற்கும் சம்பந்தம் "மண்ணாடுவாராடி வெய்விழிநிறுணவும், ஆழிவந்தைப் பேராறுக்கு ஆசார்யமேற்பு—உண்ணாடுதே தேசனறே" என்ற பெரிய திருவந்தாதிப் பாசாரத்தின்படியும் பகவத் ஸேஷத்தவத்திற்கு அதுகாலமான பிறப்பே தேஜஸ்ஸென்று கிரியைக்கப்படுத்திறது; அப்படிப்பட்ட சிறப்பைப் "கவேத செவ்வந்து" என்ற பதிகத்தில் பாசாரத்தோறும் ஒரேபடிதமாக விரும்பினவர் இவ்வாழ்வாரோடாதனால் தேச முடைபார் இவரோடாகத் தரும். இப்பாட்டில் "ஆனைச் சாத்தன்" என்ற பதப்போயோகம் கவனிக்கத்தக்கது. இச்சொல் மலைபாளையத்தைக் குறிக்கச் சொல்லுகத் தமிழில் வழங்குவதென்பர். (ஆசாரம்) என்று மலைநாட் வரம்பினென்னும் பற்றையை வழங்குவாராம். இவ்வாழ்வார் மலைநாட்டில் திருவயத்தித்தவாராகால் ஆத்திசைச்சொல் இங்குப் பரவுமாறாவே அமைந்ததுபோலும். காசும் ஏறப்படும் என்று ஆபரண விசேஷங்களைப் பற்றிப் பரந்தாவமிருப்பது இவ்வாழ்வாராகுடைய சரிதையில் ஆபரண பரந்தாவமுன்னவாற்றை ஒருவாறு கிளைப்பூட்டும். "ஆர்க்கெப் பரவன்பர் கொன்னாரென்று அவர்களுக்கே வரவர்கொடு குடப்பாம்பில் கையிட்டவன்" என்ற தவியனும் ஸ்மரிப்பது. "வாசனாயக் குழ வாய்ச்சிபர் மத்திது வேசைபடுத்த தவிராவம்" என்றது பெருமான் திருமொழியில் "கென்னிட பொன்னகண் மடவாநொருத்தி கெழையகத்துத் தவிர் கடையக் கண்டு.....வண்டம் பூங்குழ தாழ் தாவல.....தன் தவிர் க் கடைத்திட வண்ணம்" என்ற பாசாரத்துச் சொந்தவைகளை மன்கு நினைப் பூட்டும். [நாராயணன் தூத்தி கேசவனைப் பாடவும்] கிருஷ்ணவாராதத்தி குதிரை வடிவாக வந்த கோடு மூன்று மண்ணின் வகுத் செய்ததனால் கேசவனென்றது. இவ்வாழ்வார் தமது திருமொழியில் முதன் முதலாக இந்த வரலாற்றையே பேசி வருவதென்றார் - "மாவிலை வாய்பிளந்துகத்தமலை" என்று. அவ் வாழ்வாழ்வார் "நலந்திகழ வரணனடக்கிற் கண்ணவாரே" என்று நாராயணனைப் பாடித் தலைக் கட்டி வர், [கேட்டே கட்டத்தியோ] இவ்வாழ்வார் காடோறும் ஆத்தணர்களைக் கொண்ட ஸ்ரீராமாயண பாசா யணங் செய்கின்றத் தாம் கேட்டவர், கேட்டு, இருந்த விடத்தி லிராமல் படைபெருத்தது சென்றவர்.

3. தீயவானம் வெள்ளென்று.—குலச்சேதார்க்கு அடுத்த முத்திவாரான கம்மாழ்வாரையுணர்ந்தும் பாசாமிது. கோதுகலமுடைய பாவாய்! என்றவன் கம்மாழ்வாரை வற்புறுத்தும். "கோது குலமுடைய" என்று வழங்கிலும்கூட பாவம் பாமசேருடையது மறக்கத்தக்கது. அப்பாடம் சென்னையிலே னடென்றும் பாலியாறுவாய் அகர்த்தம். பெரிதுமுண்டி. ஸ்ரீபாதாஸனவாய் விபாக்விபானம் செபத்தனாமிடத்து "குலம் குலமாக வுனக்குப் பரிசீலையு பன்னும்படி....." என்றுவரத்திட்டார். அதை "கோதுகுலமுடைய" என்றே (தவறுதலான) பாடத்தில் அச்சிவெழுத்தினால்போனும், வஸ்துவந்து, வடமொழியில் செனாதுமலம் என்ற சொல் தமிழில் கோதுகலமெனத் திரிந்தது. இதில் துதாரம் துழையப் பாசத்தியிலும், "கோதுகலமுடைய குட்டனோயோ" என்றப் பெரியாழ்வாரும், கோதுகலமாவது துதாரம், துதாரையுடைய என்றது. எம்பெருமானிடத்தில் துதாரையுடைய, அன்ற எம்பெருமானுடைய ஆதரவையத் தன்விடத்திலே கொண்டுள்ளான் என்று இருக்கையாகவும் பொருள்படும். பட்டர் கம்மாழ்வாரைப் பற்றிப் பேசும்போது "நிதிம் ஜு-ஜா மதேரு கருண்வந்தருஞ்ஞநதவீரோதிதம்" என்று கருண்வந்தருநாமே கம்மாழ்வாராக வடிவெடுத்தது என்று, கருணை தருவது என்றதும்-கருணை விடத்தில் தருவதே, கருணைவாகைய தருவதே என இருவகையாகவும் விரியும். இதனும் தேறின பொருளை "கம்மா துப்பொழித்தாபென்று வந்தும் பூசலிட்டே, மெய்வான பொழிந்தேன் என்ரானு வென்மெனானே" என்ற பாசாத்தியில் கம்மாழ்வார்தாமே வெளியிட்டருளினர். "வி-பொ வரி சூராரிமொடக்யுபு-புலம் ஸ வ 88 வி-பு-பம்—பரிபோதறி ஜூராரிமொட்கப்பாத்தம் அதம் ஸ கமம் பரிபு" என்றபடி. எனும் எம்பெருமானிடத்துக் குதாரகல கொண்டேன், அவனும் என்னிடத்துக் குதாரமலம் கொண்டான் என்றருளிச் செய்தவர் கம்மாழ்வார், பாவாய்! என்ற விரியும் இவர்குழப் பொருள்தம். திருவாய்மொழியில் "குழங்கின் பாட்பியென் பாவையே" என்றும் "என்பாவையேயினித் தண்பழுவத் திருக்கொணுர்க்கே" என்றும் பவவிடங்களில் தம்மைப் பாவையாகச் சொல்லிக் கொண்டவர் இவ்வாழ்வார். "எழந்திராய் என்ற சொல்லாற்றல் னன்று கோக்கத்தக்கது; உட்காத்திடுப் பவையாய்ரே எழந்திர பென்பது. மந்தையாழ்வார்களென்றானும் அரிசனத்தில் நின்று திருக்கோல் மாகவேயுள்ளார்; கம்மாழ்வாரொருவரை விற்றிருந்த திருக்கோலம். "பதமானோபவிஷ்டம்" என்றெழுப்புவாராய்க்கோக நதனும் துன்கு அதுவனத்தோம், திழவானம் வெளிவானது. உதபகாலத்தில் கிழக்கு வெண்குதர். இதனும் வருணமுதலும் பாஸ்கரோதயமாதலும், அதுதானும் கவிபுறத்தின் உதய காலத்தினாத்தாலும் கிழக்கு வெண்குத்தாகச் சொல்லிற்று. தீயவான மென்றபோதே மேலயானம் வினைவுக்குவரும். நித்தியன்பூதி மேல்வானமாகும். வீரான்பூதியானது கம்மாழ்வானுடைய திருவாய்

மொழி யவதாரத்தானே "ஓராயிரத்துளிப்பத்து உரைக்கவல்லார்க்கு வலஞ்சுந்தமாகும் நம்முடையல்லாம்." "மவயம் மன்னி யித்திருந்து விண்ணுமான்வர் மன்னுதே" இப்பாதிப்படியே தானே பரம்பதமா யிற்று. ஆகவே சிழுவானமான் இவ்விழிந் வெள்ளென்றது. [எருமைய சிறுமீழ் மேய்வான்] விடு என்று மொழியும்; சிறு சிறு என்று வைவல்பு மோகும். இந்த வங்கோமிட்டருளினவர் கம்மாழ்வார்; திருவாய் மொழியில் (4-1-10) "குறுக மிகவுணர்வத்தொடு கோக்கி" என்ற பாசாத்தின் பொருள் கொண்டு இந்த அறியத்தக்கது. எருமைய பென்பது தாமஸப்பாக்குறிகளை. கம்மாழ்வார் திருவடிவாரம் செய்தருள்வதற்கு முன்னே பரமமும் தாமஸப்பாக்குறிகளாய் கல்வித் செல்லாத சிறுமீழ் முறலியவற்றிற் சென்று பாழாயினர் என்பது இங்கு ஸூத்திரம். [மிகுள்ள பிள்ளைகளுமித்தாயி] மற்றைய பிள்ளை களையும் போதவொட்டமல் தந்தது இப்பிள்ளை வாசலில் வந்து துவள்வதனால் இவனுக்குண்டான விஷக் கணமான ஏற்றம் தோற்றுவதுபோல், மற்றைய பாழுவார்களிற் காட்டில் கம்மாழ்வார்க்குண்டான பரபந்தைக் கூடவந்த தவமாதிரி ஏற்றம் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. "போவான் போகின்றான்" என்ற பரபோகம் வெகு ஆச்சரியமானது. "போவதற்காகப் போகிறவர்கள்" என்று சொல்லுவதுண்டோ! இங்கே அப்படியிருக்க ஏன் சொல்லிற்று! போவதானே மவயம் பரபோகமான மென்று காட்டுவதற்காகவே சொல்லிற்று. இத்தவகைய பரபோகம் முதன் முதலாக கம்மாழ்வார் திருவாக்கில்தான் வந்தது; திருவிருத் தத்தில் "போவான் வழிக்கொண்ட மேகம்களே!" என்றார். [உள்ளைக் கூவுவான் வந்துகின்றேன்.] "கூவிக்கொள்ளும் காஸியின்னக்குறுகாதே" "என்றைக் கூவியருளாய் கண்ணனே" "கூவிக்கொள் றாய் வந்ததே" என்று பலகாலும் விரும்பினபடியே கூவுவான் வந்து கின்றேமென்றிருள். [மாவாய் பிளந்த தேவாதி தேவனை] இப்போது ஆண்டான் கோற்பது போக கம்மாழ்வாரும் ஒரு திருவாய்மொழி யில் கோன்பு கோற்றார்; விற்றிருந்தேழலாகும் என்ற திருவாய் மொழியில் "ஏற்ற கோற்றேற்கு" என்று முதலிலும் "வண்டமிழ்தாற்க கோற்றேன்" என்று முடிவிலும் வருவதுகாண்க. அவ்வளம் கோற்ற திருவாய்மொழியில் தேவாதிதேவனை அறுபவிக்கின்ற ஆழ்வார் மாவாய் பிளந்தானென்ற விசேஷணத் தையே முதற்பாட்டில் இட்டருளினர்; "வெம்மாபிளந்தான் தன்னை" என்றதுகாண்க. பரதம்பரபந்தத்தில் "இமைமோர் தலைவா!" என்றும், சரம்பரபந்தத்தில் "அயர்வறுமமரர்க்காதிபதி" என்றும் தேவாதி தேவ னையே முத்தற முன்னம் செவித்தாராழ்வார். [சென்று வாம் செவித்தால்] "வானவாய்களே! அடிபென் தொழுவத்தானே" என்று தேவாதிதேவனை நீர் உம்பிடம் வறுமறு அழைத்தீர்! அங்குளமல்லாமல் அவ னிடம் நாம் சென்று செவிக்கலாம் வாரும் என்றழைக்கினுள் போலும். [ஆவாவென்று] "ஆவாவென லிசைகார் அந்தோவலிதே கொள், மாவாய் பிளந்தார் மனம்" என்றும், "அடியேற்கு ஆவாவென்னுபே" என்றும் நீர் விரும்பினபடியே மாவாய்பிளந்த பெருமான் உமக்கு ஆவாவென்பன் என்று காட்டுகிறபடி. [ஆவாய்க்கு] "ஆவென்னையாராய்வார்" என்ற உம்முடைய குறையும் திரும் என்று காட்டியபடி.

4. துமணிமாடத்து. கம்மாழ்வார்க்கு அடுத்த முத்தினவான திருமழிசைப்பிரான புணர்த் தும் பாசாயிது. இதில் மாவான் மகளே! என்ற விளி ஒருவகையான தேறணம்பந்தத்தில் கோக் குடையது. ஆண்டானுக்கும் திருமழிசை பாழ்வார்க்கும் ஒருவகையான தேறணம்பந்தமுண்டு; அதாவது—ஸ்ரீதேசிகன் கோதாஸ்ததியில் "கமலாயிவான்பாம் கோதாம்" என்றும் "ஸந்த: பபொதி துறியுள் ஸஹநாம் விதுல் தீயாம்" என்றும் அருளிச் செய்த படியே ஆண்டான் ஸாஷாத்த ஸ்ரீமஹா ஸாஷாயிகள். "காமபூவி் வெரகஜந்தி கஜீரஸா மரவலலென—பார்க்கவி் கோதஜம் கஜீரஸாகரணம்பவா" என்ற அமரகோசத்தின்படியும் இதிலான புரான வாராந்தின் படியும் எக்பரி (ஆண்டான்) புகு குலத்தில் தோன்றியவன். திருமழிசைப்பிரானும் புகுகுலத்தின் மேயன்றியவ னென்பது சரித்தரத்திதம். இத்தவகைய ஸமாந குலணம்பந்தம் இங்கு கோக்கத்தக்கது. சிஷி குலத்தினே மீறந்து பிரம்பன் குடியிலேயானார் அவர். பரான்மண குலத்திலே மீறந்து கோபான் குலத்தினேயானான் இவன். இதுவும் ஒற்றுமை யும். [துமணி மாடத்து] சிறந்த மாணிக்கக் குப்பியினுள் போயுள்ளது வெளியில் சிழலிடுந்த தோன்றும். திருமழிசைப்பிரான் "உட்கிடந்த வண்ணமே புதம் பொசிந்து காட்டினே" என்று வேண்டிக் கொண்டபடியே உள்ளிருந்த திருமால் அப்படியே வெளியிற் பொசிந்து காட்சிதந்தமையால் இவர் துமணிமாட மென்னத் தகுதிபடவார. [சுற்றும் விளக் கொரிய] விளக்காவது ஞானவொளி. "சாக்கியம் கற்கோகு சமண்கற்றும் சக்கரானாக்கிய ஆகமதால் ஆராய்க்தோம்," என்றபடி இவ்வாழ்வார் ஸகல மதங்களிலும் புக்கு ஸாவதோ முக்கமான ஞான விளக்கம் பெற்றவ ராதலால் சுற்றும் விளக்கெனில் இவர்க்கு அனாதாரணம். "யானதிற்த வானு—ஆரதிவார்" என்றும் "என் மதிக்கு விண்ணெள்ளா முண்டே விலை" என்றும் இவரது பாசாங்கலினுளும் இவ னித்தம். [துயம் கமழ] சிறந்த ஞானயிருத்தல் மாத்திரம் பயன்படாது; அது கங்கு பரிமரிக்க வேண்டும். எம்பெருமானையன்றி வேறொரு மேயலத்தைக் கொழுகுத்தலே ஞானத்திற்குப் பரிமணம். "மந்தம் புறத்தொழாமாந்தா" என்பது இவ்வாழ்வார்குடைய திருவாக்காகும். [துயிலினை மேல் கண்ணனும்] இவ்வாழ்வாருடைய திருக்கண் செவ்வது சபனத்திற்குக் கோலமான எம்பெருமான்களின்மீதுதான். சக்சி வெகிலுத்தும் திருக்குடத்தையிழமே பெருகியதால் இவர் காலம் கழித்தது. சபனத்திருப்புகளையே ஒரு கோலையாக வெடுத்தல் பாசாய் பாடியவரும் இவ்வாழ்வார்; "சாகத்தனைக் குடத்தை வெக்காந் திருவெவவுள் வாகத்தனைப்பாங்கம் பேர் அன் டில்—வாகத்தனைப் பாற்கடல் இடக்கு மாத்தெழமால், அனைப்பார் கருந்தருளான்" என்றது காண்க. [துயிலினை மேல் கண்ணனும் மாவானுடைய மகளே!] மகள் என்றதனால் விதேயத்தின் சொன்னபடி. மகள் சொற்படி தந்தை கேட்பதும் தந்தை சொற்படி மகள் கேட்பதும் வழக்கம்.

மாமான் என்றது மறைய மறையின் என்றபடி. துணியினையே கண்டவனும்மாமான் மதோக்கதாரி யென்பெருமான். அப்பெருமான இவ்வாழ்வார் சொற்படி கேட்டவர். "கவிகண்ணன் போயினான்— நீயுழன்றன் வபர்க்காப்பாய் கருட்டிக்கொள்" என்ற போது அப்படியே கருட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டார். "உன்நன் வபர்க்காப்பாய் விரித்துக்கொள்" என்றபோதும் அப்படியே. இனி, துணியின் மேற்கண்டவனும் மாமான்—ஞாயங்குதன் அப்பெருமானும் "எழுந்திருந்து பேசுவாழி கேசனே" என்ற இவ்வாழ்வாரது வேண்டுகோளின் டி. எழுந்திருந்தவர் என்பது பரஸித்தம். [உன் மகன்தான் ஊமபோ] வாய்ந்தவாமமே ஸ்ரீமதிசெய்யுடைய நுணியைவற்றும் காரியம் செய்வது ஊமகன்களிட்பணி. இவ்வாழ்வாரும் யாத்திரை யடைவில் பெரும்புலியுரையினும் கிராமத்தில் ஒரு வேதயன் வீட்டுவாசல் தன்னிடையில் சிறிது பொழுது எழுந்தருளிரிடுங்க. அங்கு வேதமோதிக் கொண்டிருந்த அந்நயனிகள் வேறு பூத்த கொடுப்புப்போதுள்ள ஆழ்வாருடைய மறையினையே தெரிந்துகொண்டவன் அவனாகத் திருச்சாதிபரணவெண்ணி வேதாத்தயனும் அவருடைய காதிற் படலாகாது என்று கருதி பூத்ததுத் தவிர்த்திருக்க, அக்குறிப்பையறிந்த ஆழ்வார் அவ்விடத்தை விட்டுத் தூரத்திற் சென்று வேதோதகத்து மேடையில் விற்றிருக்கையிலே அந்தவேதவாசிகள் மீண்டும் வேதமோதத் தொடங்கி, விட்ட வாக்கியம் தோன்றாது மயங்கி கிற்க, ஆழ்வார் அதுகண்டி கறுப்பு நெற்களிக் கையுரையே இடந்துபோட, அப்பொருளுள்ள வேத வாக்கியம் அவர்கட்குத் தோன்றினது: அதாவது—“சுருமூர்தா லீசுவரீணா மவநிவிபுஸ்ய” என்பது. உடனே அவர்கள் பாதகலினை பரணமாதிக்காய் இவரை உபசரித்து கருதாத்தராயினர் என்பது சரித்திரவரலாறு. இவ்வாறாக, வாய்ந்தவாமமே இவ்விதத்தினால் காட்டினது புறநிலையையே என்றது. சொன்ன சொந்தனைச் செவியெற்காதவர் செவிடர்: அதன் செவிரும் இவரது சரிவரையில் பரஸித்தம்: ஸ்ரீன் சொன்ன பெரும்புலியூரில் அந்தணாடிகள் வாசல் செய்வதொன்றாக இருந்த இவ்வாழ்வாரை எழுந்தருளியிட்டுக் கொண்டி போய்ச் சில மறையன்கள் இவர்க்கு அகரபூஜை செய்கிக்க, அப்போது அங்கிருந்த டல் சிதம்பலஜ்ஞானிகள் என்னவிந்த வரையொழிகளை வரவிக்க, அவற்றை இவ்வாழ்வார் செவியெற்காதிருந்தனர் என்ற வரலாறு காண்க. [அனந்தமே] தூக்கமோ என்றபடி, பரணமகந்திரட்டுத் தூக்கமாவது பரணமகந்திரட்டுத் திருத்தம் தெற்கு செல்ல திருக்கப் பெறுதலே. “உன்னைத் தெரித் தெழுதி வாசித்துத் கேட்டும் வணங்கிவழிபட்டும் பூசித்தும் போகிறேன் போது” என்றும் “தொழிலெனக்குத் தொலைமால் தன்ருமேதத் பொழுதெனக்கு மற்றதுவே போதும்” என்று மருளிக்கொடுப்பு மிவ்வாழ்வார்க்கு இந்த நிலையையே அனந்தனாகும். [மயப் பெருந்துயில் மந்திரப்பட்டானே] மற்றைய யாழ்வார்களிற்காட்டிலும் இவ்வாழ்வாருடைய பரணமகந்திரும் மிக விசேஷம் என்பது இங்கு அறியத்தக்கது. “மிகு மலாரிமேன் செஞ்சுக்கற்றனனே தெய்வன், அவனெனக்கு மேரான்” என்றும்படியான திருவான்று இவர்க்கே அனந்தபரணமனனே! இதுதான் பெருந்துயில், எம்பெருமானை பொழிந்த மற்றையபாசாக்கள்கொண்டி பரணமயிற் பெருமை.

[மாமாயன்] “மாயமென்ன மாயமே” என்றும், “மாயைய மாக்கினாய் உன்மாயமுற்று மாயமே” என்றும் பலவாறும் எம்பெருமானது மாமாயக்களைப் பேசுகிறவர் இவ்வாழ்வார். [மாதவன்] “மாதவின் எத்தாராய் எனவரே” என்றவரும் இவ்வாழ்வாரே. “திருவில்லாத் தேவரைத் தேற்றென்பின் தேவு” என்றதுக்கண்ணாய் [வைகுத்தன்] “வைகுத்தச் செல்வரைச் சேவடிமேல் பாட்டி” என்றவர் இவ்வாழ்வாரே. வைகுத்தனது சேவடிமேல் நாம் பாசரம் பாடினவராகச் சொல்லிக்கொண்டவர். ஆகவே, மாமாயன், மாதவன், வைகுத்த சென்ற திருவாமென் இவ்வாழ்வார்க்குப் பரணமோக்காயன் என்பது ஸித்தம்.

5. போற்றுச் சுவர்க்கம்.—திருமழிசை யாழ்வார்க்கு அடுத்த மூத்திவரான பேயாழ்வாரை புணர்ந்தும் பாசரமே. இவ்விதமும் போசிக்காய் ஒருவரோடு ஒருவர் சேராமல் ஈடுசரித்துக் கொண்டிருந்த பொய்கையார் பூத்தார் பேயார் துன்பவரையும் ஒன்று சேர்த்து அறுபயிக்கக் கருதிய, எம்பெருமான் ஒரு பெருமையைய விபாறுமாக்கித் திருக்கோவலிடை கழியில் நெருக்கி மதுபவித்தானென்பது வரலாற்றின் கருக்கம். இப்பேயாழ்வாரைப் பற்றித் திருவாசகத் தழுத்தார் தாமரத்தையில் அருளிச் செய்துவிட்டது “மன்னிய பேரிருள் மண்டலின் கோவறுன் மாயலான் தன்னெடுமாயனைக் கண்டமை மூண்டோர். அவ்வர்த்தமே மிகு முதலுயிற் பொலியும், கோற்று—மற்றை மிரண்டு ஆழவார்களும் வினாக் கேற்றவைபாசுற உபாயாறுகூடானது செய்யவே என்றபடி. சுவர்க்கமாவது மூன்றாறுபயம். “யந்தவ மானம் ஸன்வர்க்கோ கிரயோ யத் தவயாவின” என்று ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் ரோட்டி அருளிச் செய்ததுக் காண்க. “வாசல் திறவாதார்” என்றது பேயாழ்வார்க்கு மிகவும் பொருத்தமான விடம். திருக்கோவலிடைகழியில் பொய்கையார் முன்னே யுருத்த தானிட்டிக் கொண்டார்; மற்ற பூத்தார் வந்து சேர அவர்க்கு அப்பெயர்கையார் வாசல் திறந்தார். மற்ற வந்து சேர்ந்த பேயார்க்குப் பூத்தார் வாசல் திறந்தார். இப்பேயார்க்குப் மற்ற ஒருவரும் வந்து புரணமயிலும் வாசல் திறக்க வேண்டுகிறதில்லை ஆகவே வாசல் திறவாதார் என்றது பேயாழ்வார்க்கு மிகப்பொருத்தமாக அமைந்த குறிப்பு. [தாமரத்தழாய்மடி காரபணன்] இவ்வாழ்வாருடைய பாசரங்கள் திருத்தழாய்மையமாகவே குறிப்பு. [தாமரத்தழாய்மடி காரபணன்] இவ்வாழ்வாருடைய பாசரங்கள் திருத்தழாய்மையமாகவே குறிப்பு. [தாமரத்தழாய்மடி காரபணன்] இவ்வாழ்வாருடைய பாசரங்கள் திருத்தழாய்மையமாகவே குறிப்பு. [தாமரத்தழாய்மடி காரபணன்] இவ்வாழ்வாருடைய பாசரங்கள் திருத்தழாய்மையமாகவே குறிப்பு.

பாகரத்தில் [லாம் பஸ் சொல்லி பென்பதில்] காராயணமும் திருத்தழாவும் கண்ணையும் சேர்த்துப் பாடினார் போயர். இவரும் ஒரு திறந்த பொருத்தம். "காண்காணென் கரும்புக்கண்கள்" என்று ஒரு சொகுப்பொழுதும் கண்ணுடி வீசுக்க மாட்டாமையால் சொல்லிக்கொண்ட வீர கும்பகர்ணனுக்கும் மேலாக இன்னமும் துறில் கொள்ளல் தகுதியோ எவ்வளவு பண்டொருவாசென்று சொல்கி. இப்பாட்டில் மட்ட மதையில் இராமலோனுடைய தியேப சரித்திரமொன்றை ஆண்டான் அவைத்தத போயர் துவா குடைய திருவந்தாதிதில் மட்ட மதின் "அவனை—இவ்வகாபுரமெரித்தானெய்து" என்றும் "சய்ததாவும் தேவ்விலைக்க கோவ்வியு" என்றும் ஆகுவிச்செய்தவமைக்கு கன்று ஒக்கும், திருமழிசையாழ்வானை யுணர்த்தின திருப்பாட்டில் அனந்தலோ என்று வெயும் அனந்தினை சொல்லிற்று. இப்பாட்டில் ஆற்றவ னந்தனையாயி! வந்திதது... மழிசையார் கோணுக்கும் இவ்வாழ்வார் ஆசாரியாதலால் விசேஷண மிட்டபடி. அனந்தன் என்று தேவயமான உறக்கமன்று சொல்லுமேத. "உரொவிது) லுமலுரா

ஒலு திபுரபனெ லுமிலபுரது—உரொவியல்ந் லுமந்தானதே சிதராயத் தே ஸுமிப்பரது:—" என்று மக்கள் சாந்திரங்கனில் கொலாட்டப்பட்ட 'அனந்தன்' பரமமகாத்திவ ஸிமா பூமியைப் காட்டுமது. [அருங்கலமே!] எம்பெருமானது திருவகுளி மிக அருமையாகப் பெற்ற ஸத்பாதாமே! என்றபடி. பாகரம் தொடங்கும்போதே "திருக்கண்டென் பொன்மேன் கண்டேன்" என்று அனந்த மாந்த தொடக்கப் பெற்ற பாகரத் தாமக்குபா பாதாபுதர் மந்தெரு ஆழ்வாரில்கேயே. [தேற்றமாய் வந்து திற] உம்முடைய திருகாமமோ போயர்; பேயத்தனமாக வாராமல் தேறிவந்து திறவும் என்ருன்.

6. கற்றுக் கறவை. போர்க்கு அடுத்த முத்திவரான பூதத்தாரை யுணர்த்தும் பாகரம்த. இதில், "குற்ற மொன்றில்லாத கோவலர் தம் பொற்றொடியோ!" என்ற விரி பூதத்தார்க்கு கன்கு பொருந் தும். பல் பொருள்களை யுடையதான கோ என்றும் சொல் மொடியா என்ற விடத்தின்போல ஸ்ரீ ஸுந்தி வைச் சொல்லுமேதில்கு. கோவலர்—ஸ்ரீ ஸுந்திதிகளை யருளவல்லவர்களான ஆழ்வார்கள். "குற்ற மொன் றில்லாத" என்ற விசேடணம் முதலாழ்வார்கள் மூவர்க்கே பொருந்தும். யோசித்துவராமாத பொருகுற்றம் மறவற யாழ்வார்களுக்குண்டு. அக்குற்ற மொன்றுத் துல்லாத கோவலர்—முதலாழ்வார்கள். அவர்களுள் பொற்கொடியோ!—கோந்தேடி. கோந்தகொழந்திதே போன்றதே மாந்தேடி போலும் மனம்" என்கிற பாகரத்தினால் தம்மை ஒரு கொடியாகச் சொல்லிக்கொண்டவர் பூதத்தாழ்வாரே யாவர். எம்பெருமானுகிற உபகந்ததைத் தேடிச் செல்லுகின்ற கொடியோவென் னான் என்றவர் இவரேமேதே. "கற்றுக் கறவைக் கணக்கை பல் கறத்து" என்றது முதலாழ்வார் மூவர்க்கும் பொதுவான வாசகம். கற்றுக் கறவை—கன்று கிய கறவை. (கறவை பென்பதனால் ஸ்ரீ ஸுந்தி விவகிதம்) மறவற யாழ்வார்கள் பெரிய பெரிய பாகரங்களை பவரித்தார்கள். முதலாழ்வார்கள் அம்மனத்திற்கே வெண்பாவாகிய மிகச் சிறிய பாகரங் களை பவரித்தார்கள். பொய்கை யாழ்வாருளிய திருவந்தாதி கறவைக் கணம்; பூதத்தாழ்வார் திருவந் தாதிபும் சேர்ந்து கறவைக் கணக்கன்; போயர்வார் திருவந்தாதியும் சேர்ந்து கறவைக்கணக்கன் பல். கிரமென் வகவசத் தனிவசத் பரமவசவர்கள் இன்னவின் அழகு காண்க. [செற்றார் திறமழியச் சென்று செஞர் செப்பும்] தேசமெங்கும் திரிந்து பகவத் விரோதிகள் கிளக்க வேணுமென்றே அத்தந்தை "என்னுடையும் பேரித்தந்தம் காங்குடையான் பேரோதிப் பேதைதான்! தீர்த்தகராமின் திரிந்து" என்ற பாகரத்தினால் வெளிவிட்டவர் இவ்வாழ்வாரே. "புற்றாவல்குல்" என்பது இடை யழகை வகுணிப்பதாகும். ஸ்வாபதேயத்தின் இடையழகாவது பக்தியின் பெருமை. ஸ்ரீராம் பக்தி வீரத்தி என்ற மூன்றில் பக்தியானது இடையப்பட்டதானல் இடையழகென்பது பக்தியின் அழகெயாகும். இவ்வாழ்வார் தம்முடைய திருவந்தாதியை முடிக்குறித்தது "என்றனவன்குல் யாணுடைய வன்பு" என்றே முடித்தார். இதனால் இவரது இடையழகு கன்கு வெளிப்பட்டதாயிற்று. அன்றமே தொடக்கி அன்றமே தங்கி கட்டினார். புனமலிலே! என்ற விரியும் இவர்க்கு அழகாகப் பொருந்தும். பொழி விடத்தே வாரும் மலில் இவ்வாழ்வார் தோன்றிய நலமோ திருக்கடல்மலில் அதனைப் பாடின கவிபன் 'கடி பொழில் குழுகடன் மலிலே" என்றே பன்முறையும் பாடினார். மலில் மேகத்ததைக் காண்பதிலே மிக்க குன்றமல மூடைத்தாதலால், மேகம் கிப்பகுக் கருவிடமான உறக்கவாரிலே மலில்கன் பகிழ்த்த கிறும். இவ்வாழ்வார் கின்ற விடமும் கடற்கவாரிலே மீதே. [கறத்தித் தோழிமரித்தியாதி] இவர்க்குப் பொய்கையாரும் பேயாரும் கறத்தவர்கள்; மறவறயாழ்வார்கள் தோழிமார். [முகில் வண்ணன் பேர் பாட] முத்தற முன்னம் முகில் வண்ணன் பேர் பாடினவர் இவ்வாழ்வாரே யாவர்; "உலகேழும் முற்றும் விழுகும் முகில்வண்ணன்...சத்தமென்னெஞ்சு" என்ற இவர் பாகரம் காண்க. புனமலில் முகில் வண்ணனைத் தானே பாடும்.

7. கணத்தினங் கற்றெருமை. பூதத்தாழ்வார்க்கு அடுத்து முத்திவரான பெய்கை யாழ் வாரை யுணர்த்தும் பாகரம்த. நங்காய்! என்ற விரி இவர்க்கு கன்கு பொருத்தம். உலகில், தங்கை யென்று ஸ்ரீ முதல ஸத்யியையும் தமக்கையென்று முத்தியையும் வரக்குவர்கள். "மோட்டை தம் மடியாகத்த" என்ற திருமாவேய் பாகரத்தில், தமக்கைக்கு வாககமான இயேஷ்டா என்ற சொல்லால் முத்தியைப் குறித்தமை காண்க. ஸ்ரீ முதலாழ்வாரி தம்மரை மலிற் கிறத்தவன். 'வகை மலர்க்கு வ தனில் வந்தவமர்தான் யாழியே" என்ற பாடிப் பொய்கை யாழ்வாரும் தாமவாரப் பூமில் தோன்றியவர். தந்த பொற்றருமைமலம் பற்றித் தங்காய்! என விரிக் தகுதியுடையார் வாருவார். "நனைத்திவல்கு சேருக்கும்" என்ற விசேடணமும் இவர்க்கு கெரு கோத்தியாகப் பொருத்தம். சாகவதாக்கத்தாம் திரு வயோத்திக்கு மேல்த எழுந்தருளாயிற் பெருமானே கோக்கி பரந்தவாஜ மஹாஷி "வங்குஷிபுரம்

இயிலொ ஹரதிலுளம் ஸ்ரீகீஷதே—பச்ச திக் தன்ன ஹரதே பாதன் த்வாம் ப்ரதிக்ஷதே” என்றார். இங்கு பாதாழ்வான் செறு பூசப் பெற்றிருப்பதாகச் சொல்லப்பட்டதன் கருத்து யாது? இரவும் பகலும் மீச்சனும் அழுததற்கு களைத்தின்னம் செருக்கினன் என்றபடி. “வண் பொன்னிப் பெராற்பேரன் கருங் கண்ண நீர் கொண்டு தரங்கள் கோயில் திருமுற்றம் செறு செய் தொண்டர்” என்றார் குலசேகரப் பெரு மானும். ஆவ்வண்ணமாகவே பொய்கை யாழ்வாரும் “பழுதே பல பகலும்பொயினவென்று அஞ்சி வழுதேன்” என்று தாமே பேசினபடியே அழுதவாபாதலால் களைத்தின்னம் செருக்கின பெருங்.

[களைத்து] முதன் முதலாகப் பேசத் தொடங்கும்பொழுது களைப்பது குயல்பு. பொய்கையாக்கு முன்னம் பேசினவர்கன் பாலுமில்லை. இவரே முதன் முதலாகப் பேசத் தொடங்கினவரென்பது இவ் வினைபெய்ச் சத்தினால் தோற்றுவிக்கப்படும். [இளங் கற்றெருமை] கருமை பென்றால் மலர்வி; கைவித கைகூர்ச்சுமத்தால் தேவதேவ திவ்ய மலர்வி என்றவாறு. எம்பெருமானுக்கு திவ்ய மலர்விப்பான மிரட்டியை யொப்பவர் இவ்வாழ்வார் என்பது ஸூக்தினை. “துணக் கன்றுகளை யுடைய” என்று விசேஷ ணம் மிட்டதனால், மற்றை யாழ்வார்களைவாரும் இவர்க்கு கண்ணி ஸ்தாபிக்கலாம் இவர் மாக்கு ன்தா கவர் என்று நாய்க்குடைய. ஆழ்வார்களுள் முதலவரே இவர். [கன்றுக் கிரங்கி] இவர் ஸ்ரீ ஸூக்தி யானுசிச் செய்யத் தொடங்கினது கன்றுகளை எம்போல்வார் பக்கலிலுள்ள பரம கருணையா லென்னக.

[கிளைத்து முலைவழியே கின்று பால்சோர.] பகவத் குணங்களை கிளைத்தவாதே அந்த கிளைவு தானே ஹந்த்ரூசப் பால் போன்ற ஸ்ரீ ஸூக்திகள் பெருகப்படுக்கன என்றபடி. [பனித் தலைநீழலின் வாசல் கடைபற்றி] இவர் பொய்கையில் தோன்றினவராதலால் இவரது வாசற் கலையைப் பற்றுவார்க் குப் பனித்தலை வீழ் பாய்த்தமே யாகுமே. [கிளைத்திடு வித்பாதி.] இது ஸ்ரீராம குண கித்தனம். மலர்வழிகளின் ஞானக் கண்ணுக்கும் தலைக்காகற வெரு ஸ்ரீராம சாரீரம் இவ்வாழ்வாருடைய அகக் கண்ணுக்கு இலக்கானமை “பூமேய மாதவத்தோன் தான் பனித்த ளாளர்கன் கின்முடிவையப், பாத மத்தா வெண்ணிலன் பணிபு.” என்ற இவரது பாசரத்திற் பொலியும். அதில் “ஹமே யநிசிந் போம் ஸன்னேதேசே” என்றதற்குப் பொருத்த “மனத்துக் கிணியாளை” என்றான். [துவித் தானெழுந்திராய்] “பழுதே பல பகலும்” என்றிற் பாசரம் பேசின மெருங்குட உறக்கலமோ! என்கை. முழுநாடிப் படியில் “பழுதே பல பகலும் போலினவென்று இறந்த நாளைக்குக் கூப்பிடுகிறவனுக்கு உறங்க விர கில்லை” என்ற ஸ்ரீ ஸூக்தியும் இங்கு உதனஸ்தேயம். [அனைத்திலலத்தாரு மறித்து] “அற்புதன்கெல் லாம் யானேயு மல்லேன்” என்ற இவ்வாழ்வாரது பாசரத்தை அழகாக கிளைப்பூற்றிதற்படி காண்க.

இப்பாசரத்தினாடு ஆண்டாளுக்கு முந்தின ஆழ்வார்களை பெல்லாம் உணர்த்திற்றுமிற்று. “ஆழ் வார்கள் பன்விருவர்” என்றுமுள்ள எம்பாதாயப்படிக்கு ஸ்ரீ மதரகன்களும் ஆண்டானும் ஆழ்வார் கோஷ்டியில் கோத்தவர்களுதலால் இவையிருவரையு முணர்த்தவதும் இப்பாட்டினையே அறியத் திடக் கிறது. எங்ஙனே பென்னில்; கற்செல்வன் தங்காயி! என்றது கற்செல்வன் தங்கையே! என்று பொருள்படுதலால் கற்செல்வன் தன்னுடைய கையாக இருப்பவனே! என்றபடியாதும். இங்கு கற் செல்வ னென்பது எம்மாழ்வாரை, அவர் திருவாய்மொழி அருளிச் செய்கையில் மதரகன்கள் அவ ருடைய கையின் ஸ்தாபியராகிருந்த பட்டினில் கொண்டவராதலால் தந்த யிஷி மதரகன்கட்குப் பொருத்தம்.

இனி கற்செல்வனென்று எம்பெருமானாரைச் சொல்லிற்றுவி அவருடைய தங்கைபென்று ஆண் டாழ்வாறு சொல்லக் குறையவில்லை. “கோதற ஞானத் திருப்பாவை பாடிய பாவை தன்னை” என்றும், “பெருமழுதர் மாழனிக்குப் பின்னாள் வாயியே” என்று முள்ளவை காண்க. ஆண்டான் தன்னைத் தானே உணர்த்திக் கொள்ளுகை பொருந்துமோவென்று விரஸமாக வினவுவார்க்கு நாம் விடையளிக்க வல்லோமல்லோம். சொற்குவை அமைந்திருக்கு மழகை அறுபன்ததுப் போருகிடுகு மத்தனை.

துவிமேல் மூன்று பாசரங்கள் ஆண்டாளுக்குப் பிறகு தோன்றிய மூன்று ஆழ்வார்களை அடைவே உணர்த்தவன். மிக்திய ஆழ்வார்களின் புகன், முத்தியே ஆண்டாளுக்கு எங்ஙனே நெரியு மென்று சிலர் சங்கிப்பொம். “விப்பயறு வெவிகா? கலீயமம்லீரரிநொ நுஹாரிணை” என்ற ஆசுவத்தார் ஸ்ரீ ஸூக்தியையும் “கிஷ்ணர் ஸுதாராஷுதா ஸாவரெஷுதாநுயாவதி” என்ற பவபூதி பாஷித்ததையும் அன்னவர்க்கு கிளைப்பூட்டுவோம்.

8. புள்ளின்வாய் கிண்டாவை.—இது ஆண்டாளுக்கு அடுத்த தொண்டாடிப்பொடி யாழ்வாரை யுணர்த்தும் பாசரம். [போதுஅரிக் கண்ணினாய்] புஷ்பங்களை ஹரிப்பதிலேயே தருஷ்டியைச் செறுத்த பவரே! என்றபடி. புஷ்ப கைக்கரிய யாரிறே இவ்வாழ்வார். “துணபத் தொண்டாய் தொல் கித்த தொண்டாடிப்பொடி” “தொடை பொத்த துணமுடி கூடையும் பொலித்து தோன்றியதோன் தொண்ட ரடிப்பொடி” என்றவை காண்க. யாவாய்! என்ற கிஷியும் இவர்க்கு கங்கு பொருத்தம். பதிவரதா சிரோமணியைப் பாவை பென்பர். இவ்வாழ்வார் அரக்கனெருவனுக்கே கார்த்திகைப்பட்டு வேடுரு திருப்பதி பெய்பெருமானை கெஞ்சினும் கிணையாதவராதலால் இவ்வகையான கற்புச் சிறப்பு குறிக்கொள் ளத்தக்கது. திருமேல்கடாடையா னெதிரே ஒருவர் “பதினம் பாதம் பெருமான்!” என்று ஏத்த, அதைக் கேட்ட பெரிய கேளவியார், “சோழியன் கெடுத்தான் காணும்; அந்த ஏற்றம் கம் பெருமானாக் கில்லையே; எம்பெருமானாரொருவர்க்கே” என்றார் என்ற ஸூக்திப்பதும் இங்கு கிளைக்கத் தக்கது.

[கண்ணாள்] "மார்கழித் தின்கள் மதிசிறந்த கண்ணாள்" என்ற திருவாக்கிலேயே இச் சொல்லும் வருகின்றது. தொண்டரடிப்பொடிகள் திருவாவந்திந்து மார்கழித் தின்களை யாதலால் கண்ணாள் என்ற தட்டுண்டோ! [கண்ணர் தவிர்ந்து] "குதனுக்கி கண்வன்கி" என்றும் "கண்ணமேகாதல் செய்து" "கண்ணத்தெழுதுத் தொண்டாய்" என்றும் பலகாலும் தமது கண்ணத்தைப் பேசிக் கொண்டாடுவாழ்வார். இவ்வாறு சரிதையிலும் பொன்வட்டில் விஷயமான கண்ணம் அடிபட்டுக் கிடக்கிறது. அது தவிர்ந்து பக்கத் பாகவத கோஷ்டியில் கணந்த படிவைய சுற்றடி தெரிவிக்கின்றது. பெரியாழ்வார் போலவே இவ்வாழ்வாரும் பெரும்பாலும் பூம்பொழில் வான முடைபவராதலால் அவ்விடத்த அடைபாசமாகப் புள்ளும் கீழ் வினகாண் என்பது துப்பாட்டிலும் புதுத்தது. [குன்னக் குளிரவித்யாதி.] நீராட்டம் முதலிய விஷயக் காரணங்களையும் தவிர்ந்து சிவகாமம் பண்ணிக்கிடத்தலும் இவ்வாழ்வாரது சரிதையே காரணத்தினால் புன்னிவாய் வீண்டினை பென்று தொடங்கிக் கண்ணிரோனுடையவும் இராமரோனுடையவும் நீர்த்திணைப் பாடினபடி சொல்லுகிறது. இவ்வாழ்வார் திருமாளிகின் முடிவில் "வன வெழுகவனமாட மதுரைமா நகரத்தினுள், கவனமால் மாலை கொன்ற கண்ணனை யாக்கமலே" என்று கண்ணிரோனுடைய நீர்த்திணையையும், திருப்பள்ளி யெழுத்திலும் "மாழனி வேல்லைபக் காத்து அவரேறமாட்டிய வடுகிற ஸயோத்தி பெம்மாசே யாக்கத்தம்மா!" என்று இராமரோனுடைய நீர்த்திணையும் பாடினமை யுணர்க. "கண்ணோக்கெல்லாரும்" என்றது ஆண்டான் தனக்கு முந்தின ஆழ்வார்க்கெல்லாரையும் கொண்டபடி.

9. உங்கள் புறமுக்கடை.—தொண்டரடிப் பொடிகளுக்கு அடுத்த திருப்பாணாழ்வாரை யுணர்த்தும் பாசுரமிது. இதில், கங்காய்! கானுதாய்! காயுடையாய்! என்ற மூன்று விவரிதலும் பாண்பெருமாளுக்கு கன்று பெருங்குதும், உங்கை பென்பது குணபூர்த்தியைச் சொல்லுகிறது. வேக வரங்க்குமலா முனிகள் வந்து என் தோளின் மீது ஏறிக்கொள்ளுமென்ன, அப்பந்த பராதந்திரிய விகுபத்தை நினைந்து அதற்கு உடன்பட்டமை குணபூர்த்தி, அங்கனம் அந்தணி தரிசுவரது தோளின்மீது ஏறி யிருக்கச் செய்தே யும் சிறிதும் செருக்குக் கொள்ளாமல் "அடியார்க்கென்னை யாட்படுத்த விமலன்" என்றே பேசினவராதலால் கானுதாய். (கான்—அதங்க்காரம்.) "பாண்பெருமான் பாடியதோர் பாடல் பத்தும் பழமனறாநின் பொருளென்று பரவுயின்கள்" என்று தேசிகன் பணித்தபடி ஸகல வேதார்த்தங்களையும் பத்துப் பாசுரத்திலே அடக்கிப்பென்ன பரம சதுராரதலால் காயுடையாய். "கங்கையிற் கரிசங்கனனாழியர்" என்று சங்கொடு சக்கர மேத்துக் தடக்கையன் பங்கயக் கண்ணுனைப் பாட" என்றான். இவ்வாழ்வார் தமது சாதி நிலைமைக்கு ஏற்ப வாழ்ந்த விடத்தைக்கூறும் உங்கள் புறமுக்கடை யித்யாதி அருளிச் செய்யப் பட்டது. இவ்வாறு சரிதையே ஸம்பந்தப்பட்ட கோணாரங்க மஹாமுனிகளின் தன்மைமையக் காட்டுவது போலுள்ளது செய்கற் பொடிக் கூறந் தித்யாதி. "எக்கனை முன்னமெழும்புவான் வாய் பேசும் கங்காய்" என்பதில் ஒரு அழகிய பொருள்தொன்க்கும். (அதாவது—) எழும்புவதாவது—துக்கிக் கொள்வது. எக்கனை என்றது பாகவதர்களை யென்றபடி. பாண்பெருமானே! உம்முடைய முதற் பாசுரத்தில் "அடியார்க் கென்னை யாட்படுத்தவிமலன்" என்றசொல் கயத்தை கோக்குங்கால் பாகவதர்களை நீர் தோளில் துக்கிக் கொண்டாடுபவர் போலத் தெரிவித்தது. உமது கதையோ அப்படியில்லை. மஹாபாகவதரான கோணாரங்க மஹாமுனிதின் தோளின் மீதேறி நீர் இருத்ததாகவுள்ளது ஆகவே, முத்துமுன்னம் பாகவத சொஷ்வத்தை நீர் சொல்லிக் கொண்டது வாய்பேசு மத்தையே போலும் என்று விசேஷமாகக் கூறுகிறபடி.

10. எங்கெயின்களியே.—பாண பெருமாளுக்கு அடுத்தவரும் ஸர்வகலிஷ்டகுமாரன் திருமங்கையாழ்வாரை யுணர்த்தும் பாசுரமிது. இவ்வாழ்வார் இரண்ட ஆப்ச்சிகளுக்குப் பரன்பா ஸம்வாதமாக "மாணமு மென்றேக்கி" என்றொருபதிகம் அருளிச்செய்தவராதலால் இவ்வாழ்வார்த்தும் பாசுரம் பரன்பா ஸம்வாதரூபமாகவே அமைக்கப்பட்டது. "கிளிபோல் மிழந்தி நடத்து" * மென்னைபோல் மிக மிழந்து மென்பேதையே" என்று பல பாசுரங்களில் இவர் தம்மைக் கிளியாகச் சொல்லிக்கொண்டவராதலால் கிளியே! என்ற விளி இவர்க்குப் பொருந்தும். அன்றியும், சொல்லிற்றையே சொல்லுவது கிளியின் இயல்பு. அதுபோல் இவர் "மாதற் பணித்த தமிழ் மறைக்கு மங்கையர்கோன் ஆறங்கம் கூட" என்றபடி ஸம்மாழ்வார் முன்னாடுகதிகள் யதுசரித்தே அருளிச் செய்பவராதலும் கிளியென்றது. இரண்டாமடி திருமங்கையாழ்வாருடைய விடையளிப்படி. [வல்லையன் கட்டுரைகள் பண்டே உள்வாய்ந்தும்.] இது கலியாணவேககி ஆண்டான் கூறுமது. "வாசிவல்லிந்தனாரே! வாழ்ந்தேபோம் கிரே" என்று நீர் மிகக் கடினமாகப் பேசு வல்லியன்பது எனக்கு, [பண்டே—ர்] அவதரித்துப் பாகரம் பெகவற்ற முன்னமே தெரிபுகாணும் என்றான். அதுகேட்ட கலியான் வல்லிகள் நீக்களை = "கொள்ளும் பட்டுள்ளநிலிந்த கொண்கை தன்னைக் கெழுகோடும், அன்னிப்பறித்திட்டவன் மார்க்கென்றிந்து என்னழிந்த தீரவேனே" என்று அற வெட்டத்தாகச் சொன்ன உன் பேசிக் கடினமா! என் பேசிக் கடினமா? நீயே மார்க்கணம்—என்றார். என்றவுடனே "கண்ணுதல்களவுணர்" *கண்ணோ வெருகுதி" *முதலிய திருமொழிகளில் தாம் அதுவந்திற்ற பாகவத சேஷதவ கஷ்டமையினைத்து *கானே தாது மிக்க என்றார். "உணக்கென்ன வேறுடையை" என்றது திருமங்கையாழ்வார்க்கு அனந்தாரணமான் திருமடல் திவ்ய பரபந்த விக்ருத்தவத்தை யுளப்படுத்தியதாலும். [எல்லாரும் போந்தாரோ இத்யாதி.]

கலியனுக்கு முன்னமே மந்துள்ள ஆழ்வார்கள் அவதரித்து, பன்னிருவர் என்கிற ஸங்கியை இவரோடு நிரம்பிற்று என்று தெரிவிக்கப்பட்டது.

[வல் ஆதீன கொன்னுனை—மாயனைப் பாட.] ஆனைவைக் கொன்ற விஷயத்தை ஒரு ஆச்சரியமாக எடுத்துப் பேசினவர் கலியன். "ஆவரிவை செய்தறிவார் அஞ்சனமாமலை போலே" என்ற பெரிய திருமொழி காண்க. அடிக்கடி கலியன் வாய்வெருவுவதும் வல்லானை கொன்ற வரலாற்றையே; "கவன யானுகொம் பொசித்த கண்ணென்னும்" இத்தயாதிகள் காண்க. [மாற்றுரை மாற்றழிக்க வல்லானை மாயனைப் பாட] ஏம்பெருமான் தன் திறத்தில் மாறு செய்பவர்களது செருக்கை வெகு ஆச்சரியமாக அடக்குபவன் என்பதைக் காட்டுகின்ற சரிதைகளுள் கொலார்த்தகோத்தரண கதை மிகச் சிறந்தது. மாறுசெய்த இரத்தினுக்கு ஒரு தீங்கு மிழைக்காமலே கண்ணன் அவனது கொழுப்பை படக்கினனிறே. இக்கதைபோல கலியன் மிக்க வுற்றாழ்வுடையவர்; பெரிய திருமொழியை முடிக்கும்போதும் "குன்ற மெடுத்த ஆகிரை காத்தவன் தன்னை" என்றார்; சரமப் பிரபத்தமாயிவ நிறுகெடுந் தரண்டகத்தை முடிக்கும்போதும் "குன்றெடுத்த தோளினனை" என்றே தலைக் கட்டினார்.

ஆக விஷயமெயுள்ள பல்வகைப் பொருத்தங்களினால் ஆண்டான் ஒவ்வொரு பாகரத்தாலும் ஒவ்வொரு திருத் தகப்பலுரை யுணர்த்தினனென்று கிரியைநிகழும்படி, இப்பொருத்தங்களை இன்னமும் விவரிக்கப் புகுந்தால் "பன்னி யுரைக்குங்கால் பாரதமாம்" என்ற கணக்கிலே விரிவு பெரிதுடையதானுமேன்று ஸம்ஸிப்பதாயிற்று.

காண்டீவாடிவபஜாவஸீயாணம் மாராயபுலங்கவிதா |

மொடிவாடிதிரவமலுபுதாபிரகெஷா ஸதாஃ 3-0-06 ஸூரியாசு ||

திருப்பாவை உரை முற்றிற்று.

நீராட்டம்—வெண்ணெயனைந்த

[பெரியாழ்வார் திருமொழி-2-4.]

அவதாரிகை :—யசோதைப்பிராட்டி கண்ணபிரானை நீராட்ட வேனுமென்றதைப் பட்டு அத்தற்குவேண்டிய உபகரணங்களை யெல்லாம் லித்தப்படுத்தி அப்பிரானைப் பஸ்படியாக ஸ்வார்த்தை சொல்லிப் புகழ்ந்நழைத்து மஞ்சனமாட்டி யதை அருளிக் செய்வது.

வெண்ணெயனைந்தருணுக்கும் வினையாடுபுழுதிபுங்கொண்டு *
திண்ணெனவிவ்வினிரவுன்னைத் தேய்த்துக்கிடக்கநானொட்டேன் *
எண்ணெய்புளிப்பழங்கொண்டு இங்கெத்தனைபோதுமிருந்தேன் *
நண்ணலரியபிரானே நாரணநீராடவாராய். (க)

வெண்ணெய்	} வெண்ணெயனைந்தருணான	உன்னை	உன்னை
ஆனைந்த		திண்ணென	கிச்சயமாக
ருணுக்கும்	} மொகிதை காற்றததையும்	நான் ஒட்டேன்	நான் ஸம்மதிக்கமாட்டேன்;
வினையாடு புழுதி		எண்ணெய்	{ (தேய்த்துக் கொள்வதற்கு வேண்டிய) எண்ணெயையும்
புழும்	} வினையாடுவதிலும் படித்த புழு தையும்	புளி பழம்	புளிப்பழத்தையும்
கொண்டு		கொண்டு	ஸித்தமாக வைத்துக்கொண்டு
இனா	} (உடம்பை) கொண்டிருந்த, (அதனால்) இன்றை இரவில்	இங்கு	இங்கே
தேய்த்து கிடக்க		எத்தனை போதும்	{ எவ்வளவு காலமாக [பெரு காலமாக]

கலியாணக்கு முன்னமே மத்துள்ள ஆழ்வார்கள் அவநிந்து, பன்னிருவர் என்றை ஸங்கியை இவரோடு நிரம்பிற்று என்று தெரிவிக்கப்பட்டது.

[வல் ஆனை கொன்றுனை—மாயனைப் பாட.] ஆனையைக் கொன்ற விஷயத்தை ஒரு ஆச்சரியமாக எடுத்துப் பேசினவர் கலியன். “ஆவரிவை செய்தறிவார் அஞ்சனமாமலை போலே” என்ற பெரிய திருமொழி காண்க. அடிக்கடி கலியன் வாய்கொளுவதும் வல்லானை கொன்ற வரலாற்றையே. “கவன யானைகொம் பொசித்த கண்ணென்னும்” இத்தயாதிகள் காண்க. [மாமறுரை மாற்றழிக்க வல்லானை மாயனைப் பாட] எம்பெருமான் தன் திறத்தின் மூன்று செய்வன்களது செருக்கை வெகு ஆச்சரியமாக அடக்குபவன் என்பதைக் காட்டுகின்ற சரிதைகளுள் கோவாந்தரோத்தரண கதை மிகச் சிறந்தது. மாறொய்த இந்திரனுக்கு ஒரு நீங்கு மிழைக்காமலே கண்ணன் அவனது கொழுப்பை பாட்கினனிதே. இக்கதைமேல் கலியன் மிக்க ஆற்றமுடையவர்; பெரிய திருமொழியை முடிக்குமபோதும் “ருன்ற மெடுத்த ஆனை காத்தவன் தன்னை” என்றார்; சரமபிசரபத்தமாயி திருமெடுத் தாண்டகத்தை முடிக்கும்போதும் “ருன்றெடுத்த நோனினினை” என்றே தலைக் கட்டினார்.

ஆக விவ்மனையுள்ள பல்வகைப் பொருத்தங்களினால் ஆண்டான் ஒவ்வொரு பாகரத்தாலும் ஒவ்வொரு திருத்தகப்பனுவலாய் யுணர்த்தினனென்று கிரியவழிக்கும்படி. இப்பொருத்தங்களை இன்னமும் விவரிக்கப் புதுத்தால் “பன்னி யுணர்க்கும்கால் பாரதமாம்” என்ற கணக்கிலே விரிவு பெரிதுடையதாகுமென்று ஸங்கிப்தமாயிற்று.

காமவீராவியையுரவாய்விபாணம் மராயபுலங்கலிதா |

மொடிவாயுதிருவவயுபுதாபரிசெஷா ஸகா 800டி ஸுயாசு ||

திருப்பாவை உரை முற்றிற்று.

நீராட்டம்—வெண்ணெயனைந்த

[பெரியாழ்வார் திருமொழி-2-4.]

அவதாரிகை :—யசோதைப்பிராட்டி கண்ணபிரானை நீராட்ட வேணுமென்றாகப் பட்டி அந்நிருவேண்டிய உபகரணங்களை பெல்லாம் வரித்தப்படுத்தி அப்பிரானைப் பலபடியாக எவ்வாறதை சொல்லிப் புதழ்ந்ததுமற்று மஞ்சனமாட்டியதை அருளிச் செய்வது.

வெண்ணெயனைந்தருணுங்கும் வினையாடுபுழுதிபுங்கொண்டு *
திண்ணெனவிவ்விராவுன்னைத் தேய்த்துக்கிடக்கநானொட்டேன் *
எண்ணெய்புரிப்பழங்கொண்டு இங்கெத்தனைபோதுமிருந்தேன் *
நண்ணலரியபிரானே நாரணுநீராடவாராய். (க)

வெண்ணெய்	{ வெண்ணெயனைந்ததனுலான	உன்னை	உன்னை
அனைந்த		திண்ணென	நிச்சயமாக
ருணுங்கும்	{ மொச்சை காற்றதையும்	நான் ஒட்டேன்	நான் எம்மதிக்கமாட்டேன்;
வினையாடு புழுதி		எண்ணெய்	{ தேய்த்துக் கொள்வதற்கு வெண்ணெய்
யும்	{ வினையாடுவதற்குப் புகந்த புழு தியையும்	புளி பழம்	புளிப்பழத்தையும்
கொண்டு		கொண்டு	சித்தமாக எவத்துக்கொண்டு
இ இரா	{ (உடம்பின்) கொண்டிருந்து, (அதனால்)	இங்கு	இங்கே
தேய்த்து கிடக்க		எத்தனை போதும்	{ எவ்வளவு காலமாக [வெகு காலமாக]

குருந்தேன்	{ (உன் வரவை யெதிர்பார்த்து) நாரண	காராயணனே
நண்ணல்	அரிய { (ஒருவராலும் எவ்வுயற்கத்தால்) நீராட	நீராடுவதற்கு
விராவே	{ இடக்கூடாத எவ்வாயியே! வாராய்	வரவேணும்.

கன்றுகளேரடச்செனியில் கட்டெறும்புரிடித்திட்டால் *
தென்றிக்கெடுமரையில் வெண்ணெய்திரட்டிவிழுங்குமரகாண்பன் *
கின்றமராமாஞ்சாயத்தாய் கீழிறந்ததிருவோணம் *
இன்றுகீரீராடவேண்டு மெம்பிரானோடாதேவாராய்.

(உ)

கின்ற	நினைப்புகின்ற	வெண்ணெய்	வெண்ணெயை
மராமரம்	எத்தனையென்கூங்களை	திரட்டி	திரட்டி
சாயத்தாய்	{ (ஊடுருவ அம்பெய்து) சாயத்த வோன	விழுங்குந்த	விழுங்கும்படிவை
கன்றுகள்	பசுவின் கன்றுகள்	காண்பன்	பார்ப்பேன்.
ஒட	வெருண்டோடுநீரடி	[வெண்ணெயே உனக்கு உண்ணக் கிடைக்காதென்றபடி.]	
செனியில்	(அக்கல் நுகளின்) காதில்	இன்று	இந்த நாள்
கட்டெறும்பு	கட்டெறும்பைப் பிடித்துப்	நீ ஏறந்த	நீ அடிநீத்த
த்த இட்டால்	போகட்டால்	திரு ஒணம்	சீரவணக்கூதரமாகும் ;
	(அதனால் அக்கன்றுகள் வெறுண்டு)		(ஆகையால்)
தென்றி	சிதறிப்போய்	நீ	நீ
கெடும் குகில்	{ (கண்ணிடிக்க முடியாதபடி) ஒடிப்போய்விட்டால்,	நீர் ஆட வேண்டும்—	
	(இன்பு நீ.)	எம்பிரான்! ஓடாதே வாராய்—	

பேய்ச்சிமுலையுண்ணக்கண்டு பின்னையும்கில்லாதென்னெஞ்சம் *
ஆய்ச்சியரெல்லாருங்கூடி அழைக்கவுபநான்முலைதந்தேன் *
காய்ச்சினநீரொடுநெல்லி கடாரத்திற்பூரித்துவைத்தேன் *
வாய்த்தபுகழ்மணிவண்ணு மஞ்சனமாடநீவாராய்.

(உ)

பேய்ச்சி	பூதனையினுடைய	நான்	{ (உன்மேல் அன்புகொண்ட) நான்
முலை	முலையை	முலை தந்தேன்	முலை (உண்ணக்) கொடுத்தேன்
	(அவளுடைய உயிரோடும்)	நெல்லியொடு	நெல்லியையிட்டு
உண்ண	(நீ) உண்டுகிட	காய்ச்சின	காய்ச்சின
கண்டு	(அதைப்) பார்த்தும்	கீர்	வெகீரை
	(நான் அஞ்சி ஓடவேண்டியிருக்க, அந்நனம் செய்பராமல்)	கடாரத்தில்	சுருவத்தில்
பின்னையும்	என்	பூரித்து	{ கிறைந்த வைத்திருக்கிறேன்
கெஞ்சும்	நில்	வைத்தேன்	
வாது	{ உன்பும் என்மனம் கேளாமல்		பொருந்திய
ஆய்ச்சியர் எல்லா	{ இடைச்சிக்கெல்லாரும்		யசுள்ளையுடைய
ரும்	{		நீய்மணிபோன்ற கிறித்தனான
கூடி	ஒன்றுகூடி	மணிவண்ணு	{ கண்ணனே
அழைக்கவும்	கூப்பாடுபோட்டுக் கூறவும்	மஞ்சனம் ஆட	நீராட
			நீ வாராய்—

கஞ்சன்புணர்ப்பினில்வந்த கடியசகடமுதைத்து *
வஞ்சகப்பேய்மகள் தஞ்ச வாய்முலைவைத்தபிரானே *
மஞ்சனஞ்செங்கமுரீரின் வாகிகையும்நாறுசாந்தும் *
அஞ்சனமுங்கொண்டுவைத்தே னழகனேநீராடவாராய்.

(ச)

கஞ்சன்	கண்ணனுடைய	வாய் வைத்த	வாய்வைத்த
புணர்ச்சியில்	கபடமான ஆலோசனையினாலே	சீரானே	சீர்ப்புவே!
வந்த	(கவிதை 4) வந்த	(உன்மேலி கிறம்பெறும்படி சாத்துவதற்கு உரிய)	
கடிய	{ (அவாராவேசத்தாலே) க்ரூர	மஞ்சளும்	மஞ்சளையும்
	மான		
சகயம்	சகடத்தை	செங்கழுநீரின்	{ (தீராடியிதற்கு சாத்திக்
		வாசிகையும்	கொள்ள வேண்டிய) செங்
உவந்தது	{ (நினைவுகளால்) உவந்தது		சுழுகி மாலையையும்
	முறித்துவிட்டு	நாறு சாந்தும்	பரிமளிதமான் சந்தந்தையும்
வஞ்சகம்	வஞ்சனையுள்ள	அஞ்சனமும்	(கண்களிலிடும்) மையையும்
பேய்கள்	பூதனாராவான்		
தஞ்ச	முடிபுட்படி		கொண்டு வைத்தேன்—;
முடி	(அவருடைய) முலைகளே		அழகனே! தீராட வாராய்—.

அப்பங்கலத்திற்றுண்டி அக்காரம்பாவிற்கலந்து *
சொப்படநான்கட்டிவைத்தேன் தின்ன வறுதியேல்கம்பி *
செப்பிளமென்முலையார்கள் சிறுபுறம்பேசிச்சிரிப்பர் *
சொப்படதீராடவேண்டும் சோத்தம்பிரானிங்கேவாராய்.

(ரு)

கம்பி	(பாலை சாப்படுத்தால்) பூர்ணனே!	கலத்த	(அப்படியே) சேர்த்த
	(தீ தீராடாதிருந்தால்)	கிற்றுண்டி	கிற்றுண்டியையும்
செப்பு	பொற்கலசம்போன்ற	சொப்பட	கள்ளுக
இள மெல்	{ இள மையான மெல்லிய		நான் சுட்டு வைத்தேன்—;
முலையார்கள்	முலையையுடைய மாதர்கள்		(தீ அவற்றை)
சிறு புறம் பேசி	{ (உன்மேலே) அற்பமான குற்	தின்னல்	உறுதி
	நக்களை மறைவிற் சொல்லி	எல்	{ தின்னவிரும்பினோராகி
சிரிப்பர்.	பரிமளிப்பார்கள்.	சொப்பட	கள்ளுக
	(அன்றியும்)		தீராட வேண்டும்—;
பாலில்	பாலிலே	சீரான்	ஸ்வாமியே!
அக்காரம்	வெள்ளைக்கட்டையை	சோத்தம்	உணக்கு ஓரஜ்ஜலி
கலத்த	சேர்த்து (விசைந்து)		இவ்வக வாராய்—
அப்பம்	அப்பத்தையும்		

எண்ணெய்க்குடத்தையுருட்டி விளம்பிள்ளை கிள்ளியெழுப்பி *
கண்ணைப்புரட்டிவிழித்துக் கழைகண்டுசெய்யும்பிரானே *
உண்ணக்கனிசுந்தருவான் ஓலிகடலோதநீர்போலே *
வண்ணமழையகம்பி மஞ்சனமாடநீவாராய்.

(சு)

எண்ணெய்	{ எண்ணெய் கிறைந்த குடத்தை	சீரானே	நவந்தாரனே!
குடத்தை		கனிசன்	(கல்லி) பழக்களை
உருட்டி	உருட்டிவிட்டு	உண்ண	(தீ) உண்ணும்படி
இள மிள்ளை	{ (உதற்குற) சிறு குழந்தை	தருவன்	(உனக்குக்) கொடுப்பேன்;
	களை	ஒலி	கோலியாகின்ற
கிள்ளி	கையால் வெறுக்கெனக் கிள்ளி	கடல்	சடலெனுடைய
எழுப்பி	{ (துக்கம்விட்டு) எழுத்திருக்கச்	ஒதம்	அலிகலையுடைய
	செய்து	நீர் போலே	ஐயம்போலே
கண்ணை	கண் இமைமைய	வண்ணம் அழகிய	{ திருமேனியின் கிறம் அழகா
புரட்டி விழித்து	{ தலைபூசுமாதறி		யிருக்கப் பெற்ற
	(அப்பூச்சி கட்டி) விழித்து	கம்பி	உத்தமபுருஷனே!
கழைகண்டு	பொறுக்கமுடியாத நிம்புகளை		மஞ்சன் தூட நீ வாராய்—.
செய்யும்	செய்துவருகிற		

கறந்தநற்பாலுந்தயிருங் கடைந்து நிமேல்வைத்தவெண்ணெய் *
பிறந்ததுவேழுதலாகப் பெற்றநியேனெம்பிரானே *
சிறந்தநற்குயலிர் தூற்றும் என்பதனற்பிறர்முன்னே *
மறந்துமுரையாடமாட்டேன் மஞ்சனமாடகீவாராய். (எ)

எம்மோனே—!

கறந்த	{ (அந்தந்த காலங்களில்)	சிறந்த நல் தாய்	{ (எல்லாரிலும் குழந்தைக்குச்
நல் பாலும்	கறக்கப்பட்ட	அகர் தூற்றும்	சிறக்கின்ற பெற்ற தாயும்
தயிரும்	நல்ல பாலையும்	என்பதனும்	பழி சொல்லுகின்றனே!
கடைந்து உறி	தயிரையும்		என்று சொல்லுவார்களே—
மேல் வைத்த	{ (தயிரைக் கடைத்து உறியில்	சிறர் முன்னே	அயனரெதிரில்
வெண்ணெய்	வைத்திருக்கிற வெண்ணெய்	மறந்தும்	நூபகந்தவறியும்
பிறந்ததுவேழுதல்	யையும்,		
ஆக	{ (ஈ) பிறந்தவன்று தொடங்கி	உரை ஆட மாட்	{ (உனக்குக் குறைவைத்
பெற்று அறியேன்	கண்டறியேன்;	டேன்	தருகின்ற) சொக்கிச் சொல்
			மமாட்டேன்;
			மஞ்சனம் ஆட கீ வாராய்—

கன்றினைவாலோலைகட்டிக் கனிகளுநிரவெறிந்து *
பின்னொடர்ந்தோடியோர்பாம்பைப் பிடித்துக்கொண்டாட்டினாய்போலும் *
விந்திறத்தேனல்லேன்நம்பி கீபிறந்ததிருகன்னுள் *
நன்றுநீநீராடவேண்டும் நாரணுவோடாதேவாராய். (அ)

(அ)

கன்றினை	கன்றினுடைய	பிடித்துக் கொண்டு	பிடித்துக்கொண்டு
வால்	வாலிலே	ஆட்களும் போ	ஆட்களாவனோன் (ஈ);
ஒலை கட்டிக்	ஒரு ஒலைவைக்கட்டிக்	தும்	
(கன்றினை)	{ (அனூரத் தன்மையினால் உன்	நம்பி	{ ஒன்றிறும் குறைவின்த
	லைக் கொல்லவந்த அந்த)		வனே!
	கன்றை		(நான்)
(மறி குணிலாகக்கொண்டு, அனூர வேசமுள்ள		நின் திறத்தேன்	{ உன் விஷய மொன்றையு மறி
வினாமரத்தின்)		அல்லேன்	பாதவளர பிராகிந்தேன்;
கனிகள்	பழங்கள்		(அது கிடக்கட்டும்);
உதிர	(ஊழ்) உதிர்த்து விழும்படி	நீ பிறந்த	நீ அவதரித்த
எறிந்து	விசி	நல் திரு கான்	திருமகத்திரமாகும் (தூக்கன்);
பின்	பின்பு		(ஆகையால்)
ஒடி தொடர்ந்து	ஒடிப்போய்		நீ மன்று நீர் ஆட வேண்டும்—;
ஒர் பாம்பை	{ (காணியென்ற) ஒரு னாப்		நாரணு ஓடாதே வாராய்—
	பத்தை		

பூணித்தொழுவினிற்புக்குப் புழுதியனைந்தபொன்மேனி *
காணப்பெரிதுமுகப்பன் ஆகிலுங்கண்டார்பழிப்பர் *
நாணெத்தனையுமிலாதாய் நப்பின்னைகாணிற்சிரிக்கும் *
மாணிக்கமேயென்மணியே மஞ்சனமாடகீவாராய். (ஐ)

(ஐ)

பூணி	பூக்கள் கட்டிய	உகப்பன்	(நான்) விரும்புவேன்;
தொழுவினில்	கொட்டகையிலே	ஆகிலும்	ஆகிலும்
புரிகு	துழைந்து	கண்டார	(உன்னைப்) பார்ப்பவர்கள்
புழுதி அகிரந்த	{ புழுதி மண்ணி லலைந்து அத		
	ஊழ் மாகு படிந்த		
பொன் மேனி	(உனது) அழகிய உடம்பை	பழிப்பர்	{ (நான்) பின்னை வளர்ப்பது
காண	பார்ப்பதற்கு		அழகர யிருக்கின்றது' என்
பெரிதும்	மிகவும்		று என்னை) எகவார்கள்;
			(அன்றியும்)

எத்தனையும் காண்	சிறிதும் மறந்துபென்பது இல்	சிரிக்கும்	சிரிப்பான்;
இலாதாய்	ஸாதவனே!		
கட்பின்னை	கட்பின்னையானவன்		என் மானிக்கமே! (என்) மனியே!
காணில்	{ நீ இப்படி இருப்பதைக் கண் டால்		மஞ்சனம் ஆட நீ வராய்—

கார்மலிமேனிரிறத்துக் கண்ணபிரானையுதந்து *
வார்மலிகொல்கையசோதை மஞ்சனமாட்டியவாற்றை *
பார்மலிதொல்புதுவைக்கோன் பட்டர்பிரான் சொன்ன பாடல் *
சீர்மலிசெந்தமிழ்வல்லார் நிவினையாதுமிறே.

(க0)

கார்	காளமேகத்திற் காட்டினும்	மலி	சிறந்த
மலி	சிறந்த	தொல்	பழமையான
மேனி நிறத்து	நிறமேனி நிறத்தையுடைய	புதுவை	பூதில்விபுத்தூக்கு
கண்ணபிரானை	கண்ணபிரானை	கோன்	நிர்வாணகரான
வார் மலி	{ கச்சுக்கு அடக்காமல் விழு கின்ற	பட்டர்பிரான்	பெரியாழ்வார்
கொல்கை	மந்தனங்களைப்புடைய	சொன்ன	அருளிச்செய்த
அசோதை	யசோதைப்பிராட்டி	சீர் மலி	அழகு நிறைந்த
உகத்து	விரும்பி	செந்தமிழ்	செந்தமிழாசிரிய
மஞ்சனம் ஆட்டிய	நீராட்டின	பாடல்	(இப்) பாசுக்களை
ஆற்றை	ப்ரகாசத்தை—	வல்லார்	மூதவல்லவர்கள்
பார்	பூமிநிலை	யாதும்	சிறிதும்
		நிவினை இன்	பாவநிலைதவராவர்.

அடிவரவு :—வெண்ணெய், கன்று, பெய்ச்சி, கஞ்சன், அப்பம், எண்ணெய், சுறந்த, கன்றினை
பூனி, கார், மெனின்.

பூசுக்குடல்—ஆநிரை மேய்க்க

[பெரியாழ்வார் திருமொழி 2-7.]

[கண்ணபிரானை நீராட்டினதின் பூசுக்குடலாவென்று யசோதைப் பிராட்டி அழைத்தமை கூறுவது.]

ஆநிரைமேய்க்கநீபோதி அருமருந்தாவதறியாய் *
கானகமெல்லாந்திரிந்து உன்கரியநிறுமேனிவாட *
பாணையிற்பாலைப்பருகிப் பற்றுதாரெல்லாஞ்சிரிப்ப *
தேனிலினியபிரானே செண்பகப்பூசுக்குட்டவாராய்.

(க)

தேனில்	தேனிக்காட்டினும்	கரிய	சம்பமயான
இனிய	பொக்யானிருக்கிற	நிறுமேனி	அழகிய நிறுமேனி
பிரானே	ப்ரபுவே!	வாட	வாடும்படி
பற்றுதார் எல்லாம்	பாணையெல்லாம்	என்கம் எல்லாம்	{ காட்டிடம் முழுதும் திரிந்து
சிரிப்ப	பரிதவளிக்கும்படி	திரிந்து	{ கொண்டு
பாணையில் பாலை	{ (சுறந்த) பாணையிலே யுள்ள	ஆ நிரை	பசுக்களின் திரை
பருகி	{ பச்சைப் பாலைக் குடித்து	மேய்க்க	மேய்ப்பதற்கு
	(சென்று)	நீ போதி	நீ போகிறாய்;
உன்	உன்னுடைய		

அரு மருந்து	(நீ உன்னை) பெறுதற்கரிய தேவாமருதம் போன்றவனுதலை	(இனி நீ கன்று மேய்ப்பதை விட்டிட்டு)
ஆவது		சென்பகம் பூ சென்பகப்பூவை
அநியாய	அநிகுயில்லை;	சூட்ட (நான்) சூட்டிம்படி வருவாயாக.

கருவுடைமேகங்கள் கண்டால் உன்னைக்கண்டாலொதருங்கண்கள் *
உருவுடையாயுலகேழும் உண்டாகவந்துபிறந்தாய் *
திருவுடையாள் மணவாளா திருவரங்கத்தேகிடந்தாய் *
மருவி மணங்கமழ்கின்ற மல்லிகைப்பூச்சூட்டவாராய். (உ)

கண்கள்	கண்களானவை	திரு உடையாள்	(உன்னை) சுப்பத்தாகவுடைய
உன்னை கண்டால்	உன்னைப்பார்த்தால்		பிராட்டிக்கு
கரு உடை மேகங்கள்	கர்ப்பத்தைய உடைய [நீர் கொண்டு] மேகக்களை	மணவாளா	நாயகனே!
கண்டால்	பார்த்தால் (ஆவது)	திரு அரங்கத்தே	கோயிலிலே
ஒக்கும்	ஒத்துக் குளிக்கின்ற	கிடந்தாய்	பள்ளிகொண்டிருப்பவனே!
உரு உடையாய்	வடிவையுடையவனே!	மணம்	வாணனை
உருகு ஏழும்	ஏழுகள்களும்	மருவி கமழ்கின்ற	நீங்காமலிருந்து பரிமளிக்கிற
உண்டாக	ஸத்தைபெறும்படி	மல்லிகைப்பூ	மல்லிகைப்பூவை
வந்து பிறந்தாய்	திருவவதரித்தவனே!		சூட்ட வாராய்—.

மச்சொடுமாளிகையேறி மாதர்கள் தம்மிடம்புக்கு *
கச்சொடுபட்டைக்கிழித்துத் காம்புகிலைவாதேறி *
நிச்சலுந்திமைகள் செய்வாய் நீன்திருவேங்கடத்தெந்தாய் *
பச்சைத்தமனகத்தோடு பாதிரிப்பூச்சூட்டவாராய். (க)

மச்சொடு	மாளி	நடுவிலிருந்தும் மேல் கிளவிலும்	(இப்படியே)
கையேறி		ஏறிப்போய்	ப்ரதிகிதம்
மாதர்கள் தம்		பெண்களிருக்கிற சூட்டிலே	துஷ்டசேஷஸகளை
இடம் புக்கு		புருந்து	செய்பவனே!
கச்சொடு		(அவர்களுடைய மூலிகளின் மேலிருந்து) கச்சைகளையும்	நன் திருவேங்கடத்தே
பட்டை		பட்டாடைகளையும்	பத்தி
கிழித்து		கிழித்துவிட்டு	எந்தாய்
காம்பு தலை		(மற்றும் அப்பெண்கள் உடுத்தின) கரைகட்டின தேலை	பச்சை
ஆவது		பையும்	தமனகத்தோடு
தேறி		கிழித்துப்போட்டு	பாதிரிப்பூ
			சூட்ட வாராய்—.

தெருவின் கண்கின் றின வாய்ச்சிமார்களைத் திமைசெய்யாதே *
மருவுந்தகப னமுஞ்சீர் மாலைமணங்கமழ்கின்ற *
புருவங்கருங்குழல்நெற்றி பொலிந்தருகிற்கன்றுபோலே *
உருவமழுகியநம்பி உகந்திவைசூட்டநீவாராய். (ச)

புருவம்	புருவங்களைப்பூர்	ருகில் கன்று	மேகக் கன்றுபோலே
கரு குழல்	கருநீர்மான உத்தலைப்பூர்	போலே	
நெற்றி	(இவ்விதமானதற்கும் இடைவிடாது) நெற்றியையும்	உருவம் அழகிய	வடிவமழுகிய
பொலிந்த	விளங்குகின்ற	நம்பி	கிறந்தோனே!
		தெருவின் கண்	தெருவிலே நின்றுகொண்டு

இன ஆய்ச்சி மாரி களை	இடைச்சிவாநிகரி	செர் மாரி	அழகாமாரிகள்
நிலை செய்பவாதே	நீர்ப்புசெய்பவாமலிரு;	மணம் கமழுவின்ற	வாணனை விசின்றன;
மறையும்	மறையையும்	நுண்ண	சுவற்றை
தமனகமும்	{ தமனகந்தையும் (சேர்த்துக்கட்டின)	உகந்த	மநிழ்ச்சி கொண்டு சூட்டி வாராய்—.

புள்ளினைவாய்ப்பிளந்திட்டாய் பொருகரியின்கொம்பொசித்தாய் *
கள்ளவரக்கியைமூக்கொடு காவலனைத்தலைகொண்டாய் *
அள்ளிவிவெண்ணெய்விழுங்க அஞ்சாதடியேனடித்தேன் *
தென்னியகிரிலெழுந்த செங்கழுநீர்கூட்டவாராய். (௫)

புள்ளினை	பகாலாரனை	வெண்ணெய்	வெண்ணெயை
வாய் மிளந்திட்டாய்	வாய்நிழிற்றுப் போகட்டாய்	அள்ளி விழுங்க	வாரிவிழுங்க
பொரு	புத்தோற்றுகமான	அஞ்சாது	சிறிதும் பயப்படாமல்
கரியின்	ருவனயாமிடத்தின்	அடியை	{ எப்போது குழந்தை மீறத்து வெண்ணெய் விழுங்கப் போகிறது! என்றிருந்த கான்
கொம்பு	கொம்பை	அடித்தேன்	அடித்தேன்;
ஒசித்தாய்	பறித்தவனே!	தென்னிய	(அம்மெழுவையப்பொறுத்த) தென்னியான
கள்ளம் அரக்கி	{ வஞ்சனையைபுடைபரக்கவரி யாகிய குர்ப்பணகையின் மூக்கையும்	கிரில்	கிரிலே
காவலனை	{ (அவருக்குப்) பாதுகாவலா யிருந்த ராணனனுடைய	எழுந்த	உண்டான
தலை	தலையையும்	செங்கழுநீர்	செங்கழுநீரை
கொண்டாய்	அதுத்தவனே!		சூட்ட வாராய்—.
கீ	(இப்படிப்பட்ட) கீ		

எருதுகளோடுபொருதி யேதுமுலோபாய்காண்கம்பி *
கருதியநிலைகள்செய்து கஞ்சனைக்கால்கொடுபாய்ந்தாய் *
தெருவின் கண்திலைமகள்செய்து சிக்கெனமல்லர்களோடு *
பொருதுவருகின்றபொன்னே புண்ணிப்பூச்சுடல்வாராய். (௬)

கம்பி	சிறத்தோனே!	பாய்ந்தாய்	பாய்ந்தவனே!
(நப்பின்னையை மணம் புணர்வதற்காக)		(அகிலார்ஜுன்மாயழைக்கப்பட்டிக் கம்ம னரண்மனைக்குப் போகும்போது)	
எருதுகளோடு	எழுவியுபங்களுடன்	தெருவின் கண்	தெருவிலே
பொருதி	போர்செய்ய நின்றாய்	நிலைகள் செய்து	{ நிலைமாரிச் செய்துகொண்டு போய்
எதும்	எதிலும் [ஒன்றிலும்]	சிக்கென	வலிமையாக
உலோபாய் கான்	{ விருப்பமில்லாதவனா யிராகித் தூய்	மல்லர்களோடு	{ (சாதுவரமுஷ்டகரென்னும்) மல்லர்களுடனே
கருதிய	{ (கம்மன் உன்மேல் செய்து) கினைந்த	பொருதுவரு	{ போர்செய்துவந்த கின்ற
நிலைகள்	நம்புகளை	பொன்னே	{ பொன் பொருமை வானவனே!
செய்து	(கீ அவன்மேற்) செய்து		புண்ணிப்பூ சூட்ட வாராய்—.
கஞ்சனை	(அந்தக்) கம்மனை		
கால் கொடு	காலினாடி [காலிக்கொண்டு]		

குடங்களைடுத்தேறவிட்டுக் கூத்தாடவல்லவெங்கோலே *
மடங்கொன்மறி முகத்தாரை மால்செய்யவல்லவென்மைந்தா *
இடந்திட்டிரணியெனஞ்சை யிருபிளவாகமுன்கிண்டாய் *
குடந்தைக்கிடந்தவெங்கோலே குருக்கத்திப்பூச்சுட்டவாராய். (ஏ)

குடங்கள்	பலகுடங்களை	மால் செய்யவல்ல	மயக்கவல்ல
எடுத்த	தூக்கி	என்மைந்தா	எனதுபுத்திரனே!
ஏறவிட்டு	உயரவெறிந்து (இப்படி)	முன்	சரளிம்மாவதாரத்திலே
கூத்தா-குட	குடக்கூத்தை மாவெதற்கு	இரணியன்	கெஞ்சு மாரிபை
வள்ள	லாமர்த்தியமுடைய	இடந்திட்டு	(நிருபுகிர்த்தி) ஊன் தனவந்த
எம் கோலே	எம்முடைய தலைவனே!	இருபிளவு ஆக	இரண்டுளவாகப் போம்படி
மடம் கொள்	{ மடப்பென்ற குணத்தை யுடைய	கிண்டாய்	மீளத்தவனே!
மறி முகத்தாரை	{ சக்தான் போன்ற முகத்தையு டைய பெண்களை	குடத்தை	திருக்குடத்தைநில்
		கிடந்த	பள்ளிகொள்ளுகிற
		எம் கோலே	எமது தலைவனே!
		குருக்கத்திப்பூ குட்ட வாராய்—	

சிமாலிகனவனோடுதோழமைக் கொள்ளவும்வல்லாய் *
சாமாறவனைநீயெண்ணிச் சக்கரத்தால்தலைகொண்டாய் *
ஆமாறறியும்பிரானே அணிபரங்கத்தேகிடந்தாய் *
ஏமாற்றமென்னைத்தவிர்த்தாய் இருவாட்சிப்பூச்சுட்டவாராய். (அ)

சிமாலிகன்	அவ	மாலிகன்	என்ற பெயரை	ஆம் ஆறு	உடத்தவேண்டியவைகளை
னோடு		யுடையவனோடு		அறியும்	அறியவல்ல
தோழமை கொள்		ஸ்நேஹம்	செய்துகொள்ளுதற்	பிரானே	பிரபுவே!
ளவும்		கும்		அணி	அழகிய
வல்லாய்		வல்லவனாய்,		அரங்கத்தே	கேரவிலிலே
அவனை		அந்த மாலிகனை		கிடந்தாய்	பள்ளிகொண்டிருப்பவனே!
நீ		நீ		என்னை	எனக்கு
சாம் ஆறுஎண்ணி		{ செத்துப்போம் வழியையும் ஆனோசித்து		ஏமாற்றம் தவிர்த்தாய்	துன்பத்தைப் போக்கினவனே!
சக்கரத்தால்		சகராயுதத்தினால்			
தலை கொண்டாய்		தலைமையு மறுத்தாய்;		இருவாட்சிப்பூ குட்ட வாராய்—	

மாலிகனென்னுமொருவன் முதலில் கண்ணனோடு மிகவும் ஸ்நேஹமாகிருந்து பல அண்டிக் களையும் பறின்று, சிறகு அழைக்காரப்பட்டதனால் சக்கராயுதம் பறிவிக்கிற விபரமொரு அவன் கண்ண னால் தலையறுத்தொழிக்கப் பட்டானென்பது குருக்கமான வரலாறு. சிமாலிகன் - பூமிமாலிகன்.

அண்டத்தமரர்கள்கூழ் அத்தாணியுள்ளங்கிருந்தாய் *
தொண்டர்கள்நெஞ்சிலுறைவாய் தாமலரான் மணவானா *
உண்டிட்டுலகையேழும் ஓராலிலையிற்றுயில்கொண்டாய் *
கண்டுநானுன்னையுக்ககக் கருமுனைப்பூச்சுட்டவாராய். (ஆ)

அத்தாணியுள்	அருகான இடத்திலே (ளேனிக்ருப்படி)	தொண்டர்கள்	அடிபார்களுடைய
அமரர்கள்	தேவர்கள்	நெஞ்சில்	நெருதயத்தில்
கூழ்	கூழ்த்திருக்க	உறைவாய்	வளரிப்பவனே!
அக்கு	அவர்கள் நடுவில்	தாமலரான்	{ பரிசுத்தமான தாமரை மலரைப் மிறப்பிடமாகவுடைய ஓரட்டி யுக்கு
அண்டத்து	பரமபதத்தில்	மணவானா	கொழுநனே!
இருந்தாய்	வீற்றிருப்பவனே!		

(மீரையகாலத்தில்)
உலகின் எழும் எழு உலகங்களையும்
உண்டாக்கி உண்டாக்கி
ஒர் ஆம் இலையில் ஒரு ஆலையில்
தமிழ் கொண் } போகத்திறையைக் கொண்ட
டாய் } வனே!

கான் கான்
உன்னை கண்டு நீ பூச்சுருபத்தைப் பார்த்த
உக்கக் மகிழும்படி
கருமகைப்பூ கருமகைப்பூவை
சூட்ட வாராய்—

செண்பகமல்லிகையோடு செங்கழுநீரிருவாட்சி *
எண்பகர் பூவுந் கொணர்ந்தேன் இன்றிவைசூட்டவாவென்று *
மண்பகர்கொண்டானே ஆய்ச்சிமகிழ்ந்துரைசெய்தவிம்மாலை *
பண்பகர்வில்லிபுத்தூர்க்கோன் பட்டர்பிரான்சொன்னபத்தே. (கௌ)

செண்பகம் செண்பகப்பூவும்
மல்லிகையோடு மல்லிகைப்பூவும்
செங்கழுநீர் செங்கழுநீர்ப்பூவும்
சூருவாட்சி இருவாட்சிப்பூவும் (ஆகிய)
எண்பகர் { (இன்னதின்னதென்று) எண்
ணிக் சொல்லப்படுகிற
பூவும் மலர்களையெல்லாம்
கொணர்ந்தேன் கொண்டு வந்தேன்;
இன்று இப்போது
இவை சூட்ட இப் பூக்களைச் சூட்டும்படி,
வா வருவாயாக *
என்று என்று—

பகர் மண் { (சாந்திரங்கனில் தன்னதாகச்)
கொண்டானே சொல்லப்பட்ட மண்ணை
(இரந்து) கொண்டவனை
ஆய்ச்சிமகிழ்ந்து பச்சையை மகிழ்ச்சி கொண்டு
உரை செய்த சொல்லியவற்றை
பண்பகர் சாகமாகவே சொல்லுகின்ற
வில்லிபுத்தூர் } பூ வில்லிபுத்தூருக்கு நிர்
கோன் } வாழ்க்காரன்
பட்டர்பிரான் } பெரிபாழ்வார் அருளிச்செய்த
சொன்ன }
இமலை இந்தச் சொல் மாலைபும்
பத்தே ஒருபத்தே!

[இது பொரு அற்புதமான பதிகம் என்றபடி.]

அடிவரவு:—ஆரிரை, கரு, மச்ச, தெரு, புள், எருது, குடம், சீமாலிகன், அண்டம், செண்பகம்
இந்திரன்.

காப்பிடல்—இந்திரனோடுபிரமன்

[பெரியாழ்வார் திருமொழி 3-8.]

மச்சோதைப்பிராட்டி கண்ணிராணை நீராட்டிக் குழல்வாரிப் பூச்சுட்டின பின்பு, அவனுக்கு தருஷ்ட
நோஷம் வாராதபடி காப்பிடவேண்டுமென்று கருதி, 'நீ போதுபோன வேளைவில் நாற்சந்தி முதலிய
இடங்களில் நில்லாதே' என்று அப்பிரானை அழைத்துக் காப்பிடப்படுவது அருளிச்செய்தது.

இந்திரனோடுபிரமன் ஈசனியைவரெல்லாம் *
மந்திரமாயலர்கொண்டு மறைந்துவராய்வந்துநின்றார் *
சந்திரன்மாளிகைசேரும் சதுரர்கள்வெள்ளறைநின்றாய் *
அந்தியம்போதிதுவாகும் அழகனேகாப்பிடவாராய். (க)

சந்திரன் சந்திரனாவான்
மாளிகை சேரும் { விடுகளின்மேல்நிலையிலே சே
ரப் பெற்ற
சதுரர்கள் வெள் } லமர்த்தர்கள் வளிக்கின்ற திரு
ளறை } வெள்ளறைமேல்

கின்றாய் கின்றவனே!
அழகனே அழகு உடையவனே!
இந்திரனோடு இந்திரனும்
பிரமன் ப்ரஹ்மாவும்

சான்	குதிரலும்	இது	தூக்காலம்
இமைப்பவர்	மற்றுமுள்ள தேவர்களும்	அம்	அழிய
எல்லாம்	(ஆகிய) பாவரும்	அந்தி போது	நரபம் ஈந்தபாகாலமாகும்;
மா மந்திரம்	சிறந்த மந்திர புஷ்பங்களைக்	கும்	(அனையால்)
மலர் கொண்டு	கொண்டு	காப்பு இட	{ (நான் உனக்கு ரவசூப்பாக) திருவந்திக் காப்பிடுமபடி
உவர் ஆப் வந்து	{ (மிக்க ஸபீபமாகவும் மிக்க தூமராகவு மல்லாமல்) நடு விடத்திலிருப்பவராக வந்து	வாராய்	வருவாயாக.
மறைந்து நின்றார்	மறைந்து நித்கிரர்கள் ;		

கன்றுகளில்லம்புகுந்து கதறுகின்ற பகவெல்லாம் *
 நின்றொழிந்தேனன்னைக்கடவி நேசமெல்லொன்றுமிலாதாய் *
 மன்றினில்லேலந்திப்போது மதிட்டிருவெள்ள ஹைநின்றாய் *
 நன்றுகண்டாயென்றன் சொல்லு நானுன்னைக்காப்பிடவாராய். (உ)

மதிள்	மதிளரணையுடைய	கன்றுகள் இல்லம்	கன்றுக ளிருக்கு மிடத்திலே
திருவெள்ளறை	திருவெள்ளறையிலே	புகுந்து	சேர்ந்து
நின்றாய்	நின்றருளினவனே !	கதறுகின்ற	கதறுகின்றன் ;
மேல்	(என்) மேல்		(ஈ)
ஒன்றும்	அல்லமும்	அந்தி போது	அந்தி வேளையில்
நேசம் இலாதாய்	அன்பில்லாதவனே !	மன்றில்	நாற்சந்தியில்
உன்னை கடவி	உன்னைக் கடவிக்கொண்டு	கிழ்மேல்	நில்லாதே ;
நின்றொழிந்தேன்	நின்றுவிட்டேன் ;	என்றன் சொல்லு	என்னுடைய வார்த்தை
	(அதனும்)	நன்று கண்டாய்	(உனக்கு) கல்லதாருங்கிடைய
பக எல்லாம்	பகக்கனெல்லாம்	நான் உன்னை காப்பு இட வாராய்—	

செப்போதுமென் முனையார்கள் சிறுசோறுமில்லுஞ்சிதைத்திட்டு *
 அப்போதுநானாரப்பப்போய் அடிசிலுமுண்டியுளையான்வாய் *
 முப்போதும்வானவரேத்தும் முனிவர்கள்வெள்ள ஹைநின்றாய் *
 இப்போதுநானொன்றுஞ்செய்யேன் எம்பிரான்காப்பிடவாராய். (ஈ)

ஆள்வாய்	என்னை ஆளப் பறந்தவனே !	சிதைத்திட்டு	அழித்துவிட்டு (சிந்த)
முப்போதும்	முன்று காலத்திலும்	அப்போது	அக்காலத்தில்
வானவர்	தேவர்கள்	நான்	நான்
எத்தம்	ஊதோத்திரஞ் செய்கின்ற	உசப்ப	கோடித்துச் சொல்ல
முனிவர்கள் வெள் ளறை	{ (உன் மக்களத்தையே) என் னுமிறுவர்களுடைய திரு வெள்ளையறையிலே		(சிதைத்திட்டு) என்மருகி என் முன் கில்லாமல்)
நின்றாய்	நிற்பவனே ! (ஈ),	போய்	அப்பாற்போய்
செப்பு ஒது	{ பொற்கலசங்களை (உவமையாக) கசி) சொல்லத்தகுந்த	அடிசிலும்	சோற்றையும்
மென்முனையார்கள்	{ மெல்லிய முனைய புடைய ஸ்திரீகள் (விளையாட்டாகச்) செய்த	உண்டுகி	உண்ணாமலிருத்திட்டாய் ;
சிறு சோறும	மணற்சோற்றையும்	இப்போது	இந்த ஸமயத்திலே
(சிறு) இல்லம்	மணல் வீட்டையும்	நான் ஒன்றும்	நான் உன்னை (மருட்டுதல் முத லியன) ஒன்றும் செய்ய மாட்டேன் ;
		செய்யேன்	எம்பிரான்காப்பிட வாராய்—

கண்ணில்மணற்கொடுதுவிக் காலினுற்பாய்ந்தனையென்றென்று *
 எண்ணரும்பினைகள்வந்திட்டு இவரால்முறைப்படுகின்றார் *
 கண்ணனெவெள்ள ஹைநின்றாய் கண்டாரோடேதிமைசெய்வாய் *
 வண்ணமேவேலையதொப்பாய் வள்ளலேகாப்பிடவாராய். (ச)

கண்ணனோ முதிர்ந்தவனானோ
கெள்ளைநிற கிள்ளியி—
கண்டரோடே கண்டகரோடெல்லாம்
நீமை செய்வாய் தீப்பு செய்பவனோ
வண்ணம் திருமேனி நிறம்
மேலை அது கடலின் நிறத்தை
ஒப்பாய் ஒத்திருக்கப்பெற்றவனோ
வண்ணமே உதாரனோ
என் அரு { எண்ணுவதற்கு அருமையான
(மிகப்பல)
ரிள்ளிகள் இவர் இப்பிள்ளிகள்

வந்திட்டு வந்திருந்து
மணல் கொழு மணலிக்கொண்டு வந்து
கண்ணிம் துளி கண்ணிம் துளியிட்டு
(அதனோடு நில்லாமல்)
காலினால் பாயம் } காலினாலும் உடைத்தாய்;
நீர் }
என்று என்று என்று பந்தரங் சொல்லி
(நீ செய்யுந்நீம்பைக் குறித்து)
முறைப் படுகின் } முறைவிடா கின்றார்கள்;
ரூ }
(ஆதலால் அங்கே போவதைத் தடு)
காப்பு இட வாராய்—

பல்லாயிரவரிவ்வுரிற் பிள்ளைகள் தீமைகள் செய்வார் *
எல்லாமுன்மேலன்றிப் போகாது எம்பிரான்நீயிங்கேவாராய் *
நல்லார்கள் வெள்ளைநிறைய ரூனச்சுடரேயுன்மேனி *
சொல்லாரவாழ்த்தினின்றேத்திச் சொப்படக்காப்பிடவாராய். (௫)

இவ்வரி { (பஞ்சசக்தி மூலம் குடிபுள்ள இவ்
தீமைகள் செய் } றுரினே
வார் } தீம்புகளைச் செய்பவர்களுடைய
ரிள்ளிகள் } நிறுவர்கள்
பல் ஆயிரவர் { அனேக ஆயிரக்கணக்கானவர்
எல்லாம் } அவர்கள் செய்யும் தீம்புக
உன் மேல் அகற்றி உன்மேலுள்ளமல்
(மேலெருவர் மேலும்)
போகாது ஏது;

(இப்படியிருப்பதால் அங்கே போதாமல்)
எம்பிரான்! நீ இங்கே வாராய்—
நல்லார்கள் வாழ்நிற
வெள்ளைநிற (நீ) கின்றாய்—
ரூனம் சுடரே { ரூன வொளியை யுடைய
உன் மேல் } உன் திருமேனியை
சொல் ஆரகின்று } சொல் கிறையும்படி நின்று
எத்தி } ஸ்தோத்திரஞ்செய்து
வாழ்ந்தி மக்களாகாணஞ் செய்து
சொப்பட கன்றாக
காப்பு இட வாராய்—

கஞ்சன்கறுக்கொண்டுகின்மேல் கருகிறச்செம்மயிர்ப்பேயை *
வஞ்சிப்பதற்குவிடுத்தான் என்பதோர்வார்த்தையுமுண்டு *
மஞ்சதவழ்மணிமாட மதிள்திருவெள்ளைநிறைய *
அஞ்சவன்நியங்குகிற்க அழகனேகாப்பிடவாராய். (௬)

மஞ்சதவழ் மேகங்கள் ஊர்ந்து செல்லின்ற
மணி மாடம் ரத்தமயமான விடுகையும
மதிள் மதினையுமுடைய
திரு வெள்ளைநிற (நீ) கின்றாய்—
கஞ்சன் * கம்ஸனாவன்
கின்மேல் உன்மேல்
கறுக்கொண்டு கோபக்கொண்டு
கரு நிறம் கரு நிறத்தையும்
செம் மயிர் செம்பட்ட மயிரையுமுடைய
பேயை பூதனையை

வஞ்சிப்பதற்கு { (உன்னை) வஞ்சனைபாகக்
விடுத்தான் } சொல்வதற்கு
என்பது அனுப்பினான்
ஒர் வார்த்தையும் ஒரு சொல்லும்
உண்டு கேட்குருப்பதான்றி,
(ஆதலால்)
நீ அங்கு நிற்க நீ அவ்விடத்திலே நிற்பதற்கு
அஞ்சவன் * நான் அஞ்சா நின்றேன்;
அழகனே! காப்பு இட வாராய்—

கள்ளச்சகடுமருதும் கலக்கழியவுதைசெய்த *
பிள்ளையரசேநீபேயைப்பிடித்து முலையுண்டபிள்ளை *
உள்ளவாருன்றுமறியேன் ஒளியுடையவெள்ளைநிறைய *
பள்ளிகொள்போதிதுவாகும் பரமனேகாப்பிடவாராய். (௭)

கள்ளம்	வஞ்சனையுடைய
சுதம்	சுடாணரணியம்
மருதம்	பயனாரி ஐக்களையும்
கலக்கு அழிய	{ (வடிவம்) கட்டுக்குறை தழியும் படி
உதை செப்த	{ (திருவடிக்களால்) உதைத்துத் தள்ளிய
பின்னை அசை	{ பின்னைத் தன்மையைக்கொண் ட பெருமையனே!
நீ	நீ
பெயை	பூநனைபிறுடைய

முலை மிகுத்து	முலையைப் மிகுத்து (வாய்)
உண்ட பின்னை	வைத்து உண்டபின்பு
உள்ள ஆறு	உள்ளபடி
ஒன்றும் அழி	ஒன்று மறிகிறேனெனில்;
பேன்	பேன்
	ஒளி உடை வெள்ளை நின்றாய்!—
இன்	இப்போது
பன்னி கொள்	பந்தது உதக்குகிற வேளைபா
போது சூழும்	கூழும்;
	பாமனே! காப்பு இட வாராய்—

இன்பமதனையுயர்த்தாய் இமையவர்க்கென்றுமரியாய் *
கும்பக்களிற் றட்டகோவே கொடுங்கஞ்சன்கெஞ்சினிற் கூற்றே *
செம்பொன்மதிள் வெள்ளையாய் செல்வத்தினால்வளர்பின்ளாய் *
கம்பங்கபாலிகாணங்குக் கடிதோடிக்கரப்பிடவாராய்.

(அ)

(உன் குணசேஷத்தின்களால்)

இன்பம் அழிய	பரமரகத்ததை
உயர்த்தாய்	{ (எனக்கு) மேன்மேலுண்டாக் கினவனே!
இமையவர்க்கு	தேவர்களுக்கு
என்றும்	எம்மாளும்
அரியாய்	அருமையானவனே!
கும்பம்	மந்தகத்தையுடைய
களிது	குவலப்பாமிடபாணையை
அட்ட	கொன்ற
கோவே	ஸ்வர்மியே!
கொடு	கொடுமைத்தனிய
கஞ்சன்	கம்மனுடைய

கெஞ்சினில்	மகஸ்ஸினே
கூற்றே	{ யமன்போல் பயங்கரணயத் தோன்றுமவனே!
	செம்பொன்மதிள் வெள்ளையாய்!—
செல்வத்தினால்	செல்வச் செருக்கோடு வளர்
வளர்	கின்ற
பின்ளாய்	குழந்தாய்!
அங்கு	நீ இருக்கிறவிடத்தில்
கம்பம்	{ (கம்பார்க்கு) கடுக்கத்தை கிளைக்கவல்ல
கபாலிகான்	தர்க்கையாகும்;
	(ஆகையால் அங்கு நிலைமல்)
கடிது ஒடி	மிகவும் விவரத்தோடி
	காப்பு இட வாராய்—

இருக்கொழிநீர்சங்கிற்கொண்டிட்டு எழில்மறையோர்வந்துநின்றார் *
தருக்கேதல்நம்பிசம்தினின்று நாய்சொல்லுக்கொள்ளாய்கிலநான் *
திருக்காய்ப்புரானுண்ணைச்சாத்தத் தேசுடைவெள்ளையென்றாய் *
உருக்காடநிமந்தினிளக்கு இன்னொளிகொள்ளவேற்றுகேன்வாராய்.

இருக்கொடு	{ (புருஷனுக்கதம் முதலிய) குக் குக்களைச் சொல்லிக் கொண்டு
நீர்	நிர்த்தத்ததை
சந்தில்	சந்தத்திலே
கொண்டிட்டு	கொண்டிட்டு
எழில்	விளக்கணரான
மறையோர்	பிராந்தம்மணர்
	(உனக்கு ரணவழிவெற்றிகு)
வந்து நின்றார்	வந்து நிற்கிறார்கள்
நம்பி	நிம்பு நிறைந்தவனே!
சந்தி நின்ற	நாற்சந்தியிலே நின்ற
தருக்கேல்	செருக்கித்திரியாதே!
கிலநான்	கிலக்காலம்

நாய் சொல்லு	நாய் வார்த்தையை
கொள்ளாய்	கேட்பாமாக.
தேசு உடை	தேஜஸ்ஸை உடைய
	வெள்ளை நின்றாய்!—
இன்று	இப்போது
நான்	நான்
திரு காப்பு	அழகிய ரணகூலைய
உள்ளை சாத்த	உனக்கு இறந்தகால
உரு காட்டும்	{ உன் திருமேனி வடிவத்தைக் அந்தி விளக்கு
ஒளி கொள்ள	ஒளியையுடையதாக
மற்றுக்கேன்	எற்றுவனே;
	(விதைக்காண)
வாராய்	கடுக வருவாமாக.

பெரியாழ்வார் திருமொழி முடிவு பதிகம்—சென்னியோங்கு ௪௧

போதமர்செல்வக்கொழுந்து புணர்திருவெள்ளையாணை *
மாதர்க்குயர்ந்தவசோதை மகன்றனைக்காப்பிட்டமாற்றம் *
வேதப்பயன்கொள்ளவல்ல விட்டுசித்தன்சொன்னமலை *
பாதப்பயன்கொள்ளவல்ல பத்தருள்ளார்வினைபோமே. (௧௦)

		(எம்பெருமானுக்கு மங்களாசாஸனம் செய்வதையே)	
மாதர்க்கு உயர்க்த	வந்தீகளுள் திறந்த	வேதம் பயன்	வேதநாற்பரியமாக
அசோதை	யசோதைப்பிராட்டி	கொள்ளவல்ல	ஆறியவல்ல
மகன் தன்னை	தன்புதரான கண்ணனை	விட்டுசித்தன்	பெரியாழ்வார்
காப்பு இட்ட	ரணகுழிட அழைத்த	சொன்ன	அருளிச்செய்த
மாற்றம்	வார்த்தையை	மலை	பாமாநியனுடைய
போது அமர்	{ தாமரைப்பூவைப் (தேப்பிட மடிக்) பொருந்திய	பாதம் பயன்	ஓரடி சுற்றதனுடைய பயனை
செல்வம் கொழுந்து	{ செல்வத்திற்கு உரியவனாய் மற்றதத் தேவியரிற் சிறந்த வனான பிராட்டி	கொள்ளவல்ல	ஆடையவல்ல
புணர்	எம்சிலேவிக்கப் பெற்ற	பத்தரிடன்னார்	பத்தராக உள்ளவரது
திருவெள்ளை	{ திருவெள்ளையினில் நின்றது வியவனைப் பற்றி—	வினை	வினைகளெல்லாம்
யாணை		போம்	சுழித்துயிரும்.

அடிவரவு :—இந்திரன் கன்று செப்பு கண்ணில் பல்லாபிரவர் கஞ்சன் கள்ளம் இன்பம் இருக்கு போதமர் வெண்ணெய்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி முடிவு பதிகம்—சென்னியோங்கு

ரித்தியாநுஸந்தானத்திற்குப் பெரியாழ்வானுடைய திவ்யப்பிரபந்தமே முதன்மையாகக் கொள்ளப்பட்டதனால் அதன் முடிவு திருமொழியாகிய இப்பதிகமும் சேர்த்து அநுஸந்திக்கப்பட்டு வருகிறது.

சென்னியோங்கு தன்னிருவேங்கடமுடையாய் * உலகு
தன்னைவாழுகின்றகம்பி தாமோதராசதிரா *
என்னையுமென்னுடைமையையும் உன்சக்கரப்பொறியொற்றிக்கொண்டு *
நின்னருளேபுரிந்திருந்தேன் இனியென்றிருக்குறிப்பே. (௧)

சென்னி ஓங்கு	{ கொழுந்துயானது (துஞ்சத்தன் வும்) உயர்ந்திருக்கப் பெற்ற	என்னையும்	என்று ஆந்துமாவுக்கும்
தன்	குளிர்த்த	என் உடைமை	என் உடைமையான சரீரத்திற்
திருவேங்கடம்	திருவேங்கடமலையை	வையும்	கும்
உடையாய்	(இருப்பிடமாக) உடையவனே!	உன்	உன்னுடைய
உலகு தன்னை	உலகத்தவர்களை	சக்கரப்பொறி ஒற்	ஊதாசுழுவானுடைய திரு
வாழ	வாழ்விப்பதற்காக	றிக் கொண்டு	யிலச்சிலையை இடுகித்து
நின்ற	ஈழந்தருளியிராநின்ற	நின்	உன்னுடைய
கம்பி	{ (கல்பாண குணங்கொல்ல) நிறைந்தவனே!	அருளே	கருணையையே
தாமோதரா	தாமோதரனே!	புரிந்திருந்தேன்	{ (ஊயம் பிரயோஜகமாக) விரு ம்டி பிராநின்றேன்;
சதிரா	{ (அடியானுடைய சூழ்ந்ததைக் கண்ணெடுத்தப் பாராத) சதிரா புடையவனே!	இனி	இப்படியான மின்பு
		திருக்குறிப்பு	திருவுள்ளக்கருத்து
		என்	எதுவா திருக்கின்றது?

பறவையேறுபரம்புருடா நீயென்னைக்கைக்கொண்டபின்
பிறனியென்னுக்கடலும்வற்றிப் பெரும்பதமாகின்றதால்
இறவுசெய்யும்பாவக்காடு திக்கொளி இவேகின்றதால்
அறிவையென்னுமமுதவாறு தலைப்பற்றிவாய்க்கொண்டதே.

(உ)

பறவை ஏறு	{ பெரிய திருவடிமேல் ஏறுமவ னு	பெரும் பதம் - துதி	{ பெரிய தரம் பெற்றதாகிறது;
பரம்புருடா	புருஷோத்தமனே!	இறவு செய்யும்	{ இவ்வாத்தமானவர்) முடிக்கிற
நீ	(ஸ்ரீவ ரகூதனும்) நீ	பாவம் காடு	பாபமுதமானது
என்னை	(வேற கதியற்ற) என்னை	தீக் கொளிது	நெருப்புப்பட்டு
கைக் கொண்ட யின்	{ ஆட்படுத்திக் கொண்டபிறகு	வேகின்றது	வெந்நிட்டது;
பிறகு என்னும்	{ ஸம்ஸாரமாகிற ஸமுத்தரமும்	அறிவை என்னும்	ஞானமாகிற
கடலும்		அமுதம் ஆறு	அமுதநதியானது
வற்றி	வறண்டுபோய் (அதனால்)	தலைப்பற்றிவாய்க்	{ மேன்மேலும் பெருகிச்செல்லா
		கொண்டது	கின்றது

எம்மனுவென்குலதெய்வமே யென்னுடைநாயகனே
நின்னுளேனாய்ப்பெற்றதன்மை யிவ்வுலகினிரார்பெறுவார்
நம்மன்போலேவிழத்தமுக்கும் நாட்டினுள்ளபாவமெல்லாம்
சும்மெனாதேகைகிட்டோடித் தூறுகள் பாய்க்கதனவே.

(ங)

எம் மன	எமக்குத் தலைவனே!	நம்மன் போலே	{ பூதப்போத யிசாசுக்களைப்போல்
என் குல தெய்	{ என் குடிக்குப் பரதேவதையா		{ மருத் தெரியாமல் ஒளிந்து
வமே	னவனே!		வந்து)
என்னுடை நாய	{ எனக்கு நாதுன்னவனே!	விழ்த்த அமுக்கும்	{ கிழேதள்ளி மேலே அமுக்கா
கனே			யின்றான்
	(அடியேன்)	நாட்டில் உள்ள	{ உலகத்திலுள்ள எல்லாருடைய
நின்னுளேன் ஆய்	{ உள் அடிமாதத்தில் ஒதுங்கின	பாவம் எல்லாம்	{ பாவங்களும்
	வனாய்	சும்மெனது	மூச்சுவிடவும் மாட்டாமல்
பெற்ற என்மை	பெற்ற என்மையை	கைகிட்ட	வைரானகமாக விட்டுட்டு
து உலகிலின்	இந்த உலகத்தினுள்	ஒடி	ஒடியபோய்
ஆர் பெறுவார்?	மற்ற யார்தான் பெறுவார்?	தூறுகள்	புதர்களில்
		பாய்க்கதன	ஒளிந்துகொண்டன

கடல்கடைந்தமுதங்கொண்டு கலசத்தைநிறைத்தாப்போல்
உடலுருகியாயநிறந்து மடுத்தன்னிறைந்துக்கொண்டேன்
கொடுமைசெய்யுங்கடற்றமும் என்கோலாடிருகப்பெறு
தடவரைத்தோள்சக்கரபாணீ சார்ங்கவிற்சேவகனே.

(ச)

தட வரை	பெரிய மலைபோன்ற		(அடியேன்)
தோள்	தோள்களை யுடையவனும்	உடல் உருகி	உடல் உருகப்பெற்று
சக்கரபாணீ	{ திருவாழி பாழ்வாணீத் திருக்	வாய் நிறந்து	வாய்பத் நிறந்து கொண்டு
	மகயி லுடையனுமான	உள்ளே	(ஆராயமுதமாயி) உள்ளே
	வனே!	மடுத்து நிறைத்	{ உட்கொண்டு தேக்கிக் கொண்
சார்ங்கம் வில்	{ சார்ங்கத்தை வில்லாகக் கொ	துக் கொண்	டேன்;
சேவகனே	ண்ட விரனே!	டேன்	
கடல்	திருப்பாத் கடலை		(ஹீன்)
கடைந்து	{ (மந்தர மலையாகிற) மத்திலும்	கொடுமை செய்	{ கொடியா தண்டங்களை நடத்து
	கடைந்து	யும்	மகனுள்
அமுதம் கொண்டு	{ (அக்கடலிலின்றும்) அமுதத்	கற்றமும்	யாமனும்
	தை பெடுத்து	என் கோல் ஆடி	{ எனது செங்கோல் சென்று
கலசத்தை	கலசத்தில்		மிட்களில்
நிறைத்தது போல்	(நீ) நிறைந்ததுபோல	குறுக பெறு	அதுகவல்லவனல்லன்.

பொன்னைக்கொண்டொரகஸ்ரீதே நிறமெழவுரைத்தாற்போல் *
உன்னைக்கொண்டென்னுவகம்பால் மாற்றின் நியுரைத்துக்கொண்டேன் *
உன்னைக்கொண்டென்னுவதைதேன் என்னையுமுன்னிலிட்டேன் *
என்னப்பாவென்னிருமுகேசா என்னுயிர்காவலனே. (டு)

என் அப்பா	எனக்குத் தந்தையானவனே!	என் நா ஆகம்	என் நானிலுட் கொண்டு
என் திருமுகேசா	{ எனது இத்திரியங்களை (உன் வசப்பட்டபொழுதும்படி) கிய மிக்க வல்லவனே!	பால் கொண்டு	மாற்று இன்றி மாற்று அழிப்பும்படி
என் உயிர்	என் ஆதாமாவை.	உரைத்துக்கொண்டேன்	உரைத்துக் கொண்டேன்.
காவலனே	{ (அகரேசேஷ மாகாதபடி) காக்க வல்லவனே!	உன்னை	{ (யோகிகட்கும் அரியனான) உன்னை
பொன்னை	மாவாரணத்தை	என்னுள்	என் நெஞ்சினுள்
நிறம் எழு	{ நிறமறிய (நிறத்தைப் பரிசுதிப் பதற்காக)	கொண்டு வைத்தேன்	{ அமைத்தேன்;
உரைகல்மீது கொண்டு	உரைகல்லில் இட்டு	என்னையும்	(சேஷன) அடியேனையும்
உரைத்தால்போல்	உரைப்பதுபோல்	உன்னில் இடம்	{ உனக்குச் சேஷப்படுத்தினேன்.
உன்னை	(பரம போகவனான) உன்னை	உன்	

உன்னுடையவிக்கிரமம் ஒன்றொழியாமலெல்லாம் *
என்னுடையநெஞ்சகம்பால் சுவர்வழியெழுதிக்கொண்டேன் *
மன்னடங்கமழுவல்லக்கைக்கொண்ட இராமநம்பி *
என்னிடையந்தெம்பெருமான் இனியெக்குப்போகின்றதே. (சு)

மன்	(துஷ்ட) அத்திரியர்கள்	எல்லாம்	எல்லாவற்றையும்
அடங்க	அழிப்பும்படி	என்னுடைய	என்னுடைய
மழு	மழு என்னும் ஆபுதந்தை	நெஞ்சகம் பால்	நெஞ்சினுள்ளே
காலம்	கை	சுவர்வழி எழுதிக்கொண்டேன்	{ கனலில் சித்திர மெழுதுவது போல் எழுதிக்கொண்டேன்;
கொண்ட	துள்ள	எம்பெருமான்	எமக்குத் தலைவனே!
இராமன்	பாக்ராமனாய்த் திருவவநரிந்த	என்னிடைய வந்து	என் பக்கலில் எழுந்தருளி
கம்பி	குணபூதிதியை புண்டையவனே!	இனி	இனிமேல்
உன்னுடைய	உன்னுடைய	போகின்றது	போவதானது
விக்கிரமம்	யிரச் செயல்களில்	எங்கு	வேறு எங்கிடத்தைக் குறித்து!
ஒன்று மல்	ஒழியா		

பகுப்பதத்துக்கயல்பொறிந்த பாண்டியர்குலபதிபோல் *
திருப்பொலிந்தசேஷடி யென்சென்னியின்மேற்பொறித்தாய் *
மருப்பொசித்தாய்மல்லடர்த்தாய் என்றென்றுன்வாசகமே *
உருப்பொலிந்தநானினேனை உனக்குரித்தாக்கிளையே. (எ)

பகுப்பதத்து	மதம்மேருபாவதந்தில்	என் சென்னியின்	என் தலைமீன்மீது
வால்	(தனது) மகர தேதுவைய	மேல்	
பொறித்த	காட்டின	மொறித்தாய்	{ (அடையாளமாக) காட்டியருளினவனே! என்றும்;
பாண்டியர் குல	பாண்டிய வம்சத்து அரசனைப்	என்று	
பதி போல்	போல்.	மருப்பு ஒசித்தாய்	{ (குலவாசிடத்தின்) கொம்பை எழுதித்தவனே! என்றும்;
திரு பொலிந்த	அழகு விளக்கா நின்றன	மல்	மல்லரை
சே அடி	{ செந்தாமரைமலர் திருவடிகளை	அடர்த்தாய் என்று	நிரலித்தவனே! என்றும் (இவ்வாறான)

உன் வாசகமே	{ உனது செயல்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களின் அது ஸந்தாகந்தினுலேயே	உனக்கு	உனக்கு
உரு பொலிந்த நாவினே	{ தழும்பேறின காக்கையுடைய அடியேனை	உரித்து ஆக்கினேயே	{ அந்நாற்புறச்சேஷனை ஆக்கி கொண்டாயே.

அனந்தன்பா நுங்கருடன்பா லும் ஐதுநொய்தாகவைத்து * என் மனந்தனுள்ளேவந்துவைகி வாழச்செய்தாயெம்பிரான் *
கினைந்தெனுள்ளே நின் னுநெக்குக் கண்களகம்பொழுத *
கினைந்திருந்தேசிரமந்தீர்த்தேன் கேம்கெடியவனே. (அ)

கேமி	திருவாழியாழ் வாணையுடைய	வாழ செய்தாய்	(என்னை) வாழ்வித்தருளினாய்
நெடியவனே	ஸரிவாதிகனே!		(இப்படி வாழ்வித்த உன்னை)
எம் சீரான்	{ எனக்குப் பரமோபகாரகனுள்வனே!	என் உய்வே	என் கெஞ்சில்
அனந்தன் பாலும்	திருவனந்தாழ்வானிடத்திலும்	கினைந்து நின்று	அதுஸந்தித்துக் கொண்டு
கருடன் பாலும்	பெரிய திருவாழியினிடத்திலும்	நெக்கு	{ (அதனுல்) நெஞ்சு சிதிலமாகப் பெற்று
ஐதுநொய்து ஆக	{ (அன்பை) மிகவும் அற்பமாக வைத்து	கண்கள் அகம்பு	கண்களினின்றும் நீர் பெருகுமடி
என் மனம் தன்	{ எனது ஹ்ருதயத்தினுள்ளே	நினைந்து இருந்தே	{ நீ செய்த காந்திகளை அதுஸந்தித்துக்கொண்டே
உள்ளே		சிரமம் தீர்த்தேன்	இளைப்பாறப் பெற்றேன்.
வந்து வைகி	வந்து பொருந்தி		

பனிக்கடலிற்பள்ளிகோளைப் பழகவிட்டோடிவந்து * என் மனக்கடலில்வாழ்வல்ல மாயமணுளகம்பி *
தனிக்கடலேதவிச்சுடரே தனியுலகேயென்றென்று *
உனக்கிடமாயிருக்க என்னையுனக்குரித்தாக்கினையே. (ஆ)

பனி	குவிர்ந்த	தனி கடல் என்று	{ ஒப்பற்ற திருப்பாத் கடலென்றும்
கடலில்	திருப்பாற்கடலின்	தனி கடல் என்று	{ ஒப்பற்ற ஆதித்ய மண்டலமென்றும்
பள்ளிகோளை	பள்ளிகொன்னுநனை	தனி உலகு என்று	{ ஒப்பற்ற பரமபதமென்றும்
பழகவிட்டு	{ பழகியதாக விட்டு (மறந்து விட்டு)	உனக்கு இடம்	{ (சொல்லப்படுகிற இவை உனக்கு உயர்ந்த) உனக்கு (ஏற்ற) வாஸந்தாந ஆய் இருக்க
ஒடி வந்து	(அக்கு கின்றும்) ஒடி வந்து		{ மாரிருக்கச் செய்தேயும், (அவற்றை உபேஷித்து விட்டு)
என்	என்னுடைய	என்னை	(மிகவும் சேஷன்) அடியேனை
மனம் கடலில்	ஹ்ருதயமாகிற கடலில்	உனக்கு	உனக்கு
வாழ வல்ல	வாழ வல்லவனும்	உரித்து ஆக்கினே	{ உரிய வாஸந்தாநமாக அமைத்துக் கொண்டருளினாயே! (இந்த என்ன லெளசில் உம்!)
மாயம்	{ ஆச்சரிய சக்தியை யுடையவனும்		
மணுன	{ (பெரிய சீராட்டியார்க்கு) கணவனும்		
நம்பி	{ குணபூணுமான எம்பெருமானே!		

தடவரைவாய்மிளிர்த்துயின் னும் தவளநெடுங்கொடிப்போல் *
கடரொளியாய்தெஞ்சினுள்ளே தோன்றுமென்கோதிகம்பி *
வடதடமும்வைகுந்தமும் மதிந்துவராவதியும் *
இடவகைகளிகழ்ந்திட்டு என்பாலிடவகைகொண்டனையே. (க)

தடவந்தவாய்	பெரிய பரிவர்த்தில்	வைஞந்தமும்	ஸ்ரீவைஞன்டமும்
மிளிர்த்துமின்னும்	மிதவும் விளங்குகின்றன	மதின்	மதின் களைபுடைய
தவளம் கொடு	பரிசுத்தமான பெரிய தொகு கொடிபோல்,	தவராவதியும்	நவரகையும் (ஆகிற)
கடர் ஒளி ஆய்		இடவகைகள்	இடக்களைபெல்லாம்
என் கொஞ்சின்	எனது நம்முதயத்தினுள்	இசுழந்திட்டு	உபேகித்துவிட்டு,
உள்ளே		என்பால்	என்னிடத்தில்
தோன்றும்	விளங்குகின்றன	இடவகை கொண்டனையே	{ வாணந்தாக புத்தியைப் பன்னி யருளினை யோ (இஃது என்ன வாதஸ்யம்!)
சோதி நம்பி	ஒளிரியுள் கிரம்பிப்பவனே,		
வடநடமும்	{ வடநிலையிலுள்ள திருப்பாற் கடலும்		

வேயர்தங்கள் குலத்துதித்த விட்டுசித்தன்மனத்தே *
கோயில்கொண்டகோவலனைக் கொழுங்குவிர் முகில்வண்ணனை *
ஆயரேற்றையமரர்கோவை அந்தணர்தமமுதத்தினை *
சாயைபோலப்பாடவல்லார் தாமுமணுக்கர்களே. (கக)

வேயர் தங்கள்	வேயர் நகுடைய	அமரர்கோவை	{ கித்யஸ்கிதனுக்கு கிர்வாணக னும்,
நுன்த்து	வம்சத்தில்	அந்தணர்தம்	{ (ஸககர் முதலிய) மறர்ஷிக னாக்கு
உதித்த	ஆவதரித்த	அமுதத்தினை	{ அமுதம்போல் இனியனுமான எம்பெருமானே
விட்டு சித்தன்	பெரியாழ்வானுடைய	பாடவல்லார்தம்	{ (இத்திருமொழியினால்) பாட வல்லவர்கள்
மனத்து	நம்முதயத்தில்	சாயை போல	சிழல்போல
கோயில் கொண்ட	{ திருக்கோயில்கொண் டெழுந் நருளியிருக்கிற	அணுகர்கள்	{ (எம்பெருமானே எப்போதும்) அணுகி யிருக்கப் பெறுவார் கள்.
கோவலனை	கோவாலனும்,		
கொழு குவிர்	கொழுமையும் குவிர்ச்சியும்		
முகில் வண்	பொருந்திய மேதம்போன்ற		
ணனை	கிதந்தையுடையவனும்,		
ஆயர் எற்றை	இடையர்களுக்குத் தலைவனும்,		

அடிவரவு:—சென்னி பறவை எம்மகு கடல் பொன் உன் பருப்பு அனந்தன் பணி
நட வேயர் மாகழி.

ஆழ்வார்திருவடிகளே சரணம்

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்

நாச்சியார் திருமொழியில் சூருவது திருமொழி

வாரணமாயிரம்

(ஆண்டாள் தனது திருமணத்தைப்பற்றிக் கணக்கண்ட திருப்பதிகம்)

வாரணமாயிரம் சூழவலஞ்செய்து *
நாரணநம்பி நடக்கின்றனென்றெதிர் *
பூரணபொற்குடம் வைத்துப்பூரமெங்கும் *
தோரணம்காட்டக் கணக்கண்டேன்தோழிகான். (க)

தோழி	என் உயிர்த்தோழியே,	நாரணன்	ஸ்ரீமந்நாராயணன்
நம்பி	அகல சூனபரி பூரணனான	ஆரணம் வாரணம்	{ ஆரணம் யானைகள் குழந்தாவா குழ

வலம் செய்து கடக்கின்றார் என்று எதிர் பொன் பூசண் குடம் வைத்து	மீதகவினமாக எழுந்தருளு கிறு சென்று (வாதிய கோஷத்தினால் கிச்சித்தி) எதிரே பொன்மயமான பூண்கும்பம் களை வைத்து	புரம் எங்கும் தோரணம் நாட்ட நான் கனகக்கண் டேன்	மட்டணம் முழுதும் தோரண கந்தப்பங்கள் நாட்ட (இந்த கிளைமைய) நான் எவப்பந்தில் அறுபவிற தேவர்.
---	--	--	---

நானைவதுவை மணமென்றுநாவரிட்டு *
பாணிகழுகு பரிசடைப்பந்தற்கீழ் *
கோளரிமாதவன் கோவிந்தனென்பானோர் *
காளைபுகுதக் கனகக்கண்டேன்தோழிநான்.

(உ)

நானை வதுவை மணம் என்று நாள் இட்டு பாணிகழுகு பரிசு உடைப்பந்தற்கீழ்	நானைக்கு விவாஹ மணமென்று முறையித்தம் திரிணபித்து பாணிகளோடு கூடின பாக்கு மரக்கனாதே அனங்காரம் களை யுடையதான் மணப் பந்தலின் கிழே	தோழி!— கோளரி மாதவன் கோவிந்தன் என்பான் ஓர் காளை புகுத மீரவேலிக்க நான் கனகக்கண்டேன்—	நானைமணமென்று மாதவ னென்றும் கோவிந்தனென் றும் திருமாமங்கள் பூண்ட ஒரு யுவாவானவன்
---	---	---	--

இந்திரனுள்வரிட்ட தேவர்குழாமெல்லாம் *
வந்திருக்கென்னை மகட்பேசுமந்திரித்து *
மந்திரக்கோடிபுடுத்தி மணமாலை *
அந்திரிசுட்டக் கனகக்கண்டேன்தோழிநான்.

(க)

இந்திரன் உள் வரிட்ட தேவர் குழாம் எல்லாம் வந்து இருந்து என்னை மகள் பேசி மந்திரித்து	இந்திரன் முதலான தேவ எழுந்தருள்கெல்லாம் (இந்திரத்தினே) வந்திருந்து என்னைக் கல்யாணப் பெண் ஓத வார்த்தை சொல்லி அதற்குமேல் ஸம்பந்திகள் ஒரு வர்க்கொருவர் செய்துகொ ள்ளவேண்டிய ஏற்பாடுகள் விஷயமாகவேசித்து முடிவு செய்துகொண்டு (மேரு)	அந்திரி மந்திரக் கோடி உடுத்தி மணம் மாடுகுட்ட தோழி! நான் கனகக் கண்டேன்—	'தூக்கை' என்கிற நாத்தஞர் கல்யாணப் புடவையை என் கீழு உடுத்தி பரிமளம் மிக்க புஷ்பங்களை யும் குட்ட
--	---	--	--

நாற்றிசைத்தீர்த்தம் கொணர்ந்துநலிகல்கி *
பாப்பனச்செட்டர்கள் பல்லாரெடுத்தேத்தி *
பூப்பூனைகண்ணிப் புனிதனோடென்றன்னை *
காப்புநாணகட்டக் கனகக்கண்டேன்தோழிநான்.

(ச)

பாப்பனச் செட்டர் கள் பல்லார் நாற்றிசை தீர்த்தம் கொணர்ந்து கலிகல்கி	தோழி!— சிஷ்டிகளான பல் ப்ராண மணர்கள் என்னு திசைக்கலிகல்கி தீர்த்தங்களை கொண்டுவந்து கண்ணுதத்தெயித்து	எடுத்து ஏத்தி பூ பூனை கண்ணி புனிதனோடு என்றன்னை காப்புநாண கட்ட நான் கனகக் கண்டேன்—	உச்சஸ்வரமாக வெடுத்து மக்க ளாகாணகம் பண்ணி (பலவகைப்) புஷ்பங்கள் பூனைந்தமாலையை புடையவ னுட்ப பரமபாவானுண கண் னமிரானோடு என்னை (இணைத்து) கனகக்கண்டேன்—
---	--	--	--

சுதிரொளிதீபம் கலசமுடனேந்தி *
சுதிரினமங்கையார்தாம் வந்தெதிர்கொள்ள *
மதுரையார்மன்னன் அடிவிலைதொட்டெங்கும் *
அதிரப்புகுதக் கனாக்கண்டேன்தோழிகான். (௫)

தோழி!—

சுதிர் இன மங்கை } அழகிய இளம் பெண்கள்
யார் நாம் }
சுதிர் ஒளி தீபம் } னலிபுறைய ஓளிபோன்ற
ஒளியை யுடைய மங்கை
நீபந்தையும் }
கலசம் } பொற்கலசங்களையும்
உடர் வந்தி } லகையில் ஓந்திக்கொண்டு

வந்து எதிர் } எதிர்கொண்டுவர,
கொள்ள }
மதுரையார் மன் } மதுரையினனார்க்கு அரச
னன் } னான் கண்ணிரான்
அடிவிலை தொட்டு } பாதுகைகளைச் சாத்திக
கொண்டு }
எங்கும் அதிர } ழுரியெங்கும் அதிரும்படியாக
புகுத } எழுந்தருள்
நான் கனாக் கண்டேன்—

மத்தளம்கொட்ட வரிசங்கம்கின்றது *
முத்துடைத்தாமம் நிரைதாழ்ந்தபந்தற்றீழ் *
மைத்துனன்மம்பி மதுகுதன்வந்தென்னை *
கைத்தலம்பற்றக் கனாக்கண்டேன்தோழிகான். (௬)

தோழி!—

மத்தளம் கொட்ட } மத்தளங்கள் அடிக்கவும்
வரி சங்கம்கின்றது } ரேகைகளையுடைய சங்குகளை
ஊத } ஊதவும்,
மைத்துனன்மம்பி } மைத்துனன்மை முறைபையுடைய
மதுகுதன் } யனுய் ழூணான கண்ண
ரோன் }

முத்து உடை } முத்துக்களை யுடைய மாலைத்
தாமம் நிரை } திரள்கள் தொக்க விடப்
தாழ்ந்த பந்தல் } பெற்ற பந்தலின் கிழேவந்து
கீழ் வந்து }
என்னை கைத்தலம் } என்னைப் பாணிக்ரமணம்
பற்ற } செய்தருள்
நான் கனாக் கண்டேன்—

வாய்கல்லார் நல்லமறையோதிமந்திரத்தால் *
பரிதிநாணல்படுத்துப் பரிதிவைத்து *
காய்சினமாகளிறன்னுன் என்னைப்பற்றி *
திவலஞ்செய்யக் கனாக்கண்டேன்தோழிகான். (௭)

தோழி!—

வாய் கல்லார் } நன்றாக ஒதின வைதிகர்கள்
நல்லமறை ஒதி } சிறந்த வேத வாக்கியங்களை
உச்சரிக்க,
மந்திரத்தால் } (அந்தந்த கரியைகளுக்கு
திவலம்) மந்திரங்களை
கொண்டு }
பரக இலை நாணல் } பசுமைதங்கிய இலைகளையுடைத்
படுத்து } தான நரணநுழைப் பரிசு
தரணமாக அமைத்து

பரிதி வைத்து } பரிதித்துக்களை இட்டு,
காய் சினம் மா } மிக்க சினத்தையுடைய மந்த
களிறு அன் } கணம்போல் செருக்கனா
னுன் } கண்ணிரான்
என்னை பற்றி } என்னையப் பிடித்துக்
கொண்டு }
திவலம் செய்ய } அக்கியைச் சுற்றிவர
நான் கனாக் கண்டேன்—

இம்மைக்கும் ஏழேழ் பிறனிக்கும்பற்றுவான் *
நம்மையுடையவன் நாராயணன்மம்பி *
செம்மையுடைய திருக்கையால்தான்பற்றி *
அம்மிமிதிக்கக் கனாக்கண்டேன்தோழிகான். (௮)

தோழி!—

இம்மைக்கும் } இப்பிறவிக்கும்
ஏழ் ஏழ் பிறவி } மேலுள்ள பிறவிகள் எல்லா
கும் } வந்திற்கும்

பற்ற ஆவான் } சரணயனுதிருப்பவனும்
நம்மை உடைய } நமக்கு செவியாய்
வன் }
நம்மி } னகல கல்பாணகுண பரிபூரண
னாய் }

நாராயணன் நாராயணனுள் கண்ணிரான் தான் பற்றி (எனது) காலைப்பிடித்து
செம்மை உடைய செவ்விய (தனது) திருக்கையி அம்மி மிதிக்க அம்மியின்மேல் எடுத்துவைக்க
திருக்கையால் னால் நான் கனகக் கண்டேன்—

வரிசிலைவாண்முகத்து என்னைம்மார்தாம்வந்திட்டு *
எரிமுகம்பாரித்து என்னைமுன்னேறி யுத்தி *
அரிமுகனச்சதன் கைம்மேலென்கைவைத்து *
பொரிமுகந்தட்டக் கனகக்கண்டேன்தோழிநான். (கூ)

தோழி!—

வரி சிலை வாண் முகம்	{ அழகிய நிலப்போன்ற புகுவத் வாயும் ஒளி பெருந்திய முகத்தைப் முடையவர்க ளான	அரிமுகன்	{ (அரிநாய வதத்திற்காக) விம்ம முகத்தை யுடையவ ராய் அவதரித்த
என் னும்மார் தாம் வந்திட்டு	எனது தமையன்மர்கள் வந்து	அச்சதன்	கண்ணிரானுடைய
எரிமுகம் பாரித்து	{ அக்கியை நன்குத் துவளிக்கச் செய்து	கை மேல்	திருக்கையின்மேல்
முன்னே என்னை நிறுத்தி	{ அந்த அக்கியின் முன்னே என்னை நிறுத்தி	என் கை வைத்து	என்னுடைய கையை வைத்து
		பொரி	பொரிகளை
		முகந்த அட்ட	அள்ளிப் பரிமாற

நான் கனகக் கண்டேன்—

குங்குமப்பிக் குளிர்சாந்தம்மட்டித்து *
மங்கலவீதி வலஞ்செய்துமணகீர் *
அங்கவனோடும் உடன்சென்றங்காலைமேல் *
மஞ்சனமாட்டக் கனகக்கண்டேன்தோழிநான். (சூ)

தோழி!—

குங்குமம் அட்டி	குங்குமக் குழம்பை உடம்பெல்லாம் பூசி	மங்கலம் வீதி	{ (விவாஹ நிமித்தமான) அலங் காரங்கள் விளங்குகின்ற வீதிகளிலே
குளிர் சாந்தம் மட்டித்து	குளிர்ந்த சந்தனத்தைக் கணக்கந்தடவி	வலம் செய்து	ஊர்வலம் வந்து
ஆனை மேல் அவனோடும் உடன் சென்று	மத்தகஜத்தின் மேலே அக் கண்ணிரானோடு கூடி மிகுந்து	மணம் கீர்	வணந்த ஜலத்தினால்
		மஞ்சளம் சூட்ட	{ (அங்குளிநுயலையும்) திருமஞ்ச ளம் பண்ணுவதாக

நான் கனகக் கண்டேன்—

ஆயனுக்காகத் தான்கண்டகனாவின் *
வேயர்புகழ் வில்லிபுத்தூர்க்கோன்கோதைசொல் *
தாயதமிழ்மாவை ஈரைந்தும்வல்லவர் *
வாயுநன்மக்களைப்பெற்று மகிழ்வரே. (கக)

வேயர்புகழ்	{ வேயர் குலத்தவரால் புகழப் பட்டவராய்	சொல்	அருளிச்செய்த
வில்லிபுத்தூர் கோன்	{ மீ வில்லிபுத்தூர்க்குத் தலைவரான பெரியாழ்வானுடைய (திருமகளான)	தாய	பரிசுத்தமான
கோதை	ஆண்டான்	தமிழ் மாவை ஈர்	{ தமிழ்த் தொண்டயான இப்பத் தாய் பாட்டுக்களையும்
தான் ஆயனுக்கு ஆக கண்ட கனாவின்	{ தான் கோபாலக் குழலனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டதாகக்கனாக் கண்டபடியைக் குறித்து	வல்லவர்	ஒதவல்லவர்கள்
		வாயும்	நற்குணங்க ளைமந்த
		நல் மக்களை	{ விமலகண்ணான புத்திரர்களைப் பெற்று
		மகிழ்வார்	ஆகந்திக்கப் பெறுவார்கள்.

அடிவரவு:—வாரணம் காலை இத்திரன் நால் கதிர் மத்தளம் வாய் இம்மை வரிசிலை
குங்குமம் ஆயன் கருப்பூரம்.

ஆண்டான் திருவடிகளே சரணம்

திருப்பாணுவார் அருளிச்செய்த

அ ம ல ன ன தி பி ர ன்

தனியன் உரை

(பெரியநம்பிகள் அருளிச்செய்த தனியன்)

ஆபாதஞ் சூட மதுபூய ஹரிம் சயாகம்
மத்யே கவேரதுஹிதர் முதிதார்தராத்மா |
அந்ரஷ்ட்ருதாம் நயநயோர் விஷயார்தராணம்
யோ நிச்சிகாய மகவை முதிவாஹம் தம் ||

ய:	யாவொரு திருப்பாணுவார்	நயநயோ:	விஷ	(தமது) திருக்கண்கள் (அப்
கவேரதுஹித:	திருக்காவேரின்	யார்தராணம்	யார்தராணம்	பெருமானன்றி) மத்தென்
மத்யே	நடுவில்	அந்ரஷ்ட்ருதாம்		றையும் காண மாட்டா
சயாகம்	திருக்கண் வளர்ந்தருளுகிற			மையை
ஹரிம்	{ அழிய மணவாணப் பெரு	நிச்சிகாய		அறுநிமிட்டருளினாரோ,
	மானை	தம்		அப்படிப்பட்ட
ஆபாதஞ் சூடம்	{ திருவடி தொடங்கித் திருமுடி	முதிவாஹம்		{ லோகஸாரங்க மஹாமூலியை
	யானவாக			வாழ்க மாநகர் கொண்ட
அதுபூய	(கண்ணுளிர்) அறுபதித்த	மகவை		திருப்பாணுவாரை
முதி அந்ராத்மா	மகிழ்ந்த சிந்தையராய்			சிந்திக்கக்கடவேன்.

(திருமலைநம்பி அருளிச்செய்த தனியன்)

(அறுநெக்கழிநெடியவாதிரிய விருத்தம்)

காட்டவே கண்டபாத கமலைல் லாடையுந்நி
தேட்டரு முதரபந்தர் திருமார்வு கண்டஞ்செவ்வாய்
வாட்டமில் கண்களமேனி முனியேறித் தனிபுகுந்து
பாட்டினால் கண்டுவரமும் பாணர்தான் பரவினோமே.

முனி ஏறி	{ லோகஸாரங்க முனியின் (தோ	கண்டம்	திருக்கழுத்தம்
	ளின்மேல்) ஏறி	செம் வாய்	சிவந்த வாயும்
தனி புகுந்து	தனியே உண்ணே புகுந்து	வாட்டம் இல்	சொர்வு இல்லாத
காட்டவே கண்ட	{ (அம்முனிவரர்) காண்டித்தபடி	கண்கள்	திருக்கண்களும்
	யே கண்டு லேயிக்கப்பட்ட		(ஆகிய இவற்றோடு கூடிய)
பாத கமலை	திருவடித் தாமரைகளும்	மேனி	திருமேனியை
நல் ஆடை	{ விஷகூணம்கள் திருப்பிதாம்பர	பாட்டினால் கண்ட	{ பாசரங்கனின் அறுஸந்தானத்
	மும்	வாயும்	தோடு கூட்ட லேயித்து ஆனந்
உத்தி	திருவாடியும்		தித்த
தேட்டரும்	கிடைத்தற்கு அரிதான	பாணர்	திருப்பாணுவாகுடைய
உதர பந்தம்	பொன் அரைகாணும்	தான்	திருவடிக்கீள்
திருமார்வு	பிராட்டி வாழுகிற மார்பும்	பரவினோம்	துதிக்கப் பெற்றோம்.

அமலனுதிபேரான் அடியார்க்கெண்ணையாட்படுத்த
விமலன் * விண்ணவர்கோன் விரையார்பொழில்வேங்கடவன் *
விமலன்விண்மலன்நீதிவானவன் நீண்மதிளரங்கத்தம்மான் * திருக்
கமலபாதம்வந்து என்-தண்ணினுள்ளனவொக்கின்-றதே. (க)

அமலன்	பரிசுத்தனாய்	விண்மலன்	{ அடியார்பொழில் குற்றத்தைக் கண்ணையாடிற தோஷமில் லாத வண்ணனாய்.
ஆதி	முகத்தா ரணபூதனாய்	நீதிவானவன்	{ சேஷசேஷி முறை வழுவாத படி நியாயமே செல்லும் நில மான பரமபதத்துக்கு கிரீவா நாகனாய்.
பேரான்	உபகாரகனாய்	நீன்-மதிள்	உயர்ந்த மதிள்களையுடைய
எண்ணி	(இழிகுலத்தவனான) எண்ணி	அரங்கத்து	{ கோயிலிலே (கண்-கனர்த்தருளு கிற)
அடியார்க்கு	{ (நனது) அடியவர்களுடைய பாக வதர்களுக்கு	அம்மான்	{ ஸ்வாமியான ஆழகிய மணவா னனுடைய
ஆட்படுத்த	ஆட்படுத்தலையாலே வந்த	திருக் கமலபாதம்	திருவடித்தாமரைகளானவை
விமலன்	சிறந்தபுகலா யுடையனாய்	வந்து	தானேவந்து
விண்ணவர்கோன்	{ நித்யவாழ்க்கட்டித் தலைவனுயிரு ந்து வைத்து (குச்சிநிகழ்க்காக)	என்-தண்ணின்	{ என்-தண்ணுக்குள்ளே புஞ்சு தன போலிரா நின்றனவே.
விரை ஆர் பொ ழில்	{ பரிமளம் மிக்க சோலைகளையு டைய	உள்ளன	ஒக்
வேங்கடவன்	{ திருவேங்கட மலையில் வந்து தங் குமவனாய்	இன்றதே	
விமலன்	{ ஆசிரியப்பார்க்கு அரிபனாயிருக் கையாகிற குற்றமற்றது, ஆசு ரித பாரதந்திரியத்தை வென்றி யிட்டு நிற்குமவனாய்		

உவந்தவள்ளத்தனாய் உலகமளந்தண்டமுற *
விவந்தவிண்முடியன் அன்றுநேர்ந்தகிசாசாரை *
கவர்ந்தவெங்கணைக்காகுத்தன் கடியார்பொழிலரங்கத்தம்மான் * அரைச்
சிவந்தவாடையின்மேல் சொன்றதாமென்சின்தனையே. (உ)

உவந்த	உவந்த	விவந்த	விவந்த
தன் முயர்	{ மழிச்சிவையாடி கடியாய் மனந் தைபுலப்படலாய்க் கொண்டு	வெம் கணை	கொடிய அம்புகளையுடைய
உலகம் அளந்து	முடிசைக்களையுள் அளந்து	காருத்தன்	இராமரோனாய்,
அண்டம் உற	{ அண்டகடாவுமத்தனவுஞ் சொன் து முடிந்தம்படி	கடி ஆர்	மணம் மிக்க
விவந்த	உயர்த்தியை அடைந்த	பொழில்	சோலைகளையுடைய
நீன் முடியன்	{ பெரிய திருமுடியை யுடையவ னாய்	அரங்கத்து	{ ஸ்ரீரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருப் பவனான
அன்று	முற்காலத்தில்	அம்மான்	எம்மிராணுடைய
மேய்ந்த	எதிர்த்து வந்த	அரை	திருவரையில் (சாத்திய)
கிசாசாரை	ரா ஆணர்களே	சிவந்த ஆடையின்	{ தோம்புத்தின்மேல்
கவர்ந்த	உயிரவாக்கின	மேல்	
		என் சிந்தனை	என் னுடைய கிணவானது
		சென்றதும்	பதிர்த்தாம்.

மந்திபாய் வடவேங்கடமாமலை * வரனவர்கள்
சந்திசெய்யுகின்றான் அரங்கத்தரவினணையான் *
அந்திபொலிறத்தரடையும் அதன்மேலையணைப்படைத்ததோரெழில் *
உத்திமேதைன்றோ அடியேனுள்ளத்தின்னுயிரே. (உ)

மந்தி	குரங்குகளானவை	வடவேங்கடம் மா மலை	{ வட திசையிலுள்ள திருவேங் கடமேன்றும் திருமலையிலே
பாய்	{ (இரு கிணையில் கிண்டும் மத் தெரு கிணையில்) பாய் பெய்த	வரனவர்கள்	தித்யவாரிகள்

சந்தி செய்ய நின்	பூக்கிரகிகொண்டு ஆராதிக்	அதன் மேல்	அபிதேயம்பாத்தின் மேலே
குன்	கும்படி சிறப்பினாய்	அயனை படைத்	நிரமனைப்படைத்த ஒப்பற்ற
அரங்கத்து	கோவலிதே	நது ஓர் எழில்	அழகையுடைய திருநாடுக்
அரவு தின் அனை	திருவனந்தாழ்வானைப் போக	உத்திமே மலத்	சுமலமும் ஆகிய இவற்றின்
யான்	யமான பழக்கையையுடைய	அன்றோ	மேத படித்ததன்றோ
ஆற்றி போம் கிறம்	ஆன் அழகிய மணவாளனு	அடியேன் உன்	என்னுடைய மனம்விரிவே
ஆடையும்	செய்வான்செய்வான் நிறத்தை	எடுத்து இன்	என்னுந்நிற இவ்வான ஆதம்
	புடைய திருப்பிரதாம்பரமும்	உயிர்	என்னுடைய

சதுரமாமதிள் குழிலங்கைக்கிறைவன் தலைபத்து
உதிரவோட்டி * ஓர்வெங்கணையுய்த்தவன் ஓதவண்ணன் *
மதுரமாவண்டுபாட மாமயிலாடரங்கத்தம்மான் * திருவகிற்
றுதரபத்தம் என்னுள்ளத்துள்ளின்றுலாகின்றதே.

(சு)

சதுரம்	சாற்சதுரமாய்	வண்டு	வண்டுகளானவை
மா	உபநீதிருக்கிற	மதுரமா	மதுரமாக
மதிள் குழ்	மதிள்களாலே குழப்பப்பட்ட	பாட	இசைபாட
இலங்கைக்கு	லங்கைகாத்திற்கு		(அதற்குத் தகுதியாக)
இறைவன்	நாதனுன் இறாவண்ணை	மா மயில் ஆற	சிறந்த மயில்கள் கூந்தாய்
ஒட்டி	{ முதல் நான் புத்தத்தில்		பெற்ற
	நோற்று ஒடும்படி செய்து	அரங்கத்து அம்	திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளி
	(முறுகாட்டோரில்)	மான்	யிருக்கும் ஸ்வாமிபுமான
தலை பத்து	(அவனது) தலை பத்தும்		ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய
உதிர	(பணங்காய்போல்) உதிரும்படி	திரு வாகுறு உதர	திருவாகிற்றில் சாத்தியுள்ள
ஓர்	ஒப்பற்ற	பத்தம்	உதரபத்த மென்னும் திரு
வெங்கணை	கூர்வையான அனந்தத்தை		வாபரணமானது
உய்த்தவன்	ப்ரவோகித்தவனும்	என் உன்னத்துள்	என் கெஞ்சினான் நிலைத்து
ஒதம் வண்ணன்	{ கடல்போன்ற (குளிர்த்த) வடி	நின்று	நின்று
	வையுடையவனும்	உலாகின்றது	உலாகுகின்றது

பாரமாய் பழனினைபற்றறுத்து * என்னைத்தன்
வாரமாக்கிவைத்தான் வைத்ததன் றியென்னுள்புகுந்தான் *
கோரமாதவம்செய்தனன்கொலறியேன் அரங்கத்தம்மான் * திரு
வாரமார்பதன்றோ அடியேனையாட்கொண்டதே.

(ரு)

பாரம் ஆய	{ பொறுக்க முடியாத சுமையா	கோரம் மாதவம்	{ உதரமான பெரிய கொரு
பழனினை	யிராநின்ற		தபன்னை
பற்று அறுத்து	அகாதியான பூபங்களின்	செய்தனன் கொல்	{ (முற்றுகையில்) செய்திருப்பே
என்னை	சம்பந்தத்தைத் தொலைத்து		னோ என்னவோ?
	{ (அதனால் பாபம் நீங்கப்பெற்ற)	அறியேன்	அறிதேவலிலை
	அடியேனை	அரங்கத்து அம்	{ ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய
தன் வாரம் ஆக்கி	தன்விடத்தில் அன்பு உடையவ		
வைத்தான்	னாகப் பண்ணி வைத்தான்	திரு ஆரம்	{ சோட்டையையும் முக்தாவாரத்
	(ரங்கநாதன்)		தையும் உடைத்தான்
வைத்தது அன்றி	{ இப்படி செய்து வைத்தது மல்	மார்பு அறு அன்	{ அத்திருமார்பன்றோ
	லாமல்	னோ	
என்னுள் புகுந்	என் ன்ருதயத்திலும் ப்ரவே	அடியேனை	தானான என்னை
தான்	சித்து விட்டான்	குன்கொண்டது	அடிமைப்படுத்திக் கொண்டது
	(இப்படிப்பட்ட பாக்கியத்தைப் பெறு		
	தற்கு உறுப்பாக, நான்)		

துண்டவெண்ணிறையன் துயர்கீர்த்தவன் * அஞ்சிறைய
வண்ணவாழ்பொழிக்குழ் அரங்கநகர்மேயவப்பன் *
அண்டரண்டபிரண்டத்து ஒருமாதிலமெழுமால்வரை * முற்றும்
உண்டகண்டங்கண்டர் அடியேனையுய்யக்கொண்டதே. (சு)

துண்டம்	{ ஒரு துண்டாயிருக்கிற (கலா மாந்தரமான)	அண்டர்	{ அண்டத்துக்குட்பட்ட தேவாதி வர்க்கங்களையும்
வெண் பிறையன்	{ வெணநிற சந்திரனை (முடியிலே) உடையவனை சிவனுடைய	அண்டம்	அண்டங்களையும்
துயர்	{ (நிச்சை) பொறத்துத் திரிந்த பாதகத்தை	பிரண்டம்	அண்டாவரணங்களையும்
தீர்த்தவன்	பேரகலிவனும்	ஒரு மா நிலம்	ஒப்பற்ற மதாப்குறியிலையும்
அம் சிறைய	{ அழகிய சிறையுடைய வண்ண கண்	எழு மால் வரை	எழு குட்பார்வதங்களையும்
வாழ்	வாழ்த்துபெயரான	முற்றும்	{ சொல்லிச் சொல்லாத மற்றெல் லாவற்றையும்
பொழில் குழ்	சோலைகள் குழும் பெற்ற	உண்ட	அழகசெய்த
அரங்கம் நகர்	திருவரங்கம்பெரு நகரிலே	கண்டம் கண்டர்	திருக்கழுத்துக்கிவர்
மேய	பொருந்தியோ தின்ற	அடியேனை	நானான என்னை
அப்பன்	{ ஸ்வாமியுமான ஸ்ரீரங்கநாத னுடைய	உய்யக் கொண் டது	{ உறுதியிடுத்தது.

கையினர் கரிசங்கனலாழியர் நீள்வரைபோல்
மெய்யனார் * துளபலிரையார் கமழ்நீண்முடியெம்
ஐயனார் * அணியரங்கனார் அரனினனைமிசைமேயமாயனார் *
செய்யவாய்ஐயோர் என்னைச்சிந்தைகவர்ந்ததுவே. (ஏ)

கையின்	திருக்கைகளில்	எம் ஐயனார்	எமக்கு ஸ்வாமிபாய்
ஆர்	பொருந்தியிருக்கின்ற	அணி அரங்கனார்	{ அழகு பொருந்திய திருவரங் கத்திற் கண் வரைந்தருள் பவராய்
கரிசங்கு	{ கரியையுடைய திருச்சங்கை யும்	அரவு இன் அனை	{ திருவனந்தாழ்வானுகிற துளிய மிசை மேய
அனல் ஆழியர்	{ நீ விடகின்ற திருவாழியையும் உடையராய்,	மாயனார்	{ ஆச்சரிய செய்கைகளை புடை யாரான ஸ்ரீரங்கனாதனுடைய
நீள் வரைபோல்	பெரியதொரு மலைபோன்ற	செய்ய வாய்	செய்த திருப்பவனமானது
மெய்யனார்	திருமேலியைய புடைவராய்	என்னை	என்னுடைய
துளபம் விரை ஆர்	{ திருத்துழாயின் பரிமளம் மிகப் பெற்று அதனாக்)	நின்றை கவர்ந்தது	நெறுகைக் கொள்ளுகொண்டது
கமழ்	பரிமளியா கின்றதுள்ள	ஐயோ	(ஆகந்தாதிசயக் குறிப்பு.)
நீள் முடி	{ உயர்ந்த திருவாழிமேலுத்த புடைவராய்		

பரியனாகிவந்த அவுண்ணுடல்கிண்ட * அமரர்க்
கரியவாதிப்பிரான் அரங்கத்தமலன்முதத்து *
கரியவாகிப்புடைபரந்து மிளிர்ந்துசெவ்வரியோடி * கீண்டவப்
பெரியவாயகண்கள் என்னைப்பேதைமைசெய்தனவே. (அ)

பரியன் ஆடி	{ மிகவும் சூழலமான வடிவம் புடையவனாக் கொண்டு	கீண்ட	கிழித்துப் பொருட்டவனும்,
வந்த	(பாஷலாதனை கலிய) வந்த	அமரர்க்கு	பிரமன் முதலிய தேவர்கட்கும்
அவுணன்	அனுரணன் தூரணியனுடைய	அரிய	அணுகமுடியாதவனும்
உடல்	சரித்ததை	ஆடி	ஐக்கரணமுதனும்
		பிரான்	மேலாபகாரகனும்

அரங்கத்து	{ கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கிற	செவ்வரி ஒடி	செவ்வரி படர்ந்திருப்பனவாய்
அமலன்	{ பரமபாவானுமாயி எம்பெருமானுடைய	நீண்ட	{ (காது வரை) நீண்டிருப்பனவாய்
முடித்து	திருமுகம் மண்டலத்தில்	பெரிய ஆய	{ பெருமை பொருத்தியவையுமான்
கரிய ஆடு	கருத்த கிறமுடையவையாய்	அக் கண்கள்	அரிதத் திருக்கண்களானவை
புடை பரந்து	விசரலங்கனாய்	என்னை	அடிபேனை
மிளிர்ந்து	பிரகாசமுடையவையாய்	போதைமை செய்	{ உம்மத்தனாகச் செய்துவிட்டன.
		தன	

ஆலமாமரத்தினிலேமேல் ஒருபாலகனாய் *
 ஞானமேழுமுண்டான் அரங்கத்தரகினணையான் *
 கோலமாமணியாரமும் முத்துத்தாமமும்முடிவில்லதோரெழில் *
 நீலமேனிஸ்போ 1 நிறைகொண்டதென்கெஞ்சினையே. (க)

மா	பெரிதான்	மணி ஆரமும்	{ ரத்தங்களால் செய்யப்பட்ட ஸாரமும்
ஆலமரத்தின்	ஆலமரத்தினுடைய	முத்து நாமமும்	{ முத்துவடமும் (ஆடிய இவை போன்ற பல்லாசிரன் திருவாபரணங்கள்)
ஞாலமேல்	(கிறிய) இலையிலே	முடிவு இல்லது	{ எல்லேகாண முடியாமல் அபரிமிதமாக விளங்குகிறதும் பெற்றதும்
ஒரு பாலகன் ஆய்	ஒரு சிறு பிள்ளையாதி	ஓர் எழில்	ஒப்பற்ற அழகையுடையதும்
ஞாலம் எழும் உண்டான்	{ எழுகைக்களையும் திருவயிற்றிலே வைத்து கோக்கினவனும்	நீலம்	{ கருகெய்தல் மலர் போன்றதுமான்
அரங்கத்து	கோயிலிலே	மேலி	திருமேனியானது
அரவு இன் அனை யான்	{ திருவனந்தாழ்வானைநிற திருப்பள்ளியின்மீது சாய்ந்தருள் பவனுமான பூரீரங்கநாதுடைய	என் கெஞ்சின	எனது கெஞ்சினுடைய
கோலம்	அழகிய	நிறை	அடக்கத்தை
மா	நிறத்த	கொண்டது	கொண்டுகொண்டுகொண்டிருந்து;
			ஸ்போ 1 இதற்கென் செய்வோன்? என்விழி.

கொண்டல்வண்ணனைக் கோவலனுய்வெண்ணெய்
 உண்டவாயன் * என்னுள்ளம்கவர்ந்தாளை *
 அண்டர்கோனணியரங்கன் என்னமுதினைக்
 கண்டகண்கள் * மற்றென்றினைக் காணுவே. (க)

கொண்டல் வண் ணனை	{ காளமேகம் போன்ற வடிவை யுடையவனும்	ஆணி அரங்கன்	{ (பூமண்டலத்துக்கு) அலங்காரமான திருவரங்கத்தில் கண் வளர்ந்தருள்பவனும்
கோவலன் ஆய் வெண்ணெய் உண்டவாயன்	{ கோபால குமாரனுக்குப் பிறந்து வெண்ணெய் பழுது செய்த திருவாய்ப்புடையவனும்	என் அருதினை	{ எனக்குப் பரம போக்யமான அம்ருதமா சிறப்பவனுமான அழகிய மனவாளனை
என் உள்வாய்	என்னுடைய கெஞ்சை	கண்ட கண்கள்	{ மேலிக்குப்பெற்ற (எனது) கண்களானவை
கவர்ந்தாளை	கொள்ளுகொண்டவனும்	மற்று ஒன்றினை	{ வேறென்றையும் (பரம பதநாதனையும்)
அண்டர் கோன்	திருவல்லரசிகட்குத் தலைவனும்	காணு	காணமாட்டா.

இப்பாட்டு அருளிச்செய்தவுடனே பெரிபெருமான் அத்திருமேனியோடு ஆழ்வாரை அங்கீகரித் தருள அனைவரும் காண அப்பிராந்த திருமேனியிலே அந்தர்ப்பயித்துக் காங்கித் திரும்பு உண்ட சீர யினர் என்று—எம்பிரதாபம் வல்ல பெரியோர்கள் அருளிச் செய்யக் கேட்டிருக்கையாடுகிலும்.

அடிவரவு :—அமலன் உவந்த மந்தி சதுரம் பாரம் துண்டம் கை பரி ஆலம் கொண்டல் கண்ணி.

திருப்பாணாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம் ஜீயா திருவடிகளே சரணம்

அமலனாதிபிரான் உரை முற்றிற்று.

மதுரகவியாழ்வார் அருளிச்செய்த கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பு

தனியன் உரை

[நாதமுனிகள் அருளிச்செய்த தனியன்]

அவிதிதவிஷயாந்தரஸ்ஸடாரே உபநிஷதாமுபகாதமாத்ரபோக |
அபிசகுணவஸாத்ததேகஸோஷி மதுரகவிர் ஹ்ருதயே மமாவிரஸ்து ||

அவிதித விஷயாந்தர:	{ (நம்மாழ்வாரைத் தனிய) வேறொரு விஷயத்தைப் பற்றி யாதவரும்	குணவஸாதசே	குணமடியாகவும்
ஸடாரே	{ நம்மாழ்வாரை உடைய (தினிய னாகத்திருநாகிய)	ததேகஸோஷி	{ அந்த நம்மாழ்வாரொருவரை யே நமக்கு தேஷியாகக் கொண்டவருமான
உபநிஷதாம்	{ திரமிடோபநிஷதா என தினிய ப்ரபந்தங்களின்	மதுரகவி:	மதுரகவியாழ்வார்
உபகாத மாத்ர போக	{ இசை பாடுவது ஒன்றையே பேசினபொருள் கொண்டவ ரும்	மம ஹ்ருதயே	என் நெஞ்சில்
		ஆவிரஸ்து	ஆவிப்பயிச்சுக்கடவர்.

[இதுவும் நாதமுனிகளருளிச்செய்தது]

வேறொன்றும் கானறியேன் வேதந்தமிழ்செய்த
மாறன்சடகோபன்வண்குருகூர்—ஏறெங்கள்
வாழ்வாமென்றேத்தும் மதுரகவியாரெம்மை
ஆள்வாரவரேயரண்.

வேறு ஒன்றும் கான் அறியேன்	{ "(நம்மாழ்வார் தனிய) வேறொரு போதனும் கான் அறியமாட் டேன்.	சடகோபன்	நம்மாழ்வார்
வேதம் தமிழ் செய்த	{ வேதார்த்தங்களைத் தமிழாக அருளிச்செய்த	எங்கள் வாழ்வு ஆம் என்று எத்தும்	{ எமக்கு உஜ்ஜீவனராவர்" என்று தோத்திரஞ் செய்தருளின
மாறன்	{ மாறனென்னும் திருநாமத்தை உடையவரும்	மதுரகவியார் எம்மை ஆள்வார்	மதுரகவியாழ்வார் நம்மை ஆள்பவர்.
வண்குருகூர்	{ அழகிய திருக்குருகூர் நகர்க் குத் தலைவருமான	அவரே அரண்	அந்த மதுரகவிகளே (ப்ரபந்தகுறித்துக்கு) ரகசகர்.

இக்கண்ணிறுண்சிறுத்தாம்பு எனது மந்தையச் சீர்ப்புத்தங்கன்போல் எம்பெருமான் விஷயமன்று ; கம்மபுறவார் விஷயம் இது. ஆகிலும் இக்கணையும் மம்முன்னோர் காலாசிரப்பிரபந்தத்தினால் சேர்த்துள்ளதென்பதை "வாய்த்ததிருமந்திரத்தின் மந்திரமாமம்பதம்போல், சீர்த்தமதுரகவி செய்கலைபை, சீர்த்தபுருடாரியர்கள் தாங்கள் அருளிச்சொன்னதென, சேர்த்ததால் தாழ்பரியந்தெரிந்து" என்ற உபதேச சத்தினமாலையாற்றிக்.

கண்ணிறுண்சிறுத்தாம்பினால் கட்டுண்ணப்
பண்ணியபெருமாயன் * என்னப்பனில் *
நண்ணித்தென் குருகூர் கம்பியென்றக்கால் *
அண்ணிக்குமமுதலும் என்னவுக்கே. (க)

கண்ணி	{ உடம்பினே உறுத்தும்படி பல் முடிக்கையுடைத்தாய்	என் அப்பனில்	{ எனக்கு கம்மபுறவார் ஸாரேச் வாரை விட்டு,
முண்	{ உடம்பினே அழுத்தும்படி) ஸுட் பமாய	நண்ணி	{ (ஆழ்வாரைக்) கிட்டி ஆசா ஸித்து
சிறு	{ (உடம்பம்போலாதபடி) சிறிதா மிருக்கிற	தென் குருகூர்	{ தெற்குத் திசையிலுள்ள (ஆழ் வார் திருக்கரி பென்னும்) குருகூர்க்கு கீர்வாறுகாரான ஆழ்வார் என்று (அவரது திருநாமத்தைச் சொன்னால்
தாம்பினால்	கவிற்றினால்	கம்பி என்றக் கால்	பரம போக்பமா மிருக்கும்;
கட்டுண்ணப் பண்ணிய	{ பசொன்னம்பிராட்டி தண்ணிக் கட்டும்படி பண்ணுவித்துக் கொண்ட	அண்ணிக்கும்	யன் ஒருவனுடைய நாயுக்கே
பெருமாயன்	{ விசேஷ ஆச்சரிய சக்தியுடைய	யன் மாயுக்கே	அம்ருதம் ஊறுநிற்கும்.

நாவினுல்கவிற்றி இன்பமெய்தினேன் *
மேவினேன் அவன்பொன்னடிமெய்ம்மையே *
தேவமற்றறியேன் குருகூர் கம்பி *
பானினின்னினை பாடித்திரிவனே. (உ)

நாவினுல்	காக்கினால்	மற்று தேவ அறி	{ (ஆழ்வாரை யொழிய) வே
கவிற்றி	{ (ஆழ்வாரை) கதேத்திரம் பண்ணி	பென்	{ ஒருரு தெய்வத்தை அறிய மாட்டேன்;
இன்பம் எய்தினேன்	{ ஆதர்த்தத்தைய் பெற்றேன்;	குருகூர் கம்பி	{ திருக்கரிக்கு கீர்வாறுகாரான அவ்வாழ்வாருடைய
அவன்	அவ்வாழ்வாருடைய	பானின்	அருளிச்செயல்களின்
பென் அடி	அழகிய திருவடிகளை	இன் இளை	குனிய இளையையே
மேவினேன்	ஆசாமிக்கப் பெற்றேன்;	பாடி	பாடிக்கொண்டு
மெய்ம்மையே	இது ஸத்தியமே;	திரிவன்	திரியக்கடவேன்.

திரித்தாங்கிலும் தேவபிரானுட *
கரியகோலத் திருவுருக்காண்பன் நான் *
பெரியவண்ணகுருகூர் நகர்கம்பிக்கா
னரியனும் * அடியென்பெற்றதன் மையே. (ங)

திரித்தாங்கிலும்	{ (பாவத் விஷயத்தோடு ஒட்டப் புதி) திரித்தேனிலும்	நான் நான் பன்	நான் னேனப்பேன்;
தேவபிரானுட	{ கித்ய ஸாரிக்குக்குத் தலைவ னுள் எம்பெருமானுடைய	பெரிய வண் குருகூர் நகர் கம்பி	{ பெருமையையும் ஓளநாயமு குடைய ஆழ்வார்க்கு
கரிய	{ (சீலமேசம்போல்) கறுத்தாய்	உரிய ஆன் ஆய்	{ அகம்பாறு சேஷத்து மிருக் து வயத்து
கோலம்	அழகியதான்	அடியென் பெற்ற	அடியென் பெற்ற பெறு வுத்
திரு உரு	{ சீரடிப்போலு கூடிய திவ்ய ரூபத்தையும்	கன்மை	கான்.

* * *—ஆழ்வாருடைய உகப்புக்காக எம்பெருமானையும் னேனப்பேனென்றவாறு.

நன்மையால்மிக்க நான்மறையாளர்கள் *
புன்மையாகக் கருதுவராதலில் *
அன்னையாயத்தனும் என்னையாண்டிதும்
தன்மையான் * சடகோபனென்றம்பியே.

(ச)

நன்மையால் மிக்க	{ கருணத்தால் மேன்மை பெற்றவர்களாய்	அன்னையாய்	மாதாவையும்
நால் மறை ஆளர்	{ நான்கு வேதங்களிலும் வல்லவர்களான வைதிகர்கள்	அந்தன் ஆய்	சிதாவையும்
(என்னை)	அடியேனே	என்னை ஆண்டிடும்	அடியேனைக் கைக்கொண்ட
புன்மை ஆக கருதுவர் ஆதலில்	{ நேமய குணங்களின ஒது வடிவு கொண்டதென் நெண்ணி உபேகித்திருப்ப ஒன்பது வே நேதுவாக	சடகோபன்	நம்மாழ்வார்
		என் நம்பி	எனக்குத் தலைவர்.

* * *—அருள் மிகுந்தவர்களும் கைவிடத்தக்க நம்மை ஆழ்வார் கைக்கொண்டாரென்று.

நம்பினேன் பிறர்நன்பொருள்தன்னையும் *
நம்பினேன் மடவாரையும்முன்னெலாம் *
செம்பொன்மாடத் திருக்குருகர்நம்பிக்கு
அன்பளாய் * அடியேன் சதிர்த்தேனின்றே.

(ரு)

அடியேன்	{ (இன்று 'அடியேன்' என்று சொல்லும்படி திருத்தின) கான்	(முந்) மடவாரை	பிறகுடைய ஸ்திரீகளையும்
முன் எலாம்	{ (ஆழ்வாருடைய விஷயோகாரம் பெறுவதற்கு) முன்பெல்லாம்	இன்று	இப்போதோ வென்றும்
சிறர்	அபலாருடைய	செம்பொன்மாடம்	{ செவ்விய பொன்னுற் சமைந்த மாடங்களையுடைய
நல் பொருள் தன்னையும்	{ நல்ல பொருள்களை	திரு குருகர் நம்	{ திருக்கரிக்குத் தலைவரான ஆழ்
நம்பினேன்	ஆகைப்பட்டுக் கிடந்தேன் ;	பிக்கு	வார்க்கு
		அன்பன் ஆய்	பந்தனாகப்பெற்று
		சதிர்த்தேன்	{ சிறிய ர யுடையேனுனான் [சமந்தனுய் விட்டேன்.]

இன்றுதொட்டும் எழுமையுமெம்பிரான் *
கின்றதன்புக மேத்தவருளினான் *
குன்றமாடத் திருக்குருகர்நம்பி *
என்றுமென்னை பிகழினிலன்காண்மினே.

(ஸ்)

இன்று தொட்டும்	இன்று முதலாக	குன்றம் மாடம்	{ மலைபோன்ற மட்டங்களையுடைய
எழுமையும்	மேலுள்ள காண்மெல்லாம்	திரு குருகர் வயல்	{ திருக்கரிக்குத் தலைவரான ஆழ்வாழ்வார்
கின்று	{ (நான்) அநிபவணாயம் நிலைக்கப்பெற்றது	என்றும்	(இனி) எக்காளத்திலும்
தன் புகழ்	{ தம்முடைய (ஆழ்வாருடைய) திருப்புகழ்களை	என்னை	என் விஷயத்தில்
ஏத்த	ததிக்ரும்படி	இகழ்வு இலன்	{ அகாதாமுடையவராக இருக்க மாட்டார்;
எம் பிரான் அருளிஞன்	{ எம் விவாமிபரான ஆழ்வார் கருணை பண்ணினார் ;	காண்டின்	{ (இதனை அறியவந்தில்) கண்டு கொள்ளுங்கள்.

கண்ணுகொண்டென்னைக் காரியாறப்பிரான் *
பண்டைவன்னினை பாற்றியருளினான் *
என் னடினையும் அறியவியம்புகேன் *
ஒண்டமிழ்ச் சடகோபனருளியே.

(௭)

மீரான்	பாமோபகாரகராய்	பாற்றி அருளி	உருமாய்ந்த மேம்படி பறக்
காரி மாறன்	{ பொற்காரியார் திருக்குமார்	ஊன்	கடித்தருளினார்; (ஆலாள்)
என்னை	{ சான் கம்மாழ்வார்	ஒன் தமிழ் சட	அடியை தமிழ்க் கவிதனுக்கு
கண்டு	{ (தமது பெருமையை அறிபாத)	கோபன் அரு	ஆசாமான் அல்லாழ்வாரு
கொண்டு	{ என்னை	ளியே	டைபாக்குடையையே
பண்டை வன்னினை	கடரகித்த	என் திசையும்	எட்டத் திகிலுள்ளவர்களுந்
	கைக்கொண்டு	அறிய	அறியும்படி
	{ அநாதியாய்ப் பிரபலமாகிந்த	இயம்புகேன்	சொல்லக்கடவேன்.
	பாவக்கலை		

அருள்கொண்டாடும் அடியவரின் புற *
அருளினான் அவ்வருமறையின்பொருள் *
அருள்கொண்டு ஆயிரமின் நமிழ்ப்பாடினான் *
அருள்கண்டார் இவவுலகினில் மிக்கதே.

(௮)

அருள் கொண்டார்	பகவத் சிறுபவையக் கொண்	இன் தமிழ்	{ இவ்வீ தமிழ்ப் பாஷையிலே
இம்	டாடுகின்ற	ஆயிரம்	அமைந்த
அடியவர்	பக்தர்கள்	திருவாய்	திருவாய் மொழியார் பிரத்தை
இன்புற	ஆகத்திக்கும்படி	பாடினான்	{ பாடினவருமான ஆழ்வாரு
அ அரு மறையின்	{ அந்த அருமையான வேதத்தின்	அருள் கண்டார்	டைய
பொருள்	உட்பொருள்களை	இரு உலகினில்	க்குடை ஒன்று மாத்திரமன்றே
அருளினான்	அருளில் செய்தவராயும்	மிக்கது	இந்த லோகத்திலே
அருள் கொண்டு	பரமக்குறையானே		அதிகமித்திருக்கிறது.

மிக்கவேதியர் வேதத்தினுட்பொருள் *
நிற்கப்பாடி யென்கெஞ்சுநிறுத்தினான் *
தக்கசீர்ச் சடகோபனென்கமடுக்கு * ஆட்
புக்ககாதல் அடிமைப் பயன்னேறே.

(௯)

மிக்க வேதியர்	{ சிறந்த வைதிகர்களால் உதப்	தக்க சீர்	{ தகுதியான குணங்களை யுடைய
வேதத்தின்	படுகின்ற வேதத்தினுடைய	சடகோபன்	யராய்
உள் பொருள்	உன்னுறை பொருளானது	என் கம்பிக்கு	{ சடகோபனென்ற திருநாமத்
நிற்க	நிலை நிற்கும்படி	ஆன் புக்க	{ தை யுடையாரான
பாடி	(திருவாய் மொழியைப்) பாடி	காதல்	(அந்த) ஆழ்வார் விஷயத்திலே
என் கெடுகள்	என்னுடைய நஞ்சுபயத்திலே	அன்றே	{ அடிமை செய்வதற்கு உறுப்
			பான
சிறுத்தினான்	{ (அந்த வேதார்த்தங்களை அந்	அடிமைப் பயன்	நுளையானது
	தது (திருவாய் மொழியை)		அந்த ஆணத்திலேயே
	காப்பாடிக்கூற மாக்கியருளி		{ (ஆழ்வார் திருவடிக்கீழ்) வகை
	னார் (ஆழ்வார்);		கரியம் செய்வதையே பய
			னாக ஏடைத்தாய்த்து.

பயன்னருகிலும் பாங்கலாநிலும் *
செயல்கன்னருகத் திருத்திப்பணிகொள்வான் *
குயிலின் னுள்பொழிக்குழ் குருசூர் கம்பி *
முயல்கின்றேன் உன்றன்மொய்கழற்கன்பையே.

(௧௦)

பயன் அன்று ஆனிலும்	{ (மீதர் திருந்துவதால்) தமக் கொரு பயனில்லாமற் போனதும்	குறியில் கின்ற ஆன் பொழில் குழி குருகர்	{ குறியில்களானவையின்று ஆரவாந்து செல்வப் பெற்ற சோலில்களாலே குழப்பட்ட திருக்கரியிலே (எழுந்தருளி யிருக்கிற)
பாய்கு அன் ஆனிலும்	{ (அவர்கள் திருந்துவதற்குப்) பாய்க்காக அமைவாமற் போகுதும்	கம்பி! உன் தன் மொய் கழற்கு அன்பையே முயல்கின்றேன்	{ ஆழ்வாரே! தேவரீருடைய சிறந்த திருவழிகளில் அன்பு உண்டாவதைக் குறித்தே முயற்சி செய்கின்றேன்.
செயல் கள்ளுக திருத்தி	தமது அதுஷ்டாபந்தராலே கள்ளுக சிஷித்த		
பணி கொள்வான்	{ (அவர்களை) சூட்டுகொள்வதற் காக		

அன்பன்றன்னை அடைந்தவர்கட்கெல்லாம்
அன்பன் * தென்குருகார் நகர்நம்பிக்கு *
அன்பனாய் மதுரகவி சொன்னசொல்
நம்புவார்பதி * வைகுந்தங்காண்மினே.

(கக)

அன்பன் தன்னை	{ ஆசிரித பாஷபந்தியான எம் பெருமானே	அன்பன் ஆய் பத்தனாயிருந்துகொண்டு	
அடைந்தவர்கட்கு எல்லாம்	{ ஆசிரித்தவர்களுடன் என்கல பாகவந்தி பக்கவிலும்	மதுரகவி சொன்ன சொல்	{ மதுரகவி அருளிச்செய்த இந்த திவ்யியப் பிரபந்தத்தை
அன்பன்	பக்திபையுடையவரான்	நம்புவார்	{ (நங்களுக்குத் தஞ்சமாக) கிரீவ வந்திருப்பவர்களுக்கு
தென் குருகார் நகர் நம்பிக்கு	மம்மாழ்வார் விஷயத்தினால்	பதி	வாணஸ்தாநமாவது
		வைகுந்தம் காண்மின்—பரமபதமாம்.	

மதுரகவிபாழ்வார் திருவழிகளே சரணம்

எம்பெருமானார் திருவழிகளே சரணம். ஜீயர் திருவழிகளே சரணம்

மீ;

ஆழ்வார் திருவழிகளே சரணம்

கோயில் திருவாய்மொழி

"அத்யயக ஜ்ஞானதுஷ்டாநங்களுலே ப்ராஹ்மணியமா கிருப்போலே சந்தக்களாரியமும் அறிவக் கற்று வல்லவரானால் வயவண்ணவதவனித்தி" என்பது ஆசாரிய ஹ்ருதய ஸ்ரீநிவாசத்தி. மம்மாழ்வாரருளிச் செய்த திருவாய்மொழி ஆசிரித்ததையும் அறிவக் கற்று வல்லவர்களுக்குத் புரிவவாழ்வணவசீவம் வரித்திக்கு மென்றது. எந்த விஷயத்திலும் பிரதானகல்பம், அதுகல்பம் [அதாவது - முக்திபாபஷம், அக்ஷணபஷம்] என்று இரண்டு உண்டாதலால் திருவாய்மொழி யாசிரித்ததையும் அதிகரிக்கமாட்டாதவர்களுக்குக்காக அது கல்பமாய் கோயில்திருவாய்மொழியைப் பரமகாருணிகர்களான நம் பூகுவாசாரியர்கள் சிபந்தித்தருளி னார்கள். ஹமித்திச விசேஷங்களில் திருவாய்மொழி யாசிரித்ததையும் ஸேகிக்க இயலாத பேராதைக்கு ஹைகரியமாகவும் இந்தக் கோயில்திருவாய்மொழி அமைக்கப்பட்டது.

திருவாய்மொழி யாசிரித்தில் ஒவ்வொரு தாரிலும் ஸாரமான ஒவ்வொரு பதமும் எடுத்து இது அமைக்கப்பட்டிருந்தது. முதற்பத்திலும் பத்தாம்பத்திலும் மாத்திரம் இரண்டாண்டு பதிகங்கள் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டன. ஆக, பன்னிரண்டு பதிகங்கள் [தாற்றிடுபது பாசாங்கள்] கோயில் திருவாய்மொழி பென்றுணர்க.

அவற்றின் அடைவு வருமாறு

1. முதற்பத்தில் தொடக்கத்திலேயுள்ள *உடர்வத* *விழியின்* என்ஹ இரண்டு பதிகங்கள்.
2. இரண்டாம் பத்தில் திருவாயிருஞ்சோலையில் விஷயமான *விளகொளி* என்ஹ பத்தாம் பதிகம்.
3. மூன்றாம் பத்தில் திருவேங்கடமலை விஷயமான *ஒழியில்களமெள்ளம்* என்ஹ மூன்றாம் பதிகம்.

4. காளாம்பத்தில் திருக்குருகூர் விஷயமான *ஒன்றும்தேவு முறையும்* என்கிற பத்தாம் பதிகம்.
5. ஐந்தாம்பத்தில் திருக்குடந்தை விஷயமான *ஆராவமுதே* என்கிற எட்டாம் பதிகம்.
6. ஆறும்பத்தில் திருவேங்கடமலை விஷயமான *உலகமுண்ட* என்கிற பத்தாம்பதிகம்.
7. ஏழாம்பத்தில் கோயில் விஷயமான *கங்குலும் பகலும்* என்கிற இரண்டாம் பதிகம்.
8. எட்டாம்பத்தில் பாகவத சேஷத்வ ப்ரதிபாத்தமான *கெடுமாற்கடிமை* என்கிற பத்தாம் பதிகம்.
9. ஒன்பதாம்பத்தில் திருக்கண்ணபுரம் விஷயமான *மாலைகண்ணி* என்கிற பத்தாம் பதிகம்.
10. பத்தாம்பத்தில் அர்ச்சிராதி கதியறுபவ விஷயமாயும் அவாவற்று விடுபெற்ற விஷயமாயும் முடிவிலுள்ள *குழிசிகம் பணிமுதில்* ருவிபே காங்குமுகனே* என்கிற தூரண்ட பதிகங்கள்.

ஆக இப்பன்னிரண்டு பதிகங்களுக்குக் கோயில் திருவாய்மொழியென்று தொன்றுதொட்ட வழக்குத் திருநாமம், திருநாராயணபுர ப்ராக்ரத்தில் *ஒருநாயகமாய்* (4-1.) என்கிற பதிகத்தையும் சேர்த்து வழங்குவர்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

திருவாய்மொழித் தனியன்கள்

ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் அருளிச்செய்தது)

பக்தாம்ருதம் விச்வஜநாறுமோதநம்
ஸர்வார்த்ததம் ஸ்ரீசடகோபவாங்கமயம்
ஸஹஸ்ரசாகோபநிஷத்ஸமாகமம்
கமராயஹம் த்ராவிடவேதஸாகரம்.

பக்த அம்ருதம்	{ தொண்டர்கட்கு அருத மா யிருப்பதும்	ஸ்ரீசடகோப வாங் மயம்	{ கம்மாழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூக்தி மயமுமான
விச்வ ஜந அறு மோதநம்	{ ஸகல ஜனங்களையும் ஆனந் திகச்சி செய்வதும்	த்ராவிட வேத ஸாகரம்	{ தமிழ் வேதக் கடலை
ஸர்வ அர்த்ததம்	{ ஸமஸ்த புருஷார்த்தங்களையும் அளிக்கவல்லதும்	அஹம்	அடியென்
ஸஹஸ்ர சாக்ர உபநிஷத் ஸமா கமம்	{ ஆரீர்த்தகணக்கான சாக்ர களைபுடைவா உபநிஷத்துக்க ளின் திரட்சியா யிருப்பதும்	கமாயி	ஸேவிக்கிறேன்.

* * *—திருவாய்மொழி ஒரு கடனாக ரூபணம் செய்யப்படுகின்றது. கடலுக்குள்ள தன்மை
யடங்கலும் திருவாய்மொழிக்கும் உண்டென்று ஐந்து விசேஷணங்களினால் கிருபிக்கப்படுகின்றது.

நச்வரமுனிகள் அருளிச்செய்த தனியன்

* திருவழுநிகாடென்றுந் தென்குருகூரென்றுந்
மருவினியவண்பொருநஸென்றுந்—அருமறைகள்
அந்தாத்செய்தானடியினையே யெப்பொழுதும்
சிந்தியாய்நெஞ்சேதெளிந்து.

கெஞ்சை	மனமே!	அரு மனநகள்	அருமைமயான் வேதங்களை
திருவழுதி நாரி	திருவழுதி நாரி டென் டெற என்றும்	அந்தாதி செய் தான்	அந்தாதித் தொண்டயான் திரு வாய்மொழி முகத்தரவே பாடின ஆழ்வாருடைய
தென் குருகூர்	அழகிய திருக்குருகூர் என்ற என்றும்	அடி இணையே	உபய பாதங்கையே
மருவ இளியவண்	ஆசைப்பெம்படி போக்யமாய்	எப்பொழுதும்	இடைண்டாமல்
பொருகல் என் றும்	அழகியதான் நாமிரபர்ணி யாத்நை அதுண்தித்தும்,	தெளிந்து	தெளிவுடனே
		சிந்தியாய்	சிறிதை செய்யக்கடவை.

* * * — ஆழ்வாருடைய திருவடிகளை அருணத்தில்கும்போது அவரது திருவடிகளால் ஸ்தலமான திருநகரிலாயும், அது இருக்கும் ஊட்டைய வழுதிவனகாட்டையும், அங்காட்டுக்கு அங்காரமாய் ஆழ்வார்த்
ரூப் புரண கிருபகரமான நாமிரபரணி திவ்ய மனையாய் அதுண்தித்துப் பின்பு ஆழ்வார்திருவடி
களே சரணம் என்னவேனுமென்றது. இதனால் உத்தேசிய வஸ்துவின் ஸம்பந்தஸம்பந்தம் பெற்ற
வஸ்துக்களும் உத்தேசியம் என்கிற சாஸ்தாரீந்தம் வெளியிடப்பட்டதாகும்.

சோட்டைகம்பிகள் அருளிச்செய்த தனியன்

மனத்தாலும்வாயாலும்வண்குருகூர்பேணும்
இனத்தாரையல்லாதிறைஞ்சேன்—தனத்தாலும்
ஏதுங்குறைவினேன் எந்தைசடகோபன்
பாதங்கள்யாழுடையபற்று.

மனத்தாலும்	கெஞ்சினாலும்	ஏதும் குறைவு	எவ்விதமான குறைவுமுடையே
வாயாலும்	வாக்கினாலும்	இனேன்	என்றேன்; (எதனுமென்னில்)
வண்குருகூர்	திருநகரிலை ஆதரிக்கின்ற	எந்தை சடகோ பன்	அஸ்மத் ஸ்வாமியான கம்மாழ் வாருடைய
பேணும்		பாதங்கள்	திருவடிகள்
இனத்தாரை அல் லாது	கோஷ்டியில் சேர்ந்தவர்களைத் தவிர (மற்றையோர்களை)	யாழுடைய	கம்முடைய
இறைஞ்சேன்	வணங்கமாட்டேன்;	பற்று	ஆதாரமாயிராவின்றது.
தனத்தாலும்	செல்வத்தினாலும்		

* * * — ஆழ்வார்திருநகரிலையே போற்றிக்கொண்டிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ கோஷ்டியில்
அவ்வயித்த மஹான்களைத் தவிர மற்று எவரையும் வணங்கமாட்டெனென்றது, எப்போதும் அப்படிப்
பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவ சிகாமணிகளையே வணங்குவேனென்றபடி.

முன்னடியில் இறைஞ்சேன் என்று ஒருமைபாகச் சொல்லிப் பின்னடியில் யாழுடைய என்று
பன்மைபாகச் சொன்னது, நியம்புபற்றிய தனித்தன்மைப் பன்மை; ஸ்வஸம்பந்திகளையும் கூட்டிக்
கொண்டு பேசுகிறாரென்னவுமாம்.

(*)

அனந்தாழ்வான் அருளிச்செய்த தனியன்

ஏய்ந்தபெருங்கீர்த்தி சீராமானுசமுனிதன்
வாய்ந்தமலர்ப்பாதம்வண்குருகின்னேன்—ஆய்ந்தபெருஞ்
சீரார்சடகோபன் செந்தமிழ்வேதந்தரிக்கும்
பேராதவுள்ளம்பெற.

ஆய்ந்த	குற்றங் கஞ்சாத	உள்ளம்	கெஞ்சை
பெரு சீர்	சிறந்த திருக்குணங்களினால்	பெற	பெறும் பொருட்டு
ஆர்	பரிபூர்ணரான	ஏய்ந்த பெரு	தகுதியான பெரும் புகழை
சடகோபன்	கம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த	கீர்த்தி இராமா	புடைய எம்பெருமானாரது
செந்தமிழ் வேதம்	செவ்விய தமிழ் வேதத்தை	நிர் முனிதன்	
தரிக்கும்	தாக்கிக் கொள்ளாவல்லாதாய்	வாய்ந்த பா தம்	பொருத்தமான திருவடித் தாம
பேராத	வேறென்றில் செல்லமாட்டாத தான்	மலர்	வாகையே
		வணங்குகின்றேன்	தொழுதின்றேன்.

* * *—மேல் தனியன்கள்: “தமிழ்மறைகளாயிரமும் என்ற முதல் தாய் சட்கோபன் மொய்ம்பால் வளர்த்த இதந்தாய் இராமானுசன்” என்று பிறந்ததால் திருவாய்மொழியை வளர்த்தவரான எம் பெருமானுடைய திருவருளின்கீழ் திருவாய்மொழியை மனப்பாடமாகத் தரிசுகவல்ல சக்தி வாய்ந்த மாயிதரதனல், செந்தமிழ் வேதந்தரிக்கும் பேராதலுள்ளம் பெறுதற்காக இராமானுசன் து மலர்ப்பாடம் வணங்குகின்றேனென்றது இஃது.

“எங்கள் கதியே யிராமானுசமுனியே, சங்கை செந்தொண்ட தவராசா, பொற்குபுகழ்மங்கையர் கோலீர்த மறையாயிரமனைத்தும், நங்குமனம் நீயெனக்குத் தா” என்ற பெரியதிருமொழித் தனியனையும் இவ்வு ஸ்மரிப்பது.

பட்டர் அருளிச்செய்த தனியன்

வாந்திகழுஞ்சோலை மதிளரங்கர்வண்புகழ்மேல்

ஆன்றதமிழ்மறைகளாயிரமும்—என்ற

முதற்றாய்சட்கோபன் மொய்ம்பால்வளர்த்த

இதத்தாயிராமானுசன்.

வாந்திகழுஞ்சோலை	ஆசைத்தனவும் ஓங்கி விளங்கு	தமிழ் மறைகள்	தமிழ் வேதமான ஆராம் பாச
மதிள்	இன்ற சோலைகளையும்	ஆராமும்	ரங்கையும
ஆரம்	ஊப்த பராகரங்கையும	என்ற முதல் தாய்	பெற்ற முக்கியமான மாதா
	உடைந்தான	சட்கோபன்	மம்மாழ்க்காராவர்.
ஆரங்கா	திருவரங்கத்தில் பள்ளி	மொய்ம்பால்	மிறக்குடனே
	கொண்ட எம்பெருமா	வளர்த்த	அதனை வளர்த்த
	னுடைய	இதம் தாய்	வலிமரான மாதா
வண்புகழ் மேல்	திருக்கல்யாண நுண விஷய	இராமானுசன்	எம்பெருமானாராவர்.
ஆன்ற	மரக அமைத்த		

* * *—மேல் தனியன்கள்: “செந்தமிழ் வேதம் தரிக்கும் பேராத வுள்ளம்பெற—இராமானுச முனிதன் வளர்த்த மலர்ப்பாடம் வணங்குகின்றேன்” என்று பேசியபடி எம்பெருமானார்க்கும் திருவாய் மொழிக்குமுன்ன தொடரியை வெளியிடுவது இப்பாகை. யல்கத்தில் சேஷர்களுக்குப் பெற்றதாய் என்றும் வளர்த்ததாய் என்றும் இரண்டு தாய்மார் ஏற்படுவதேயல் திருவாய்மொழியாகிற பரணை க்கும் இரண்டு தாய்மாமான்கு; அவர்களாகிறார் கம்மாழ்க்காரும் எம்பெருமானும். ஆரவார் பெற்றது விளர், எம்பெருமானார் போஷித்தருளினார், கண்ணிராளுக்கு தேவகிப் பிரபுபுயம் பசோனையிராட டுயும் போலே

இதவும் பட்டர் அருளிச்செய்த தனியன்

மிக்கவினையிலையும் மெய்யாமுயிர்கிலையும்

தக்ககெறியுந் தடையாகித்—தொக்கியலும்

ஊழ்வினையும் வாழ்வினையு மோதுங்குருகையர்கோன்

யாழினிசைவேத்ததியல்.

குருகையர்கோன்	திருநகரியிலுள்ளார்க்குத் தலை	தக்க கெறியும்	எவருபாறுபுமான் உடையத்
	வரான ஆழ்வார் (அருளிச்		தின் ஸ்வரூபத்தையும்
	செய்த)		
யாழின் இசை	வினாநான்மேலாந்த திருவாய்	தடை யூகி தொக்கு	(பகவத்ப்ராயத்திக்குப்) பிரதிபந்
கேத்தது இயல்	மொழிப் பாகையகன்	இயறும் னுழ	தகமாநிச் சேர்த்து டிட்கிற
		வினையும்	முன் னை வினைகளாகிற
மிக்க இனையிலையும்	னாவோத்குளுடனான் எம்		வினோதி ஸ்வரூபத்தையும்
	பெருமானுடைய ஸ்வரூபத்		
	தையும்	வாழ்வினையும்	வாழ்வினையே பரம புருஷார்த்த
மெய்யாம் உயிர்	நித்பாண ஐனாந்மாவின் ஸ்வ	ஒதம்	ஸ்வரூபத்தையும்
கிலையும்	ரூபத்தையும்		கூறுமன்.

எம்பெருமானே ஸ்வஸ்வந்தாயவார், ஜீவாத்மா அக்ஷெம்பெருமான் பரக்கலிச் சேஷத்துவத்தையே தனக்கு நிரூபகமாகவுடையவானுரிப்பான். சரணாகதியே எம்பெருமானைப் பெறுதற்கு வழி, பொய்க் கின்ற னாளமும் பொய்க்கொழுக்கு மழுக்குடம்புமாகிற வினையே பிரதிபந்தம், ஒழிக்கலமெல்லா முடனாய் மன்ன வழுவின வடிவமெய்வதே பரமபுருஷார்த்தம் என்கிற இவ்வயத்து அர்த்தங்களுள் இத் திருவாய்மொழியில் பன்னிப்பள்ளி யருளிச்செய்யப்படுகின்றன. ஆதலால் அர்த்த பஞ்சகமே திருவாய் மொழிக்கு ப்ரமேயமென்றது பொருத்தம்.

தனியன் உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ :
ஆழ்வார் எம்பெருமான் ஐயர் திருவடிகளேசரணம்

கோயில் திருவாய் மொழி

நம்மாழ்வார் திருவாய்மலர்த்தருளிய

திருவாய்மொழியில்—முதற்பத்து—முதல் திருவாய்மொழி

உயர்வறவுயர்நலம் உடையவன்யவனவன் *

மயர்வறமதிநலம் அருளினன்யவனவன் *

அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதியவனவன் *

அயரறுசுடரடி தொழுதெழென்மனனே.

(க)

என் மனனே	எனது மனமே!	அருளினன்	{ (அடியேனுக்கு) திருப்பவன்
உயர்வு அற	{ தன்னைப் பார்த்து ம்), உயர்த்தி இல்லாதபடி	யவனவன்	{ ணினவன்
உயர்	உயர்ந்த	யவனவன்	{ பாடினொருவனே,
நலம்	{ (அனத்தம் முதலிய) கடியான குணங்களை	அயர்வு அறும்	{ மறப்பு இல்லாத
உடையவன்	{ (சுயமாக) உடைத் தானவன்	அமரர்கள்	{ நித்யஸூரிகளுக்கு
யவனவன்	யாவொருவனே,	அதிபதி யவன்	{ ஸ்வாமி யாவொருவனே
மயர்வு அற	அஞ்ஞானம் கசிக்கும்படி	அவன்	{ அந்த எம்பெருமானுடைய
மதி நலம்	ஞானத்தையும், பக்தியையும்	அயர் அறு சுடர்	{ துக்கங்களைப் போக்குகிற
		அடி	{ சொதமயமானதிருவடிகளை
		தொழுது	{ வணங்கி
		எழு	{ ர்களடத்தேறக்கடலை,

* * *—இதில், மனோபகாரங்களைத் தமக்குச் செய்தருளின எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைத் தொழுது மென்மை பெறும்படியாக ஆழ்வார் தமது திருவுள்ளத்திற் குடையேடுகிறார். புறமநத் தவருடைய கொள்கைப்படி எம்பெருமான் கிரிக்குணவல்லவன், ஸமந்த தவ்யானுணர்ந்தவன் என்பேர வேதாந்த விரிதாந்தத்தை முதலையினே வெளிவிட்டுருளுகிறார். இதனால், எம்பெருமான் தனது திருக்கல்யாண குணங்களைத் காட்டி, இவ்வாழ்வாரை அன்புநீர்திக்கொண்டமை விளங்கும்.

(க)

மனன்கமலமற மலர்மிசையெழுதரும் *

மனனுணர்வளவிலன் பொறியுணர்வகையிலன் *

இனனுணர்முழுநலம் எதிரிகழகழிவினும் *

இன்னிலனென்னுயிர் மிகுகரையிலனே.

(உ)

மனன்கம	மனத்தினே மிகுகிற	பொறி உணர்வு	{ (மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி மென்னும்) வெளி மிக்
மலம் அற	{ (அமர் கோபம் முதலிய) திக் குணங்கள் கழிபக் கழிப (அதற்கு)	அவை இலன்	{ நிரியக்கவின் ஞானத்தினால் அளவிடப்படாதவனுமாய்
மலர்	மலர்ந்ததாடி	இனன்	{ இப்படிப்பட்டவனும்
மிசை எழுதரும்	{ மேலே மேலே எழுத்தி யடை கிற	முழு உணர் நலம்	{ பரிபூரண ஞானவந்த ஸ்வரூபி யும்
மனன் உணர்வு	{ மானை ற்ஞான மென்கிற யோக வுணர்ச்சியாகக்	எதிரிகழ் கழிவினும்	{ எதிரினாம் மிகுநலம் இறந்த காலம் என்ற மூன்று காலக் களிலும்
அளவிலன்	அளவிடப்படாதவனும்	இனன் இலன்	{ ஒப்பு இல்லாதவனும்
		மிகுகரை இலன்	{ மேற்பட்டவரல்லாதவனுமாய் மிகுப்பவன்.

* * *—முதற்பாகரத்தில் பரந்தாயிக்கப்பட்ட திருக்குணங்களுக்கு ஆசாயமான நிவ்யாதம் ஸ்வரூபமானது சித்த அளித்து என்ஈற இரண்டு தத்தவங்களிற்காட்டிலும் விலகாதுமென்பதை இப் பாட்டில் அருளிச்செய்கிறார். முதல் ஒன்றையடிக்காகக் ஜீவாதம் ஸ்வரூபத்திற்காட்டிலும் பரமாதம் ஸ்வரூபம் விலகாதுமென்பதறிந்தது, பொறியுணர்வகையிலன் என்பதனால் ஐயப்பொருள்களிற்காட்டில்

வாய்மொழியும் சொல்லப்படுகிறது. இன்ன - இப்படிப்பட்டவனென்று, முன்னதாகிற் சொன்ன
பெரிய வாய்மொழியைப்பற்றியே அருபாஷிக்கிறபடி. உணர்நாழகம் - உணர்வும் எழுமே முழுதமாக
வுள்ளவன்; தட்டின் ஐந்துநாக்கை எவ்வாறு யென்றபடி. எதிர் கிசுந் கழிவினும் இன்னிலை - மூன்று
நாக்கினிலும் தனக்கு ஒப்பிலாதவன். (உ)

இலனது உடையளிது என நினைவரியவன் *
நிலனிடையிசும்பிடை உருமின்னருமினன் *
புலனெடுபுலனலன் ஒழிவின்பாந்த *
அந்நலனுடையொருவனை நணுகினம்நாமே. (க)

அது தினன் (யன்)	{ அத்தப் பொருள் (தனக்கு) இல் லாதவனென்றும்	அருமினன்	{ நுட்பம்வந்த சேதனர்க்கின் புடையவனுடையும்
இது உடையன்	{ இத்தப் பொருளை புடையவன் என்றும்	புலனெடு	{ (நுட்பம்) புலன்களுக்கு விஷ யமாகிற பொருள்களோடு (கலந்து நின்றும்)
நிலைய அரியவன்	{ நினைப்பதற்கு அருமைப்பட்ட வனுடையும்	புலன் அலன்	{ (நான்) புலன்களுக்கு விஷய மாகாதவனுடையும்
நிலம் துடை	{ துடி முதலான (நிழ்) உலகம் களிலும்	ஒழிவு இலன்	{ எப்பொழுதும் எங்கும் விடா பித்திருக்கிற
நிலம்பு துடை	{ ஆகாசம் முதலான (மேல்) உல கங்களிலும் உள்ள	அ நலன் உடை	{ முன் சொன்ன கல்வான குணக்கிறபுடைய ஒப்பற்ற எம்பெருமானே
உருமினன்	{ குடியான அசேதனப் பொருள் களை புடையவனுடையும்	ஒருவனை	{ எம்பெருமானே
		நாம் நணுகினம்	{ நாம் கிட்டப்பெற்றோம்.

* * * - எம்பெருமானுக்குண்டான லீலாவிழித்ச் சொல்லத்தை இப்பாட்டி வருணிச்செய்கிறது.
'இவனுக்கு அது தினன்' என்றும் நினைக்கமுடியாது. 'இவனுக்கு அதுவுண்டு' என்றும் நினைக்க
முடியாது. 'நிலனிடையிசும்பிடை புருமின்னருமினன்' என்றே பேசவேண்டும். கீழ்க்கண்களிலும்
மேல்கண்களிலும் சேதனப் பொருள்களும் ஐப்பொருள்களும் எதிரின்புண்டோ அவற்றையெல்லாம்
புடையவன் என்றவனுடையவன். புலனெடு புலனலன் - புலப்படுகின்ற நாகை பதார்த்தங்களினாலும்
அந்தரத்தினாலும் கலந்து நின்றனையாகிலும் அவற்றின் கோஷங்கள் தன்னிடத்தில் தட்ப்பெறுதலின்
ஒழிவின்பாந்த - ஒரு வந்துவும் ஒரு காலமு மொழிபாடல் எவ்வாறு எவ்வாறு விவரித்தவன். (க)

நாமவனிவனுவன் அவனிவனுவளெவன் *
தாமவரிவருவர் அதுவிதுவுதுவெது *
வீமவையிவைவயவை அவைநலந்திங்கவை *
ஆமவையாயவை ஆய்கின்றவாவரே. (ச)

நாம்	{ நாம் முதலான தன்மைப் பொருள்களும்	அது இது உது	{ அது இது உது என்னும் ஒன் நன்பால் கட்டிப் பொருள் களும்
அவன் இவன் உவன்	{ அவன் இவன் உவன் என்கிற தூன்பால் கட்டிப் பொருள் களும்	எது	{ எது என்னும் ஒன்றன்பால் கிண்பொருளும்
அவன் இவன் உவன்	{ அவன் இவன் உவன் என்னும் பெண்பால் கட்டிப் பொருள் களும்	வீம் அவை	{ கசிக்ருத் தன்மையுள்ள பொ ருள்களும்
எவன்	{ எவன் என்கிற பெண்பால் விண்ப் பொருள்களும்	இவை உவை அவை	{ இவை உவை அவை என்னும் பலனின்றபால் கட்டிப் பொரு ள்களும்
தாம்	{ தாம் என்னும் பன்மைப் பொதுப் பொருள்களும்	நல்ல அவை நீக்கு அவை ஆம் அவை ஆய அவை	{ நல்ல வந்துக்களும் கெட்ட வந்துக்களும் எதிர் காலப்பொருள்களும் இறந்தகாலப் பொருள்களும்
அவர் இவர் உவர்	{ அவர் இவர் உவர் என்னும் பலன்பால் கட்டிப்பொருள் களும்	ஆய்கின்ற அவரே	{ ஆகின்ற எல்லாப் பொருள் களும் அத்த எவ்வெல்லானேயாம்.

* * *—இப்பாட்டுமுதல் மேற்பாட்டுக்கொள்ளும் திழம்பாட்டிற் சொன்ன லீலா விழுவின் செல்வத்தைப் பார்வையுடையன. எம்பெருமானார் கதவத்தில் * ஸ்வாதீத திரிவித சேதநாசேதம் ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதம்* என்றனவுடன் சபயவது இப்பாட்டுமுதல் முறைபெயுள்ள மூன்று பாசரங்களி லும் சொல்லுகிற பொருளையே ஸ்வரூபவிரித்தபடியாம். ஸகல சேதநாசேதங்களினுடையதும் ஸ்வரூபம் எம்பெருமானுடைய அதிகமாயிருக்குமென்பது இப்பாட்டிற் சொல்லுகிறது. அப்படியே அவற்றின் ஸ்திதியும் [ரக்ஷணமும்] அவனதெனமென்பது மேற்பாட்டிற் சொல்லுகிறது அவற்றின் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும் அவனதெனக்கொன்பது அதற்கு மேற்பாட்டிற் சொல்லுகிறது. (ச)

அவரவர்தமதமது அறிவறிவகைவகை *
அவரவரிதையவர் எனவடியடைவர்கள் *
அவரவரிதையவர் குறைவினரிதையவர் *
அவரவர்கிதிவழி அடையகின்றனரே. (ரு)

அவர் அவர்	அந்தந்த அதிகாரிகள்.	குறைவு இவர்	{ அவரவர்கள் கிரும்பின பான் கலை கொடுப்பதில் குறையற் றனவேடி (எதனுடைய என்னில்)
தம தமது	தங்கள் தங்களுடைய	இதையவர்	{ ஸ்வ ஸ்வரூபமான ஸ்ரீமங்க ளாயனன்
அறிவு அறி வகை	குறைந்தாலே அறிவாற்றுகிற பாலபல படிக்காரனே	அவரவர்	அந்தந்த அதிகாரிகள்
அவரவர்	அந்தந்த தெய்வக்கரீர	விதி வழி	{ தங்கள் தங்கள் அக்குஷ்டாறு ஸாரமாய்
இதையவர் என	ஸ்வாமிகளென்றெண்ணி	அடைய	பலன் பெறும்படியாக
அடி அடைவர்கள்	தூசாயிப்பர்கள்;	நின்றனர்	{ (அந்தந்த தெய்வத்தைக்கு) அந்தரஸாயிதாக எழுந்தருளி யுள்ளான்.
அவரவர் இதை	{ அந்தந்த அதிகாரிகளால் தொழப்படுகிற தெய்வங்கள்.		

* * *—உலகத்தில் கடந்திர ரக்ஷணத்தொழில்பாவும் எம்பெருமானுடையதே; அக்கி இத்திரன் சிவன் பிரமன் முதலிய இது தெய்வங்களைக் குறித்து அவரவர்கள் வழிபாடுகள் செய்து தாம் தாம் கோலின பலன்களையே பெறுவதாகக் கண்டாலும் அதுவும் எம்பெருமானுடையே அத் தெய்வங்களுக்கு உள்ள்பக இருக்கிற கடந்தவிர ரக்ஷணமேயன்றி அத்தெய்வங்களை சுதந்திரமாகச் செய்துகொண்டு ரக்ஷண மன்று என்றதாடுகிறது. (ரு)

கின்றனரிருத்தனர் கிடத்தனர்திரிந்தனர் *
கின்றிலரிருத்தனர் கிடத்திலர்திரிந்தனர் *
என்றுமொரியல்வினர் எனகினைவரியவர் *
என்றுமொரியல்வொடு கின்றவெத்திடரே. (சு)

கின்றனர்	நிற்பவர்கள்		{ மை இராமை கிடவாமை திரியாமையாகிற கிவ்ருத்திக ளெல்லாம் அப்பெருமா னுடைய அதிமே)
இருத்தனர்	இருப்பவர்கள்	என்றும்	எப்போதும்
கிடத்தனர்	கிடப்பவர்கள்	ஒரு இயல்வினர்	ஒரேவிதமான இயற்கையை
	திரிபவர்கள் (ஆக இப்படிப் பட்டவர்கள்னுடையவிற்றல் இருத்தல் கிடத்தல் கிரிதனா விற ப்ரவ்ருத்திகளெல்லாம் அப்பெருமானுடைய அதி மமே.)	என கினைவு அரி யவர்	{ யுடையவரென்று கிரிசுக்க முடியாதவரும் (அவரே) (அவாதம் யாவரென்னில்)
கின்றிலர்	நிலைநிலைகள்	என்றும்	எப்போதும்
இருத்திலர்	இராதவர்கள்	இப் இயல்வொடு	ஒரேவிதமான இயற்கையோடு
கிடத்திலர்	கிடவாதவர்கள்	கின்ற	{ கடியிருக்கின்றவராய்
கிரித்திலர்	{ திரியாதவர்கள் (ஆக இப்படிப் பட்டவர்கள்னுடைய நிலை	எம் திடர்	{ திடமானிரமாணத்தினால் நித் தான கம்முடையவர்.

* * *—லீலாவிழுவின் ஸ்வரூபமும் ரக்ஷணமும் எம்பெருமானுடைய அதிமென்பது திழிரண்டு பாசரங்களில் அருளிச்செய்யப்பட்டது; அதுனுடைய ப்ரவ்ருத்தி கிவ்ருத்திகளும் அவனதெனமே மென்றது இப்பாட்டில். இதில் முதலடியில் ப்ரவ்ருத்திகளைச் சொல்லுகிறது. இரண்டாமடியில்

தீயிருத்திகளால் சொல்லுகிறது. இன்னும் நூதாநிக்கு - சிற்றல் திருத்தல் மெத்தல் திரிதல் என்றித தொழில்களே இங்குப் பொருளாக அமையும். சிற்றல் துத்தாதிக்கும் - மெல்லமை இரமை மெல்லமை திரியாமல் என்பவைகளே பொருளாகப் பொருந்தும்.

தீடர்-தீடமான வேதப்பாடணத்தினால் விரித்திப்பவர் என்றபடி. எம்மெருவான் அப்படி விரித்திப் பது வைதகோத்தமராகிய தங்குந் பரமமாய் என்பது தோன்ற எம்மீடர் என்றிருர். (சு)

திடவிசும்பெரிவளி சீர்க்கிணியைவாயிசை *
படர்பொருள்முழுவதும் அலையவைதொறும் *
உடன்மிசையுமெனக் கரந்தெங்கும்பரந்துளன் *
சுடர்மிருககுதியுள் இவையுண்டசுரனே. (சு)

திடம்	உறுதியான	உடன்மிசை உயிர்	சுடர்மீது துத்தா விபாதிப்பது
விசும்பு	ஆகாசமென்ன	என	பொருள்
பரிவளி சீர் கிணம்	அகலியென்ன லாயுவென்ன ஐயென்ன பூமியென்ன	கரந்து	மறைந்து
இவையிசை	ஆயி இவற்றை துதாரமாகக் கொண்ட	எங்கும் பரந்து	உள்ளிடும் வெளியிடும் விபா தித்து
படர் பொருள்முழு வதும் ஆய்	படர்த்த பதார்த்தங்கள் யாவும் நாலும்படி அவற்றைக்குடைய நாமமாய் (அவற்றை உண் டாகக்)	சுடர் மீது குறுகு புள் உளன்	தேவபொலிந்த வேதத்தில் உள் னவனான எம்பெருமான்
அலைய அவை தொ றும்	அகந்த பதார்த்தங்க ளெல்லா வற்றிடும்	இவையு டு ண் ட சுரன்	(ஈழமலர் காலத்தில்) இவற் றை மெல்லமை நன் பந்தவி தேவாக்கிக்கொள்ளும் தேவ னாவான்.

* * *—தீழ்ப்பாவரங்களிலும் மேலிற் பன்னிடங்களிலும் * என்னப் பொருள்கட்கும் எம்பெரு
மானே விபாமதன் என்று சொல்லவேண்டியிடங்களில் அப்படிச் சொல்லாமல் * என்னம் எம்பெரு
மானே என்று (ஈழமலர்காலமாசரி) சொல்லுவதாய் அதைவாழிப்பராயம்போல் தோன்றக்கூ
டின்னே; உன்னமாயிற் அப் புலித்தே; ஸகல தேவாநேகங்களும் சரிமாய் எம்பெருமான் கைலா
சியாமித்தேவன் சரிமாய் சிற்றலால் துப்படிப்பட்ட சரி சரிமாய் எம்பெருமான் பற்றவை துத்திய
சொல்லப்பட்டதென்று நிகழ்க்கிறது இப்பாசுரம் விதிவாத்தவதைக் கோட்பாட்டை இப்பாட்டு வார
மாய் எடுத்தவர்க்கின்ற தென்றுணர்க. (சு)

சுரரறிவருகிலை விண்முதல்முழுவதும் *
வரன்முதலாயவை முழுதுண்டபரபுரன் *
புரமொருமுன்றெறித்து அமரர்க்குமறியிந்து *
அரையனென உடைகழித்தமைத்துளனே. (அ)

சுரர் அறிவு அரு கிலை	(பிரமன் முதலிய) தேவர்களுக் கும் அறியவொன்னுந் தலை மையை யுடைத்தான	அரன் என	குதிரமார்த்தின் உருவத்தைத் நிரித்தவனாகி
விண் முதல் முழு வதும் வரன் முதல் ஆய்	முலப்பக்குதி முதலாக உள்ள ஸகல வந்துக்களுக்கும் சிற ந்த சுரனாய்முதலும் அவற் றை யெல்லாம் படைத்தவ னாய்)	ஒரு மூன்று புரம் எரித்து	இணைநின்றாத திரிபாக்களைத் தணித்தும்
அரைய முழுது உண்ட	அவற்றையெல்லாம் (பிரமன் காலத்தில்) திருவாரிற்றிலே ரகிப் பன்னாபுமுள்ள	உருகு அழித்து	உலகங்களை அழித்தல்செய்தும்
வரபுரன்	பரம புருஷன்	அயன் என	நான்முகக் கடவுள் என்னும் படிபாடு நின்று
		அமரர்க்கு அறிவு இயந்து	தேவர்களுக்கு ஞானத்தைக் கொடுத்தும்
		உருகு அமைத்து	உலகங்களைப் படைத்தான் செய் தும்
		உளன்	அவர்களுக்குள் ஆத்மாவா யிருக்கும்வனே.

* * *—பிரமன் விண் முதலான தேவர்களுக்கும் சிலசில அறிய பெரிய காரியங்களிற் கடத்திப்
பொருவதாக பரமபுருஷனில் விளங்குகின்றதே; இவ்விரன் திரிபுரணம்வாரமாகித் திகழ்பெரிய காரி
யற்றை உடத்தினவென்றும் ஸகல வேதத்தின் ஸம்ஸாரத் தொழிலுக்கு அறிவாரியம் மிகுக்கிறவென்றும்,
பிரமனும் தேவர்களுக் கொன்றம் ஞானமளித்தன என்னும் ஸகலஞ்ஞானம் கடத்திப் பொருகிற

இரண்டாம் திருவாய்மொழி வீடுமின்முற்றவும்

விடுதலின் முற்றாவும் * விடுசெய்து * உம்முயிர்
விடுதலையானிடை * விடுசெய்ய்மினே *

(55)

சு.சு.சு. — எம்பெருமானைத் தவிர்த்து மத்தொருவரை விரிப்பதற்குரியதும் அப்பெருமானைத் திருநாடி வளரிலை நுழைக்காது அமர்ப்பெயரிலே நிறுத்தலாக.

(a)

மின் லின் லினைசில * மன்னுயிராக்கைகள் *
என்னுமிடத்து * இறை யுன்னுமின் நீடு.

(P)

***—கெடுதலின் வரலாறுபலியைத் தொடர்ந்துவருகிற விஷயங்கள் எவ்வாறு? என்ன அமைதி? கும்மன் குறைந்ததோடு காரணம் என்ன? விடலாமென்றிருர் ஸ்டீபென்சன்.

மீன்விலை = மீன் விலைப் பரஸு. மீன் விலைக் காட்டி, தும்.

என்னும்படித் திறையுன்னுமின்றோ = இரத. விஷயத்தை மீதகளை ஆராய்ந்து பார்த்தவனோமே; இதற்காக ஒரு ஆசாரியோபதேசம் வேண்டுமோ! தோஷம் பற்றியவனாதலால் உங்களுக்குத் தெரியுமே என்றவாறு.

புள்ளியாரியர் வுரையின்படிக்குபு மின்னடிக்கின் அருத்தானது—மின்னின்கிண்கிண மண்ணி
ராகைகன் என்று சொல்லும்படிபாறலால் கிண்கி, இறை—என்பாமிதய, உன்னுமின்—மககம் பண்ணுந்
தேவர் என்பதாம். (உ)

(5)

நீர்நுமதென்றிவை * வேர்முதல் மாய்த்து * இறை
சேர்மினுயிர்க்கு * அதன் கோர்கிறையிலே*

(五)

நீர் நுழைத னன்ற	} அழைக்கார மமகாரகனனாகிற	செய்யின்	அடைபுகங்கள் ;
இவை		நுழைந்த	உயிர்க்கு
செய் முயல் மாய்	} (ருசி வரணனைகளாகிற) பக்க	அதன் நேர்	அதனெழு ஒத்த
தது		மேரோடே முதலுறுத்து	நிறை இல்
நின்ற	வகையினை		புத்தி இல்லை

* * *—விடவேண்டிய வஸ்துக்கள் பரிபர வடிப்பதால் துவந்தைப்பெண்ணம் தனித்தனிபே எடுத்துவாத்தல் பெருப்பாடாகுமாதலால் விடவேண்டிய வஸ்துக்கள் தகுந்த அளவில் செய்கிறாதினில் நீர் மூலம் வந்தது அதுவாத்தியாதுகூட அறங்கார மமகார கப்பரிசம் தமக்குக்கூட தென்று கருத்தினுமென்க. நூல் எனது என்று தம்வரிக்காலே சொல்லமாட்டாயே, நாகதுவோம் என்று. (க)

(三)

இன்னதுமுள்ளதும் * அல்லதவனுரு *
என்னையினந்தலம் * பங்குபற்றற்றே *

ஆமன் ௨.௫	{ <div> அந்த எம்பெருமானைப்ப வந்து ரூபமானது. </div>	இவ்வதும் அல்லது { <div> விதாரான்பத மானையாடுவ அனாதன் என்னபரிமதான வடுதகத்தின் படிவையுட யது மன்னு; </div>
----------	---	---

உள்ளதும் அல்லது	என்று என்னப்படுவானுள் நீவாந்மாவின் படிவா புடையதுமன்று	அநல்லம் பற்று அற்று புலகு	அப்படிப்பட்ட ஆகந்த ஸ்வரூப யாவிற்குக்கும்; (ஆதலால்) நேய விஷய ஸங்கத்தகவிட்டு (அப்பெருமானை) ஆசிரிக்க.
எல்லே இல்	எல்லையிலாத		

* * * விடவேண்டிய விஷயத்தின் நோஷயிருதியை இரண்டாம் பட்டினருளிச்செய்தார். பற்ற வேண்டிய பகவத் விஷயத்தின் நன்னாமிருதியை நூப்பாட்டி வருவிச்செய்தார். அவனுரு உள்ளது நல்லது இல்லதாலல்லது = இல்லது என்றது அழியுந்நன்மையுடையது என்றபடி. உள்ளது என்றது அழியாத பொருள் என்றபடி. அநிதத்தையும் நிதத்தையும் சொன்னபடி. பகவானுடைய ஸ்வரூபம் நிதத்தையும் அநிதத்தையுங்காட்டில் விவக்ஷணம் என்றதாசிறந்து.

புலகு என்னும் ஏவனொருமைவினைமுற்றுக்குச் சேர விளி வருவித்துக்கொள்க. காட்டை நோக்கிச் சொல்வதாகக் கூறுப. (ச)

அற்றதுபற்றெனில் * உற்றதுவீடுமின் *

செற்றதுமன்னுறில் * அற்றிறைபற்றே *

(ரு)

பற்று அற்றது எனில்	விஷயாந்தர ஸங்கம் அற்றொழி நதது என்னுமனவிலேயே	மன்ன உறில்	கிலேவிற்கும்படி பகவத் விஷ யத்தைக் கிட்டப்பார்க்கில்
உயிர்	ஆத்தமா		
வீடு உற்றது	மோகூத்ததைப் பெற்றதுவான்; [கைவல்யமோகூ முண்டா ரூம்]	அற்று	(ஆசிரயிக்கும்போதே) எம்பெ ருமானுக்கென்றே அற்றதுத் தீர்த்து
அது செற்று	அகத்த கைவல்ய மோகூத்ததை வெறுத்து	இறை பற்று	அந்த எம்பெருமானை பற்றுத.

* * * எம்பெருமானைப் பற்றுதற்கு இடையூறுகக் கைவல்ய மோகூத்தில் கையாண்டாகக் கூடியதாதலால் அந்த இடையூறுதன்னை விலக்கிக்கொள்ளுமாறு உபதேசித்தருளுகிறாரிப்பாட்டும். (ரு)

பற்றிலனீசனும் * முற்றவுமின்றனன் *

பற்றிலையாய் * அவன்முற்றிலைடங்கே *

(கூ)

நசனும் *	எம்பெருமானும்	(ஓ லோகமே!)
பற்றிலன்	ஆசிரித்களோடு பொருந்தி விருப்பதையே இயல்வாக வுடையவனுள்	பற்றிலை ஆய்
முற்றவும்	நாககம் போகுகம் போக்யம் என்னும்படியான ஸ்கலவன் துலாகவும்	அவன் முற்றில்
மின்றனன்	இராரின்துன்;	அடங்கு
		அப்பெருமானுடைய ஸ்கல கைக்கரியங்களிலும் அர்வயிப்பது.

* * * "ஆழ்வீர்! புறம்புள்ளவற்றைவிட்டுப் பழம்புருஷனைப் பற்றுப்படி உபதேசிக்கிறீர். அவன்தான் ஸர்வேஸ்வரனன்றோ! நமக்கு அவன் முகந்தருவனே" என்று ஸம்ஸாரிகள் சங்கீர்ப்பதாகக்கொண்டு, எம்பெருமானை அப்படி கினைக்கலாமோ! ஸர்வாத்மம் வந்தேறி பென்னும்படி நெனசில் யமே வடிவாயிருப்பவனன்றோ அவன் என்று ஸமாதானம் பண்ணுகிறதில்.

முற்றவும் மின்றனன் - ஸ்கலத்த பந்துவுமாகவும், நாக போகுக போக்ய வஸ்துக்களெல்லாமாகவும், அறிவு ஒழுக்கம் ஜாதி முதலியவற்றால் எந்தத்தாறுவு, பெரிதுமுடைய எவ்வகப்பெரிக்கும் ஒழுக்கே ஆசிரயணியாகவும் நின்றுள் வந்த.

இப்பாகூத்திற்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி பொன்னுண்டு; அதாவது—நசனும் - வூட்டுண்ட பரிபூர்ணைய ஸ்ரீவைகுண்ட நிலையான எம்பெருமானும், பற்றிலன் - அகநுள்ள மிதபழுக்கங்களிடத்தும் பற்று இல்லாதவனும், முற்றவும் மின்றனன் - இன்று ஆசிரயிக்கிற ஸம்ஸாரிகளிடத்திலேயே பரிபூர்ணமான காதல் கொண்டாராயின்துன். பற்றிலையாய் - நேய விஷயங்களிலே கி வஸ்த்திருக்கிற பற்றை கிட்டவருவி, அவன்முற்றிலைடங்கு - அவனையே எல்லாமாகப் பற்றுவாயாக என்று.

இப்பாட்டிலும் அடங்கு என்ற ஏவனொருமை வினைமுற்றுக்குச் சேர விளி வருவித்துக்கொள்க. உகைத்தை விளித்துச் சொல்லுகிறபடி. (கூ)

அடங்கெழில்சம்பத்து * அடங்கக்கண்டு * ஈசன்
அடங்கெழில்தென்று * அடங்குகவுள்ளே. (எ)

அடங்க எழில்	முற்றிலும் அடியேதான	ஈசன்கூறு	வம்பெருமானுடையதான
சம்பத்து அடங்க	{ (எம்பெருமானுடைய) விழி யை என்னாம்	எழில் என்று	சம்பத்து என்று துணிந்து
கண்டு	பார்த்து	உள்ளே	அந்த பகவத்கிழங்குகள்ளேயே
அடங்க	அதெல்லாம்	அடங்குக	கொருகிப்போவது. (ஈ)

உள்ள முரைசெயல் * உள்ள விம்மலுன்றையும் *
உள்ளிக்கெடுத்து * இறையுள்ளிலொடுக்கே. (அ)

உள்ளம்	மெஞ்சு என்றும்	உள்ளி	தூராயித்துபார்த்து
உரை	வாக்கு என்றும்	கெடுத்த	{ அவற்றிற்குள்ள விஷயந்தரம் பற்றைத் தவிர்த்து
செயல்	உடல் என்றும்	இறை உன்னில்	எம்பெருமான்பக்கவிலே
உள்ள	ஏற்கனவே புள்ள	ஒங்கு	அகவையிப்பது.
இம் மூன்றையும்	{ இந்த மூன்று உறுப்புக்களை புறம்		

* * * என்ன உபகரணங்களைக்கொண்டு எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்வது? என்ன, புதிதான
சம்பாதிக்கவேண்டாமல் ஏற்கனவே அமைந்திருக்கின்ற மன மெழி மெய்கள் மூன்றையும் 'இவை
எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்வதற்கு உபபாகவே கண்டவை' என்று அனுசந்தித்து, புறம்புண்டான
விஷயங்களிலின்புறம் வீட்டு எம்பெருமான்பக்கவிலே ஊன்றவைப்பதென்கிறதிரப்பாட்டில்.

ஒடுங்கு என்பதற்கு தன்வினையாகவும், மற்றினையிலவந்த தன்வினையாகவும்கொள்வர். நிக் கன்
முன்கெழுநாமென்றும், உட்கன் உறுப்புக்களை ஒடுக்கச் செய்யவேண்டுமென்றும் முறையே பொருள்
காண்க. ஒடுக்குதல் — அகவையித்தல். (அ)

ஒடுங்கவவன்கண் * ஒடுங்கதுமெல்லாம் *
விடும்பின்னுமாக்கை * விடும்பொழுதெண்ணே. (க)

அவன்கண்	{ அந்த எம்பெருமான் பக்க விலே	விடும்	விட்டு நீங்கும்;
ஒடுங்க	அகவையித்தல்	மன்னும்	அதற்குப்பிறகு
என்னம்	{ (அந்தமானை) ஒடுங்கப்பண்ணு வதான அகியை முதலாக	ஆக்கை விடும்	{ சீரம் தொழையும் காண
ஓம்	எனவை வெல்லாம்	பொழுது	
		என்	எதிர்பார்த்திருப்பது.

* * * எம்பெருமானுக்கு கமக்குள்ள உறையின் உணர்ச்சி புண்டாகவே கட்சாமல் அனுசரண
மென்றார் ஏழாம் பாட்டில். அவன் தன்விஷயத்தில் உபயோகப்படுத்துதற்காகவே தந்தருளின உறுப்புக்
களை அவன் விஷயத்திலேயே உபயோகப்படுத்தி மத்தனையே வேண்டுவது என்றார் எட்டாம் பாட்டில்.
இவற்றைவிட்டு விட்ட உணர்ச்சை 'ஆழ்விர்! காக்கன் ஸ்வாதந்திரியம் பாராட்டி அதனால் பகவத்கிஷ்பத்தின்
ஊற்றமற்றிருக்கின்றே மல்லோம்; எம்பெருமானுடைய பேரகம்பதைகளை அறியாமலிச்சிதிரே மல்லோம்;
அப்பார்த்தங்களை விஷயந்தரங்களை விட்டுப் பார்ப்பதான அவனையே பழிக்கவேண்டுமென்னம் கிருப்பம்
மிகவுடையோமாயினும் பழிக்கவொட்டாத விசேஷிகள் கனக்க உண்டாகிருப்பதனுள்ளே நாங்கள்
பழியாமலிருக்கிறோம்' என்ன, நிக் கன் அவனைக் கிட்டவே அந்த விசேஷிகளெல்லாம் உடனே விட்டு
நீக்குமென்கிறதிரப்பாட்டில். (க)

என்பெருக்கந்தலத்து * ஒன்பொருளீறில் *
வண்புகழ்நாரணன் * நினைதழல்சேரே. (க0)

என்பெருக்கு	{ என்னிக்கை பெருக்கிகொண் டே விருக்கும்படி அன் விறந்த	சுறு திலை	முடிவிலாத
அநலத்து	{ அப்படியப்பட்ட ஞானம் முதலிய ஞானகாரியுடைய	வண்புகழ்	{ திருக்கல்யாண குணங்களையும் உடையது
ஒன்பொருள்	{ சிறந்த பொருளாகிய ஜீவாத்ம வரிக்கத்தையும்	நாரணன்	நாராயணனுடைய
		தின் சுழல்	{ (அடியாரை ஒருகணமும்) கை விடவில்லாத திருவடிகளை
		சேர்	ஆசையிப்பது.

* * *—சேழை ஆழ்வார் உபதேசித்தபடிக்களை பெல்லாய்கேட்ட ஸம்ஸாரிகள் "ஆழ்வார்! அப்படியே செய்வோம்; எம்பெருமானைப் பூசிப்போம்; பஜுத்திற்று ஆனம்பனமாக ஒரு மந்தரம் வேணும். அது என்ன மந்தரம்?" என்று, அந்த மந்தரம் இன்னதென்று தெரிவித்தருளுகிறார்ப்பாட்டில். காரியமான திருமாமத்தின்பொருளை அனுஸந்தானஞ் செய்துகொண்டே அத்திருமாமத்தை வெளிவிட்டருளுகின்றார் காண்டின்.

இப்பாசரம் திருமந்தார்த்தம் என்னுமிடம் ஆழ்வானுடைய திதிவாஸத்தினால் நன்கு விளங்கும்; அது வருமாறு:—அழகியமணவானதுடைய அறுத்தலத்தினால் ஆழ்வானுக்கு இரண்டு நிருத்திமாரர்கள் திருவாவதரிக்க. ஆழ்வான் அக்குமாரர்கட்கு காமகரணம் முதலியன செய்கின்றதற்கு உடையவர் கடனென்று எண்ணித் தாம் ஒன்றுஞ்செய்யாதிருக்க, கம்பெருமானுக்கு உருவாக ஆழ்வானுக்கு உபயுக்தமாரர்கள் உதித்ததாகப் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டிருந்த ஸ்ரீ பாய்ப்பகாரர் அக்குழந்தைகள் மேந்த பதினேராவளியில் சிஷ்யவரிக்கத்தலம் ஆழ்வான்திருமாளிகைக்கொழிந்தருளித் தமது பிரதான சிஷ்யர்களில் ஒருவரான எம்பாவாரிகாக்கித் 'குழந்தைகளை எடுத்துக்கொண்டு வாரும்' என்று, அவர் அக்ஷணமே பிரபன்சுரலுக்கொழுந்தான அக்குழந்தைகளை பெடுத்தவருமேபோது ந்ருஷ்டநோஷாதிகள் தாக்காதபடி ராஜ்யபாக நிலையென்னும் மந்தாரத்தலை அறுத்தித்து வாழ்த்திக்கொண்ட வந்து குழந்தைகளை எம்பெருமானுக்குக் காட்டினர். அவர் மிக்க கவரிப்புடனே ஆனந்தக் கண்ணிர் துவிக்கத் தம் நிருத்தகண்களால் குவிரிக் கடாசுலிக்கும்போது அந் தெய்விக சிசுக்களின் தேஜோ ஸ்சேஷத்தைக் கண்டு விப்பிழைக்கொண்டு 'எம்பாவே! இக்குழந்தைகளிடம் தவயம் பரிமாளிக்கின்றதே, இவ்வளம் ஆகுமாறு என் செய்தீர்?' என்று வினவ, எம்பார், 'குழந்தைகட்குக் காய்பாக தவயாதனத்தானஞ் செய்துகொண்டு வந்தேன்' என்று சொல்ல, உடையவர் அப்படி எம்பார் காப்பிட்டதற்கு உகந்து அவரைப்பார்த்து 'இக்குழந்தைகள் உய்யும் வகையை நாடிச் செய்தற்கு முற்பட்டாராதலால் இவர்பெரு தேவ ஆசாரியராகக் கடவிர்' என்று கிரமித்தவரிட்டார். இக்குமாரரிருவர்க்கும் கூடத்தாழ்வான் திருவாய்மொழிப் பொருள் சொல்லி வருப்போது 'என்பெருந்கங்கலந்து வித்யாதியான இந்தப் பாகரம் வந்தவளவிலே இது திருமந்தார்த்தத்தை விவரிக்கிறதாதலாலும் மந்தார்த்தம் ஆசாரியரிடத்திலேயே கேட்டறிபடுவனடியாதலாலும் அந்நீ அயர்கட்குச் சொல்லாது கிறுத்தி 'இதனை உங்கள் ஆசாரியர் பக்கலிலே கேட்டிக் கொள்ளுங்கள்' என்று சொல்ல, அந்நீ வினாவில் அறிந்துகொள்ளவேணுமென்றும் அவரவிரும் உடனே அவர்கள் எழுந்து தங்கள் ஆசாரியரான எம்பார் எழுந்தருளியிருக்கும்படித்தைக் குறித்துப் போகப்புகுவனவிலே, ஆழ்வான் பாக்கவிலையாலமையைத் திருவுள்ளத்திற்கொண்டு அவர்களை வலமுத்து, 'இன்னபோது இன்னாரிருப்பார் இன்னார் போவாசென்று தெரியாது, ஆகலால் நிருத்து, கேளுங்கள்' என்று திருமந்தார்த்தைச் சொல்லி இப்பாட்டின் பொருளையும் விவரித்து, 'இப்பாகாதத்தைத் திருமந்தார்த்தின் அர்த்தமாக வினைத்திருக்கன்' என்று பணித்தருளினார்—என்பதாம்.

சுறிவொள ஆதமாக்க்கியாயும் சுறிவொள கன்பாணகுணங்களைபு முடையருகையாழித்து காரியானதுகையாவது அப்படியப்பட்ட காரியானதுடைய, நினைதருங்கேர் = அப்படியாகவே ஒருநாளும் கங்கிட மாட்டாத திருவடிக்கேர் சேருங்கன் என்றவாறு. இப்பாட்டினும் விளி வருவித்துக்கொளையது. (க0)

சேர்த்தடத் * தென்குரு கூர்ச்சடகோபன்சொல் *

சேர்த்தொடையாயிரத்து * ஓர்த்தவிப்பத்தே.

(கக)

சேர்த்தடத்	சேறித்தடாகன்களையுடைய	சேர்த்தொடைய	{ கவிமுறுப்புக்க ஸெல்லாம் கன் கு அமைப்பப்பெற்ற
தென்குருகூர்	திருக்காரியில் அவதரித்த	ஆயிரத்து	ஆயிரத்தினுள்ளே
		இப்பத்து	இப்பத்துப் பாகரம்
சடகோபன்சொல்	கம்பாழ்வார் அருவிச்செய்த	ஓர்த்த	ஆராய்ந்து சொல்லப்பட்டது.

* * *—இத்திருவாய்மொழி வாய்வந்தபடி சொல்லிற்றன்று, சேதமருடைய ஹித்தத்துக்கிடாக ஆராய்ந்து சொல்லப்பட்டதென்று கிதமானஞ் செப்கிற பாகரம் இது.

சேர்த்தடத் தென்குருகூர்ச்சடகோபன்சொல் = இங்கு சுறுமுப்பத்தாருவிரப்படியில் "சேர்த்தடம் என்ஹி வித்தைச் சேர்த்தடமாக்கி" என்றருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது. இவ்வினைப்படிக்குச் சேர்த்தடமென்று இப்பாடாகவே விருத்தகெண்மேற்கிலது சேர்த்தடமென்று தகாவெற்று மிகவேண்டிய அவசியமில்லை, ஆனாலும், மற்ற ஹன்றபுகளிலும் இகே ஸ்தானத்தில் வல்லொற்றுமிக்நிறுப்பதால் அதற் கிணங்க முறையிலேயும் மிக்கது; சொற்செறிவு அண்ணலிருந்தாலும் பொருட்சேர்த்திக்கு ஏற்பத் தகவொன்று இன்றியே கொள்க என்ஹி ருமென்கி.

பாட்டின் முதலிலுள்ள சேர் என்பதை வினைமுற்றுகளில் கொள்ளலாம்; இப்பத்தே சேர்—இப்பத்துப் பாட்டையும் சேருக்கன், (அதாவது) அனுஸந்தானஞ் செய்யுங்கன் என்றபடி, முதற்பாட்டில் வீடுமின் என்ற பன்னமக்குச் சேர இங்கும் பன்னமயாகவே பொருள்கொள்ள விரியது. (கக)

இரண்டாம் திருவாய்மொழி உரை முற்றிற்று.

கோயில் திருவாய்மொழி

(இரண்டாம் பத்து—பத்தாந் திருவாய்மொழி—கிளரொளியினமை)

அவதாரிகை:—எம்பெருமான் தெற்குத் திருமலையிலே தாமிருக்கிறபடியைக் காட்டிக்கொடுக்க ஆழ்வாரும் அதை அதுகூறித்து 'எம்பெருமான் கமக்கு உபேயனுல் அவன் எழுந்தருளியிருக்கும்படிமும் கமக்கு உபேயந்தானோ; ஆகவே, திருமலையோடு அதனோடு சேர்ந்ததொரு மலையோடு திருப்பதியோடு போய்வழியோடு போய்வாழ்வோடு அந்நயவலாயத்தோடு வாசியா என்னும் கமக்குப் பராப்பமே' என்று கொண்டு அதுபுகித்து தீவியராகியுர் இத்திருவாய்மொழியில்.

கிளரொளியினமை கெடுவதன்முன்னம் *
வளரொளியாயோன் மருவியகோயில் *
வளரிளம்பொழில்குழ் மாலிருஞ்சோலை *
தளர்விலராகிச் சார்வதுசதிரே.

(க)

கிளர் ஒளி	{ மென்மேலும் கொழுந்துவிட் நக் கிளர்வின்ற ஞான வொ ளியையுடைய,	மருவிய	{ கித்யஸக்திதானம் பண்ணியிரு க்கிற
ஞானமை	இளம்பிராயம்	கோயில்	ஆலயமாய்,
கெடுவதன் முன் னம்	{ அழிவதற்குள்ளே.	வளர் ஞான	{ வளர்வின்ற இளஞ் சோலை
வளர் ஒளி	{ குன்றாத தேஜஸ்தை யுடைய ஞான	பொழில் குழ்	{ களால் குழப்பட்டதான
மாயோன்	எம்பெருமான்	மாலிருஞ்சோலை	திருமாலிருஞ்சோலைமலையை
		தளர்வு இவர் ஆதி	தளர்க்கி யில்லாதவராகி
		சார்வதே	அடைவதுதான்
		சதிரே	ஸ்வரூபாநுரூபம்.

* * *—திருமாலிருஞ் சோலைமலையைச் சென்று சேர்வதே இவ்வாந்மாவுக்குப் பராயுருஷரீந்த மென்மேலும். ஞானமை கெடுவதற்கு முன்னமே கன் மமைய னம்புகித்துக்கொள்ளப் பாருக்கொண்டிருர். "வான்களாகி கான்கள் செல்ல வேய்மைமுன்றி மூப்பெய்திமாளும் கான்" என்று திருமழிசைப்பிரான் அருளிச்செய்திப்படி அந்தகாலம் வந்துவிட்டால் திருமலையை கிணக்கவும் வேராதானால், கிளரொளியினமை கெடுவதன்முன்னம் திருமாலிருஞ்சோலைமேல் சார்வது சதிரே என்கிறார். புத்தி கொழுந்துவிட்டுச் செல்லுவது இளம்பிராயத்திலே யாதலால் கிளரொளியினமை எனப்பட்டது. கிஷ்பாந்தர பராவண்யம் கிளவதற்குமுன்னே என்றவாறு.

(க)

சதிரினமடவார் தாழ்ச்சியைமதியாது *
அதிர்ஞரல்சங்கத்து அழகர்தம்கோயில் *
மதிதவழ்குருமி மாலிருஞ்சோலை *
பதியதுவேந்தி எழுவதுபயனே.

(உ)

சதிரே	அழகு பொருந்திய	அழகர்தம்கோயில்	அழகுடைய ஆலயமாய்.
இள மடவார்	{ இளம் பருவத்தப் பெண்கள் டத்து	மதி தவழ்குருமி	{ சந்திரன் உலாவப்பெற்ற கிச ரத்வத யுடைத்தான
தாழ்ச்சியை	ஆழக்காற்படுவதை	மாலிருஞ்சோலை;	(என்கிற)
மதியாது	ஒருபொருளாக கிணியாமல்,	பதி அது	அந்தத் திருப்பதியை
அதிர் ஞரல் சங் கத்து	{ முழங்குகின்ற ஒலையையுடை ய சங்கு ஒலிக்கப்பெற்ற	ஏந்தி எழுந்தே	துதித்த உய்வதே
		பயன்	புருஷார்த்தம்.

* * *—கமக்குப் பராப்பமதுதன் எம்பெருமான் எனினும், அவனோடு ஸாக்ஷாதானாகனோ பயம் பரையாகனோ ஸம்பந்தமுடைய பொருள் கலையும் பராப்பயக்களாகவே கொள்வதுண்டு. மேலாகத்திற்கு எம்பெருமானொருவனே உபாயம் என்று ஸித்தாந்தமாகிருக்கச் செய்தேயும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஆசாரியர்கள் பிரபஞ்ச முதலானுரிடத்திலும், தேசவாஸம் திருகாம ஸங்கீர்த்தம் முதலான செயல்களிடத்திலும் உபாயத்தினை வையதொரம் பண்ணுகிறப்போலே, திருமலை முதலானவற்றிலும் உபேயத்து வரவதொரம் பண்ணக் குறைவினில்லை; ஆதலால் எம்பெருமானிடத்து அவனுடைய திருப்பதியாகிய திருமலையே உபேயம் என்று இத்திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது கூடுமென்க.

(உ)

பயனல்லெசெய்து பயனில்லைகெஞ்சே *
புயல்மழைவண்ணர் புரிந்துறைகோயில் *
மயல்மிகுபொழில்குழ் மாலிருஞ்சோலை *
அயல்மலையடைவது அதுகருமமே.

(ஈ)

கெஞ்சே	மனமே,	மாலிருஞ் சோலை	{ திருமாலிருஞ் சோலை யினுடைய
புபன் மறை வான் னர்.	{ வர்ணாகாஸ்த்த மேகம்போன்ற திருநிறத்தையுடைய பெருமான்	அயல்	அருகிலுள்ள
புரிந்து	விரும்பி	மலை	மலையை
உரை	நித்யவாணம் செய்நற	அடைவது அது	அடைவதும்
கோயில்	ஸங்கிதியாய்,	கருமமே	உத்தேசப்பந்தான்;
மயல் மிரு பொழி ல் குழ	{ (கண்டவர்களை) மயக்குகிற சக்தியிலும் த சோலைகளால் சூழப்பட்ட	பயன் அல்ல	{ நிஷ்பலமான காரியங்களைச் செய்வது
		பயன் இல்லை	ஸபயில்லை.

* * * திருமலையைத் தொழுவேணுமென்பதுகூட அவசியமன்று; திருமலையோடு ஸம்பந்தமுள்ள [அதன் அருகிலுள்ளதான்] ஒரு மலையைத் தொழுதாலும் போதும் என்கிறதும் இப்பாட்டு. (க)

கருமவன்பாசம் கழித்துழன்றுய்யவே *
பெருமலையெடுத்தான் பிறைகோயில் *
வருமழைதவழும் மாலிருஞ்சோலை *
திருமலையதுவே அடைவதுதிறமே. (ச)

கருமம்	கருமங்கனாகிற	{ லாம் கிளங்க நித்யவாணம் பண்ணுமிடமான
வன் பாசம்	வலிய பாசங்களை	
கழித்து	கழற்றி	கோயில் ஸங்கிதியாய்,
உழன்று	அடிமை செய்து திரிந்து	{ வரு மறை தவழும் மறை பெய்யவகுநிற மேகம் கள் தவழுகின்ற
உய்யவே	உஜ்ஜிஷிக்கும் பொருட்டே	
	கோவர்த்த மேரத்தரணம் செய்து	மாலிருஞ் சோலை திருமலை அதுவே—;
{ பெரு மலை எடுத்தான் தான் பிறையெய்த	தருவினவருள் எம்பெருமான்	அடைவது சேர்வது
	தான் தனது பெருமை யென்	திறம் உசிதம்.

* * * ஒருவர்க்கும் எளிதில் கழித்துக்கொள்ள முடியாத கரும பந்தங்களைக் கழிப்பதற்கும், அடிமை கழிந்து அடிமை செய்து திரிந்து உஜ்ஜிஷிக்கும் பொருட்டே எம்பெருமான் ஸங்கிதி பண்ணியிருக்கிற திருமலையை யடைவதே தகுதியென்றிருர். முதல்கூறில் உய்ய என்கிற கிளைமேச்சம் (இரண்டாமடியில்) உரை என்ற கிளையைக் கொண்டு முடிபடி. (ச)

திறமுடைவலத்தால் நினைபெருக்காது *
அறமுயலாழிப் படையவன்கோயில் *
மறுவில்வணசுனையும் மாலிருஞ்சோலை *
புறமலைசாரப் போவதுகிறியே. (ரு)

திறம் உடை	பலவடைகப்பட்ட	வன் சுனை குழ	{ ளாமான சுனைகளால் சூழப் பட்ட
வலத்தால்	வலிமையைக் கொண்டு	மாலிருஞ் சோலை	{ திருமாலிருஞ் சோலையினுடைய
நினை	பாலங்களை	புறம் மலை	பக்கத்திலுள்ளதொரு மலையை
பெருக்காது	மினையாகச் செய்பாமல்,	சார	கிட்டுமானது
அறம் முயல் ஆழி	{ ஆக்கித் தகடான நகுமத்திலே முயல்கின்ற திருவாழியை ஆபுதமாகவுடைய பெருமானது கோயிலாய்,	போவது	போய்தானது
கோயில்		கிறி	கலை உபாயம்.
மறு தல்	அழுக்கற்ற		

* * * கீழ் மூன்றாம் பாட்டில் “மாலிருஞ்சோலை மயல்மலை அடைவது அது கருமமே” என்று திருமலையோடு ஸம்பந்தமுடைய பிறிதொரு மலையை யடைத்தாலும் போதுமென்று; அடைய வேணுமென்கிற அவ்வளவும் வேண்டா; அந்தப் புறமலைவழியை யடையவேணுமென்று எண்ணக்கொண்டு காதலிசை புறப்படுவதுதானே போது மென்கிறார்களே—எமக்குள்ள தேவ பஸ்ததைக்கொண்டு மேன்மேலும் பாவங்களைக் கூட்டுகிறதற்கொன்று தகுதியன்று; திருமலை யாதலிசையிலே அந்த தேவ பஸ்ததை உபயோகப்படுத்துவது என்று என்பது இப்பாட்டின் முழுக்கோக்கு. (ரு)

கிறியெனகினைமின் கீழ்மைசெய்யாதே *
உறியமர்வெண்ணெய் உண்டவன்கோயில் *
மறியொடுபினைசேர் மாலிருஞ்சோலை *
நெறிபடவதுவே கினைவதுகலமே.

(கூ)

கீழ்மை செய்	இழிவான செயல்களைச் செய்	கோயில்	ஆலயமாம்
யாதே	யாமல்		
கிறியென	{ இப்போது நான் சொல்வதே	மறியொடு பினை	{ நம் சூட்டினோடுகூட மான்
கினைமின்	{ சை) கல்ல வுபாயமென்று	சேர்	{ பேலடகன் சேர்ந்து வாழப்
	கினைபுகுகோள்:		{ பெற்ற
	(அது யாதெனில்)	மாலிருஞ் சோலை	நெருமில்லினுடைய
உறி ஆமர்	உறிகளிலே அமைத்து வைத்த	நெறி	வழியிலே
வெண்ணெய்	வெண்ணெயை	பட	செல்லவேணுமென்கிற
உண்டவன்	{ அமுத செய்த கண்ணிரா	அதுவே	அந்த கினைவு ஒன்றையே
	னுடைய	கினைவது	கினைப்பது
		கலம்	கலத்து.

* * * திருமலைக்குப் போகிற மார்க்கமுண்டே. அதனைச் சிந்திப்பது நானும் போதமென்கிறார். பூதிகுஷணாகத திருவாயநிர்த்தம் தன்னுடைய ஸௌபய ஸௌசிப்பாதி குணதீசபக்களைக் காட்டி வருளின் பெருமான்தானே பிற்பட்டவர்களும் இழுவாமைக்காக இப்போது திருமலையில் நீத்பளக்கிற பண்ணியிராகின்றனென்பது இரண்டாமடியின் கருத்து. விஷயந்தா பாவவன்யத்திலே நெஞ்சைச் செலுத்தாமல் திருமாலிருஞ்சோலை யாததிரை வழியிலே நெஞ்சைச் செலுத்தற்கோள் என்றாரவற்று.

சுந்தரியில் நெறிபட என்பதை ஒரு முழுச் சொல்லாகக் கொண்டு 'கன்றுக' என்றும் பொருள் கொள்வர்: திருமாலிருஞ் சோலையை கன்றுகச் சிந்திப்பது கலம் என்றவாறு. (கூ)

கலமென்கினைமின் நாகழந்ததே *
கிலமுனமிடந்தான் நீடுறைகோயில் *
மலமறுமதிசேர் மாலிருஞ்சோலை *
வலமுறையெய்தி மருவுதல்வலமே.

(கூ)

நாகு அழகந்தே	நாகத்தின் அழகந்த கிளையாமல்	நீடு உறைகோயில்	{ நித்யவாசம் பண்ணுகிற எம்
கலம் என கினை	{ (துவ்வுபதேசத்தது) களமம்		{ நிதியாய்.
மின்	{ பென்று நெஞ்சிற் கொள்	மலம் அறுமதிசேர்	{ களம்கமற்ற சந்திரன் சேரு
	{ னுங்கள்; (அதாவது)		{ மிடமான
முனம்	முற்காலத்தின்	மாலிருஞ் சோலை	திருமலையை
கிலம்	பூமியை	வலம் முறை எய்தி	{ அறுகடமான் முறையிலே
			{ விட்ட.
இடந்தான்	{ வரலாறு நுடியாக இடந்தெடுத்த	மருவுதலே	பொருத்துவதே
	{ வந்த பெருமான்	வலம்	உறுதியானது.

* * * "யல் தவரா னை எனவர்க்கோ நிரயோ யல் தவரா கிரா" என்கிறபடியே எம் பெருமானேயும் கூடியிருப்பது கவரக்கூட; அவனைப் பிரித்திருப்பது நாகம் என்பது பத்திகளின் எரித் தாந்தமாதலால் இக்கு நாகழந்தாதே யென்றது எம்பெருமானைப் பிரித்திருக்கையன்றிக்கே என்றபடி. (கூ)

வலஞ்செய்துவைகல் வலங்கழியாதே *
வலஞ்செய்யும் ஆயமாயவன் கோயில் *
வலஞ்செய்யும்வானோர் மாலிருஞ்சோலை *
வலஞ்செய்துகாளும் மருவுதல்வழக்கே.

(கூ)

வலம் செய்து	{ (கரணங்களுக்கு (வலி வம்	வலம் செய்யும்	{ (கமக்கு) கன்மையையே செய்
வைகல்	{ யுண்டாக்கிக் கொண்டு		{ தருவாரிசுந்த
	எப்போதும்	ஆயன்	கோபாலகுருஷ்ணான
வலம் கழியாதே	{ அந்த வலிமையை வினாகப்	மாயவன்	மாயவனு டைய
	{ பாழ்படுத்தாமல், —		

கோயில்	கோயிலாதி	வலம் செய்த	{ மீததகிணம் முதலிய அறு
வானேர்	வலம்	வலம்	{ உலங்குத்திகளைச் செய்து
செய்யும்	{ கித்யான்களினும் வந்து மீத	நானும்	{ நாடோறும்
மாலிருஞ் சோலை	திருமலை விஷயத்தில்	மருவதல்	{ பொருந்தியிருப்பது
		வழக்கு	{ புதிதம்.

*** கண்டவற்றையும் தின்று தேவத்திற்கு வலிமையை ஸம்பாதித்துக்கொண்டிருக்கிற னுளங்களை! அந்த வலிமையை விவருபத்திற்குத் தகாத விஷயங்களிலே செலுத்திப் பாழ்படுத்தாமல் திருமலையைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்வதாகிற நற்செயலிலே ஈடப்போகித்து வாழ்க்கோ னென்கிறார்.

வாஞ்செய்யும் வானேர் = பெருமான் காட்டிக் கொடுத்திருக்கிறபோது திருவாயோத்தியி னுள்ளா டங்கலும் மன்னொடாடாப்போலே பராந்தரன் இக்கே பெழுந்தருள், வித்ய முக்திகளும் கூடவந்து வலஞ் செய்வார்களாயிற்று. (அ)

வழக்கென்கிணையின் வல்வினைமுழ்காது *
அழக்கொடியாட்டான் அமர்பெருங்கோயில் *
மழக்களிற்றினம்சேர் மாலிருஞ்சோலை *
தொழக்கருவதே துணிவதுகுதே.

(க)

வல்வினை	கொடிய பாவங்களிலே	பெரு கோயில்	பெரிய ஸந்திதியாய்,
முழ்காது	அழந்தாமல்	மழ தனிமை இனம்	{ இளமைதந்திய பாணிக் கூடச்
வழக்கு என்கிணையின்	{ (இவ் வுபதேசத்தை) கிபாய்	சேர்	{ டங்கள் சேருகிற
	{ மென்று கொள்ளுங்கள் ;	மாலிருஞ் சோலை	திருமலையை
அழம் கொடி	{ பேய்ச்சிவாழிற பெண்ணை [தூத	தொழ கருவதே	{ வணக்கிவணுமென்று என்
	{ னையை]		{ ணுவதில்
அட்டான்	முடித்தருளின் பெருமான்	துணிவதே	{ திடமான அத்யவஸாயம்
அமர்	எழுந்தருளியிருக்கிற	குது	{ கொள்வதே
			{ திறந்த வுபாயம்.

*** திருமலையைத் தொழவேணுமென்ற தின்னிய அத்யவஸாயம் கொள்ளு மந்தனியே போதுமென்கிறார்.

மழக்களிற்றினஞ்சேர் என்றவிடத்து ஒரு ரஸோக்தி அருளிச் செய்வார் நம்மின்றி;—“கரு ணேபெருமான் கிருப்பதொரு ஆணை கின்றவிடத்தே ஆசிர மானிகள் வந்து சேராநிற்கும். அங்கு கிறீறிகோ சோலைமழக்களிது” என்று. திருமலையையாழ்வார் அழகரை “சோலைமழக்களிதே!” என்கிறீதார். நென்னுணம்! என்று தெற்குத் திருமலையில் கிறீறிய யானையே! என்றும் விளித்தார்; அப்படிப்பட்ட பாணியொருகே மழக்களிற்றினம் சேர்வது விவரப்படுத்து என்று காட்டியவாறு. (க)

சூதென்றுகளவும் சூதும்செய்யாதே *
வேதமுன்விரித்தான் விரும்பியகோயில் *
மாதுறுமயில்சேர் மாலிருஞ்சோலை *
போதவிழ்மலையே புகுவதுபொருளே.

(க)

சூது என்று	உபாபமென்றெண்ணி	கோயில்	கோயிலாய்
களவும்	களவையும்	மாது உறு மயில்	{ பேரையோடு கடவுள் ஆண்
சூதும்	சூதையும்	சேர்	{ மயில்கள் சேர்ந்து வாழப்
செய்யாதே	செய்யா வினைக்காமல்,—		{ பெற்ற
முன்	முற்காலத்தில்	மாலிருஞ்சோலை	மாலிருஞ்சோலை பெய்கிற
வேதம்	வேதங்களை	போது அவிழ் மலை	{ புஷ்பங்கள் விசுரிகிற திரு
விரித்தான்	{ (வேத முதலியவற்றால்) விவ		{ மலையில்
	{ ரித்தருளின் பெருமான்	புகுவதே	சென்று சேர்வதே
விரும்பிய	{ விரும்பி பெழுந்தருளி யிருக்கு	பொருள்	புகுவாந்ததம்.
	{ மிடமான		

*** முதலுக்கு இரண்டவகையான அந்த நிரவாண முண்டு;—அற நூற்களில் சூதும் னாவும் கூடாதென்று கிஷேதித்திருக்கையாலே அதனை யடிமொற்றி சூழ்வாரும் அருளிச்செய்திருர். சூது களவு முதலிய தீய செயல்களாலே வின்போது போக்காமல் திருமலையிலே சென்று புகுக்கோள்—என்பதாக ஒரு நிரவாணம்.

இனி, களவாவது—எம்பெருமானுக்கு சேஷப்பட்டதான ஆதிம ஸந்தவைத் தன்னதென் றிருக்கை. அதாவது—கீவகியாமிருப்பானெருவன் 'சக்வர சேஷமான ஆத்மாவின், ஸர்வ சேஷி யான சக்வரனுண்டு, புண்ப்பாப வகுப்பு உண்டு, பரலோகமுண்டு' என்றிப்படி தூற் பொருள்களைப் பெறுத்துரைத்தால் மாயச் சொற்களாலே 'இவை யொன்று மில்லை' என்று அவன் தானே கைபழக் திவம்படி அவனை மயக்கி மிக்க லாஸ்திகளுக்கேத் தன் வகுப்பில் துணைக்கொள்ளுகை. ஆதிய இவ்வியன் டையும் செய்து கெட்டுப்போகாமல்.....என்பது மற்றொரு நிர்வாணம். இவ்வ நிர்வாண பேதமாகக் கொள்ளாமல் ஸ்வாபதேசப் பொருளாகவும் கொள்ளலாம். (கௌ)

பொருளென்றிவ்வுலகம் படைத்தவன்புகழ்மேல் *
மருளில்வன்குருகூர் வண்கடகோபன் *
தெருள்கொள்ளச்சொன்ன ஓராபிரத்துளிப்பத்தும் *
அருளுடையவன்தான் அனைவிக்கும்முடித்தே. (கக)

பொருள் என்று	{ (ஒருநாளாகிலும்) மீரபோலு	சொன்ன	அருளிச்செய்த
இ உலகம்	இவ்வுலகங்களே	ஓர் ஆபிரத்துள்	ஆயிரம் பாசாக்களுள்
படைத்தவன்	ஸ்குஷ்ணந்த பெருமானுடைய	இ பத்து	இப்பதிகம்
புகழ் மேல்	திருக்கல்யாண குணங்களில்	முடித்த	ஸம்ஸார பந்தத்தைப் போக்கி
மருள் இல்	அழகுநாமில்லாத	அருள் உடைய	பரமதானாவான் எம்பெருமா
வன் குருகூர் வன் கடகோபன்—		யின் தான்	னது திருவடிகளில்
தெருள் கொள்ள	{ (சேதாக்குத்) தெளிந்த ஞான	அனைவிக்கும்	சேர்விக்கும்.
	{ முண்டாகுமாறு		

* * *—இப்பதிகத்தானே ஸம்ஸார பந்தத்தை யறுத்துப் பரமகாருணிகளுள் எம்பெருமானது திருவடிகளிலே கொண்டு சேர்க்குமென்று பயனுரைத்தவாறு. இப் பதிகத்தை அதுனைதிப்பவர்களை எம்பெருமான் திருவுள்ளமுடன் கைக்கொள்வான் என்பது தேர்ந்த கருத்து.

புகழ்மேல்மருள் இல் - எம்பெருமானது திருக்கல்யாண குணங்களில் ஸந்தேஹம், விபிரியாயம், மறப்பு முதலானவை மில்லாதவர் என்றபடி. *மயர்வற மதிகை மருளப்பெற்றவராதலால் இவ்வுலகுச் சொல்லத்தகுமென்க. (கக)

திருவாய்மொழியில்

முன்றும்பத்து—முன்றூர் திருவாய்மொழி—ஒழிவில்காலம்.

அவதாரிகை :—எம்பெருமான் திருவேங்கட மலைமீல் கின்றருளுகிறபடினாய்க் காட்டியருள்க் கண்ட ஆழ்வார் அத்திருமலையப்பன் திருவடிகளிலே எப்போப்பட்ட அடிமைகளுக்கு செய்யவேணும்மென்ற பாரிகிறார் இத்திருவாய்மொழியில். (*)

ஒழிவில்காலமெல்லாம் உடனாய்மன்னி *
வழுவினாவடிமை செய்யவேண்டும்நாம் *
தெழிசூரலருளித் திருவேங்கடத்து *
எழில்கொள்சோதி எந்தைதந்தைதந்தைக்கே. (க)

தெழிசூர் அருளி	{ கம்பிரமன ஓசையைபுடைய	ஒழிவு இல்	ஒய்வில்லாத
திருவேங்கடத்து	அருளிகள் பொருந்தின	காலம் எல்லாம்	காலம் முழுவதும்
எழில்கொள்	திருவேங்கடமலையில்	உடன் ஆப்	உடவேசுருத்து
சோதி	நிறம்பெற்ற	மன்னி	{ ஸகல அடிமைத்தங்களிலும் மீரி
எந்தை தந்தை	தேனுண்மையுடைய	வழு இலா	பாதுவின்று
தந்தைக்கு	எமது குகைதருண பெருமா	அடிமை	சூற்றமற்ற
நாம்	ஐக்கு	செய்யவேண்டும்	வக்கதரியங்களை
	அடியோம்		பண்ணக்கடவோம்.

* * *—திருவேங்கடமுடையானுக்கு அடிமைசெய்யப்பெறவேண்டுமென்று மனோ
ரதிக்ஷிரா. இன்னாடிக்கொழுன்னே அடிமைத்துக்கொண்டிழைகு முன்னாடிக்கொண்டி
“காலமெல்லாம் அடிமை செய்யவேண்டும்” என்றுபோ போதமாயிருக்க. ஒழிவில் காலமெல்லாம்
என்று விசேஷித்துக் கூறியதற்குச் சில ஆசாரியர்கள் ஒரு விசேஷார்த்தம் கூறுவார்களாம்;
அதாவது—இவ்விமேல் வரும் காலங்களில் மாத்திரம் கைக்கரியும் செய்ய விரும்புகிறார்களே; மற்றும்குறித்த
காலங்களிலும் கைக்கரியும் செய்ய விரும்புகிறார் என்று. இதுகொரு ரணோத்தியாம். (௧)

என்றைதந்தைதந்தை தந்தைதந்தைக்கும்
முந்தை * வானவரவானவர்கோனெனும் *
சிந்துபூமகிழும் திருவேங்கடத்து *
அந்தமில்புகழ்க் காரெழிலணைணை. (௨)

வானவர்	நித்யபாஸகிகள்	அந்தம் இல் புகழ்	{ முடியில்லாத புகழையுடையவ ளும்
வானவர் கோனெனும்	{ தங்களில் தலைவரான கோனெனும் முதலியாரோடுகூட	கார் எழில்	{ நிலநிறத்தமுதலானவனுமான எம்பெருமான்
சிந்து	தாயின	அண்ணல்	
புகழும்	புகழ்பாசனம்	என்றை தந்தை	{ எம் குலகாதன்.
மகிழும்	செய்விலுள்ளதிருக்கார் பெற்ற	தந்தை தந்தை	
திருவேங்கடத்து	திருமலையில்	தந்தைக்கும்	
		முந்தை	

* * *—திருநாட்டிலே சென்று எம்பெருமானுக்கு அடிமை செய்வதற்கு எல்லார்க்கும் இவ்
ருபம்; அப்படியிருக்க, வீர இரங்கிலத்தில் திருமலையிலே அடிமைசெய்ய விரும்புவது என்? என்ன;
திருநாட்டிலுள்ள நித்தியபுகழ்க்களுக்கூட இத்திருமலையிலே வந்து அடிமைசெய்யக் காலவகையாலே
களும் இவ்வே அடிமைசெய்யக் குறைபென்? என்கிறார். (௩)

அண்ணல்மாயன் அணிகொன்செந்தாமரைக்
கண்ணன் * செங்கனிவாய்க்கருமானிக்கும் *
தெண்ணிறைச்சுனைநீர் திருவேங்கடத்து *
எண்ணில்தொல்புகழ் வானவரிசனே. (௪)

அணி கொன்	அருகு பொருந்திய	தென் நிறை சுனை	{ தென்னிலையும் நிறைவையு யுள்
செம் தாமரை	{ செந்தாமரை மலர் போன்ற திருநகரங்களை யுடையவ ளும்	திருவேங்கடத்து	{ திருமலையில்
கண்ணன்		என் இல் தொல்	{ எண்ணிறந்த நித்திய கல்யாண புகழ்
செம் கனிவாய்	{ சுவைந்த கனிபோன்ற அத ரத்தை யுடையவளும்	வானவர் மரசன்	{ நித்தியபாஸகிகளுக்குத் தலைவனு மான எம்பெருமான்
கரு மானிக்கும்	{ நில மத்தையுடைய திருமேனி விளக்கத்தை யுடையவளும்	அண்ணல்	{ மமக்கு ஸ்வாமியார்
		மாயன்	{ ஆச்சரிய செய்குதற்களை யுடையவனுமானவன்.

* * *—ஆழ்வார்! திருமலையில் அடிமை செய்யவேண்டுமென்று நினைப்பார்க்கின்றீர்; இவ்
வமனஞ் செய்க்குமோ வென்ன; எண்ணிறந்த நித்ய வித்த புகழுகளெல்லார்க்கும் தன்னை அறுபதிக்
கதி கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறதென பரமோபகாரகனல்லென அண்ணல் அண்ணன் மமக்கும் தன்னைத்
தந்தருளுமென்றார்.

[எம்பெருமான் ஸ்வரூபவந்தந்த மமக்குத் தந்தருள்வன் என்பது இப்பாகத்தில் கூறப்பட்
புகழ்க்கையிலேயே என்னவேண்டா; எண்ணில் தொல்புகழ் வானவரிசனே என்ற சுற்றடியில் இக்கருத்து
உரைந்துகொண்டும். மமக்குத் தந்தருளாதொழிந்தானென தொல்புகழ்முடைய தேருமோ என்றவாறு.] (௫)

ஈசன்வானவர்க்கென்பன் என்றால் * அது
தேசமோ திருவேங்கடத்தானுக்கு?
நீசனேன் நிறைவொன்றுமில்லை * என்கண்
பாசம்வைத்த பரஞ்சுடர்ச்சோதிக் கே. (௬)

வானவர்க்கு	நித்யபாஸகிகளுக்கு	ஈசன்	என்று சொல்லுவேன்;
மரசன்	தலைவன்	என்றால்	இப்படிச்சொன்னால்

சிசனென் நிறைவு ஒன்றும் இல்லை என் என் கண்	கடைகொட்டவனும் குணநீர்த் யற்றவனுமான என் விஷ யத்தின்	பாம் கடர் சோதி க்கு திரு வேங்கடத்தா னுக்கு அது தேசமோ	நிதவதிக ஸ்ரீமோ தீர்மய தீய மக்கள் விசாரமயுத்தன திருவேங்கடமுடையானுக்கு நான் சொன்னவது ஒரு பெரு மைமோ?
--	--	--	---

* * *—“என்னில் தொல்புகழ்வானவரிசன்” என்று திறப்பாட்டில் நிதவனாரிகளுக்குத் தன்னை அனுபவிக்கக் கொடுத்தானென்பதை ஓரேற்றமாக அருளிச்செய்தார்; மிகவும் சீசனான என்பர் கவிமோ பாசம்வைத்திருக்கும்பெருமானுக்கு அது ஓர் ஏற்றமோ என்கிறார்ப்பாட்டில்.

என்கல்பாசம்வைத்த என்பதற்கு வேறுவகையாகவும் பொருளுணரப்படும்; தன் விஷயமான பாசத்தை என் பக்கவிலே (எனக்கு) உண்டாக்கின என்று.

(சு)

சோதியாகி எஸ்ஸாவுலகும்தொழும் *
ஆதிபூர்த்தியென்றால் அனவாகுமோ? *
வேதியர் முழுவேதத்தமுதத்தை *
திதிலீர்த் திருவேங்கடத்தானையே.

(ரு)

வேதியர் முழு வேதத்த அரு தத்தை	வையதிகளால் ஒதப் பாதிற கைல வேதங்களிலும் பாம் யோக்யானை பாத்பாதிக்கப் படுபவனும்	சோதி ஆதி என்ன உலகும் தொழும்	சோதியுமான திரு மெனியை யுடையனாய் உலகத்தவர்க ளெல்லாராலும் தொழப்படுபவனாய்
திது இவ்விதி	திது ஒன்று மிகவாத திருக் குணங்களை யுடையனுமான	ஆதி மூர்த்தி என்றால் அனவு சூருமோ	கைலஜத்தகாரண பூதனான ஸர்வேசுவரன் (இவன்) என்று நான் சொன்னால் (அது) ஒரு பெருமை யாகுமோ?
திரு வேங்கடத் தான	திருமலைப்பயினைக் குறித்து,		

* * *—சீசனான எனக்குத் தன்னைத் தந்தவனுக்கு நிதவனாரி நிதவனாரிவம் ஓரேற்றமோ வென்று திறப்பாட்டில்; என்னிலும் தாழ்த்தவர்களைத் தேடிப்பெறமாட்டாதே விருக்கிறவனுக்கு, எனக்குத் தன்னைத் தந்தானென்ற விதமான் ஓர் ஏற்றமோ வென்கிறார்ப்பாட்டில்.

(ரு)

வேங்கடங்கள் மெய்ம்மேல்வினைமுற்றவும் *
தாங்கன் தங்கட்கு நல்லைவேசெய்வார் *
வேங்கடத்துறைவார்க்கு நமவென்ன
லாங்கடமை * அதுசுமந்தார்கட்கே.

(கூ)

வேங்கடத்து உறைவார்க்கு நம என்னல் ஆம் கடமை அது சுமந்தார்க்கு கடங்கள் மேல் வினை	திருமலையிலே { நிதவனானைச் செய்தருளுகிற பெருமானுக்கு நம; என்று சொல்லுவதான அந்தக் கடமையை வழிக்கின்றவர்களுக்கு { அனுபவித்தே திக்கவேண்டிய (பூர்வக்குட) பாபங்களுமே { (பாசக்குதிரைகையாலே) இனி வினைபாக்கடிய பாவங்களும்	முற்றவும் வேம் தாங்கள் தங்கட்கு நல்லை வே செய்வார்	(ஆதியு) கைலபாபங்களும் { செய்துபோன வென்றும்படி அழித்துவிடும்; (இப்படி பாவங்கள் தொலைப்பே) அடியவர்களான தாங்கள் தங்கள் எவருபத்திற்குத் தருதி யானவற்றையே [கைல்கரியக்களையே] செய்யப்பெறுவார்கள்.
---	---	--	--

* * *—இப்பதிகத்தில் முதற்பாட்டில் கைல்கரியம் பிரத்தாபிக்கப்பட்டது; (அதன்மேல் நான்கு பாசங்கள் பராலங்கிக்கன.) முதற்பாட்டோடு இப்பாட்டிற்கு எங்கதி கொன்னவாம். பிரதி பந்தங்களான கருமங்கள் பங்கிடக்க அடிமை செய்வது எவ்வளவு ஸாத்யம்! என்று சங்கையிறக்க, அடிமை செய்வோமென்று இவையவே அவை நானே தெரியுமென் கிறார்ப்பாட்டில்.

“நமோ வென்னல்” என்கிறபாடம் பெரியோர் வழங்குமதன்று. “நம வென்னல்” என்றே கொண்க. “இராமா நமாய நமவென்று” என்ற ஆர்த்திப் பிரபந்த ஸ்ரீராமச்சந்திர காரணத்தக்கது. ஒன்னலாங்கடமையது—என்கிற ஸாஸ்பமான உபாயத்தை என்பது. சுமந்தார்க்கு என்றது எம் பெருமானுடைய அபிப்பிராயத்தாலாம். பந்தங்களின் வாக்கில் நம: என்கிற ஒரு சிறிய சொல் வந்தாலும் இதை மிகப்பாக நினைப்பனும் எம்பெருமான்

(கூ)

சமந்துமாமலர் நீர்கடர் தூயங்கொண்டு *
அமர்ந்துவானவர் வானவர்கோனெனும் *
நமன்றெழும் திருவேங்கடம்நங்கட்கு *
சமன்கொள்வீடுதரும் தடங்குன்றமே.

(எ)

மா	சிறந்த	அமர்ந்து நமன்று	{ அகல்ய பரபோஜனராய் வண
மலர்	புஷ்பங்களைபும்	எழும்	நீடு
நீர்	நீர்த்ததையும்	திருவேங்கடம்	உஜ்ஜிணிக்குமிடமான
கடர்	நீபததையும்	தட குன்றமே	திருவேங்கடமென்ற
தூயம்	தூயத்தையும்	நங்கட்கு	பெரிய திருமலைபே
சமந்து கொண்டு	வந்திக்கொண்டு	சமன் கொள் வீடு	நமக்கு
வானவர்	தேவர்கள்	தரும்	{ பரமனாய்ப்பாத்தி ரூபமான
வானவர் கோனெ	தங்கள் தலைவனோடுகூட		மோஷத்தை
ளும்			அளிக்கும்.

***—நமக்கு அபேஷிதமான அடிமைகளெல்லாம் பெறுதற்குத் திருவேங்கடமுடையான் ஆராய்க்க வேண்டியவதில்லை, திருமலையின் ஆதரயனமே போதுமென்றிது, வானவர் வானவர்கோனெனும் மாமலர் நீர்கடர் தூயம் சமந்துகொண்டு அமர்ந்து எழும் திருவேங்கடம் தடம் குன்றம் நங்கட்குச் சமன்கொள்வீடுதரும்—என்று அகல்யபுரமம். பரமம் ஸாய்ப்புழைபதி* என்ற உபநிஷத்தை மோகிசி* சமன்கொள்வீடு* என்றது.

குன்றமேந்திச் குளிர்மழைகாத்தவன் *
அன்றுஞாலம் அளந்தபிரான் * பரன்
சென்றுசேர் திருவேங்கடமாமலை *
ஒன்றுமேதொழு நம்வினையோயுமே.

(அ)

குன்றம் ஏந்தி	{ (கோளத்தன) மலை யாக	பரன்	ஸம்பெருமான்
குளிர்மழை	குடையாகத் தாக்கிவின்று	சென்றுசேர்	வந்து கோளத்தடை மான
காத்தவன்	குளிர்ந்த பெருமழையைய	திருவேங்கடம்	{ திருமலை யொன்றை
அன்று	தடுத்தவனும்	மலை ஒன்றுமே	நாமே
ஞாலம் அளந்த	முன்பொருகாலத்திற்	தொழு	தொழுப்பெறில்
பிரான்	உலகங்களை யளந்த	நம் வினை	நமது வினைகள் காரும்
	மரபிய	ஒழும்	தொலைத்தும்.

***—ஸம்பெருமானுக்கும் பரமஸாய்ப்புமான் திருமலையான் நமக்கும் பரமஸாய்ப்பம்; அது நமக்கு ஒரு பன்னி யாக்கியேனுமென்பதில்லை; ஒரு பன்னியும் தாராகொழிசினும் அதுவே வங்கு பரமஸாய்க்க கடவது—என்கிறார்.

(அ)

ஒயும்மூப்புப் பிறப்பிறப்புப்பிணி *
வியுமாறுசெய்வான் திருவேங்கடத்
தாயன் * நான்மலராம் அடித்தாமரை *
வாயுள்ளும்மனத்துள்ளும் வைப்பார்கட்கே.

(ஈ)

திரு வேங்கடத்த	திருமலையில் வாழ்கிற முடி திரு	ஒயும் மூப்பு	{ ஒய்வை விளைக்கின்ற திருந்
தூயன்	ஷணன்	பிறப்பு	தன்மென்ன
தாமரை நான்மலர்	அப்போதலந்த செந்தாமரைப்	இறப்பு	பிறவிமென்ன
ஆம்	பூப்போன்ற	குணி	மரணமென்ன
அடி	திருவடிக்கை		விபாதிமென்ன
வாய உள்ளும்	வாக்கினுள்ளும்	ஈழம் ஆறு	{ (ஆறிய இலைய)
மனத்துள்ளும்	கெஞ்சினுள்ளும்	செய்வான்	தொலைபும் வகை
வைப்பார்கட்கு	வைத்துக்கொள்பவர்களுக்கு		செய்துள்ளவான்.

***—திருமலையொன்றே நம் வினை ஒய்வதற்குப் போதுமென்றிது, அந்தத் திருமலையானும் பூத்தபாக வேனுமென்பதில்லை, அதில் ஏகதேசமே போதுமென்றிது ஸீப்பாட்டில், இங்கு ஏகதேச மென்றிது வார்த்தையினால் விளைக்கிறது திருமலையில் ஸம்பகத்ததைப்பற்றி யானிற்று முடிவானதும் உத்தேசப்படுவது, திருமலையாழ்வார் "யடமாமலைபுச்சியை" என்று முடிவாளினைத் திருமலையின் ஏகதேசமாகவே கூறினார்.

(ஈ)

வைத்தநான்வரை எல்லெகுறுதிச்சென்று
எய்த்தினைப்பதன்முன்னம் அடைமிறே
பைத்தபாம்பணையான் திருவேங்கடம்
மொய்த்தசோலை மொய்யூத்தடந்தாழ்வரே.

(க0)

(பாசவதர்களே)

வைத்த { (உங்களுக்கும்) சக்கந்தித
காள் ஆபுட்காந்தினுடைய
வரை அனவான
எல்லை எல்லையானது
குறுதி அனுதி
எய்த்த இளைப்பு { (அதனால் நீங்கள்) மிகவும் தளர்
தன் முன்னம் } சரியடைவதற்குமுன்னே.

சென்று { (திருமலையை) கொடுத்தி
ஒபத்த பாம்பு { படமெடுத்த ஆதிசேஷனைப்
அணையான் பதிலைப்பாகக் கொண்ட
திருவேங்கடம் { (அத்) திருமலையில்
மொய்த்தசோலை நெருங்கின சோலைகளும்
மொய்யூதம் { நெருங்கின புஷ்கரிணிகளும்
தாழ்வர் திருத்தாழ்வரைய
அடைமின் அடைபுகள்.

* * *—பரமபோக்யமான திருமலையையே பரமப் பாம்பமாகப் பற்றுக்கொண்டு சிறிக்கு உபதேசிக்கிறார். எம்பெருமான் சேதங்களுக்குக் கரணகனோபரங்களைக் கொடுத்த ஆடினையும் அருளுகிறான்; இவை எதற்காகவென்றில், திருமலை முதலான திருப்பதிகளிலே சென்று வழிபாடு செய்வதற் காகவேயன்றி வேறொரு காரியத்திற்காகவன்று. ஆரினும், உலகர் உடலில் வலியுள்ள காலங்களில் விஷயாந்தரங்களிலே மனங்கூங்கிட்டு, தீவ்யதேச வழிபாடுகளைப்பற்றிப் போகப்போகப் பார்த்துக்கொள் ளோம் என்று பதற்றமற்று ஆறியிருந்துவிடுகிறார்கள்; பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போதே பாலவகைகளி லும் தளர்ச்சிவந்து சேர்கின்றது; அப்போது தீவ்யதேச வழிபாட்டை கெஞ்சிலும் கிணக்கப் பரஸ்கித் திலிப்பாகிறது. அங்ஙனம் ஆகவே திருமலையைப் பணியின் என்னுராமிற்று.

எம்பெருமானுக்குப் பரமபோக்யமான சபனமாகத் திருவள்ளாழ்வான் இருக்கவும் அவனையும் விட்டுத் திருமலையில் வாஸம் மிகவும் குசித்தது என்பதை மூன்றுமடி காட்டும்.

(க0)

தாள்பரப்பி மண்தானியவீச்சை
நீள்பொழில் குருகூர்ச்சடகோபன்சொல்
கேழினாயிரத்து இப்பத்தும்வல்லவர்
வாழ்வர்வாழ்வெய்தி ஞானம்புகழுவே.

(கக)

தாள்பரப்பி திருவடையை விரித்து
மண் தானிய { முயிலையெல்லாம் அளந்து
கொண்ட
சுசீர எம்பெருமானைத் குறித்து
நீள் பொழில் உயர்ந்த சோலைகளையுடைய
குருகூர் திருக்குருகூரில் (அவதரித்த)
சடகோபன் ஆழ்வார்
சொல் அருளிச்செய்த

கேழ் இல் ஒப்பற்றான
ஆயிரத்த ஆயிரத்தில
இப் பத்தம் இத்திருவாய்மொழியை
வல்லவர் ஒதவல்லவர்கள்
ஞானம் புகழ் { உலகம் ஞானம் கொண்டாரும்
புக
வாழ்வு எய்தி வாழ்ச்சிபெற்று
(அந்த வாழ்ச்சி ஒருகாலும் குன்றாமே)
வாழ்வர் விளங்குவர்.

* * *—இத் திருவாய்மொழியை ஒதவல்லவர்கள் உலகமெல்லாம் கொண்டாரும்படியான வாழ்ச்சியைப் பெறுகின்றனர் படியுரைத்தத் தலைக்கடந்தினார்.

(கக)

ஸ்ரீ :

திருவாய்மொழி—நாலாம்பத்து—பத்தாந்திருவாய்மொழி—
ஒன்றுத்தேவும்

அவதாரினை:—ஸ்ரீமத் ஸபாபணனுடைய பரதவத்தை முதலிக்கிறது இத்திருவாய்மொழி. திருக்குருகூர் விஷயமான பதிகம் இது.

உலகத்தில் பணி பல சான்றாங்களைப்பும் சுற்றுலையுதும் 'பரதத்துவ' மின்னது' என்று துணிய மூட்டாமல் கண்ட தெய்வங்களின் காலிலும் குளிகின்றார்கள்; எம்எம்பெருமானுடைய திருவடிவையிற் றப் பெற்றவர்கள் எத்தனையேனும் கச்சி யறிய இல்லாதவர்களா யிருந்தாலுக்கூட தேவதூதர்களாக அர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்; இதற்குக் காரணம்—பாமகாருணிகரான எம்மாழ்வார் * ஒன் றுத்தேவு மென்கிற இத்திருவாய்மொழியை அருளிச்செய்து வைத்ததேயாம்—என்று எம்பார் அருளிச் செய்வாராம்.

(*)

ஒன்றுந்தேவுமுலகுமுயிரும்மற்றும் யாதுமில்லா
வன்று * நான்முகன் தன்னொடு தேவருளேகொடுயிர்படைத்தான் *
குன்றம்போல்மணிமாடகீடு திருக்குருகரதனுள் *
நின்றவாதிப்பிராண்கிற்கு மற்றைத்தெய்வம்நாடுதிரே. (க)

தேவும்	தேவர்களும்	படைத்தான்	படைத்தவனும்
உலகும்	{ அவர்களுக்கிருப்பிடமான உலக கங்கனும்	நின்ற	{ சாந்தரங்கனில் நிலைத்திருப்ப வனுமான்
உயிரும்	மணிதர் முடிவிய மரணினாலும்	ஆதிமரான்	{ ஆதிமரானென்னும் எம்பெரு மான்
மற்றும் உலகும்	மற்றுமுள்ள எல்லாமும்	குன்றம் போல்	{ மலைபோன்ற திருமாளிகைகள்
ஒன்றும் துல்லா	{ சிறிது மில்லாத அந்த வாய்க் காலத்தினே	மணிமாடம் கீடு	{ உயர்ந்திருக்கப்பெற்ற
ஒன்று	{ சிரமமேயும்	திரு குருகர தன	{ திருக்கரிகளே
நான்முன் தன்	{ சிரமமேயும்	இவ	{ காட்சி தந்துகொண்டிருக்கும்
தேவர்	தேவதைகளையும்	கிற்க	{ போது
உலகு	உலகங்களையும்	மற்றை தெய்வம்	{ வேறு தெய்வங்களை
உயிர்	மரணங்களையும்	நாடுதிரே	{ தேவமோடுநின்றிருக்கவே!

* * *—உலகத்துக்காரணபூதனுள் ஸர்வேசுவரன் திருக்கரிகளில் எளியவாய்க் காட்சிதந்துள்ளான், வேறு தெய்வத்தைத் தேடி யோடுகிறார்களே! இது என்ன அறிவு கேட என்று னெறுக்கிறார். எம்பெருமானுடைய இத்தகர்ப்பணத்தையே மூலப்பணம் முன்னடிகள்.

திருக்குருகர்—இது பாண்டகநாட்டித் திருப்புகள் பதினெட்டில் ஒன்று; ஆழ்வார்திருக்கரிகளின் வழக்கப்பெற்றது. கிராமமொன்று [குருகர] என்பது வடமொழிவழக்கு. (க)

காடிகீர்வணங்கும்தெய்வமும் உம்மையும்முன்படைத்தான் *
வீடிச்சீர்புகழாதிப்பிரான் அவன்மேனியுறைகோயில் *
மாடமாளிகைகுழந்தழகாய திருக்குருகரதனுள் *
பாடியாடிப்பரணிச்சென்மீன்கள் பல்லுலகீர்பரந்தே. (உ)

பம் உலகீர்	பவவதைப்படி உலகர்களே!	ஆதிமரான் அவன்	ஆதிமரான் விரும்பி கொழும்
நீர்	நீங்கள்	மேனி உறை	{ தருள் திருக்குடமான
காடி	தேடி	கோயில்	{ மாடம் மாளிகை
வணங்கும்	வணங்கும்படியாயுள்ள	குழந்த அழகு	{ மாடமாளிகைகளால் குழப்
தெய்வமும்	தேவதைகளையும்	ஆடி திரு குரு	{ பட்ட அழகு வாய்ந்த திரு
உம்மையும்	உம்மையும்	கர அழகை	{ நகரியை
முன் படைத்தான்	முன்னம் படைத்தவனும்	பாடி ஆடி	{ பாடிதனும் ஆடிதனும் செபது
வீடு துல்லா	{ கிற்பனரித்தவர்களான திருக் குணங்களை துண்டான	பரவி	{ கதித்து
புகழ்	புகழ்ப்புகழையுறுமான	பரந்து சென்மீன்	{ எல்லாவிடத்திலும் பரவி நட
		கள்	{ வுங்கள்.

* * *—உலகர்களே! நீங்கள் எந்த தெய்வங்களைப் பணியின்றிக்கோ, அந்த தெய்வங்கள் கொடு உலகங்களோடு ஒருவாசியில்லை; நீங்கள் எப்படி காரியபூதங்களோ அப்படியே அவர்களுக்கும் காரிய பூதங்களேயாவதை காரணபூதங்களல்ல; ஆகையாலே, அவர்களை நீங்கள் ஆசரிப்பதுபோல் உலகளை ஆசரிப்பது அவர்களுக்குச் சிறிது தூரமும், சத்தியம் ஏறி யிருக்கிறது என்பதை இவ்வளவொன்றை வேறொரு வாகியின்றிக்கோ; உலகளோடு அவர்களோடு வாசியற் கின்றவர்க்கும் காரணபூதனுள் பூமீதம் காரணமன் காட்சி தந்தருளியிடமாகிய திருக்கரிகளையப் பணி யுக்கோ னென்கிறார். (உ)

பரந்ததெய்வமும்பல்லுலகும்படைத்து அன்றுடனெனினுங்கி *
கரந்துமிழ்ந்துகடந்திடந்ததுகண்டும் தெளியகில்லீர் *
சிரங்களைலமரர்வணங்கும் திருக்குருகரதனுள் *
பரந்திறமன்றிப்பல்லுலகீர்! தெய்வம்மற்றிலைபேசுமினே. (ங)

பார்த்த	வின்திரீணமான	தெனிய கெவீர்	தெனியமாட்டாத
தெய்வமும்	தேவநாவர்த்தகங்கையும	பல் உலகீர்	பலவகைப்பட்ட உலகத்தவர்
பல் உலகமும்	{ (அவர்களுக்கும்) பால் உலகம் கலையும்	அமரர்	{ கலே ! தேவர்கள்
படைத்து	வ்ருஷ்த்தும்,	சிரங்கனால் வண	தலைபால் வணங்கப் பெற்ற
அன்று	சீரளயம் வந்த காழித்தலை	க்கும்	
உடனே விழுங்கி	{ எல்லாவற்றையும் ஒரு சேர விழுங்கி	திரு குருகூர் அத	திருநகரியில் எழுந்தருளி யிருக் கிற
கரந்து	உள்ளே வெளித்து வைத்தும்,	பரன்	பரம் புருஷனுக்கு
உமிழ்ந்து	பிறகு வெளிப்படுத்தியும்	நிறம் அன்றி	சிரகாரமாயில்து
கடந்து	{ (மறாபலியிடத்தில் தானம் பெற்று) அளந்துகொண்டும்	மற்று	{ வேறு சுவைத்திரமா யிருப்ப தொரு
இடந்தது	{ (மறா வராணமாய்) இடம் தெடுத்தும் ஆக இப்படிச் செய்த காரியங்களை	தெய்வம் இல்லை	தேவதை கிடையாத
கண்டும்	{ பிரமாணங்களை லேகனைநின்று வைத்தும்	பேசுமின்	{ அப்படிப்பட்ட தேவதை பொ ன்று உண்டாகில் சொல் லுங்கள்.

* * *—உலகங்களை ரகித்தருள்வதற்காக எம்பெருமான் செய்தபோதும் செய்க்களை ஆராய்ந்த பார்த்தனும் இவனே பரம்புருஷனென்று அறிவப் போது மென்கிறார். தேவவர்க்கும் முதற் கொண்டு பல வுலகங்களையும் படைத்ததும்,* மன்னுதும் விண்ணுதும் னாவனும் தானவரும் மற்று மெல்லாம் உண்ணுத பெருவெள்ள முன்னுதும் தான் விழுங்கி உப்பாக்கொண்டதும், பிறகு வெளிகாடு காணப் புறப்பட்டதும், வாமனாவதாரம் பண்ணி மூவடிசீரெற்றுப்பெற்று அளந்துகொண்டதும், மறாவராணமாய் அண்டித்தலில் கின்றும் ஒட்டுவிடுத்த தெடுத்தக்கொண்டதமாயிப் இத்தகைய செயல்களைக் கொண்டு இவனே பரமதேவதை என்று திண்ணமாக எண்ணலாயினுக்க, அந்தோ! தெளிவுபெற மாட்டாற்றினீரே என்கிறார்.

(ச)

பேசுமின்றிவினுக்கும்பிரமன் தனக்கும் பிறர்க்கும்
நாயகனவனே * கபாலகன்மோக்கத்துக் கண்டுகொண்மின் *
தேசமாமதின் குழ்த்தழகாய திருக்குருகூரதனுள் *
நசன்பாலோராவம்பனைதல் என்னுவிவிங்கியர்க்கே ?

(ச)

பேசுமின்ற	{ உட்களால் பரதெய்வமாகப் பேசப்படுகின்ற	என்னு கொண்	தெரிந்து கொள்ளுங்கள்
வினாக்கும்	ருநானுக்கும்	மின்	
பிரமன் தனக்கும்	{ (அவனது தந்தையான) பிரம னுக்கும்	தேசம்	தேஜஸை பொருந்திய
பிறர்க்கும்	{ மற்றுமுள்ள தேவதைகளுக் கும்	மா	சிறந்த
நாயகன் அவனே	{ தலைவன் பூமீம் நாராயணனே என்னுமிடத்தை	மதின் குழ்த்து	மதில்களால் குழப்பப்பிடு
கபாலம் கல் மோ	{ கபால மோகூக் கதைபிறால்	அழகு ஆய	அழகு கயிறந்தான்
க்கத்து		திரு குருகூர் அத	திருநகரியில் எழுந்தருளியிருக் கிற
		ஊன்	
		சசன்பால்	சர்வேசுவரன் விஷயத்திலே
		ஓர் அவம் புறந	தப்பான் பேச்சுக்களைப் பேசு வது
		இலிங்கியர்க்கு	லிங்க பிரமாண வாதிகளுக்கு
		என் ஆவது	என்ன பலினைத்தரும்!

* * *—அதுமாதத்தாலே சசிவரண னாதிக் கிலும்புமவர்களும் பகவதியே ஸர்வேசுவர னென்று உறுபவர்களுமான சிவனர இப்பாகரத்தாலே கிரகரித்தருளினார் இலிங்கியர்க்கு என்றது தேவதாதிகளுக்கு என்றபடி. அதுமானத்தக் கொண்பவர்களை தேவதாதிகளாவர்கள். சசித் ப்ரமாணமான சசித்தத்தின்மூல்களே வெறு எந்த ப்ரமாணமும் கிற்கப்படாதவையாலே அந்த அடித்த ப்ரமாண விருத்தமாக இலிங்கியர் பேசுவது பொருளற்றது என்று நினைக்கிறார். இலிங்கியர்— லிங்கவாதிகள், லிங்கமாவது தேவது, அதுமாமென்கை.

(ச)

இலிங்கத்திட்டபுராணத்திலும் சமணரும்சாகியரும் *
வலிந்துவாதுசெய்வீர்களும் மற்றுநந்தெய்வமுகினின்றான் *
மலிந்துசெந்நெல்கவாரிவிசம் திருக்குருகூரதனுள் *
பொலிந்துமின்றபிரான்கண்டர் ஒன்றும்பொய்யில்லைபோற்றுமினே. (ரு)

இலிங்கத்து இட்ட புராணத்திலும்	விக்காண்டாதிபதி விஷயமாகக் கலிக்கப்பட்ட புராணத் தைப் பற்றின வரிசையும	பொலிந்து கின்ற பிரான் செக்கெல் மலிந்து கவரி விகம்	பொலிந்து கின்ற பிரானென் றிறாம்பெருமானே, செக்கெற்பயிர்களுளவை ஸெருத்திபெற்று சாமலா விசம்பெற்ற
சமணரும் சரக்கியரும்	ஹனுந்களையும் பெளத்தர்களையும்	திரு குருகூர் அத னுள் கண்டர் ஒன்றும் பெரிய இல்லை	திருககரிவிலே ஸேவியுங்கோள்; என்னளவும் அணற்பயில்கலை; துதியுங்கோள்.
வலிந்து வந்து செய்வீர்களும்	விதண்டாவாதம் செய்பவர ணையுயிருக்கிற ரிக்களாக வுள்	மற்றும் தும் தெய்வமும் ஆகிய இன் குள்	
	தேவதாந்தரங்களாகவும் படி ஸர்வசரிகளான		

* * *—புத்தபுராணம் முதலாகச் சில ஸுத்தங்களும் கம்முதிகளையும் பாறையன்முதிகளையும் பிரமானமாகக்கொண்டு பேசுவத்தவர்களை நிராகரித்தருளுகிறார்.

புராணங்களானவை ராஜஸங்கனென்றும் தாமஸங்கனென்றும் ஸாத்விகங்கனென்றும் பாகு பாடுற்றிருக்கின்றன. தாமஸகரப்பங்களில் அக்கிரியைடையவும் சிவனுடையவும் மாறாத்ரியபந்தையும், ராஜஸகரப்பங்களில் தான் முகனுடைய மாறாத்ரியபந்தையும், ஸாத்விககரப்பங்களில் ஈர்வோர்வாறுடைய மாறாத்ரியபந்தையும், முக்குணங்களும் கல்கின ஸத்திசங்கரப்பங்களில் பித்தருக்களினுடையவும் ஸரஸ்வதி சினுடையவும் மாறாத்ரியபந்தையும் பேசியிருப்பதாக மஹர்ஷிகளே கூறியவத்தவர்கள்.

எருளமையை யானையாகக் கவிப்பாடித்தரவேணு மென்பவரப்போனவே லிங்கத்துக்கும் பெருமைபிட்டுச் சொல்லவேணுமென்று கேள்வியாய், அதன்மேற்றித்தது லிங்கபுராணமாகையானே இலிங்கத்து இட்ட புராணத்திலும் வந்து ஆழ்வார் மருமத்தது வெளிபிட்டுப் பேசியருளினாராயிற்று.

இப்படிப்பட்ட பாறையருக்குஷ்டமத கிஷ்டர்களை விளித்து, 'ரீங்கனும் ரீங்கன் தொழுகிற தெய்வங்களும் அவனையாகி வின்றான்' என்று ஒங்கு ஆழ்வார் அருளிச்செய்வது * கண்டு பூவிஷு- ஸ்ராவர ஜகந்நாநா ஸவபூரூர், * ஸஹம் ஸவொ ஸவகழல ஸவபூர் நாராயணாதிகழ் * தவானூராதூர தேவ பெவாநெடு தெவரிஸங்குதூர் * சூத்பாதி பரமணங்களை உட்கொண்டாம். சிவபிரான் திரிபுரமெரித்த வரலாற்றை கங்குணர்களை ஒவ்வொரு தேவதைக்கும் எம்பெருமானே உயிராகி கிற்பவன் என்பது புனனும். (கு)

போற்றியமற்றோர்தெய்வம் பேணப்பறத்திட்டி * உம்மையின்னே தேற்றிவைத்தது என்வீரும்வீடுபெற்றதுலகிள்ளியென்றே * சேற்றிச்செக்கெல்கமலமோங்கு திருக்குருகூரதனுள் * ஆற்றவல்லவன்மாயம்கண்டர் அதறிந்தறிந்தோருமினே. (சு)

மற்ற ஓர் தெய்வம்	வேறொரு தேவதைதைய	சேற்றில் செக்கெல் கமலம் ஓங்கு திரு குருகூர் அத னுள்	சேற்றிலித்தில் செக்கெற்பயிர்களும் தாமலையும் ஒங்கிவளரப்பெற்ற திருககரிவிலே பெழுத்தருளி யிருக்கின்ற
போற்றி பேண புறத்து இப்ப உம்மைய	துவிர்த்த ஆதரிக்கும்படியாக வேறுபடுத்தி உக்களை	ஆற்ற வல்லவன்	பாமசத்திபுத்தனா பெருமா ளுடைய
இன்னே	இப்போது கீள்களிருக்கிறவிதமாக	மாயம் கண்டர்	மாயையேயாமத்தனை;
தேற்றி வைத்தது	தேவதாந்தரங்களை கம்பும்படி யாக (எம்பெருமான்) செய் து ஸைத்தரானது (எதற்காக வென்றான்) என்னரும்	அது அறிந்து	மாயையென்பதை தெரிந்துகொண்டு
எவ்வீரும் வீடுபெற்றால்	முத்தியடைந்தால்	அறிந்து	'அது தப்பும் வழி—அவன் திரு வடிக்கொப்பந்துவதே' என் றும் தெரிந்துகொண்டு
உனது இல்லை என்றே	புண்ணிய பாப விஷயமான சாந்தாமரியாதை குலைத்து போகு மென்கிற காரணத் தாலேயாகும்;	ஒருமின்	திருவடிபெய சென்று ரேய்பா ருக்கள்.

* * *—ஸ்ரீமகாராயணனே ஸர்வோச்சரானும் அவன் தன்னையே ஆக்ரமிக்கும்படி எங்களைப் பண்ணுமல் இரா தெய்வங்களாகத் தொழமாறு எங்களைச் செய்துவைத்தது ஏன்? என்று சிலர் கேட்ப தாகக்கொண்டு அவர்களுக்கு உத்தரமளிக்கும் பாகரம் இது. உங்கள் பாபத்தான் அதற்குக் காரணம் என்று விடை கூறிற்றுகிறது.

இப்பாகரத்தில் எவ்வீரும் வீடுபெற்றும் உலகில்லையென்றே என்பதுதான் மருமலாகவுள்ளது. ஆபாநப்பரத்தில் இதற்கு என்னபொருள் தோன்றுமென்றால், எல்லாரும் ஸ்ரீமக்காராயணமீயே தொழப்பெற்றும், எல்லாரும் வீடுபெற்றுவிட்டால் வீளாகியுதி அடியுற்றுப்போய்விடும்; ஆம்மனம் ஆகாரமக்காகவே எம்பெருமான் உய்க்கிற இவர தேவதாபநாமம் பண்ணி மைமலிகனாய்த் தொலைந்த போம்படி செய்துவைத்தான்—என்பதாகப் பொருள் தோன்றும். இப்படிப்பட்ட பொருள் எம்பெருமானுக்கு மிக்க அகத்தவத்தை விளைக்குமதாகவாகவே ஆழ்வார் இப்பொருள்பட அருளிச்செய்யப் பள்ளத்திலே;

சின்னான் முறையி னகம்புருவாசாயர்களும் திருவுள்ளம்பற்றின பொருள் யாதெனில்; உலகில்லையென்றே என்றவிடத்தில் உலகு என்பதற்கு சாஸ்திரமியாதை என்றுபொருள். அவரவர்கள் பண்ணின புண்பாபாபருப கருமங்களுக்குத் தக்கபடியே பலன் கொடுப்பதென்று ஒரு சாஸ்திரமியாதை ஏற்பட்டிருக்கின்றது. சீக்கள் முற்பிறவிகளில் ஏராளமான தீவினைகளைச் செய்திருக்கப்படியால் அவற்றின் பலனாக இப்பிறப்பில் உய்க்கிற ஆதாரதேவதாபநாமம் பண்ணப்பட்டபடியாக உபேகித்திடவாயிற்று. கொடிய பாவங்கள் செய்த உய்க்கிற புண்பாபாபங்களைப்போலே ஸ்ரீமக்காராயண ஸமாச்சாரமே செய்யும்படி பண்ணினிருக்கானால் அப்போது முன்சொன்ன சாஸ்திரமியாதை அழிந்து விடமன்றே. அல்லலும் ஆழியாலமக்காகவே உய்க்கிற இவ்வனே விறுத்திவைத்தது—என்கை. தேவதார்த தேசிகனும் தாத்தாய் சதிராவணியில் “புதுதுதிபுராதார” “உபா” “உலகவி” துரணை” என்று இவ்வந்தத்தையே வெளி விட்டிருக்கிறார்.

* மம் மாயா துரத்யயா * என்று அவன் தானே தோதெனச் சொல்லியிருந்தபடி தப்பியொன்றாத இந்த மாயையை அவர் திருவடிக்கீழாக் கட்டியே தப்பப்பாரும் களென்றிருர் சின்னடியாளில் (அ)

ஓடியோடிப்பலையிறப்பும்பிறந்து மற்றோர்தெய்வம்
பாடியாடிப்பணிந்து* பல்படிதால் வழியேறிக்கண்டர்*
கடபவானவரேத்தநின்ற திருக்குருகூரதனுள்*
ஆடுபுட்கொடியாதிருந்திக்கு அடிமைபுகுவதுவே. (எ)

ஒடி ஒடி	எம்மனார் சகரத்தில் ஒடியோடி	கண்டர்	{	பலன் வையுருத்தமை கண்டர்
பல யிறப்பும் பிற	{	வானவர்	{	கனே;
ந்து	பலபல யோனிகளிலே பிறந்து	கடி	{	தேவர்கள்
பல் படி தால்	வய்ச பரம்பரையாக	ஏத்த யின்ற	{	திரண்டு
மற்று ஓர் தெய்	{	திரு குருகூர் அத	{	தறிக்கும்படி யின்ற
வம் வழி ஏறி	தேவதார்த்தங்களை அல்கந்த	ஊர்	{	திருக்களியிலே எழுந்தருவி
	தூக்கலிலே சொல்லியிருக்க	ஆதி புள் கொடி	{	யிருக்கின்ற
	பிறபடி.	ஆதி ஸ்ரீத்திக்கு	{	ஆடுக்கருளக்கொடி புடைய
பாடி ஆடி பணி	{	அடிமை புகுவது	{	ஆடுதாய் பெருமானுக்கு
ந்து	பலபடியாக வழிபட்டு		{	அடியாரிருக்கத் தருதி

* * *—தேவதார்த்தங்களை ஆசிரியப்பதனால் என்னபலன் உண்டாதுமோ அது உல்களுக்கு இதுவவையில் தெரியாமலிலே; இக்காரணவகையிலே உல்கண்ட பண்தான் இவ்விடமும் காணக் கடவதா யிருக்கும்; ஆனபின்பு கருளக்கொடியுடையானுக்கு அடிமை புகுவதுவே உறுத்தென்றிருர்.

சீக்கள் தொழிந்திற தெய்வம்களும் வந்து தொழுவ தத்தம் வாய்ப்படைத்த பலன் பெறுமாறு தோத்திரம் செய்யுமிடமான திருக்குருகூரிலே ஸேவையாதிக்கின்ற பறவையேறு பரம்புகுடனுக்கு அடிமை செய்வதே ஸ்வரூப பார்ப்பத மென்றாராயிற்று.

ஆடுபுள் = ‘ஆடி’ என்று வெற்றிக்கும் பெயராதலால் வெற்றிக்கருடன் என்னவுமாம். (ப)

புக்கடிமைமிகுல்தன்னைக்கண்ட மார்க்கண்டேயனவனை
நக்கபிரானுமன்றுயக்கொண்டது நாராயணனருளே*
கொக்கலர்தடந்தரழைவேலித் திருக்குருகூரதனுள்*
மிகக்கவாதிப்பிரான்கிற்க மற்றைத்தெய்வம்விளம்புதிரே. (அ)

அடிமைமிகுல்தன்	அடிமை செய்து	உய்யகி கொண்ட	{	ரகித்ததும்
புக்கு	உட்புகுத்த	தம்	{	
தன்னை கண்ட	தன்னைத் காணப்பெற்ற	நாராயணன் அரு	{	நாராயணனுடைய அருளின்
மார்க்கண்டேயனை	{	ளே	{	பயனே யாகும்;
வனை	மார்க்கண்டேயனென்று பர	கொக்கு அலர்	{	கொக்குப்போலே வெண்ணிற
அன்று	ளித்தனவனை		{	மரச அலர்கின்ற
நக்கிரோன்	அக்காலத்தில்	நட தாழை	{	பெரியதாழைகளை
	திகம்பரச்சாமியான ருதரன்			

வேலி
நீரு குருகூர் அத
ஊர்
மிக

வேலியாகவுண்டாய்
திருக்கரையிலே
மேம்பாறையே

ஆதி பிரான் நிற்க ஆதிநாதப்பெருமானிருக்க
மற்று எ தெய்வம் வேறு எந்த தேவதைகளை
விளம்புகிற போகிறீர்கள்?

***—மார்க்கண்டேயன் குதிரை ஆராதித்துத் தன் அபேகதிரம் பெற்றானே யென்று சிலர் சொல்ல, அந்தக் கதையின் மறுமூலக் கேட்கலாகாதோ வென்கிறார்.

சுவாமிநாதன் மார்க்கண்டேயனுக்கு அருள் செய்தது கருமாவின்னால்தான் தான் பெற்ற சக்தியினாலே பென்பதும், அச்சிவசீரானுக்கு அந்தராத்மாவாய் நின்று தொழில் செய்தவன் ஸர்வேசுவரான ஸ்ரீமத் நாராயணனே என்பதுமாகிய உண்மை உணர்த்தக்கூடாது. சில புராணங்களில் மேலெழுந்தவாயிராகப் பார்க்கும்போது பாமசிகலனே மார்க்கண்டேயனுக்கு உபாயனிக்காகக் காணப்படுவான், மஹாபாரதத்தில் ஆரணயபுருஷத்தில் ஹத்துத்தொண்ணூற் நிரண்டாமதவாயுதில் மார்க்கண்டேயன் தானே தரும் புத்திரரை நோக்கிச் சொல்லுமளவில் ஸ்ரீமன்னாராயணனுடைய வர்த்தமன்களை அதுவதிக் குறிப்பிட்டுத் தருகிறது. விசுவஹோதரன் விசுவஹோதரன் என்றவன் பரமணம் மகிமைபெற்றவனாகிய விசுவஹோதரன் மாறுகைய சரணம் சக: என்றுள்ள சீலோகத்தினால் துவன் ஸ்ரீமன்னாராயணனை சரணம் புருந்தவனென்பது தான்கு விளங்கும்.

ஸ்ரீ பாகவதத்திலும் பன்னிரண்டாம் ஸ்கந்தத்தில் எட்டாமத்தியாயத்தில் ஸ்ரீராயபநு ஹதுக்திசெய்யும் விசுவஹோதரன் ஸுபாஹுபுபு—ஆராதயத் ஹதுக்திசெய்யும் ஹிக்யே ம்ருக்யம் வாஹ்யம் * [ஸ்ரீமன்னாராயணனை ஆராதித்து வெல்லவொண்ணாத யாவியென்குறித்தான்] என்று உபதேசமாகச் சொல்லிற்று. (அ)

விளம்புமாறுசமயமும் அவையாகியமற்றும் தன்பால்
அளந்துகாண்டற்கரியனாகிய ஆதிப்பிரானமரும்
வளங்கொள் தன்பனைக்குழ்க்தழகாய திருக்குருகூரதனை
உளங்கொள் ஞான த்ருவாமயின் உம்மையுய்யக்கொண்டுபோகுறிலே.

விளம்பும்	கண்டபடி சொல்லுகது தவிரப் பொருட் பொருத்தம் சிறித யில்லாதவையென	அமரும் வளம் கொள்ளுந் பனை குழித அழகு ஆய	நித்யமாணம் பண்ணுமிடமாய் வளம்மிக்க குளித்த நீர் நிலை களாலே குழப்பப்பட்டு அழியுந் தான்
சூறு சமயமும்	ஆறுவகைப்பட்ட பாஹ்ய மதக் களும்	நீரு குருகூர் அதனை உம்மை	திருக்கரையை, (சீக்கர்கள்)
அவை ஆகிய	அந்த பாஹ்ய மதங்கட்குப் பரி யாயமான	உம்மை	உக்களை
மற்றும் தன்பால்	குத்திஷ்ட மதங்களும் தன் விஷயத்தினே	உய்யக் கொண்டு போகுறில்	உறுதிப்படுத்துக்கொண்டு நடக்கவேண்டியிருக்கிறானாகில்
அளந்து காண்டற்கு அரிய ஆகிய	எல்லிங்காண் கொண்ணுந் தனது யிருக்கிற	உளம் கொள் ஞானத்து	அந்தரக்கஜ் ஞானத்துக்குள்
ஆதி பிரான்	ஸகலஜாத காரண பூதனை ஸர்வேசுவரன்	வளம்மின்	வைத்துச் சிந்தனை செய்யுந் தன்.

***—வேதபாஹ்யங்களும் குத்திஷ்டங்களும் பண்ணுகின்ற தந்தர்த்தங்களால் ஆழிக்க கொண்ணுந் ஸர்வேசுவரனது யுடையனான எம்பெருமானெழுந்தருளியிருக்கிற திருக்கரையை ஆசிரியன் கோள் மிழைக்கவேண்டி யிருக்கிறானாகில் என்கிறார்.

விளம்பும் சூறு சமயமும் = சாக்ய, உதுக்ய, அஷ்பாத, ஆபண, கயல், பதஞ்சலி மதங்கள் எனப்படுகிற சூறும பாஹ்ய ஸமயங்களும்; சாக்யர்—பௌத்தர்; உதுக்யர்—சாங்கியர்; அஷ்பாத ரென்று கௌதமரைச் சொல்லி ஹயாதிக வைசேஷிகர்களை நினைக்கிறது. ஆபணர்—ஹைனர்.

அவையாகிய மற்றும் = மற்றும் அவற்றெழுபத்த குத்திஷ்டங்களும் என்றபடி. "அவையாகிய யும்" என்பது பன்னிராயிரப்படி யுரைக்கு மாத்திரம் பாடம். மற்றும் என்பதற்குக் குத்திஷ்டங்கள் மெனப் பொருள்கொண்டு அவையாகியும் என்பதற்கு 'ஹையாகத் திண்டாறும்' என்று பொருள் கூறினர் பன்னிராயிரவுரைகாரர். அவை—ஸபை; பாஹ்யங்களும் குத்திஷ்டங்களும் பெருந்திரளாகக் கூடினும் பரிச்சேசித்த அறிய முடியாதவன் எம்பெருமான் என்றபடி.

போக + உதில், போகுறில்; தொகுத்தல்.

உறுவதாவதெத்தேவும் எவ்வகைகளும்மற்றும் தன்பால் *
மறுவில்லூர்த்தியோடொத்து இத்தனையும்நின்றவண்ணமிற்கவே *
செறுவில்செந்தென்களும்பொடொத்து திருக்குருகூர்தனுள் *
குறியமாணுருவாகிய கீன்குடக்க த்தனுக்காட்செய்வதே. (க0)

எதேவும்	எல்லாத் தேவதைகளும்	செந்தென்க	செந்தென்க பரிசுடனும்
எவ்வகைகளும்	எல்லா வகைகளும்	கரும்பொடி	கரும்பொடி சோலைகளும்
மற்றும்	{ மற்றுமுண்டான சேதன சேத நங்கணுமாயிய	ஒங்கு	வளரும்படியான
இத்தனையும்	இவை யடங்கலும்	திருக்குகூர் அந்	{ திருக்கூரிலே
தன்பால்	தன்னுடையதான	துள்	{
மறு இல் லூர்த்தி	{ சித்தனங்கமரான அனாதாரண விக்கிரஹம் போன்று ஸகல	குறியமாய் உரு	{ வாமந பரம்மசாரி வேஷ
யோடு ஒத்த	{ வித்தனும் விதேயங்களாகி யென்றபடி	ஆகிய	{ மெத்தெனறும்
நின்ற வண்ணம்	{	கீன்குடக்கத்த	{ (சுருஷணனுப்பி) பெரிய குடக்
சித்த	{ குறைபற சிற்றுகிர்ப்பிலே—	துக்கு	{ உத்தாடினவனுமான பெரு
செறுவில்	விதேயங்களில்	துள் செய்வதே	மானுக்கு
		உறுவது ஆகிய	அடிமை செய்வதே
			உற்றதாம்.

* * *—தன் ஐரவர்ப்பத்தில் ஒன்றும் குறைபாமல் திருக்கூரிலே வந்து நின்றதானின் பொய்க்கத்
தின்ற பிராணக்கு அடிமைசெய்கைதானே ஸ்வரூபத்துருபமென்கிறார். பாட்டினடியிலுள்ள உறுவதா
வது என்பதை, முடியிலுள்ள ஆட்செய்வதே என்பதற்குறி கூட்டுக. ஆட்செய்வதே உறுவதாவது
என்றபடி.

எத்தேவும் எவ்வகைகளும் மற்றும் இத்தனையும் தன்பால் * மறுவில் லூர்த்தியோடொத்து
இத்யாதி. இத்திரன் சந்திரன் குபிரன் என்று சொல்லப்படுகிற ஸகல தேவதான்களும், ஸமந்த
லோகங்களும், மற்றுமுண்டான சேதனசேதனங்களுமான இவை யித்தனையும் தன்னுடைய அனா
தாரண விக்கிரஹம்போலே தனக்கு விதேயமாயிருக்கும்படியாகப் பெற்ற எம்பெருமான் திருக்குரு
கூரிலே நின்றதருளுகிறானாகையாலே அவனுக்கு ஆட்செய்வதே உறுவது என்றபடி. (க0)

ஆட்செய்தாழிப்பிராணைச்சேர்ந்தவன் வண்குருகூர்க்கரான் *
நாட்கமழ்மகிழ்மலைமார்பினன் மாறன்சடிகோபன் *
வேட்கையால்சொன்னபாடல் ஆயிரத்துவிப்பத்தும்வண்ணர் *
மீட்சியின்நிலைகுந்தமாநகர் மற்றதுகையதுவே. (கக)

ஆன் செய்து	{ உபதேச முகந்தானே ஸம் ஸாரிகளைத் திருத்தப் பணி கொள்ளுகையாகிற) கைக் கரியத்தைப் பண்ணி	மாறன் சடிகோ	{ ஆர்வார்
ஆழி பிராணை	{ ஆழியப் கையானுள் பெரு	வேட்கையால்	{ ஆசரத்தோடு
சேர்ந்தவன்	{ மாண அடைந்தவரும்	சொன்ன	{ அருளிச் செய்தான
வண்குருகூர் நக	{ திருக்கூரிக்குத் தலைவரும்	பாடல் ஆயிரத்	{ ஆயிரம் பாட்டினுள்ளே
ரான்		துள்	{
தான் கமழ் மகிழ்	{ பரிமளம் மாறாத மகிழ் மாண	இ பத்தம்	{ இப்பதிகத்தை
மாமே மார்பி	{ கையத் திருமார்பிலே அணிந்த	வண்ணர்	{ ஓத வள்ளவர்களுக்கு
னன்	{ வருமான	மீட்சி இனிந்	{ மீண்டும் திருப்புதலிலொத
		வைகுந்தம்மாநகர்	{ ஸ்ரீ கைநுண்ட மறவர் ககா
		மற்றது	{ மாகிய அவ்விடம்
		கையது	{ கரந்தம்

* * *—இந்த கண்ணகிக்கு அடி கண்ணகியில் குருகூரிலே கிறப்பு. என்பது தோன்ற
வண்குருகூர் நகரான் என்கிறார்.

திருவாய்மொழி—ஐந்தாம்பத்து—எட்டாந்திருவாய்மொழி—
ஆராவமுதே

அவதாரிகை:—கமர்குத் திருக்குடந்தையிலே காட்சி தந்தருள்வதாக எம்பெருமான் ஸக்கலித்
திருக்கக் கூறுமென்று எண்ணி, 'அங்குச் சென்று புதுவேட்கம் அபேகிதம் தரிக்கட்டம்; குறைகளை
லாம் நீரும்' என்று கணக்கப் பாரித்துக்கொண்டு திருக்குடந்தையிலே சென்று புதுக்கு துள்ளும் எத்தனை
திருவாசல் நடந்த திரியக்கடலென்! என்றுமார்த்தியோடே தரிக்கக்கூடுகிறார்.

ஆராவமுதேயடியேனுடலம் நிற்பாலன்பாயே *
நீராய்க்கைத்துகரையவுருக்குகின்ற நெடுமாளே!
சீரார்செந்நெல்வளரிவிசம் செழுநீர்த்திருக்குடந்தை *
ஏரார் கோலம் திகழக்கிடந்தாய் கண்டேனெம்மாளே! (க)

ஆராவமுதே	எவ்வளவு அறவன்தான் லம்	சீர் ஆர் செந்நெல்	சீர்மைமிக்க செந்நெற் பாயிர்
எம்மாளே	திருப்பதியைவாத அமுதமாயி	கவரி விசம்	கண்.
அடியேன் உடலம்	என்னுடைய சீரமானது	செழு நீர்	சாமரம்போல் வீசப்பெற்று
வின்பால்	உன்றிறத்தில்		{ செழுமை நங்கிய நீர்த்தங்களை
அன்பு ஆய் எ	அன்புநானே வடிவெடுத்ததாயி	திரு குடந்தை	{ உடைத்தான
நீர் ஆய் அலைந்து	நீர்ப்பாண்டமாக உருநி விவா	ஏர் ஆர் கோலம்	திருக்குடந்தையிலே
கரைய	குலப்பட்டு	திகழ	{ அழகு பொருந்திய திருமேனி
உருக்குகின்ற	கரையும்படியாக	கிடந்தாய்	{ விளங்க
நெடுமாளே	உருகப்பண்ணுகின்ற வர்	கண்டேன்	சாய்ந்தருளினாய் (அவ்வழகை)
	வேசுவரனே!		வேலிக்குப் பெற்றென்.

* * *—இத்திருவார்ப்மொழியிலே கம் பூருவர்கள் போரவும் சுடுபட்டிருப்பார்களாயிற்று. இங்கு எட்டில் மீட்டின்ன அருளிச்செய்தது பாரிர்;—“உத்தர பூமிசிலே வேரகனாரக் கமலாழனிசன் வந்தியா நிற்க, இங்குக்கையா நெடுவன் அந்தேமச்செல்ல, ‘என்னாய் நகிண்பூமியில் விசேஷமென்?’ என்று கேட்க, ‘திருவார்ப்மொழி பெய்நெறு சிரபந்தனாதரித்து சிவபடிகள் பரிசுடலுக்குப் போரக் கொண்டாடிக் கொடுப்பாராகின்றார்கள்’ என்ன, ‘அதிலே உனக்குப் போய்நெறு சந்தை சொல்லிக்காணாய்’ என்ன, ‘ஆராவமுதே * என்கிற வித்தினாயும் எனக்குப்போம்’ என்ன, ‘நராயணதி நாமங்கள் சிலக்க இங் கனெயொரு கிரத்தேசமுண்டாகுதே! இச்சொல் நடைபாடுகிற தேசத்தேறப் போவோம்’ என்று அப் போதே புறப்பட்டுப் போந்தார்.”

[சீரார் செந்நெல்] “செந்நெலுக்குச் சீர்மையாவது—ஆராவமுதாழ்வார்க்கு அமுதுபடியாகிற சீர்மை” என்பர் நம்மின்கள். அச்சுவதாரத்திலே எம்பெருமானுடைய திருப்பவந்தத்துக்குப் பங்காக மிலேதனமா கப்பெறுகிற சீர்மை செந்நெற்பயிர்களுக்காம். (க)

எம்மாளே! என்வெள்ளைமூர்த்தி என்னையான்வாளே!
எம்மாவருவம்வேண்டுமாற்றால் ஆவாயெழிலேதே!
செம்மாமலம்செழுநீர்மிசைகண்மலரும் திருக்குடந்தை *
அம்மாமலர்க்கண்வளரிகின்றனே என்னான்செய்கேனே? (உ)

எம்மாளே	எல்லாவிதத்திலும் மறாலான	மா செம் கமலம்	பெரிய செந்தாமரைகள்
என் வெள்ளை	வனே!	செழு நீர் மிசை	அழகிய நீர்விடத்து
மூர்த்தி	என்னை சுடுபடுத்திக்கொண்ட	கண்	கண்டிடமெங்கும்
என்னை ஆள்வா	பரிசுத்த நெறுபனே!	மலரும்	மலரப்பெற்ற
னே	என்னை அடிமை கொள்பவ	திரு குடந்தை	திருக்குடந்தையிலே
வேண்டும் ஆற்	னே!	அமா மலர் கண்	{ அப்படிப்பட்ட சிறந்த மலர்
ரல்	திருவுள்ளமானபடியே	வளரிகின்றனே	{ போன்ற திருக்கண்கள் துயி
எம் மா உருவும்	எப்படிப்பட்ட அவதார விசுர		{ ல்பவனே!
ஆவாய்	னக்களையும் பரிசுடலிப்ப	நான் என் செய	{ நான் என்ன பண்ணுவேன்!
எழில் ஏதே	வனே!	கேன்	{ [இவ்வழகுக்காடு என்முன்
	அழகிற் சிறந்தவனே!		தரிக்கப்போகிறதில்லையே.]

* * *—இழப்பாட்டில் ‘கண்டேனெம்மாளே!’ என்ற ஆழ்வாருடைய கருத்து—சீரானே! உன்னை உனத்தார் காண்கிற ரீதியிலே நானும் காணுமித்தனையேயோ! எனக்காக எழுந்திருத்தல், இருத் தல், உலாவுதல், ருசுண்டின்னம் பண்ணியருளுதல், அனைத்தல் செய்தருள வேண்டாவோ! என்று கேட்ட தாம். அங்ஙனே கருத்தது தொனிக்கக் கூப்பிடச் செய்தேயும் ஆராவமுதன் அசையாதேயிருக்க, மீண்டு மொருபடி கூப்பிடுகிறார். (உ)

என்னான்செய்கேன்? யாரேகளைகண் என்னையென்செய்கின்றாய்? *
உன்னுலல்வால்வாவராலும் ஒன்றும்குறைவேண்டேன் *
கண்ணாமின்குழுகுடந்தைக்கிடந்தாய் அடியேனருவாணன் *
சென்னுளெந்நாளந்நான் உனதாள்பிடித்தேசெலக்கானே. (ஈ)

நான் என் செய் கேள்	அடியென் என்ன செய்வோன் !	கன் னுர் மதிள் குழ குடந்தை கிடந்தாய்	வேலைப்பாடு பொருத்திய மதிள் குழந்த திருக்குடந்தையிலே சுபனித்தருள்பவனே !
கணிகண் யாதே	சுதாராவார் யாவார் !	அடியென்	அடியெனைய
என்னை என் செய் கின்றாய்	என்னை என்ன செய்வதாக இருக்கிறது !	அந் நாழநான்	தூதமாவானது வாழும் காலத்தில்
உன்னால் அல்லால்	உன்னைத் தவிர்த்து	செல் நான் எ நான்	கழிவின்ற கால்கள் எத்தனை நாளோ
யாவராலும்	வேறு ஒருவிதமான உபாயத் தாலும்	அ நான் உன் தான் மிகத் தே	அந்த கால்களெல்லாம் உனது திருவடிக்களைப் பற்றிக் கொண்டே
குறை ஒன்றும்	கிறிதும் அபேஷையுடைய வெண்டேன்	செல் காண்	கடக்கும்படி கடாகழித்தருளவேண்டும்.

***—இப்படி தடுத்தக் கூப்பிட்டவிடத்திலும் குளிர நோக்குதல் குசலபாச்சனம் பண்ணுதல் ஒன்றும் செய்யாமையாலே, 'நாம் பேற்றுக்கு ஏதேனும் உபாயம் அனுப்பக்கவேண்டும் என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளம் பற்றிவிருக்கிறான் போலும்' என்று கொண்டு 'மீரானே ! நான் எங்காசியம் செய்வகயென்று ஒன்றுண்டோ ! கீயெசெய்து தலைக்கடித் தரவேண்டும்' என்றிறார்.

செலக்காண்கிற்பார்காணுமளவும் செல்லும்கீர்த்தியாய் ! *
உலப்பிலானே யெல்லாவருகுமுடையவொருமூர்த்தி ! *
நலத்தால்மிக்கார்குடந்தைக்கிடந்தாய் ! உன்னைக்காண்பான் நான்
அலப்பாய் * ஆதாசத்தைகோக்கி அழுவன்தொழுவனே. (ச)

செல காண்கிற பார்	மேலே மேலே காணவல்லவர் கன்	ஒரு மூர்த்தி நலத்தால் மிக்கார் குடந்தை கிடந்தாய்	ஒப்பற்ற தலைவனே ! பக்தியிருந்தவர்கள் வாழுகிற திருக்குடந்தையிலே சுபனித்தருள்பவனே !
காணும் அளவும்	எவ்வளவு காண்பார்களோ அவ் வளவும்	நான் உன்னை காண்பான் அல் ப்பு ஆய்	நான் உன்னைக் காணவேண்டி அலமந்து
செல்லும் கீர்த்தி யாய்	வளர்ந்தசெல்கின்ற திருக் குணங்களைபுடையவனே !	ஆதாசத்தை நோ க்கி	(நீ வருதற்குரிய) வானத்தைப் பார்த்து
உலப்பு இலானே	அந்தத் திருக்குணங்கட்குமுடிவு இல்லாதவனே !	அழுவன் தொழு வன்	அழுவதும் தொழுவதும் செய் பாவின்தேன்.
எல்லா உலகும் உடைய	எல்லா வுலகங்களுக்கும் ஸ்வா மியான		

***—மீரானே ! என்மேல்மேல் காணவல்லவர் ஈ திருக்குடந்தையிலே ஸன்னிதி பண்ணியிருந்தம் கீரினத்தபடி பரிமாற்றம் கிடையாமையாலே நான் நோவுபடாவின்றென்கிறார். முதலடியிலே ஈ படைத்த புகழெல்லாம் பாழாய்ப்போகிறதென்பென்று வயிறு சிக்கிறார். நமக்கு உதவாமையினாலே இவ்வளவு சொல்லுகிறபடி. எம்பெருமானுடைய கீர்த்திகளை [அதாவது ஸ்வரூப ரூபகுணவிபுலிகளை] யார் யார் எவ்வளவு பேசுகிறார்களோ அவை அவ்வளவு வளவாயிருக்கும். மந்தமதிகள் பேசப்படுக்காலும் அவர்களது வாக்கிலே அடங்கிற்றதும்; மஹாமதிகள் பேசப்படுக்காலும் அவர்களது திறமைக்குத் தக்க படி கரைகட்டாக் காவிரியோடப் பெருகிச் சென்றிருக்கும் என்க.

அழுவன்தொழுவனடிக்காண்பன் பாடியுலற்றுவன் *
தழுவல்லினையால்பக்கம்நோக்கி நாணிக்கவிழந்திருப்பன் *
செழுவொண்பழனக்குடந்தைக்கிடந்தாய் ! செந்தாமரைக்கண்ணு ! *
தொழுவனேனையுனதான் சேரும்வன்கயேசூழ்கண்டாய். (ரு)

செழு ஒண்பழனம்	செழுமைதக்கிய கீரிலங்களை புடைய	ஆடி காண்பன் பாடி அறிந்துவன்	கடனம்செய்து பார்ப்பேன்; வாயாரப்பாடிய மிரலாபனம் செய்வேன்;
குடந்தை கிடந்தாய்	திருக்குடந்தையிலே சுபனித் தருள்பவனே !	தழு வல்லினையால்	என்னைத் தழுவிக் கொண்டிருக்க கிற வலியு பாவத்தினாலே
செம் தாமரை கண்ணு	செந்தாமரை மலர்போன்ற திருக் கண்களைபுடைய னே !	பக்கம் நோக்கி	(எந்தப்பக்கமாக நீ வருகிற கோவென்று) பக்கந்தோ றும் பார்த்து (எங்கும் வரக் காணுமையாலே)
அழுவன் தொழு வன்	அழுவேன் தொழுவேன்;		

நான் கவிஞ்று வெட்டப்பட்டிற் தலைகவிஞ்று உன் தன் சேரும் } உன் திருவாய்மொழியை
இருப்பன் } ருப்பேன்; வகையே
தொழுவனேன் } மிகுந்த அருவகுப்பையுடைய } குழகண்டாய் உபாயசிகதைபன்னவேணும்.

***—பிரானே! உன் கண்ணழகிலே மிறப்பறிப் பனவகை பார்வருத்தினும் பன்னின்
விடத்திலும் பயன் பெற்றதேன்; உன் திருவாய்தலைச் சேரும்படி நிலை பார்த்தருள வேணும்
மென்கிறார். (டு)

குழகண்டாயென்தொல்லிலினையையறுத்து உன்னடிசேரும்
ஊழகண்டிருந்தே* தூராக் குழிதூர்த்து என்னாளகன் றிருப்பன்?
வாழ்தொல்புகழார் குடந்தைக்கிடந்தாய்! வாணோர்கோமானே!
யாழினிசையே! அமுதே! அறிவின்பயனே! அரியேறே! (சு)

வாழ் தொல்புகழார் குடந்தை	{ விளக்குகின்ற அகாதிபான் புகழையுடையார் வந்தித் திற திருக்குடந்தைமேல் சயனித்தருள் பவனே!	உன் அடி சேரும் ஊழகண்ட இருந்தே	{ என் உனது திருவாய்க்கையுடைய புகழையான் முறைமை மையக் கண்டிருந்தும் ஒருகாலும் தூக்கவொண்ணாத இத்திரிபக்குழிகளை நிறைந் தக்கொண்டு எத்தனைகாலம் உன்னை விடற்ப பிரித்திருப் பேன்!
கிடந்தாய்	{ சயனித்தருள் பவனே!	தூராக் குழிதூர்த்து	{ என்னை விடற்ப பிரித்திருப் பேன்!
வாணோர்கோமானே	{ வித்யாநாதிராமனே!	என்னை நான் அகன்று இருப்பன்	{ உன்னை விடற்ப பிரித்திருப் பேன்!
யாழின் இசையே	{ வினாக்களம்போலே பரம போக்யமானவனே!	என் தொல்லை கிணியை அறுத்தது	{ தூய்மை அகன்றிருக்கைக்குக் காரணமானது எனது அநாதி பாபங்களைத்தொலைத்து என்னை விடிகரித்தருள வேணும்.
அமுதே	{ அமிருதம் போன்றவனே!	குழகண்டாய்	{ குழகண்டாய்
அறிவின் பயனே	{ அறிவுக்குப் பவனானவனே!		
அரி ஏறே	{ சிவமும் இடமும் போன்று நிறந்தவனே!		

***—பிரானே! உன்னுடைய போக்யதைமேல் அகப்படுகருந்துள்ள வெணக்கு ஓர் உப
காரம் செய்தருளவேணும்; உன்னைப்பெறுதற்கு தடைபுறான தொல்லைகளை யெல்லாம் தொலைத்
தருளி உன்னைப் பெறுவதொரு கல்விரகு பார்த்தருள வேணும் என்கிறார். (சு)

அரியேறே! என்னம்பொற்குடரே! செங்கண்கருமுசிலே!
ஏரியேபவளக்குன்றே! நால்தோளெந்தாய்! உனதருளே*
பிரியாவடிமையென்னைக்கொண்டாய்! குடந்தைத்திருமாலே!
தரியேனினியுன்சரணம் தந்து என்சன்மங்கனையாயே. (சு)

அரி ஏறே	{ சிறந்த சிங்கமே!	உனது அருளே	{ உனது திருவாய்க்குள்
என்	{ நான் அனுபவித்தற்குரிய	என்னை பிரியா அடிமை கொண் டாய்	{ என்னை அநாதானிச் சேசகம் கொண்டவனே!
அம்பொன்குடரே	{ அழகிய பொன்போன்ற ஒளி யுருவனே!	குடந்தை திருமாலே	{ திருக்குடந்தையில் வாழும் திருமாலே!
செம் கண் கரு முகிலே	{ சிவந்த கண்களையுடைய காண மோகம் போன்றவனே!	இனி தரியேன்	{ இனிமேல் நான் தரித்திருக்க கில்லேன்!
எரி ஏய் பவனம் குன்றே	{ நகரத்திர மண்டலத்தனவும் ஒக் கின பவனமலை போன்ற வனே!	உன் சரணம் தந்து	{ உனது திருவாய்க்கைக் கொடுத்தருளி
நால் தோள் எந்தாய்	{ சதுர்ப்புஜ ஸ்வாமியே!	என் சன்மம் களை யாய்	{ எனது சீரத்தொடர்பைத் தகிர்த்தருளவேணும்.

***—பிரானே! உன்னுடைய வலங்குணங்களை நியை காட்டித்தந்து அடிமையிலே
என்னை ஊன்றவைத்தாபமானியின்பு உன்திருவாய்க்கைத்தந்து நிரவேணுமன்றே; தந்து என்னை ஊன்றா
ரத்தைக் களைத்தொழியாய் என்கிறார். மேலுணியுத்தோற்ற விருக்குமிருப்பை அரியேறே! என்ற விளி
காட்டும். அந்த மேலுணியுக்குத் தருதியான வடிவுபடைந்தவனென்கிறார் அம்பொற்குடரே! என்பது.
வினாக்களமான பொன்போலே ஸ்ப்ருஹணியான ஒளியையுடையவனே! என்றபடி வடிவின் புகழைக்
காட்டி என்னை மிறப்படுத்திக்கொண்டவனே! என்றவாறு. செங்கண்கருமுசிலே!—வாழ்வையமாகித்
அமுதத்தை வாழ்க்கிற திருக்கண்களையுடையவனே! என்றபடி.

ஸரியேவனக்குன்றே!—ஸரியென்று கேட்டை நகூதரத்திற்கு வாசகமாய் நகூதரணமார்யத்தைச் சொல்லி விற்றும். நகூதரமண்டலத்தினாலும் துக்கமிகுந்த பங்குக்குன்றுபோலே [பவ்யம்மான மகிபோலே] விளங்குமான வடிவு படைந்தவனே! என்று.

(௭)

களைவாய்துன்பங்களையாதொழிவாய் களைகண்மற்றிலேன் *

வளைவாய்நேயிப்படையாய்! குடத்தைக்கிடந்தமாமாயா! *

தளராவுடலமெனதாவி சரிந்தபோம்போது *

இனையாதுனதாவொருங்கப்பிடித்துப் போதவிசைநீயே.

(௮)

வளைவாய் நேயி படையாய்	{ வளைந்த வரையுடைய திரு வாழியை ஆயுதமாகவுடைய வனே!	களைகண் மற்று இலேன்	{ வேறு சாணமுடையே னல் நேன்;
குடத்தை கிடத்த	{ திருக்குடத்தைவிடே சயனித் தருண்டென்ற	உடலம் தளர எனது துணி	{ உடல் தளர்ந்த என் உயிரானது
மா மாயா	மறையச்சாய்வு ரூபனே!	சரிந்த போம் போது	{ நிலைகுலைந்து உக்கிரமண மடை யும்போது
துன்பம் களைவாய்	{ எனது துன்பங்களை நீ களைந் தாழும் சரி;	இனையாது உன தான்	{ மெலியாமல் உன் திருவடிக்களையே
களைவாய் து ஒழி வாய்	{ களைவாயிட்டாலும் சரி;	ஒருங்க பிடித்து போத	{ ஒருமிக்கப் பிடித்துப் போகும் படி
		நீயே நுசை	{ நீயே திருவுள்ளம் பற்றவே ணும்.

* * *—பிரபஞ்சகீட்டு ஆதிஞ்சக்யம், அகப்பகதிநிலம் என்ற இரண்டும் குடையாதிருக்க வேணும். உடையாந்தரங்களில் அகவாயேசமும் அந்நிருக்கை ஆதிஞ்சக்ய மெனப்படும். எப்பொரு மான் பக்கவில் முகம் பெறுவொழியினும் திறம்மிகேடி போடப்பாராதே. "ரகிதபோதேதி ரகியாத போதோடு வாலியற இவ்விடமொழிய வேறுபுகவில்லை" என்கிற திண்ணிய அந்நிலையத்தாடலிருக்கை அகப்பகதிநில மெனப்படும். அது இப்பாடிதான் முதலடியில் தெளிவாகிறது. எனக்கு உடனனுடைய அனுபவம் சிவடாமத் போனாலும் உன் திருவடியே தஞ்சமென்று திறந்த விசுவாசம் குடையாதபடி பார்த்துள்ளவெனுமென்றோர். முருங்க—நிரந்தரமாக என்றபடி.

(௮)

இசைவித்தென்னையுன் தாளினைக்கீழ் இருத்தாமம்மானே! *

அசைவிமைரத்திலைவர்தலைவா! ஆதிப்பெருமூர்த்தி! *

திசைவில்வீசும்செழுமாமணிகள்சேரும் திருக்குடத்தை *

அசைவினுளகம்பரவக்கிடந்தாய்! சாணவாராயே

(௯)

என்னை	{ நெடுநான் விபுகளுமிகுந்த வென்னை	ஆதி பெருமூர்த்தி	{ னகல் ஐக்காரண பூதமான திவ்ய விக்ரஹத்தை யுடைய வனே!
இசைவித்த	{ அகமம் க் கு இசையுப்படி செய்து	திசை வில் வீசும்	{ எங்கும் ஒளி வீசுகின்ற மிகச் செழு மா மணி
உன் தான் இனை பெறு	{ எனது உபய பாதங்களின் பெறு	செழு மா மணி கள் சேரும்	{ சிறந்த ரத்னங்கள் சேரு மிடமான
இருந்தும் அம்மா னே	{ தங்கும்படி செய்தருளின ஸ்வா மியே!	திரு குடத்தை அசைவு இல்	{ திருக்குடத்தைவிடே ஒய்வினாதபடி [அகவரதம்]
அசைவு இல் அம் ரத்லைவர்	{ நித்யனாலிகளுக்கும் தலைவ ரான அகந்த எருட விஷ்வக் னேனர்களுக்கும்	உலகம் பரவ விடந்தாய்	{ உலகமெல்லாம் துதிக்கும்படி சாபனித்தருள்பவனே!
தலைவா	முதல்வனே!	சாண வாராய்	{ நான் கண்டு அறுபவிக்கும்படி வரவேணும்.

* * *—கண்ணுனே சாணலாம்படி வரவேணுமென்றோர். இதில் முதலடியில் எதனைப்பாநா யார்த்தனாரம் பொதிந்திடக்கிறது.

இசைவித்துண்டவ என்னைமாளே. நெடுநான் திருவடினைவைக்கு இசையாதிருந்த நம்மை எப்பொருமான் தானே வறந்தி விசைவித்தமை ஸ்பஷ்டமாக விளங்கும். திசைவில்வீசும் செழுமாமணிகள் என்று திருமழிசை வாழ்வார்போலவரைச் சொல்லுகிறதென்று ஸம்பந்தபாய். திசைகள்தோறும் பார்த்த புகழையுடைய மறையனுதாக்கன் சேருமிடமான திருக்குடத்தை வென்றவை.

(௯)

வாராவருவாய்வருமென்மாயா! மாயாழர்த்தியாய்! *

ஆராவமுதாய் அடியேனாய் அகமேதித்திப்பாய் *

தீராவின்னகன் தீரவென்னையாண்டாய்! திருக்குடந்தை

பூரா! * உனக்காட்பட்டும் அடியேனின்னுமுழல்வேனோ? (கௌ)

வாரா	திருவருவத்தோடு வாராய்	அடியேன் ஆன்	என் உன்னுக்குள்ளே தித்தித்
அருமாய் வரும்	அருமாய் உன்னேகந்து தோ	அகமே தித்திப்	திருக்குடந்தை!
என் மாயா	என் மாயவனே!	பாய்	
		தீராவின்னகன் தீர	தொலைபாத பாயங்கனும் தொ
		என்னை ஆண்டாய்	ண்புப்படியாக
மாயா ஸூர்த்தியாய்	ஒருகாலும் அழியாத திவ்யமல்	திருகுடந்தைணரா	திருக்குடந்தைப்பதியோனே!
	கன் வித்தமத்தை அழைய	அடியேன்	அடியேன்
	வனே!	உனக்கு ஆன்பட்	உனக்கு அடிமைப்பட்டும்
		டும்	
பூரா அமுது ஆய்	எவ்வளவு அறுபவிர்த்தமும்	இன்னும் உழல்	இன்னும் கிளைப்பதிலே
	நிறுப்பிற்றவாத அமிருதமா	வோனோ!	வோனோ!
	யிக்கு கொண்டு		

* * *—திருக்குடந்தையிலே புகுவே நம் அபேகநிதங்களைல்லாம் பெறணமென்று புகு
பூர்வாய் அந்நன்ம் பெருமையானே இன்னம் எத்தனைவிடம் தட்டித் திரியக்கடவேனோவென்கிறார்.

மாய்க்காமடியின் முதற்சொல் ஊரா! என்னும் ஊராய்! என்னும் இருவகையிலும் பொருத்தும்;
ஊரன் என்பது விளியுருபு ஏற்றால் 'ஊரா' என்றதும்; ஊரான் என்பது விளியுருபு ஏற்றால் ஊராய்
என்றதும். (கௌ)

உழலையென்பின் பேய்ச்சிமுலைபூதி அவனையுயிருண்டான் *

கழல்களவையேசரணாகக்கொண்ட குருகூர்ச்சடகோபன் *

குழலின்மலியச்சொன்ன ஓராயிரத்துளிப்பத்தும் *

மழலைதீரவல்லார் காமர்மானேய்நோக்கியர்க்கே. (கக)

உழலை என்பின்	உழல்களையோன்ற எழும்புகளை	குழலில்மலிய	குழலேனைசிறு காட்டிலும்
பேய்ச்சி	புடைபாளான பூதனை வி	இனிதாக	
	ணுடைய	சொன்ன	அருளிச்செய்த
முலை ஊதி	முலைவழியாக	ஓர் ஆயிரத்துள்	ஒப்பற்ற ஆயிரத்தினுள்ளே
அவன் உயிரை	அவனது உயிரைமுடித்த பெரு	குப்பத்தும்	இப்பதிக்கின்ற
உண்டான்	மாலுடைய	மழலை தீர	தமது ஆரீயாவை தொலையும்
கழல்கள் அவை	திருவடிகளையே	படி	
யே		வல்லார்	அதிகரிக்க வல்லவர்கள்
சரண் ஆக கொ	சரணமாகப் பற்றின	மான் ஏய்நோக்கி	மான்போன்ற நோக்கையுடைய
ண்ட		யர்க்கு	நிம்பாப்பரைஸ்ஸாக்களு
குருகூர் சடகோ	ஆழ்வார்	காமர்	ஆதரிக்கத்தக்கவராவர்.
பன்			

* * *—இப்பதிகம் பழநதக் கற்கவல்லார் காயினோளுக்குக் காமுகர்போலே பூதவைஷ்ணவர்
களுக்கு போகியாவார் என்று பண்ணரைத்துத் தரிக்கப்படுகிறார். திருக்குழலேனைசிறு காட்டிலும் அதி
சுசித்தநம்படி யருளிச்செய்த ஆயிரம் பாகத்தில் இப்பத்தையும் ஊற்றத்துடனே சொல்லவல்லவர்களை
எம்பெருமானும் பூதவைஷ்ணவர்களும் மேல்விழுந்து போகியராகக்கொள்வார்கள் என்றதாயிற்று. (கக)

திருவாய்மொழி—ஆரும்பத்து—பத்தாந் திருவாய்மொழி

உலகமுண்ட பெருவாயா

அவநாரிகை :—திருவேங்கடமலையிலே நித்யவாஸிகளோடு நித்ய ஸம்ஸாரிகளோடு திரியக்குக்க
ளோடு வாசியுற எல்லாரும்வந்த ஒருமிடமாக ஆசரவிக்கலாம்படி எம்பெருமான் நித்ய ஸம்ஸாரி பண்ணி
யிருக்கிறபடியால் யாறுண்டிற்று அதிதிருவேங்கடமுண்டையான் திருவடிகளிலே பெரிய நிராட்படியார் முன்னிலை
யாகத் தம்முடைய அநந்தநித்யத்தை விண்ணப்பஞ் செய்த சரணம் புகுகிறார்—இத் திருவாய்மொழியில்
ஒன்பது பாட்டிலும் சரண்யன்படி சொல்லி, பத்தாம் பாட்டிலே சரணம் புகுகிறார்.

உலகமுண்டபெருவாயா! உலப்பில்லீர்த்தியம்மானே! *
நிலவும்சுடர்குழொளிமூர்த்தி நெடியாயடியேருயிரே! *
திவதமுலகுக்காய்கின்ற திருவேங்கடத்தெம்பெருமானே! *
குலதொல்லடியேனுன்பாதம் கூடுமாறுகூறுயே. (க)

உலகம் உண்ட பெருவாயா	(சொல்லு காணத்தில்) உலகம் களைபெல்லாம் அமுதசெய்த பெருவாயை யுடைப்பவனே!	உலகுக்கு திவதம் ஆய் கின்ற திருவேங்கடத்து	உலகுக்கெல்லாம் திவதம் போன்றதான திருமலையிலே விளங்குகின்ற
உலப்பு இல்லை அம்மானே	முடியில்லாத புகழுடைமைய பெருமானே!	எம் பெருமானே	அம்மத் த்வாமியே!
நிலவும் சுடர் குழ ஒளி மூர்த்தி	அப்பாக்குத தேஜோமயமான திவ்ய விக்ரமத்தைமுடைய வனே!	குலம் நெல் அடி வேன்	குல பரம்பரையாக உனக்கு அடிமைப்பட்டிருப்பவனான அடியேன்
நெடியாய் அடியேன் ஓர் உயிரே	மிடப் பெரியோனே! அடியேனுக்குப் பரிபூர்ண பாணபூதனே!	உன பாதம் கூடும் துறு கூறுய்	உனது திருவடிகளை வந்து சேரும்படியை அருளிச் செய்யவேணும்.

* * *—உலகம் துகள்தையும் ரக்ஷிக்குமியல்பை யுடைப்பவாய்க் கொண்டு திருமலையிலே நித்ய
வந்தி பண்ணியிருக்கிற வுள்ளே நான் கிடக்க யதூபனாகும் கிரகு அருளிச்செய்ய வேணுமென்றிருர்.
உன்னுடைய திருவடியை நான் கிடப்பெருமல் கிரகிப்பது பிரமபாதத்தோ டொக்கும்; இந்த
ஆபத்தை நீ போக்கிடுவதென்று சொல்லாததால் போக்கிடுவென்ற புது உலகு நினைந்தகமாய்
தென்கிற கருத்துப்பட 'உலகமுண்ட பெருவாயா' என்கிறார். ஆபத்து நேரித்தகாலத்தில் தளராதபடி
ரக்ஷிக்கக்கூடியவனே நீ உலகமுண்டது; அந்த ஆபதாக்கங்களும் மேல்பாலை என்னையும் ஆபத்தில்
கின்று மெடுத்தருளித் திருவடிகளில் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டாவோ வென்றவாறு.

உலப்பில் கீர்த்தியம்மானே!—உலப்பாவது முடிவு; முடியில்லாத புகழுடைமையாவது திருக்
குணங்களைத் தனித்தனியாகவும் ஒரு ராசியாகவும் என்ன முடியாமலாம்.

நிலவும் சுடர் குழொளிமூர்த்தி—ரக்ஷிக்குமவனல்லவனும் குணமுடையவனல்லவனும்
கிடமுடியாத வடிவமுடையவனென்றிதது.

அடியேன் ஆருயிரே!—வடிவமுடைய திருக்குணங்களைப் காட்டிப் பிரிந்துழைக்கவொன்
னையடி என்னப் பண்ணினவனே! என்றவாறு. "திருவேங்கடத் தெம்பெருமானே அடியேனாருயிரே!"
என்று கூட்டுவது. திருமலையிலே கின்று என்னுடைய சேஷத்தி முறையை யறிவித்து உன்னுடைய
செல்லாதபடி பண்ணினவனே! என்கை. (க)

கூறுய்நீருய்கிலனாகிக் கொடுவல்சைரர்குலமெல்லாம் *
சீருவெறியும்திருகேயிவவா தெய்வக்கோமானே! *
சேருர்சனைத்தாமரைசெத்திமலரும் திருவேங்கடத்தானே! *
ஆருவன் லீடியேன் உன்னடிசேர்வண்ணமருளாயே. (உ)

கொடுவல் அசைர் குலம் எல்லாம்	யிகக் கொடிய அசைர்களின் கூட்டமெல்லாம்	தாமரை	செத்தாமரை மலர்கள்
கூறு ஆய் நீறு ஆய் நிலம் ஆடி சீறு எறியும்	பலபல கண்டங்களாகி சாம்பலாகி தரைப்பட்டிருக்கச் செய்தேயும் மெல்லையும் சீறி ஜ்வலியா நிற்கிற	செத்திமலரும்	விவந்த தீப்போன்ற சிறத்தை யுடைத்தாய்க் கொண்டு மல ரும்படியுள்ள
திருமேயி வவவா	திருவாழியாழ்வானை வவவரு கிலே எத்தியிருப்பவனே!	திருவேங்கடத் தானே	திருமலையிலே எழுந்தருளி யிருப்பவனே!
தெய்வம் கோமா னே	நித்ய னுளிராதனே!	ஆரு அன் டின் அடியேன்	அளவுப்பாத அன்பையுடையே னானான்
சேறு ஓர் கலை	சேறு நிரம்மிய கனகங்களிலே	உன் அடி சேர் வண்ணம்	உன் திருவடிகளைச் சேரும் படி
		அருளாய்	அருள்புரிய வேணும்.

* * *—விரோதிகளைபெல்லாம் கிழங்கெடுக்கவல்ல திவ்யாயுதத்தினால் ஒளி பெற்றிருக்கிற நீ
எனது விரோதிகளையும் போக்கி, நான் உன் திருவடிகளைச் சேரும்படி கருவப் பண்ண வேணுமென்
னிருர். "கொடுவல்சைர் குலமெல்லாம் கூறுய்நீருய்கிலனாகி" என்று தர்வரிப்பது. சத்திசகளை
முதலில் திருதண்டமாகிய சிறகு நீருக்கிப் பின்பு அதனுக்கான கொண்ணுதடி வெறுந்தரைவாக்கு
மென்று திருவாழியாழ்வானுடைய விக்கிரமம் சொல்கிறது. மூலத்தில் ஆகி என்றிருந்தாலும் 'ஆக'
என்று எச்சத்திரிபாகக் கொள்ளலாம். கூறுய் நீருய்கிலனும்படியாக வென்றபடி. 'ஆக்கி' என்று

பிறவினைபாகவன் கொள்ளலாம். 'சீது' என்பது செய்யாவென்னும் வாய்பாட்டிற்குத்தால் வினை பெச்சம்; சிறியென்றபடி வல்லவா—வல்லவன் என்றசொல் வல்லவன் என்று தொகுத்தலாய் விளியுறுபு ஏற்றதாகக் கொண்டால் திருவாய்மொழியை அடக்கியான வல்லவனே! என்று பொருளாம்.

ஆகுமல்லவையேன்—ஆழ்வார்க்கு இதுவொரு கிருபகமான திருமாமம் போலும். "ஆராத காறல் குருகூர்ச்சடகோபன்" என்றப்போலே ஆறுதவன்னாயே கிருபகமாகவுடைய அடியேன் என் றோர். 'திருமலைமேல் கிந்திற் கிடைக்குப் பயன்பெறவேணும்; எனது அன்புக்கு இரையிடவேணும்' என்கிறாராசிறு.

வண்ணமருள்கொளணிமேகவண்ண மாயவம்மானே!
எண்ணம்புருந்துதித்திக்குமமுதே இமையோரதிபதியே!
தெண்ணலருவிமணிபொன்முத்தலைக்கும் திருவேங்கடத்தானே!
அண்ணலேயுன்னடிசேர அடியேற்காவாவென்னாயே.

(க)

வண்ணம் அருள்	அருளே வடிவெடுத்த வண்ண	மணி பொன்	மணிகளையும் பொன்களையும்
கொள்	மாய	முத்த	முத்துக்களையும்
அணி மேகம்	அழகிய மேகம்போன்ற கிந்த	அலைக்கும்	கொழிக்குமிடமான
வண்ண	தை யுடையவனே!	திரு வேங்கடத்	திருமலையிலே விளங்குபவனே!
மாயம் அம்மானே	ஆச்சரிய குணக்களையுடைய	தானே	ஸ்வாமியே!
எண்ணம் புருந்து	நெஞ்சக்குள்ளே புருந்து ரவிக்	அண்ணலே	ஸ்வாமியே!
தித்திக்கும்	கும் அமிருதமானவனே!	உன் அடி சேர	உன் திருவடிகளில் வந்து
அமுதே		அடியேற்கு	சேரும்படி
இமையோர் அதி	தேவாதி தேவனே!		அடியேன் விஷயத்திலே
பதியே		ஆ-ஆ என்னாய்	ஐயாவென்றிரங்கியருள
தென் கல் அருளி	தென்நீர்தழகிய அருளிகள்		வேணும்.

* * *—ஆழ்வார்க்கு 'உன்னடிசேர் வண்ணமருளாய்' என்ற ஆழ்வாரை நோக்கி ஏம் பெருமான் 'ஆழ்வார்! நீ கேட்டபோதே நாம் அருள்முடிபுமோ! அதற்கு எம்பமரிவியோ!' என்ன; இதர விஷயங்களில் போகாதபடியான ஐனான் லாபத்தைப் பண்ணித்தந்தவனுக்கு பரப்பி பண்ணித் தருகை அரிய பெரிய காரியமோ வென்றோர். வண்ணமருள்கொள் அணிமேகவண்ண!—அருள் வண்ணங்கொள் அணிமேகவண்ண என்று அடக்கிக்கலாம். அருள் வண்ணங்கொள்—அருள் தானே வடிவெடுத்த என்றபடி அருளே திருவேங்கடமுடையானது மூத்திக்கரித்த தென்றவாய். அருள் என்றமல் 'மருள்' என்றும் சொல் சிரிக்கலாம். வண்ணம்—வடிவானது. மருள்கொள்—கண்டார் கெஞ்சம் இருள்ப் பண்ணைக் கடவதாரிடுக்கிற என்றபடி. மாயவம்மானே!—வெறும் வடிவொரு மாதிரியேயல்லாமல் ஆச்சரியமான குண சேஷத்தவனாகும் பெரியானவனே!

(உ)

ஆவாவென்னுதலகத்தையலைக்கும் அசுரர்வாணன்மேல் *
தீவாய்வாளிமழைபொழிந்தகிலியா திருமாமகள் கேள்வா
தேவா! * சுரர்கள் முனிக்கணங்கள் விரும்பும் திருவேங்கடத்தானே!
பூவார்கழல்களருவினையேன் பொருந்துமாறுபுணராயே.

(ச)

ஆ-ஆ என்னுது	இரக்கமில்லாமல்	தேவா	தேவனே!
உலகத்தை அழிக	உலகத்தவர்களை ஹிம்ஸிப்பவர	சுரர்கள் முனி	தேவர்களும் முனிவர்களும்
கும்	கனான்	கணங்கள்	திரன் திரனாக ஆதரிக்கும்
அசுரர்	ஆண்பாட்டுக்குடிகளினுடைய	விருப்பும்	படியான
வாழ்வார் மேல்	ஆயுளை முடிப்பதற்காக	திரு வேங்கடத்	திருமலையில் எழுந்தருளியிருப்
நீ வாய் வாளி	கெடுப்பை உமிழ்கிற அம்பு	தானே	பவனே!
மழை பொழிந்த	களை	ந்-ஆர் கழல்கள்	(உன்று) புஷ்பங்கள் நிறைந்த
கிலியா	மழையோலே வர்ஷித்தசுரர்க்க	அரு வினையேன்	திருவடிகளை
திரு மா மகள்	வில்லிப்புடையவனே!	பொருந்தும் ஆறு	மறாபாடுபான கான்
கேள்வா	திருமகள் கொழுகனே!	புணராய்	கிடும்படி
			கற்பித்தருளவேணும்.

* * *—இரானே! உன்னைப் பெறுகைக்கு உடலாக நீ சாந்தர்களில் காட்டிக்கொடுத்த னாதனங்களொன்றும் எனக்கு உபயோகப்படவில்லை; ஆனமின்பு எனக்கென்று தனிவேயொரு னாதனம் கண்டு தடுவெணுமென்றோர்.

இரமன் கிவன்கிறான் முதலான தேவர்களும் மறைந்தகாதி மறைந்தவரும் இதுவே நமக்கு பரப்பாய்தானமென்று விரும்பி மறைஞ்சியேத்துமிடமான திருமலையே இறைவனே! கிட்டி

யறுபவிக்கப்பெற்ற பாபத்தைப்பண்ணின என் உன்னுடைய பூவார்கழல்களைப் பொருத்தம்படியான ஒரு வயாபுத்தைக் கல்பித்தருளவேனுமென்றாசிற்து பூ ஆர் கழல்புஷ்பங்கள் கிரமிய திருவடி, அன்னது பூப்போன்ற திருவடி. திருவேங்கடமுடையாணுடைய திருவடிக்குப் பூவார்கழல்களென்றும், யழகிய மணவாளனுடைய திருவடிக்குத் திருப்பொலிந்த சேவடிபென்றும், தேவப்பெருமானுடைய திருவடிக்குத் தயாபுகடரடி பென்றும் ஸம்மாதாயத் திருநாமமென வழக்குவர் பெரிபோர். (ச)

புணராரின் நமரமேழ் அன்றெய்தவொருவில்வலவாரோ !*

புணரேய்கின் நமரமிரண்டின் கடுவேபோனமுதல்வாரோ !*

தினாரார்மேகமெனக்கவரிறுசேரும் திருவேங்கடத்தானே !*

தினாரார்சார்ங்கத்துணபாதம் சேர்வதடியேனென்றானே ! (ரு)

அன்று	ராமாவதாரத்திலே	தினார் ஆர் மேகம்	திண்மை மிக்க மேகங்களென்
புணராரின்	ஒன்றுதொன்று மீனைத்திரு	என	னுப்படி
மரம் வழு	கத ஸப்த ஸாவருஷங்களை	கவரிறு சேரும்	யானைகள் சேருமிடமான
வயித	தரிசுபடுத்தின	திருவேங்கடத்தா	திருமலையில்முத்தருளி யிருப்
ஒரு வில் வலவா	ஒ தலியிரனே !	னே	பவனே !
புணர் எய்கின்	சேர்த்தி பொருத்தி நின்ற இரட்	தினார் ஆர் சார்ங்க	திண்மைமிக்க ஸ்ரீசார்ங்க கிள்
மரம் இரண்டின்	டை மருத மரங்களினிடையே	சந்தி	பையுடைய
கடுவே	பே	உன பாதம்	உனது திருவடிகளை
போன	தவழந்து சென்ற	அடியோன் சேர்வது	அடியோன் அதுரைப் பெறுவது
முதல்வா	ஒ முன்புருவுனே !	என்றான்	என்றைக்கோ !

* * *—ஆழ்வார் ! நீர் இங்மனென் கிடத்து துடிப்பதென் ! எப்படியும் உம்முடைய கிருப்பம் செய்வதாகவே கிளைத்திருக்கிறென்று திருவேங்கடமுடையான் திருவுள்ளமாக, அது என்னைக்குச் செய்வதாகத் திருவுள்ளம் ! ஒரு காளிட்டுத் தரலாகாதோ வென்கிறார்.

[தினாரார்மேகம் தீபாதி.] கவிரென மேகத்துசேரும், மேகமெனக் கவரிறுசேரும் என்று இரண்டு படியும் அக்வயிக்கப் பொருத்தம். யானைபோன்ற மேகங்களும், மேகம்போன்ற யானைகளும் திருமலையில் விரைவரித்திப்பது இயல்பு. * தென்னனாய் வடவானாய் குடபானாய் குணபானம் தயானாய் * என்றும் * சோலை மழகவிரே * என்றும் யானை நற்குக் சொல்லென்படியும் * ஸ்ரீ வேங்கடாதிரி சீகராயை காள்மேகம் * என்று மேகந்தானாகச் சொல்லென்படியும் எம்பெருமானிருக்கிற திருப்புக்கு ஸ்மாரக மானபடி.

தினாரார் சார்ங்கத்து உன் உன்னைகிள் கிள் திருக்க லான் இழக்க வேண்டுவதில்லை; இழக்க மாட்டேன்; இனி உன்னைப் பெறும் நாளைச் சொல்லியிருக்கிறேன் போதுமென்கிறார். (ரு)

எந்நானே நாம்மண்ணளந்த இணைத்தாமரைகள் காண்பதற்கென்று *

எந்நாளுமனின் நிமையோர்களைத்தி இறைஞ்சியினமினமாய் *

மெய்ந்காமனத்தால்வழிபாடுசெய்யும் திருவேங்கடத்தானே ! *

மெய்ந்கானெய்தியெந்நான் உன்னடிக்களடியேன்மேவுவதே. (சு)

மண் அளந்த நாம்	உலகமளந்த உய்யபாதங்களை	மெய்ந்காமனத்தால்	திரிசரணங்களாலும்
வரகள் குண	மரம் காண்பதற்குரிய நான்	வழிபாடு செய்யும்	ஆராதனை செய்யுமிடமான
மரம் காண்பதற்கு	எந்த நாளென்று	திருவேங்கடத்தா	திருமலையில் எழுந்தருளி யிரு
என்கான் என்று	நித்யவாசிகள்	னே	ப்பவனே !
இமையோர்கள்	கிரந்தரமாக வந்து துதித்து	அடியோன் நான்	அடியோனைய நான்
என்றானும் கின்று	வணங்கி	மெய் எய்தி	(செய்யுபோன்றித்கே) மெய்
வந்தி	வணங்கி	யாகவே உடைந்து	யாகவே உடைந்து
இறைஞ்சி	வணங்கி	உன் அடிக்கண்மே	உன் திருவடிகளிலே பொருத்
இனம் இனம் ஆ	நிசன் நிரளாக	வுவது	துவது
		எந்நான்	என்றைக்கோ !

* * *—திருப்பாட்டில் "உனபாதம் சேர்வதடியேனென்றானே" என்றதற்கு உன் திருவடிகளை நான் சேரப்பெறும் நாங்குட ஒன்று உண்டா ! அது ஏது ! என்று ஸந்தேஹித்தச் சொல்வதாகவும் பொருளாகக்கூடுமே; எம்பெருமான் 'ஆழ்வார்' எந்நானே பென்று நீர் ஸந்தேஹிப்பதென் ! அது ஒரு தேச விசேஷத்திலே நியதமா யிருக்குமே ! என்றருளிச் செய்ய, அக்குள்ளாகும் இக்கே வந்தன்றே அறுபவிக்கிறது; அப்படியிருக்க என்னக்குமாத்திரம் தேசவிசேஷமா ? என்கிறார். இப்பாட்டில் இரண்டா மடியில் இமையோர்கள் என்றது நித்யவாசிகளைச் சொல்லிற்றுக்கொண்டால் இங்மனெ ஸங்கதியாகக் கூடவது. இனி, ஸ்வர்க்களோகத்திலுள்ள தேவர்களைச் சொல்லிற்றுக்கொண்டால், பரபோஜனந்தர

பார்க்காளானவர்களுக்கும் அறப்ப ப்ரபோஜனரைப்போலே வந்து ஆசாசிக்க நித்திர விடத்தே தான் இழந்துபோவதே! என்கிறாசாகக் கொள்க.

அடியேன்மேலியமர்வின்றவழுவே இமையோரதிபதியே! *
கொடியாவடுபுள்ளுடையானே கோலக்கனிவாய்ப்பெருமானே! *
செடியார்வினைகள்நீர்மருந்தே திருவேங்கடத்தெம்பெருமானே! *
கொடியார்பொழுதுமுன்பாதம் காணலோலாதாற்றேனே. (எ)

அடியேன் மேலி	{ அடியேன் கிடையாதுபடுக்கும் படியான அமிருதமே!	{ திருவேங்கடத்து எம்பெருமானே! * உன்பாதம் காண { உனது திருவடி களைக் காண் வகக்கு
அமர்வின்ற அமு தே		
இமையோர் அதி பதியே	{ தேவாதி தேவனே!	{ கோலாது { நான் ஒரு கோலும் அனுஷ்ட பாமலிருக்கும்
அடி புள் கொடி ஆ உடையானே	{ (பலகலனரைப்) பொலக்கலனை கருடனைக் கொடியாகவுடை யவனே!	{ (மோற்றவர்கள் பலன் நாழ்த் தால் படுகாபோலே)
கோலம் கனி வாய் பெருமானே	{ அமுதிய கனிபோன்ற அதாத் தைபுடைய பெருமானே!	{ கொடி ஆர் பொரு தம் { ஒரு ஆணை மாந்திரமும்
செடி ஆர் வினை கள் நீர் மருந்தே	{ செடியோலே செழித்த பாய் களைத் தீர்க்கும் மருந்தான வனே!	{ ஆற்றென் { தரித்திருக்கமாட்டாமல் தடிக்க கின்றேன்.

* * *—பெருதப்பாதென்று தனித்திருந்தல் கங்குலமாயினும் அந்தநிலைப் போக்பயதை கொஞ்
கக்கு விடியுமாக ஆக, தரித்திருக்க முடியாதபடி பதறவேண்டி யிருக்குமே! அந்தப் பதற்றத்தை
யருளிச்செய்கிறாரிப்பாட்டில், அடியேன் மேலியமர்வின்ற அமுதே!—எம்பெருமானுக்கு இவர் சாத்தம்
ஒரு திருமாமம்போலே விராகின்றது இது. தேவஜாதிகள் உப்புச்சாற்றைப் பருகிக் களிப்பார்கள்;
அதுவோ இது! இவருள்ள மறமையோர்கள் அதுபங்கும் போலேயா வான் அதுபயிப்பது? அடியே
னுடைய அதுபயம் அனாதாரணமன்றே வெள்கிறார். உடனே இமையோரதிபதியே! என்றது—அங்குத்
திருவாட்டிலே நித்ய ஸாலிகள் உன்னை எப்படி யதுபயிக்கிறார்கள் அப்படி இங்கு அடியேன் அதுபயிப்ப
வனவில்கிறே! என்று கரீடணபடி.

திருவாராதனத்திற் பெருமானுக்கு அமுது செய்தருளப் பண்ணும்போது * அடியேன் மேலி
யமர்வின்றவழுவே யென்றிற் கிப்பாசுரத்தை யதுஸந்திப்பதென்று மட்டி நிபமனம். (எ)

கோலாதாற்றேனுன்பாதம் காணவென்றுதுண்ணுணர்வின் *
கோலர்கண்டத்தம்மானும் நிறைகான் முகனுமிந்திரனும் *
சேலையகண்ணார்பலர்குழவிரும்பும் திருவேங்கடத்தானே! *
மாலாய்மயக்கியடியேன்பால் வந்தாய்போலேவாராயே. (அ)

துணி உணர்வின்	{ னர்வ ற்றுகுறைய மே) தட்டி மான உணர்வையுடையது	{ மாட்டுகின்றிலேன் " என்று சொல்லிக்கொண்டு
கோலர் கண்டத்த அம்மானும்	{ கிவரோனும்	{ கபற் கண்ணிகளான தங்கள் மனைவிமார்கள் பலரோடும் கூடியவந்து
நிறை நான்முக ஐய	{ (ஞான சக்திகளால்) நிறைந்த ஐய	{ கிரமமும் { கிரமமும் பணியுரிடமான திருவேங்கடத்தானே திருமணத்தில் வாழ்பவனே!
நீத்திரனும்	{ தேவேந்திரனும்	{ மால் ஆய் மயக்கி மயக்கிக்கொண்டு கண்ணொரு கண்ணாய்போலே வந்தாய் போலே
உன்பாதம் காண கோலாது ஆத் மேன் என்று	{ "உன் திருவடிக்காகக் காண் வகக்கு ஸாதலானுஷ்டானம் பண்ணுதேயிருந்து ஆற்ற	{ அடியேன் பால் { அடியேன் நித்திலம் வந்த வாராய் { தோற்றவேணும்.

* * *—ஸாதாதுஷ்டானம், என் பக்கலில் ஒன்றுமில்லையென்று சொல்லிக் கொண்டு
துணைப்பட்டு காக்கு கிடக்கான் கிடக்குமோ! என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாக, ற்றுநாய சக்திக
ளால் குறையற்றவர்களான கிவகண்ட சதர்முக ஸுதஸ்ரீகூ ப்ரபஞ்சகளுள் கூடத் தங்களுடைய
உபாய நுரிநிரியத்தைச் சொல்லிக் கொண்டுண்டு வந்து உன்னைக் காண்பெறுகிறது என்கிறார்.
"கோலாதாற்றேனுன்பாதம்" என்பது—கோலர் கண்டத்தம்மானும் நிறைகான் முகனுமிந்திரனும்
சொல்லும் பாசுரமாயிற்று. "போனே! உன் திருவடிக்காகக் காண்கைக்கு ஸாதலானுஷ்டானம் பண்
னுதே யிருந்து வையத்து உன்னைப்பொழிய ஆற்றமாட்டேன்" என்பதும் அந்தத் தேவர்களின் வார்த்தை

சேலேய்கண்ணுள் பவர் குறு ல்நம்பும்—கடல்போன்ற கண்களையுடையவர்களென்று ஸ்தீர் கவிதச் சொல்லுகிறது; பரக்குதத்தில் அவரவர்களுடைய பதிகவிதச் சொல்லிற்றுவிடுதல்; தேவர்கள் வந்து சரணம் புறம்போது தாங்கள் தனித்து வருகைபெற்றிக் கே மனாட்டமார்களேயுடைய வகுவுகளாம். மாராய் மயக்கி அடியென்பால் வந்தாய்போலே வாராய்—மாராய் மயக்கி வந்தாய்போலே அடியென்பால் வாராய் என்று அர்வயிப்பது. மால் என்று கண்ணிராளைச் சொல்லுகிறது. கண்ணிராணய்ப் பிறந்து விடாமோலு சேஷநமஸ்களைச் செய்த வஸ்துவாதிகள் முன்னே வந்து கிற்றும் போலே என்றமுன்னே வந்து நிற்கவேணுமென்று பிரார்த்தித்தபடி. (அ)

வந்தாய்போலேவாராதாய் வாராதாய்போல்வருவானே *

செந்தாமரைக்கண்செங்கனிவாய் கால்தோளமுதே! யெனதுயிரே! *

சிந்தாமணிகள் பகரல்லைப்பகல்செய் திருவேங்கடத்தானே! *

அந்தோவடியேனுன்பாதம் அகலகில்லேனிறையுமே. (க)

வந்தாய் போலே } ஸைக்கு எட்டி குறி போலே
வாராதாய் } யிருந்து எட்டாதவனே!
வாராதாய் போல் } எட்டாதவன் போலிருந்து
வருவானே } கிட்டி நித்பவனே!
செம் தாமரை } செந்தாமரை போன்ற திருக்
கண் } கண்களையும்
செம் கனி வாய் } செங்கனி போன்ற திருப்பவ
னத்தையும்
கால்தோள் } உவந்து திருத்தோள்களையு
முடைய
அமுதே } பாம போக்யனே!

எனது உயிரே } ஸைக்கு உயிரானவேன்!
சிந்தாமணிகள் } சிறந்த ரத்னங்களின் ஒளி
பார் } யானது
அகில பகல்செய் } இரவையும் பகலாக்கு மிட
மான
திருவேங்கடத் } திருமலையில் வாழ்பவனே!
தானே
அந்தோ } ஸுயோ!
உன்பாதம் } உனது திருவடிகளை
அடியென் } அருமைச் சுவடறிந்த நான்
இறையும் அகல } ஒரு ஆண்காணும் பிரிந்திருக்க
கில்லேன் } வல்லேன்கில்லேன்.

* * *—தம்முடைய விசேஷ வ்யஸ்தைகளைக் கணக்க அருளிச் செய்கிறார். வந்தாய்போலே வாராதாய்—மாணாதுபவம் கலாபுரண்டு போகும்போது கோக்கிலில் பாழாய் ஸம்ச்சேஷமும் பெற் றோம் என்றெண்ணி ந்ருப்தி பிறக்கும்படியாக யிருக்குமே; அதனை மெய்ப்பென்றெண்ணி அணிகலகக் குக் கைகட்டினால் ஸைக்கு எட்டாதபடியானதே திருப்பது; அதைச் சொல்லுகிறது இங்கு. வாராதாய் போல் வருவானே!—வந்து தோற்றுக்கைக்கு பரவத்தையிலெயன்று நிச்சயித்து ஆஸக்யநமக் கிட்டித் தால், கேட்பாரற்ற ஸ்வாதந்தரியத்தாலும் அபரதிற்ற ஸங்கல்பத்தாலும் ஆகஸ்பிகமாக வந்து கிற்பது முண்டே பகவானிடத்தில்; அதைச் சொல்லுகிறது.

[சிந்தாமணிகள் இப்பாதி] கெஞ்சால் நினைத்தவாதே எதையும் அளிக்கவல்ல ரத்னத்திற்குச் சிந்தாமணி யென்று பெயர். அதுபோல் சிறந்த ரத்னங்களை இங்குச் சிந்தாமணிகளென்றிடுதல், திருமலை யிலுள்ள ரத்னங்களைச் சொன்னதாகவுமாம்; திருவேங்கடமுடையானது திருமலையிலுள்ள ரத்னங்களைச் சொன்னதாகவுமாம். அவற்றிலுடைய பகர்—ஒளியானது. அகிலப் பகல் சொல்லுகின்ற தாம்; எப்போதும் பகலாகவே காண்கிறதாயிற்று. (க)

அகலகில்லேனிறையுமென்று அலர்மேல்மங்கையுறைமார்பா! *

கிகரில்புகழாயுலகம்முன்றுடையாய்! என்னையாள்வானே! *

கிகரிலமரர்முனிக்கணங்கள்விரும்பும் திருவேங்கடத்தானே! *

புகலொன்றில்லாவடியென் உன்னடிக்கீழமர்ந்துபுகுந்தேனே. (க)

அலர்மேல்மங்கை } பூவின் வழுமகளான பெரிய
பிராட்டினர்
இறையும் அகல } ஒரு ஆண்கும் பிரிந்திருக்க
கில்லேன் } மாட்டேனென்று சொல்லிக்
கொண்டு
உறைமார்பா } நித்யவாஸம் பண்ணப் பெற்ற
திருமார்பையுடையவனே!
கிகரில்புகழாய் } ஒப்பற்றதான புகழை யுடைய
வனே!
உலகம் முன்று } சேதநாசேதங்களுக்கெல்லாம்
உடையாய் } ஸ்வாமியே!

என்னை ஆள்வா } நீசனை என்னை யு மடிமை
வானே } கொள்பவனே!
கிகரில் } ஒப்பற்றவர்களான
அமரர் } தேவர்களும்
முனிக்கணங்கள் } மஹாவி ஸப்தாங்கதனும்
விரும்பும் } விரும்புவதே பணிபுரிமான
திருவேங்கடத்தானே } திருமலையில் வாழ்பவனே!
புகல் ஒன்று இல் } அகலபகதியான நான்
வா அடியென் }
உன் அடி நிழ் } உனது திருவடி வாரத்திலே
அமர்ந்து புகுந் } மிகப் பொருத்தமாக அந்
தேன் } வசித்து விட்டேன்.

* * *—[அகலகில்லேன்] இழ் ஒன்பது பாப்பாடலும் சரணயான ஸர்வேசுவரனுடைய ஸ்வரூ பத்தையும் தம்முடைய ஆற்றமுமையையும் சொன்னார்; இப்பாட்டில், தம்முடைய அபேஷிதம் சுடக்கொ

வித்திகைக்காகப் பெரிய பிராட்டியாரைப் புருஷகாரமாக முன்னிட்டுக்கொண்டு தம்முடைய ஆகிற் றுந்நையும் அகர்ப்பாதித்தவதையும் தெரிவித்துக்கொண்டு திருவேங்கடமுடையான் திருவடிக்களிலே சரணம் புதுகிறார்.

எம்பெருமானுடைய திருமார்பிலே கித்யவாஸம் பண்ணுவின்ற பெரிய பிராட்டியார் 'இதையும் அகல்கின்றேன், இதையும் அகல்கின்றேன்' [ஒரு கணப்பொழுதும் பிரிந்திருக்கமாட்டேன்] என்று னுமையே திருப்பெரி திருப்பெரி சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறாராம். ஒரு நிமிஷமும் பிரியாதே கித்ய வஸம்சீனே ஷத்தடவிரகத்தும்போது அகல்கைக்குப் பரஸத்தினானுமின்றியாயிருக்க இந்த வார்த்தை எதற்காகச்சொல்ல வேணுமென்னில், போக்யவாதின் கனத்தைப் பார்த்தவாரே ஐயோ! அகல வேந்தனத்தினமே என் னவோவென்று அதிசயத்தை புண்டாக்கிக் கடித்து, அவ்வதி சந்தை சொல்லுவிக்கச்சொல்லுகிறபடியென்ப.

உன்னடித் தீழமர்ந்து புருந்தேன்—தூக இவ்வளவானும் தவயத்தில் பூர்வ கண்டம் அதுஸத்தித் தப்பட்டதாயிற்று. பரபத்தியானது வாசிகமாகவும் காரிகமாகவும் மாணிகமாகவும் உண்டு. 'உன்னை ரீரஷிக்கவேணும்' என்று வாயினால் சொர்த்தக்கூற வாசிகமாகும். * அஞ்ஜலி: பரம முத்திர கதிப்ரம் தேவப்ரஸாதிர * என்றபடியே பகவத் பரஸாத ஹேதுதூதமான அஞ்ஜலியைப் பரயோகித்தல், காசா கரன் முதலானவைரப்போலே ரக்ஷகவந்து இருந்தவிடத்தே வகுதல் செய்கை காரிகமாகும். தன்னிய அத்யவஸாயக் கொன்னுதல் மாணிகமாகும். * இந்நாந்மோக்ஷ மென்று சொல்லுகையாலே மாணிகமே சிறந்ததாயும். அதனே இங்கு உற்றது. அம்மாதிகளுடைய உஜ்ஜீவகார்த்தமாக ஆழ்வார் பாசாமிட்ட அருளிச்செய்த கித்தலை; இதனால் ஆழ்வாருடைய பரபத்தி வாசிகமென்று கொள்ளக் கடவதன்று. (க0)

* அடிக்கீழமர்ந்துபுகுந்து அடியீர் லாழ்மினென்றென்றருள்கொடுக்கும் *
படக்கேழில்லாப்பெருமானைப் பழனக்குருகூர்ச்சடகோபன் *
முடிப்பான்சொன்னவாயிரத்துத் திருவேங்கடத்துக்கிவைப்பதும் *
பிடித்தார்பிடித்தார்வீற்றிருந்து பெரியவாணுள்கிலாவுவதே. (கக)

அடியிர்	அடியவர்களை	முடிப்பான்	முடிப்பதற்காக
அடிநீர் அமாந்து	தம்முடைய திருவடிகளின்	சொன்ன	அருளிச்செய்த
புகுந்து வாழ	தீழே புருந்திருந்து உஜ்ஜீ	ஆயிரத்து	ஆயிரத்தினுள்ளும்
மின் என்று	வித்துப் போருக்கள் என்று	திருவேங்கடத்துக்	திருவேங்கடமில் விஷயமான
வன்று	அகராதமும் காட்டிக்	கு இவைப்பதும்	இத்திருவாய்மொழியை
	கொடுத்து.	பிடித்தார் பிடித்	நாசுதாரகவும் பரம்பரை
அருள் கொடுக்கும்	திருவை பண்ணுகிறவனும்	தார்	யாகவும் அவலம்சேதவர்கள்
படி கேழ் தல்லா	ஒப்புபர்வத் பெருமை வாய்க்	பெரிய வானுள்	பரமகாசபென்ற பரம்பத
பெருமானே	நவனுமான் ஈர்வெக்யா		த்தினே
	கைக்குறித்த		
பழனம் குருகூர்	கீர்த்திக்களை புண்டய திருக்க	வீற்றிருந்து மீனா	நிலை நின்று வீற்றிருப்பார்கள்.
சடகோபன்	புகுந்த நவியான ஆழ்வார்	யுவர்	

* * *—இத்திருவாய்மொழியைப் பற்றினவர்கள் திருகாட்டிலே கித்யாநுபவம் பண்ணப் பெறுவரென்று பரமஹரத்துத் தலைக்கட்டுகின்றார். எம்பெருமானுடைய திருக்கையானது திருவடியை னோக்குமாபோலே கிருப்பதுண்டே; அதற்கொரு கருத்துக்காணலாம். "அடியவர்களை! உங்களுக்கு இந்தத் திருவடியே நஞ்சும்; இதன்மேலே அடர்ந்து புருந்து வாழ்ந்து போங்கள்" என்று தெரிவிப்பதாகக் கருத்துக்கொள்ளலாம்; அதனே இங்கு முதலடியின் காட்டியருளுகிறார். பட்டர் பூரீரக்கராஜன்தவநிதில் * கீர்பம் பூரீரக்கே சயிது: * என்றே சீலாகத்தில், * கிஷிகாநாம் முக்கயம் சரணமிதி பாணுண் நதிதா: ஸ்புடம் ப்ருதே பாதாம்புறுபுகளம் ஆறுநா நிவந்த: * என்றருளிச் செய்ததும் இங்கே அம்ஸந்தேயம்.

முடிப்பான் சொன்னவாயிரம்—தம்முடைய மனோரத்ததை நிறையேற்றிக் கொள்வதற்காக அருளிச்செய்த ஆயிரமென்று உரைத்தார்கள் சில ஆசாரியர்கள்; "பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ என் றெ ஸம்ஸார விசோரத்தை முடிக்கையிலே திருவுள்ளத்தாலே அருளிச்செய்த வாயிரம்" என்பார்களெனினே.

திருவேங்கடத்துக்கு இவைப்பதும்—* வான் திகழுவினே மதனரங்கர் வண்புகழ்மேல் ஐன்ற தயிற் மறைகாராயிரமும் * என்ற திருவாய்மொழித் தனியன்படியே ஆயிரமும் பூரீரக்கராதன் விஷயமாக எவகவர்க்கப்பட்ட அநில இத்திருவாய்மொழி திருவேங்கடத்துக்குப் பகுத்துக் கொடுக்கப்பட்ட தென்பது கன்னு அறிபக்கிடக்கின்றது.

'பிடித்தார் பிடித்தார்' என்ற இரட்டிப்புக்கு இரண்டு வகையாகப் பொருள் கூறுவர்; (1) சொல்லில் பற்றினவர்கள். (2) பொருளைப் பற்றினவர்கள் என்று ஒரு விவரமும். பிடித்தாரைப் பிடித்தவர்கள் என்றபடியாய் ஸ்பப்பத் ஸம்பந்த ஸம்பந்திகளைச் சொன்னதாக மற்றொருவிவரமும். (கக)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

திருவாய்மொழி

ஏழாம்பத்து—இரண்டாந் திருவாய்மொழி—கங்குலும் பகலும்

ஆவநாரிகை:—கம்மாழ்வார் தாமரை தன்மைசிலைவிருந்து பேசுவதுதவிர, நாயகி பாசரமாகவும் தோழிபாசரமாகவும் தாய்பாசரமாகவும் பேசுவதுமுண்டு சில திருவாய்மொழிகள். தாய்பாசரமாகச் சொல்லுகிறதாயிற்று இத்திருவாய்மொழி. பூரீ ரங்கநாதன் திறத்திலே அதிமாத்ரமாக நடுபாடுகொண்ட ஆழ்வார் தமது கிலைமைபைத் தம் வாயாலே பேசமாட்டாமல் தாய்வாயாலே பேசுகிறாராயிற்று.

கங்குலும்பகலும் கண்ணுடிலேறியாள் கண்ணீர்கைகளாலிறைக்கும் *
சங்குசக்கரங்களென்றுகைகூட்டும் தாமரைக்கண்ணென்றேதளரும் *
எங்கனேதரிக்கேனுன்னையிட்டென்னும் இருநிலைமைகையுழாவிருக்கும் *
செங்கயல்பாய்நீர்த்திருவரங்கத்தாய் இவள் திறத்தென்செய்கின்றயே. (க)

சொம் கயல் பாய் நீர் திரு அரங் கத்தாய்	அழகிய மீன்கள் தள்ளி விளை யாடுமிடமான திருக்காவேரி குழந்த கோவிலில் சயனித் தருள்பவனே!	என்று கை கூட்டும்	என்று சொல்லி அஞ்ஜலி பண்ணுகின்றான்;
(இப் பெண்ணினையானவள்)	கங்குலும் பகலும் இரவும் பகலும் கண் தாழில் அறி யாள்	தாமரை கண் என்றேதளரும்	(என்னைக் கடவுளிடத்தே தாம ரைக் கண்களன்றோ இவ்வ! என்று சொல்லித் தளர்கின் றாள்;
கண்ண நீர் கைக ளால் இறைந் தும்	கண்ணீர் மலர் கைகளாலே இறைந் த வேண்டும்படி தாரை தாரைபாய்ப் பெருக விடா நின்றான்;	இரு நிலம் கை துழாவிருக் கும்	(இரானே) உன்னைவிட்டுப் பிரி ந்து தரிக்கவும் முடியுமோ! என்கின்றான்;
சங்கு சக்கரங்கள்	திருவாய்மொழி திருச்சங்குகள் இந்நா ளே வை வைநித்தின்றன	இவள் திறத்து என் செய்கின்றும்	விந்திரன்மான் பூசலத்தை கைகளாலே துழாய்விடுகின்றான்; (பூரீ ரங்கநாதனே!) இப்பெண்ணினையே விஷயத்தில் எது செய்வதாகத் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கிறது!

* * *—பூரீ ரங்கநாதனே! இப் பராமங்குசரயகி உன்னைக் காணவாசையப்பட்டு அது பெருமை
பாலே கண் துஞ்சாதே கண்ணிரைப் பெருக்கிக்கொண்டாரா நின்றான்; பாவநாயகிவுத்தநாலே உன்னை
நேரில் வேலிக்கப்பெற்றதாகக்கொண்டு சங்குசக்கரங்களைநோக்கித் தைக்கப்பட்டிருக்கின்றான்; இவையன்றோ
என்னைக் கடவுளிடத்தருளி இப்பாடுபடுத்தின தாமரைக்கண்கள் என்று சொல்லி, இப்பாடு ஸாக்ஷாத்
தூக்க காணப்பெறவில்லையே! என்று சொந்து தளர்கின்றான்; உன்னைப் பிரிந்து தரிக்கமுடிவதில்லையே!
என்கிறான்; தன்னுடைய ஸந்தாபத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமே தரைபெண்ணம் கையாலே துழாய்விடுகின்றான்;
திருவரங்கநாதனே! இவள் திறத்து உமது ஸங்கல்பம் எத்தனைத்தீதா தெரியவில்லையே! என்று
தாய் ஆலமருகின்ற பாசரமாயிருக்கிறபடி. (க)

என் செய்கின்றயென் தாமரைக்கண்ணுவென்னும் கண்ணீர்மல்கவிருக்கும் *
என் செய்கேனெறிநீர்த்திருவரங்கத்தாயென்னும் வெவ்வுயிர்த்துயிர்த்துருக்கும் *
முன்செய்தவினையேமுகப்படாயென்னும் முகில்வண்ணைதருவதோவென்னும் *
முன்செய்திவ்வுகையுண்டுமிழந்தனந்தாய் என்கொலோமுடிக்கின்றதிவட்கே. (உ)

என் தாமரை கண்ணு	என்னை யிறுபடுத்திக்கொண்ட செந்தாமரைக் கண்ணனே!	என் செய்கின்றாய் என்னும்	என்னை என் செய்வதாகவிருக் கிறாய்! என்று சொல்லு கின்றான்;
கண் நீர் மல்க இருக்கும்	கண்ணீர் ததும்பின்று ஸ்தம்ப தைப்பாயிருக்கின்றான்;	என் செய்கின் றும்	முற்பிறவிகளிலேநான் பண்ணி யே வைத்த தருமமே!
ஏறி நீர் திரு அரங் கத்தாய்	அலைபெறிகின்ற திருக்காவேரி குழந்த திருவரங்கத்தில் துயில்பவனே!	முகில் வண்ணு	என் கண்முன்னே வந்து நில் பார்ப்போம் என்கிறான்; காணமேகவண்ணான எம் பெருமானே!

இது தகவோ என் னும்	இதுதானே உன்னுடைய கரு பைக்கு லக்ஷணம்! என் ருள்;	அனந்தாய்	அளப்பதும் செய்து பல்லாக மாக ரக்ஷித்தருளும் பெரு மானே!
இங் உலகம் முன் செய்து	இந்தப் பரபஞ்சக்களையெல்லாம் முற்காலத்தில் ஸ்ருஷ்டத்து (காலவிசேஷங்களிலே) உண்ப தும் உமிழ்ந்தும் செய்து	இவட்கு முடிசின் மது என் கொளே	இங்கனே துடிக்கின்ற என் பெண் பிள்ளைக்கு (இந்தப் பரிதாபமெல்லாம்) என் னுய் முடிபயப்போகிறதோ?

* * *—எம்பெருமான் என்னை இப்படி உபேகிக்கும்படி நான் என்ன பாவம் பண்ணிவிட்
டேன்? அப்படி நான் செய்த பாவம் ஏதேனுமுண்டாகும் அது என்னெதிரே வந்த கிறக்டிமே பெண்
கிறுனென்பது "முன்செய்தவினையே முகப்பயம்பென்னும்" என்றதன் கருத்தாம். "தருவதோ"
"தகவுதீதோ" என்பன பாடபேதங்கள். (உ)

வட்கிலவிறையும்துணர்வண்ணுவென்னும் வானமேகோக்கும்மையாக்கும் *
உட்குடையசுரனுயிரெல்லாமுண்ட ஒருவனையென்னுமுள்ளருகும் *
கட்கிலியுன்னைக்காணுமாறருளாய் காகுத்தாகண்ணையென்னும் *
திட்கொடிமதின்குழ்திருவரங்கத்தாய் இவன்றிறத்தென்செய்திட்டாயே. (ங)

(இப் பெண்ணின்னை)

இவையும் வட்கு இளை	சிறிதும் வெட்கமில்லாதவனாகி நீலமணியாண்ணையே! என்று கூப்பிடா நின்றான்!	உன் உருகும்	உன்னம் நீர்ப்பண்டமாய் உரு கப் பெறுகின்றான்;
மணியண்ணை என் னும்	(யானைக்கு உதய வந்தாய் போலே நமக்கும் உதவவரக் கூடுமென்று) வானத்தையே கோக்குகின்றான்;	கட்கு இல்	கண்களுக்கு விஷயமாகமாட் டாதவனே!
வானமே கோக் கும்	(எதிர்பார்த்தபடி வந்து நேரன் றக் காணுமையினால்) மோலு மடைகின்றான்;	காகுத்தா கண்ண யே!	முநீராய் கருவுணுவதாய்கள் செய்து எல்லா கண்ணுக் கும் விஷயமானவனே!
மையாக்கும்	வலியுடையவர்களான அசு ரர்களினுடைய	உன்னை காணும் ஆறு அருளாய் என்னும்	உன்னை நான் கண்ணுரக் காணும்விதம் அருளவேணு மென்கின்றான்;
உட்கு உடை அசு ரர்	வலியுடையவர்களான அசு ரர்களினுடைய	திட்கொடி மதின்கு ழ்திரு அரங் கத்தாய்	திடமான கொடிசன் விளங்கும் மதின்களாலே சூழப்பட்ட திருவரங்கத்தில் துயிலும் பெருமானே!
உயிர் எல்லாம் உண்ட	பிராணத்தினை யெல்லாம் கவர்த்த	இவன் திறத்து என் செய்திட்டாய்	இப் பெண்ணின்னை விஷயமாக நீ செய்தது என்னே!

இட்டகாலிட்டகையளாயிருக்கும் எழுத்துலாமயங்கும்கைகூப்பும் *
கட்டமேகாதனென்றுமூர்ச்சிக்கும் கடல்வண்ணாகடியைகாணென்னும் *
வட்டவாய்நேமிவலங்கையாவென்னும் வந்திடாயென்றென்றேமயங்கும் *
சிப்டனேசெழுநீர்த்திருவரங்கத்தாய் இவன்றிறத்தென்சிந்தித்தாயே. (ச)

(இப் பெண்ணின்னையானவன்)

இட்ட கால் இட்ட கையன் னாய் இருக்கும்	(சில சமயங்களிலே) கையும் காதும் இட்டது இட்டபடி போலிரா நின்றான்;	கடல்வண்ணு கடி பைய காண் என் னும்	கடல் வண்ணனே! என் விஷ யத்தில் நீ கடுமைகொண் டிருக்கிறாயே! என்கிறான்;
(மற்றுஞ் சில சமயங்களிலே)		வட்டமவாய்நேமி வலம் கையா என்னும்	வட்டமான விளிம்பையுடைய திருவாழியை வலத்திருக் கையிலுடையவனே! என் கின்றான்;
எழுத்து உலாம் மயங்கும்	எழுத்து உலாவுகின்றான்; மயங்கா நின்றான்;	வந்திடாய் என்று என்றே மயங் கும்	வாராய் வாராய் என்று பல காலு மழைத்தும் வரக் காணுது மயங்குகின்றான்; பரமபவந்திரனே!
கைகூப்பும்	(அப்படி மயங்கின நகைசி றும்) கைகூப்புதல் தனிநின் றிலன்;	சிப்டனே!	நீர்வலம் பொருத்திய கோயி லிலே கண்ணார்க்கருளுமவ னே!
காதல் கட்டமே என்று மூர்ச்சி சிக்கும்	(பகவத் விஷயத்திலே) காதலைத் தாக்குவது வெரு கஷ்ட மென்று சொல்லி மூர்ச்சை படைகின்றான்;	செழுநீர் திரு அர ங்கத்தாய்	இவன் திறத்து என் சிந்தித்தாய்

சிந்திக்கும் திசைக்கும் தேறும் கைகூப்பும் திருவரங்கத்துள்ளாயென்னும் வந்திக்கும் * ஆங்கே மழைக்கண்ணீர் மல்க வந்திடாயென்றென்றே மயங்கும் * அந்திப்போதவுண லுடலிடந்தானே அலைகடல்கடைந்தவாரமுதே * சந்தித்துன் சரணம் சார்வதெவலிந்த தையலிமையல் செய்தானே. (டு)

அந்தி போது	மாண்புபொழுதிலே	திசைக்கும்	அறிவு அழியா கின்றான்.
அவுணன் டடல் இடந்தானே	{ (நா சிங்க மூர்த்தியாய்த் தோன்றி) இரணியனது உடலைப் பிளந்தவனே !	தேறும்	{ (நிசொன்று) தெளிவு பெறு கின்றான் ;
அலை கடல் கடைந்த ஆர் அமுதே	{ அலைபெறிகின்ற கடலைத் தேவர் களுக்காகக் கடைந்த ஆர்வமுதமே !	கைகூப்பும்	அஞ்சலி பண்ணுகின்றான் ;
சந்தித்து உன் சரணமே சார்வது வலித்ததையலை மயமாச் செய்தானே	{ உன்னோடே கலந்து உன் திருவடிகளிலேயே லயித்த நெனுமென்கிற திடமான ஆத்யவணாயங்கொண்ட இப் பெண்ணின்னை மயமி கொடுத்தவனே !	திரு அரங்கத்து உன்னாய் என்னும்	{ கோயிலினை கண்வளர்ந்தருளு மவனே ! என்கிறான் ;
		வந்திக்கும்	தலைவணக்கா கின்றான் ;
		ஆங்கே	அவ்வளவிலே
		மழை கண் நீர் மல்க	{ கண்ணீர் தவிர தாரையாகப் பெருகுகின்றது
		வந்திடாய் என்று என்றே மயங்கும்	{ (எம்பெருமானே !) வராய் வராய் என்று பலகாலுஞ் சொல்லி (வரக் காணாது) மோஷிக்கின்றான்.

(இப் பெண்ணின்னையானவள்)

சிந்திக்கும் { (ஏற்கனவே விநிவசமாக நேர்ந்திருந்த கண்ணியப்பற்றிச்) சிந்தனை செய்கின்றான் ;

மையல் செய்தென்னென மனம் சுவர்ந்தானே யென்னும் மாமாயனெயென்னும் செய்யவாய்மணியேயென்னும் தண்புனல்சூழ்திருவரங்கத்துள்ளாயென்னும் * வெய்யவாள் தண்டுசங்குசக்கரம் வில்லேந்தும் விண்ணோர்முதலென்னும் * பைகொள்பாம்பணையாடிவள திறத்தருளாய் பானியேன்செயற்பாலதுவே. (சு)

(இப் பெண்ணின்னையானவள்)

என்னை மையல் செய்து	{ என்னை வியாமோ ஹப்படுத்தி	வெய்ய வாள்	{ (ஆச்சித விசேஷ விஷயத்தில்) தண்டு சங்கு சக்கரம் வில்லேந்தும்	{ (ஆச்சித விசேஷ விஷயத்தில்) வெப்பமே வடிவெடுத்த பஞ்சாயுதங்களைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கிற
மனம் சுவர்ந்தானே என்னும்	{ மனதைக் கொன்னை கொண்டவனே ! என்கிறான் ;	விண்ணோர் முதல் என்னும்	{ சித்தயாழிரி காதனே ! என்கிறான் ;	
மாமாயனே என்னும்	{ மிகப்பெரிய மாயங்களை புடையவனே ! என்கிறான் ;	பை கொள் பாம்பு அணையாய்	{ படமெடுத்த ஆதிசேஷன்மீது சயனித்தருள்பவனே !	
செய்ய வாய் மணியே என்னும்	{ சிவந்த ஆதரசோபையை உடையாய்க்கொண்டு நீலமணி போன்றவனே ! என்கிறான் ;	இவன் திறத்து	இப் பெண்ணின்னை விஷயமாக	
தண்புனல் சூழ்திரு அரங்கத்து உன்னாய் என்னும்	{ குளிர்ந்ததீர்த்தம் சூழ்ந்த கோயிலில் கண்வளர்ந்தருள்பவனே ! என்கிறான் ;	பானியேன்செயற்பால்து	{ பானியேனான நான் செய்யத்தக்கது	
		அருளாய்	அருளிச்செய்யவேணும்.	

* * *—இவன் விஷயத்தில் என்னால் செய்யத்தக்கது ஒன்றுமில்லையே ! என்கிற கருத்தில் சுற்றடி அமைந்தது. (சு)

பாலதுன்பங்களின்பங்கல்படைத்தாய் பற்றிலார்பற்றுகின்றானே * காலசக்கரத்தாய்கடலிடங்கொண்ட கடல்வண்ணகண்ணையென்னும் * சேல்கொள் தண்புனல்சூழ்திருவரங்கத்தாயென்னும் எந்திரத்தனையென்னும் * கோலமாமழைக்கண்பனிமல்களிருக்கும் என்னுடைக்கோமளக்கொழுந்தே. (எ)

என்னுடைய கோமளம் கொழுந்து	{ மிக மெல்லியவள்ளான் என்கிறான்.	படைத்தாய் என்னும்	{ படைத்தவனே ! என்கிறான் ;
பால் துன்பங்கள் இன்பங்கள்	{ அவ்வவ்விடங்களுக்குத் தருதியாக துன்பங்களையும் இன்பங்களையும்	பற்று இலார்பற்றுகின்றானே என்னும்	{ அசரணிய சூன்யனே ! என்கிறான் ;

கால சக்சரத்தாய்	காலசக்சரத்திற்கு நிர்வாகக	சேல் கொன் தன்	மீன்கள் நிரம்பிய குளிர்த
என்னும்	நுனாவனே! என்கிறான்;	புனல் குழ திரு	தீர்த்தம் குழந்த கோயிலில்
கடல் இடம்	திறப்பாந் கடலை இடமாகக்	அரங்கத்தாய்	வாழ்பவனே! என்கிறான்;
கொண்ட கடல்	கொண்ட கடல் வண்ணனே!	என்னும்	
வண்ண என்னும்	என்கிறான்;	என் தீர்த்தனே	என்னைப் பணித்திரமாக துக்கு
		என்னும்	மவனே! என்கிறான்;
கண்ணனே என்	பூதி இருஷண் என்கிறான்;	கோளம் மா மழை	அழகு பொருந்திப் பெருத்துக்
னும்		கண் பணி மல்க	குளிர்த கண்கள் தீர்பெருக
		இருக்கும்	நிற்றின் லுள்.

* * *—என்னும் என்கிற வினைமுற்று ஒவ்வொரு விவரிப்போடும் அந்வயிக்கவுரியது. "பாஸ துன்பங்களின் பங்கள் படைத்தாய்" என்றதற்குப் பஸவகையாகப் பொருள் கூறுவர். எம்பெருமானே! நீ உன்கிம் துன்ப துன்பங்களிப் படைக்குமிடத்து அவ்வயிடைக்களுக்குத் தகுதிபாகவானே! படைப்பது; என்னும் தாம்சவொண்ணாத துன்பத்தையப் படைத்திருக்கின்றியே! இஃது உனக்குத் தகுதியோ? என்பதான கருத்தை முக்கியமாகக் கொள்க. பாஸ்—இடம்; பாஸ்—பாஸ்வாக; இடங்களுக்குக்கேற்ப என்றவாறு. (அ)

கொழுந்துவானவர்கட்கென்னும் குன்றேந்திக்கோகிறாகாத்வனென்னும் *
அழுந்தொழுமானியனவெவ்வயிர்க்கும் அஞ்சனவண்ணனேயென்னும் *
எழுந்துமேல்கோக்கியிமைப்பிலளிருக்கும் எங்கனேநோக்குகேனென்னும் *
செழுந்தடம்புனல்சூழநிருவரங்கத்தாய் என்செய்கேனென்னிருமகட்கே. (அ)

(இப்பெண் நினைபானவள்).	அஞ்சனம் வண்	அஞ்சனமேனியனே! என்
வானவரிடக்கு	நித்ய ஸூரிகளுக்குத் தலைபா	னனேஎன்னும்
கொழுந்து என்	னவனே! என்கிறான்;	ருள்;
னும்		(இக் கூக்குரலைக்கேற்ற எம்பெருமான்
		வரக்கடமுனென நினைத்து)
குன்று எந்தி	கோவந்தன மலைபக் குடை	மேல் எழுந்த
	யாக வெடுத்த கின்று	நோக்கி
		மேலே தலையெடுத்துப் பார்த்த
கோகிறை கூத்த	பகக்களின் கூட்டத் தை தக்	இமைப்பு இவன்
வன் என்னும்	காத்தருளினவனே! என்கி	இருக்கும்
	ருள்;	இமைவாத கண்ணினைய
		இருக்கின்றான்;
அழும்	கண்ணும் கண்ணருமா யிருக்	எங்கனே நோக்கு
	கின்றான்;	எத்த பாகாரத்தாலே உன்னைக்
தொழும்	அஞ்ஜலி பண்ணுகின்றான்;	கென் என்னும்
		காண்போர்! என்கின்றான்;
ஆளி அனல்வெவ்	ஆத்மவந்து கொளுத்தும்படி	செழுந்தடம் புனல்
யுயிர்க்கும்	வெப்பமாகப் பெருதூச்ச	மிகச் சிறந்த தீர்த்தம் குழந்த
	மிடா கின்றான்;	சூழ திரு அரங்
		கத்தாய்
		தருளுமவனே!
		என் திரு மகக்கு
		பிராட்டியோ டொத்த என்
		பெண்மகன் விஷயத்திலே
		என் செய்கென்
		எதைச் செய்வேன்?

என் திருமகன்சேர்மார்பனேயென்னும் என்னுடையானியேயென்னும் *
நின் திருவெயிற்று விடத்துநீகொண்ட நிலமகன்சேர்வனேயென்னும் *
ஆன்றுருவேழமதழுவிநீகொண்ட ஆய்மகன்செர்வனேயென்னும் *
தென் திருவரங்கம்கோயில்கொண்டானே தென்கிலேன்முடிவிவள்தனக்கே. (ஆ)

என் திரு மகன்	எனக்குப் புருஷகார பூதை	உரு ஏழும்	இப்போன்ற சூரையுடைய
சேர் மார்பனே	யானிராட்டி சேர்ந்த திரு	தழுவி	நிஷயங்களேழையும்
என்னும்	மார்பை புடையவனே!	நீ கொண்ட	மதமொழித்து
	என்கிறான்;	ஆப் மகன் அன்	மணக்குகொண்ட
என்னுடை ஆன்	எனக்கு உயிராசிருப்பவனே!	பனே என்னும்	உயினைப் பிராட்டிக்கு பரி
யே என்னும்	என்கிறான்;	தென் திரு அரங்	யனே! என்கிறான்;
நின் திரு எயிற்	உனது கோரப் பற்களாலே	கம் கோயில்	முரங்காதனை!
ருல் இடந்து நீ	இடந்து ஏற்றுக்கொண்ட	கொண்டானே	
கொண்ட		இவன் தனக்கு	இவனுக்கு
நிலம் மகன் கென்	பூமிப்பிராட்டிக்கு நாயகனே!	முடிவு தெளிதி	சூர்த்தி முடிபுனது ஆழ்கின்
வனே என்னும்	என்கிறான்;	லேன்	நிலேன்.
அன்று	முன் பொருகால்		

முடிவிவள்தனக்கொன்றறிவினென்னும் மூவுலகாளியேயென்னும் *
கடிசுமழுகொன்றைச்சுடையனெயென்னும் நான்முகசுடவுளெயென்னும் *
வடிவுடைவாரோர்தலைவனெயென்னும் வண்ணிருவரங்கனெயென்னும் *
அடியுடையாதாள்போலிவளனுடையடைந்தான் முகில்வண்ணனடியே. (30)

இவன்	இப்பெண் மன்னியானவன்,	வடிவு உடைவா	தன்னைப்போலத் தவறுடைய
நனக்கு முடிவு	தனது ஆர்த்திக்கு முடிவு ஒன்	தோர் தலைவனே	ரான நித்ய னாதிரிசுனக்கு
ஒன்று அறிவி	தாம் தெரியவில்லையே! என்	என்னும்	நாதனே! என்கிறான்;
மேன் என்னும்	கிறான்;	வண் திரு அரங்க	நீரங்காதனே! என்கிறான்;
மூ உறவு ஆறியே	மூவுலகுக்கும் கடவுளான இக்	னே என்னும்	
என்னும்	திருளுக்கு அந்தர்யாமியே!	அடி அடைவா	திருவடிக்கை கிட்டமாட்டான்
	என்கிறான்;	தான் போல்	போலும் என்னும்படி யிருத்
கடி சுமழ் கொண்	பரிமளம் மிக்க கொண்கைமா	இவன்	தலைவர்
றா சடைய	லைபடிச் சடையிலணிந்த	முகில் வண்ணன்	மேகவண்ணனுள் அவனது
னே என்னும்	சிவனுக்கு அந்தர்யாமியே!	அடி	திருவடிகளை
	என்கிறான்;	அணுகி அடைந்த	கிட்டியுடையப் பெற்றான்.
நான்முகக் கடவு	சீரமதேவனுக்கு அந்தர்யாமி		
ளே என்னும்	யே! என்கிறான்;		

முகில்வண்ணனடியையடைந்தருள்சூழியுந்தவன் மொப்புனற்பொருகல் *
முகில்வண்ணந்தூதர்ச்சேர்ப்பன் வண்பொழில்சூழவண்குருகார்ச்சடகோபன் *
முகில்வண்ணனடியேவெச்சொன்ன சொல்மலை ஆயிரத்திப்பத்தம்வல்லார் *
முகில்வண்ணவானத்திவையவர்குழனிசுப்பர் பேரின்பவெள்ளத்தே. (31)

முகில் வண்ணன்	மேகவண்ணனுள் எம்பெருமா	முகில் வண்ணன்	மேகவண்ணனுள் எம்பெருமா
அடியை அடை	னுடைய திருவடிகளை	அடி மேல்	எது திருவடிகளை கோக்கி
ந்து	படைந்து	சொன்ன	யருளிச் செய்த
அருள் சூழ உயர்ந்	அவனுடைய திருவருளைத்	சொல் மலை ஆயிர	சொல் தொடையான ஆயிரத்
தவன்	தலைக்கொண்ட உஜ்ஜீவித்த	ரத்து இப்பத்	தினுள் இப்பதிகத்தை ஓத
	யரும்.	தம் வல்லார்	வல்லவர்கள்
மொய் புனல்	உத்தமஜீத்தமான தமிழரின்	முகில் வண்ணம்	முகில் வண்ணனுடைய நிழ
பொருகல்	னியினுடைய	வானத்து	லிட்டானே முகில்வண்ணமா
முகில் வண்ணம்	தவின் கிறம்போலே பரி		யிருக்கின்ற பரமபதத்திலே
தூய் சேர்ப்	சுத்தமான ஐதத்தின் கரை	இமையவர் குழ	நித்யனாதிகள் புடைகுழ
பன்	யிலே சேர்ந்திருப்பவரும்	பேர் இன்பம்	பரமமானந்த பரவாணத்தில்
வண் பொழிர்குழ	வளம்மிக்க சொல்கள் குழந்த	வெள்ளத்தே	
வன் குருகார்	திருக்கரிக்குத் தலைவருமான	இருப்பர்	முழுகிசூக்கப் பெறுவார்கள்.
சடகோபன்	ஆழ்வார்		

திருவாய்மொழி—எட்டாம்பத்து—பத்தாந்திருவாய்மொழி— நெடுமாற்கடிமை

பாகவத சேஷத்வமே பரமபுருஷார்த்த மென்று அறுநிகழ்கிற இத்திருவாய் மொழியின்.

நெடுமாற்கடிமைசெய்வேன்போல் அவனைக்கருகவஞ்சித்து *
தடுமாற்றற்றதீக்கதிகள் முற்றும்பதவிர்ந்த சதிர்கினைந்தால் *
கொடுமானினை யேனவனடியாரடியே கூடுமிறுவல்லால் *
விடுமாறென்பதென்னத்தோ வியன்மூவுலகுபெறி னுமே. (32)

நெடு மாற்கு	ஸர்வேசுவரனுக்கு	அவனை கருத	அப்பெருமானை கிளைத்த வள
அடிமை செய்	அடிமை செய்பவன் போல	தீ கதிகள் முற்றும்	(என்னிடத்திலிருந்து) தலைக
கேள் போல்	யிருந்து		னெல்லாம்

வஞ்சித்து	{ வஞ்சனை செய்து [என்னோடு சொல்லாமலே]	அவன் அடியார்	{ பாகவதர்களின் திருவடிக்களை
நடுமாற்று அற்ற	கிச்சயமாக	அடியோ கூடும்	{ யோ யுடைவது நன்ற
தயிர்த்த சதிரி	{ என்னையிட்டு நீயிப்போன கிணந்தால்	குது அல்லால்	{ பெரும்பாலியான் நான்
	{ படிவிய ஆராய்ந்து பார்த்தால்	கொடு மா விரை	{ (அந்த பாகவத சேஷத்துவத்தை)
		யென்	{ விடுகிறென்று ஒன்று உண்
வியன் மூ உலகு	{ வின்தாரமான மூவுலகையும்	வினம் ஆறு* என்	{ டோ?
பெற்றினம்	{ பேருகப் பெற நேர்ந்தாலும்	பது	{ இதை நான் சொல்லவும்
	{ கூட (அதை உபேகித்தி)	அந்தோ	{ வேணுமோ?

வியன் மூவுலகுபெற்றினம்போய்ச் தானே தானேயானாலும் *
புயன்மேகம்போல்திருமேனியாய்மான் புனைபூங்கழவடிக்கீழ் *
சயமேயடிமைதலைநின்றார் திருத்தாள்வணக்கி * இம்மையே
பயனேயின்பய்யான்பெற்றது உறுமோபாலியேனுக்கே. (உ)

வியன் மூ உலகு	{ திரிவாக ஸாம்ராஜ்யத்தைப்	சயமே	வ்வயம் சோபோனாமாக
பெற்றினம்	{ பெற்றினம்,	அடிமை தலை நின்	{ கைக்கரியத்தின் மேலெல்லீ
பேயடி	{ அதற்கும் மேலாக	து	{ சிலே நிலை நின்றவர்களு
தானே தானே	{ தன்னைத் தானே யுறுயலிக்கை	திரு தான் வணங்கி	{ திருவடிக்கீழ் தொழுது
ஆனாலும்	{ யாகிற கைவல்ய மோஷும்	இம்மையே	{ இம்மேளாகத்தினையே
	{ பெற்றினம்.	யான் பெற்றது	{ நான் அடைந்தது
புயன்மேகம்போல்	{ மழைகாலத்த மேகம்போன்ற	பயனே இன்பம்	{ புருஷார்த்தமான சுகமே,
திருமேனி அம்	{ திருமேனி வாயிந்த எம்பெரு	பாலியேனுக்கு	{ பாலியான் வெனக்கு
மான்	{ மாணுடைய	உறுமோ	{ (திருச்சென்ன ஐசுவர்ய கை
புனை பூ கழல் அடி	{ சாத்தின புஷ்பங்களைபும்		{ வல்யக்கள்) இப்பெற்றுக்கு
கீழ்	{ விரக்கமுடைய மூடைத்தான்		{ ஒக்குமோ?
	{ திருவடி வாரத்திலே		

உறுமோபாலியேனுக்கு இவ்வுலகமூன்றுமுடன்கிறைய *
சிறுமாமேனியிரிந்த என்செந்தாமரைக்கண்ணிருக்குறன் *
நறுமானிரைநான்மலையடிக்கீழ்ப் புருசுவன் றியவனாடியார் *
சிறுமாமனிசராயென்னைபாண்டார் இங்கேநிரியலே. (ங)

சிறு மா மனிசர்	{ வடிவில் சிறுத்து அநிலில்	இவ் உலகம் மூன்	{ இப்மூவுலகங்களும் ஏக காலத்
ஆடி	{ பெருத்தவர்களை நயி ருத் து	றும் உடன்	{ தல் இடமடைபும்படி தனது
	{ கொண்டு	கிறைய சிறு மா	{ சிறிய பெரிய திருமேனியை
என்னை ஆண்டார்	{ என்னை மிடுபடுத்திக் கொண்	மேனி நிரித்த	{ வளரச் செய்த
	{ டவர்களான	செய்தாமலை கண்	{ புண்டிகாஷனாய் எனக்கெரிய
அவன் அடியார்	{ பாகவதர்கள்	என் திரு மூ	{ ணை பூர்வாமகனுடைய
இங்கே நிரிய	{ இக்கிலவுகிலில் இருக்க,	நறுமா விரை வான்	{ மிக்க பிரிமனம் வாயிந்த திரு
		மலர் அடி கீழ்	{ வடித் தாமரை களிலே
அன்றி	{ அன்னவர்களுக்கு அடிமை	புருதல் பாலியே	{ சென்றுசேர்தல் எனக்குத்
	{ பூண்டிருப்பது நயிப,	னுக்கு உறுமோ	{ தருமோ?

இங்கேநிரித்தேற்கிழுக்குற்றென் இருமாதிலெழன் ணுன்னுயிரிழந்த *
செங்கோவத்தபவனவாய்ச் செந்தாமரைக்கண்ணென்னம்மான் *
பொங்கேழ்புகழுகள்வாயவாய்ப் புலன்கொள்வாடிவென்மனத்தநாய் *
அங்கேய்மலர்கள்வைவாய் வழிபட்டோடனருளிலே. (ச)

மூன்	மூன்பொரு காலத்திலே		{ வைத்து நோக்கிப் தேரு
திரு மா நிலம்	{ மிகப்பெரிய பூமியை யொய்		{ வெளிப்படுத்தின
உண்டு உயிர்த்த	{ ஸாம் தனது திரு வடித்திலே	கொலத்த	{ அழகு வாயிந்த

செம் பவளம்வாய்	{ சிவந்த பவழம் போன்ற அத ரத்தையுடைய	அங்கு ஏப் மண்	{ அத்தலைக்கு ஏற்ற புஷ்பங்கள்
செம் தாமரை கண் என் அம் மான்	{ புஷ்பக் காஞ்சுனை எம்பெரு மான்,	கைய ஆய்	{ என் கையிலுள்ளனவாகவும் பெற்று
பொங்கு ஏழ் புகழ் கள்	{ பொங்கிக் கிளர்வின்ற தனது திருக்குணங்களானவை	வழிபட்டு ஓட அரு ளில்	{ பாகவதர்கள் செப்பும் ஐகம் சரிய மார்க்கத்திலே நானும் உடன்பட்டு உட்கூடும் படி யாக அருளுமாயிடு
வாய் ஆய்	{ என் வாக்குக்கு விஷயமாகவும்		
புலன் கொள் வடிவு	{ மகோதரமான தனது வடிவு	இங்கேதிரிந்தேற்கு	{ (திருவாழ செல்ல விரும்பாமே) இந்த விழுமியிலேயே இப் படி திரிவேணு எனக்கு
என் மனத்தது ஆய்	{ என் மனத்திலுள்ளதாகவும்	இழுக்குற்று என்	{ என்ன நாழ்வு.

வழிபட்டோடவருள்பெற்று மாயன்கோ ஸ்மனாடித்திழ் *

சுழிபட்டோடும்சுடர்ச்சோதிவெள்ளத்து இன்புற்றிருக்காலும் *

இழிபட்டோடுமுடலினிற் பிறந்து தன்சீராய்கற்று *

மொழிபட்டோடும்சுனியமுதம் நுகர்ச்சியுறுமோமுழுதுமே. (டு)

வழிபட்டு ஓட அருள் பெற்று	{ தீய கைக்கரியம் பன்னும் படியாக அவனது திருவரு ளைப் பெற்று	முழுதும்	{ தீயச் சொன்ன ஐசுவரிய வச வஸ்யாதிகள் எல்லாம் கூடி னும்
மாயன்	{ ஆச்சரிய விபூதி புக்தனை அந்த ஸர்வேச்சுவானுடைய	இழிபட்டு ஓடும் உடலினில் பிற	{ தாழ்ச்சியின் மிக எல்லையில் நிற்பதான சீரத்திலே பிறந்து
கோலம் மலர் அடி இழ்	{ அழியா திருவடித் தாமரை களின் மேல்	தன் சீர் யான் கற்று	{ தன்னுடைய குணங்களை என் அப்பணித்து
சுழிபட்டு ஓடும் சுடர் சோதி வெள்ளத்து	{ சுழித்து ஓடுகிற சுடர்ச்சோதி வெள்ள மென்னும்படியான பரமபதத்திலே	மொழிபட்டு ஓடும் கவி அமுதம்	{ அவ்வருபவத்தா ஹ்னடா பீதி சொல்லாய் பரவாழ்ச்சி கிற கவியாகிற அங்குதந்தை
இன்புற்று இருக் தாலும்	{ ஐனந்த வாழ்ச்சியாக இருச் கப் பெற்றாலும்	நுகர்ச்சி உறுமோ	{ பாகவதர்களோடு கூடி யருப யித்து ரவிக்மைக்கு ஒக்கு மோ! (ஒய்வாது)

நுகர்ச்சியுறுமோமுழுவுலகின் வீடுபெறுதன்கேழில் *

புகர்ச்செம்முகத்தகனிறட்ட பொன்னுழிக்கையென்னம்மான் *

நிகர்ச்செம்பங்கியொரிவிழிகள் கீண்டவசரகுயிரெல்லாம் *

தகர்த்துண்ணுறும்புட்பாகன் பெரியதனிமாப்புகழே. (சு)

தன் கேழ் இல் புகர்	{ தனக்கு ஒப்பினையே கிருப்ப தாய்	கீண்ட	{ பருத்த வடிவு படைத்தவர் களான
செம் முத்த	{ புகரை யுடைத்தாய் சிறந்தாலே சிவந்த முத்ததை யுடைத்தான	அகரர்	{ அகரர்களினுடைய
கலிறு	{ (கு வலையாடு மென்றிற) யானைய	உயிர் எல்லாம்	{ பிராணன்களை யெல்லாம்
அட்ட	{ கொன்று முடித்தவனும்	தகர்த்து உண்ட	{ தீர்த்த வாங்கி
பொன் ஆழி னக	{ அழகிய திருவாழி மோதிர மணிக் திருக்கணைய யுடை யவனும்	உழலும்	{ இதவே தொழிலாக ஸஞ்சரித் கிற
என் ஆம்மான்	{ எனக்கு ஸ்வாமிபும்	புள்	{ கருடனுக்கு
கிள் செம் பங்கி	{ தங்கள் ஜாதிக் குத் தகுதியாகச் சிவந்த [செம்பட்ட] மலர்களை யும்	பாகன்	{ நிராமகனுமான எம்பெருமா னுடைய
எரி விழிகள்	{ அக்கி சக்தம் போன்ற கண் களை யுமுடையராய்	பெரிய தனி மா புகழ் நுகர்ச்சி உறுமோ மு உலகின் வீடு பெறு	{ பெரிய ஒப்பற்ற கல்யாண குண ராசியை அதுபங்கி கையோடு ஒக்குமே னர் வெச்சாத்வம்

தனிமாப்புதழேயெஞ்ஞான்றும் நிற்கும்படியாய்த்தான்தோன்றி *
முனிமாப்பிரமமுதலவித்தாய் உலகமுன்றும்முனைப்பித்த *
தனிமாத்தெய்வத்தனிரடிக்கிழிப் புருதலன்றியவாண்டியார் *
நனிமாக்கலையின்பமே நானும்வாய்க்கநங்கட்கே. (எ)

தனி மா புதழே	ஒப்பில்லாத சிறந்த புதழே	தனி மா தெய்வம்	ஒப்பற்ற பா தேவதையி
எஞ்ஞான்றும்நித்	காலமுள்ளதனையும் வெதாந்த	தனிர் அடி மே	ஹடைய
கும்படி ஆய்	பரவித்தமாய் நிற்கும்படியாக		தனிர் போன்ற திருவடிநிர்
தான் தோன்றி	தானே (படைப்புக் கடவுளாக)	புருதல் அன்றி	புருதலையித் தவிர்த்த
	ஆவிர்ப்பவித்து	அவன் அடியார்	புழைவடிவனவர்களுடைய
முனி	(எஞ்ஞாடிக்காக) ஸங்கல்பிக்கிற	நனி மா கடிவி	மிசர் சிறந்ததான ஸம்சிலேஷ
மா பிரமம்	பரப்பதொழைமாதிற	இன்பமே	ஹதமே
முதல் வித்து ஆய்	பரமகாரணமாய்	உங்கட்கு நானும்	ஹதக்கு எப்போதும் வாய்க்க
உலகம் முன்றும்	லோகங்களை யெல்லாம்		வேணும்.
முனைப்பித்த	உண்டாக்கின		

நானும்வாய்க்கநங்கட்கு நனிர்நீர்க்கடலைப்படைத்து * தன்
தானும்நீதானும்முடிகளும் சமனினா தபலையரப்பி *
நீளும்படர் பூங்கற்பகக்காவும் நிறைபன்வாநிறின் *
கோளுமுடையமணியிலேபோல் கிடந்தான்தமர்களுக்கட்பமே. (அ)

தனிர் நீர் கடலை	குளிரிந்த சீரையுடைய கடலை	நிறை பல் நானிற்	நிறைந்த பல் ஆதிய தோஷம்
படைத்து	புண்டாக்கி	நின் கோளும்	ஹைய முடைத்தான
சமன் இலாத	ஒப்பில்லாத	உடைய	
தன் பல் தானும்	தன்னுடைய பல் திருவடிகளை	மணி மலை போல்	மாணிக்கமலை போலே
தோளும் முடிசு	யும் நிறுத் தோள்களையும்	கிடந்தான்	கணவனார் தருளின பெருமா
ளும்	திரு முடிகளையும்		ஹடைய
பரப்பி	பரப்பிக்கொண்டு,	தமர்கள்	பக்தர்களோ ஹண்டான்
	உயர்ந்த மிகவும் தழையாகின்	கூட்டம்	செத்தியான த
நீளும் படர் பூகற்	முள்ள அழகு சப்பகச்	நங்கட்கு நானும்	ஹதக்கு எப்போதும் உண்டாக
பகக்காவும்	சேரலையையும்	வாய்க்க	வேணும்.

தமர்களுக்கூட்டவல்லினையை நாசஞ்செய்யும்சதிர்மூர்த்தி *
அமர்கொளாழிசங்குவாள் வில்கண்டாதிபல்படையான் *
குமரன்கோலவைக்கலைவென்றாதை கோதிலடியார்தம் *
தமர்களுத்தமர்களுத்தமர்களாம் சதிரேவாய்க்கதமியேற்கே. (ஊ)

தமர்கள் கூட்டம்	பக்த வர்க்கங்களுக்கு ஒரு	குமரன்	நித்யபுவாவாய்
வல் வினையை	நின்ற	கோலம் ஹக்கலை	அழகிற் சிறந்த பஞ்சபாண
நாசம் செய்யும்	வலிய விரோதிகளை	நென் தாதை	ஹன் மன்மதனுக்கும் தலைவ
சதிர்	பேர்க்கும்படியான நிறமை		ஹன் எம்பெருமானுடைய
மூர்த்தி	புடைய	கோத ஹில் அடி	கோதற்ற அடியார்க்கு
அமர் கொள்	ஹ்வாமியாய்,	யார தம்	
ஆழி சங்கு வாள்	பேரர் செய்யக் கிளர்நின்ற	தமர்கள் தமர்கள்	அடிமையில் முடிந்த ஹிமனான
வில் தண்டி ஆதி	பஞ்சாபுதங்கள் முதலிய	சதிர்	வாய்ப்பே
பல் படைவன்	தீவ்யபுத வர்க்கத்தையுடைய	தமியேற்கு	துணைபற்ற அடியேனுக்கு
	ஹய்	வாய்க்க	வாய்க்கவேணும்.

வாய்க்கதமியேற்குநிதோறுநிபூழி * மாகாயாம்
பூக்கொள்மேனினாந்குதோள் பொன்னுழிகையென்னம்மான் *
நீக்கமில்லாவடியார்தம் அடியாரடியாரடியாரென்
கோக்கள் * அவர்க்கேகுடிகளாய்ச்செல்லும் கல்லகோட்பாடே. (கஃ)

மா காயா பூ } அழகிய காயாம்பூவிதத்தைக்
கொள்மேலி } கொண்ட திருமேலியையும்
கான்குதோள் } கான்கு திருத்தோள்களையும்
பொன் லுழினை } அழகிய திருவாழியேந்தியனை
என் அம்மாள் } உடையும் உடைய
நீக்கம் இல்லா } எம்பெருமானுடைய
அடியார் தம் } சீரிலு இல்லாத
அடியார் அடியார் } அடியார்களுக்கு
அடியார் } சாமாவதிதரல பூதர்கள்

எம் கோக்கள் } எமக்கு ஸ்வாமிகள்
அவர்க்கே } அன்னவர்களுக்கே
குடிகள் ஆய்செல் } சேஷவருத்தி பண்ணும் குல
லும் } மாபச் செல்லும்படியான
நல்ல கோட்பாடு } திடமான அப்பவஸாயமானது
ஊழி ஊழி ஊழி } எந்நூன் தும்
தோறு }
தமியேற்கு வாய் } அடியேனுக்கு உண்டாகவே
க்க } னும்.

நல்லகோட்பாட்டுலகங்கள் மூன்றினுள்ளும் தான் விஸிறந்த *
அல்லிக்கமலங்கண்ணனை அந்தண்குருகர்ச்சடகோபன் *
சொல்லப்பட்டவாயிரந்துள் இவையுமபந்துமவல்லர்கள் *
நல்லபதந்தாஸ்மனைவாழுவர் கொண்டபெண்டிர்மங்களே. (கக)

நல்ல கோட்பாடு } நல்ல கட்டளைப்பாடுடைய
உலகங்கள் மூன் } மூலகங்களினுள்ளும்
றின் உள்னும் }
தான் விஸிறந்த } விபரித்த
அல்லி கமலம் } விசுளித்த தாமரைப் பூப்போ
கண்ணனை } ன்ற கண்களையுடைய பெரு
மான் விஷயமாக
அம் தன் குருகர் } ஆழ்வார ஸ்ரீனிச் செய்யப்
சடகோபன் } பட்ட ஆரேத்தினுள்
சொல்லப்பட்ட }
ஆயிரந்துள் }

இவையும் பரிதம் } இவை பத்தையும்
வல்லர்கள் } ஓதவல்லவர்கள்
கொண்ட பெண் } ஸ்ரீமத்தேவ
டிர் மக்களே }
நல்ல பதத்தால் } பாகவத சேஷநவ பரியந்த
மான் நிதம்புடனே }
மனை வாழுவர் } கிருஷ்ணதீர்க்கனாகவாழப்பெறு
வார்கள்.

திருவாய்மொழி—ஒன்பதாம் பத்து—பத்தாந் திருவாய்மொழி
மாலையண்ணித்தொழுதெழுமினே

அவதாரிகை:—திருக்கண்ணபுரத்தினே நடுபடுமாறு உபதேசித்தருளும் பதிகமே.

மாலையண்ணித் தொழுதெழுமினேனிகெட *
காலையாலை அமலமலரிடற்கீர் *
வேலைமோ தும்மதின்குழ் திருக்கண்ணபுரத்து *
ஆலின்மேலாலமர்ந்தான் அடியின்களே. (க)

வேலை மோதும் } கடலலை மோதப் பெற்ற மதி
மதின்குழ் } காலே குழப்பப்
திருக்கண்ணபுரத்து } திருக்கண்ணபுரத்தி லெழுத்தரு
ளிரிகுப்பவனும்
ஆலின் மேல் } ஐதத்தின் மீது
ஆல் அமர்ந்தான் } ஆலிலேயே கண்வளர்ந்தவனு
மான்
மாலே } ஸர்வேசுவரனை

கண்ணி } கிட்டி
அடி இளைகள் } அவனது உபயபாதங்களையும்
காலையாலை } குரவும் பகலும்
கமலம் மலர் } தாமரைப்பூக்களை ஸமர்ப்பித்து
இட்ட } (அன்பர்களே!) கீத்கள்
ரி } (உங்களுடைய) பாகம் தொலை
வினை கெட } டும்படி
தொழுத எழுமின் } வணங்கி உஜ்ஜீவிடங்கள்.

கள்ளவிழும்மலரிட்டு நீரினறஞ்சயின் *
நள்ளிசேரும்வயங்குழ் கிடங்கின் புடை *
வெள்ளியோய்ந்தமதின்குழ் திருக்கண்ணபுர
முள்ளி * நானுத்தொழுதெழுமினேதொண்டரே. (உ)

கோயில் திருவாய்மொழி—மாரைநண்ணித்தொழு தெழுமினே ௧௨௭

தொண்டரே!	{ எம்பெருமானிடத்த துணையுள் ளவாகனே!	வயல் குழி	{ அகழ்களைப் பக்கங்களிலே கிடக்கின் புடை	{ அகழ்களைப் பக்கங்களிலே புடைபடும்
நீர்	நீங்கள்	வெள்ளி ஏய்ந்த மதிள் குழி	{ கக்கிரனைத் தொட்டுக் கொண் டிருக்கிற மதிள்களாலே குழப்பட்டதுமான்	
கன் அவிழும் மலர்	{ தெருழுதுகின்ற புஷ்பங்க இட்டு	திரு கண்ணபுரம்	உள்ளி	திருக்கண்ணபுரத்தை
இறைஞ்சியின்	வணங்குங்கள்;	நானும்	நாடோறும்	நித்தனெய்துகொண்டு
நயன் செரும்	{ பெண்ணெடுகள் களித்து வா ழப்பெற்ற கழனிகள் குழந்த	தொழுது எழுமின்	வணக்கி உஜ்ஜீவியுங்கள்.	

தொண்டர் துந்தம் துயர்போகநீரேகமாய் *
விண்ணுவாடாமலரிட்டு நீரிறைஞ்சுமின் *
வாண்டபாடும்பொழிக்குழி திருக்கண்ணபுரத்
தண்டவாணன் * அமர்பெருமானேயே.

(௧)

தொண்டர்	தொண்டர்களே!	தும் தம் துயர்	{ உத்தரூடைய துக்கம் தொலை போக	
வண்டு பாடும்	வண்டுகள் பாடுமிடமான கோ	நீர் ஏகம் ஆய்	{ நீங்கள் அளவியப் போனாள் களாய்	
பொழிக்குழி	கண்களாலே குழப்பட்ட	விண்டு வாடாமலர்	{ மலர்ந்து வாடாத [அப்போதவர் இட்டு	
திரு கண்ணபுரத்	திருக்கண்ணபுரத்தி கொழுந் தருளியிருக்கிற	நீர் இறைஞ்சியின்	நீங்கள் தொழுங்கள்.	
அண்டம் வரணன்	அகிண்ட கோடி பரஹ்மா			
அமரர் பெரு	ண்ட வாய்களுள் எம்பெரு			
மாரை	மாரை			

மாரைநோக்கி மடப்பின்னைதன்கேள்வனை *
தேனைவாடாமலரிட்டு நீரிறைஞ்சுமின் *
வாரையுந்தமதிள்குழி திருக்கண்ணபுரம் *
தானையந்தபெருமான் சரணாகுமே *

(௨)

மாரை நோக்கி	மாரை பொத்த கண்பார்வை	வாரை உத்தம்	{ துகாசத்தை வளர்வியிருக்கின் மதிள் குழி	
மட பின்னை	பையுடையான ஈயின்	திரு கண்ணபுரம்	திருக்கண்ணபுரத்தை	
தன் கேள்வனை	னைப் பிராட்டிக்கு காதுநம்	நயந்த பெருமான்	{ கிரும்பியிருக்கின்ற செளரிப் தான்	
தேனை	{ தேன்போல் இலிபனுமான எம்பெருமானே	சரண் ஆகும்	ரஹுகரகர்.	
வாடா மலர் இட்டு	அப்போதலிந்த செவ்வியப் பூக்			
நீர் இறைஞ்சு	கனைபிட்டு நீங்கள் தொழுந்			
மின்	கள்;			

சரணமாகும் தனநாளடைந்தார்க்கெல்லாம் *
மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும்பிரான் *
அரணைமந்தமதிள்குழி திருக்கண்ணபுரத்
தரணியானன் * தனதன்பர்க்கன்பாகுமே.

(௩)

தனநாள் அடைந்	{ தனது திருவடினை யடைந்த நார்க்கு	அரண் அமைந்த	{ காப்பாக அமைந்த மதிள்களே மதிள் குழி	
சரணம் எல்லாம்	{ வைகுந்தம்	திரு கண்ணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமாகிற	
ஆகும்	வைகுந்தம்	தரணி	செவ்வியத்தை	
		ஆளன்	ஆள்பவனுமான எம்பெருமான்	
மரணம் ஆனால்	{ இந்த தேனும் விட்டு நீக்கிவை வுடனே	தனது அன்பர்க்கு	{ தன்னிடத்தில் அன்பு வாய்ந்த வார்க்கு	
வைகுந்தம் கொடு	பரமபதமளிக்கும் பெருமானு	அன்பு ஆகும்	{ அன்புநானே வடிவெடுத்தவனு க்கும் பிரான்	
க்கும் பிரான்	மாய			

அன்பனாகும் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம் *
செம்பொனாகத்த அவுணனுடல்நீண்டவன் *
நன்பொனேயந்தமதிள்குழ திருக்கண்ணபுரத்
தன்பன் * நானும் தன்மெய்யார்க்குமெய்யனே.

(௬)

தனதாள் அடைத் தார்க்கு என் லாம்	தனது திருவடிக்கீழ்ப்பற்றின செல்லார்க்கும்	நன்பொன் ஏய்ந்த மதிள்குழ திருக்கண்ணபுரத்து அன்பன்	நல்ல பொன்னுலோ யமைத்த மதிளாலே குழப்பட்ட திருக்கண்ணபுரத்திலே விருப்ப முடையவனுள் எம்பெரு மான்
அன்பன் ஆகும்	அன்பு செய்யவனாய்		
செம்பொன் ஆக த்து அவுணன் உடல் நீண்ட வன்	சிவந்த பொன்போன்ற வுடம் வையுடைய இரணியாகர னது உடலைக் கீண்டவனாய்	தன்மெய்யார்க்கு நானும் மெய்யன்	தன்நிறத்திலே உண்மையாக ந்நேலிக்குமவர்களுக்கு எப்போதும் உண்மையான ந்நேலமுடையவன்.

மெய்யனாகும் விரும்பித்தொழுவார்க்கெல்லாம் *
பொய்யனாகும் புறமேதொழுவார்க்கெல்லாம் *
செய்யில்வானாபுகளும் திருக்கண்ணபுரத்
தையன் * ஆகத்தனைப்பார்கட்கணியனே.

(௭)

விரும்பி தொழ வார்க்கு என் லாம்	தன்னைபோ புறவார்த்தமாக ஆசைப்பட்டத் தொழுவார்க்கு செல்லார்க்கும்	செய்யில் வானா உகளும் திரு கண்ணபுரத்து புகளும்	கழனிசனில் வானாபுகள் தள்ளி விளையாடப் பெற்ற திருக்கண்ணபுரத்திலே யெழுந்தருளி யிருப்பவனுள் எம்பெருமான்
மெய்யன் ஆகும்	மெய்யன்பவனாய்,		
புறமே தொழ வார்க்கு என் லாம்	புறமோறுநாந்தரக் கருக்காக மேலெழுத் தொழுவார்க்கு கெல்லாம்	ஆகத்து அணைப் பார்க்கு அணியன்	தங்கள் மனத்தில் ஊன்றவைத் துக் கொள்பவர்களுக்கு மைபத்தினுள்ளவன்.
பொய்யன் ஆகும்	தன்னை உள்வாடி காட்டமாட் டாவனாய்,		

அணியனாகும் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம் *
பிணியும்சாரா பிறவிகெடுத்தானும் *
மணிபொனேயந்தமதிள்குழ திருக்கண்ணபுரம்
பணியின் * நானும்பரமேட்டிதன்பாதமே.

(௮)

தனதாள் அடைத் தார்க்கு எல்லாம்	தன் திருவடிகளைப் பணிந்தவர் கண்ணார்க்கும்	மணி பொன் ஏய் த்த மதிள்குழ	ரதனங்களும் பொன்களும் பொருத்தின மதிளாலே குழப்பட்ட
அணியன் ஆகும்	அந்தார்க்கு விருப்பன்;	திருக்கண்ணபுரம்	திருக்கண்ணபுரத்தி லெழுந்த ருளி யிருக்கிற
பிணியும் சாரா	நியாதி முதலானவைகளும் அணுகமாட்டா;	பரமேட்டி தன் பாதம்	பரம புருஷனுடைய திருவடி களை
பிறவி கெடுத்து ஆனும்	ஊர்வர ஸங்கந்தை யறுத்து அடிமை கொள்வன்;	நானும் பணியின்	எப்போதும் ஆக்சா விப்பிரக ளாக.

பாதநாளும்பணியத் தணியும்பிணி *
ஏதம்சாரா எனக்கேலினியென்குறை *
வேதநாவர்விரும்பும் திருக்கண்ணபுரத்
தாதிதானை * அடைந்தார்க்கெல்லலில்லையே.

(௯)

வேதம் நாவர் விரும்பும்	வைதிகர்கள் விரும்பி வந்த திக்கு மிடமான	ஆதிதானை	முழுமுதற்கடவுளான எம்பெரு மானை
திருக்கண்ணபுரத்தி	திருக்கண்ணபுரத்தி லெழுந்த ருளி யிருக்கிற	அடைய்தார்க்கு அல்லல் இல்லை	ஆசாபித்தவர்களுக்கு தக்கமொன்று மில்லையாகும்

நாளும் பாதம் பணிய	(அப்பெருமானுடைய) திருவடி களை எப்போதும் ஸேவிக்கு மளவில்	இனி எனக்கு	இப்படிபானசெய் பூப்பெருமானிடத்து	சுபெட்
பிணி தணிபும் ஏதம் சாரா	கோய்கள் ஆறும்; பாவங்கள் சேரமாட்டா;	என்ற குறை	சுருக்கு மெனக்கு என்ன குறையுண்டி? (ஒரு குறையுமில்லை.	

இல்லையல்லல் எனக்கேலினியென்குறை *
அல்லிமாதரமரும் திருமார்பினன் *
கல்லிலேய்த்தமதின்குழ் திருக்கண்ணபுரம்
சொல்ல * நாளும் துயர் பாடுசாராவே.

(க0)

அல்லல் இல்லை	துக்கங்கள் தொலையும்; எனக்கு இனி என் குறை—;	கல்லில் ஏய்ந்த மதின்குழ்	கற்பணியிக்க மதினாலே குழம் பட்ட
அல்லி மாதர் அம் ரும் திரு மார்பி வன்	தாமரைபாளைய பெரிய பிராட் சுபாறுறையும் திருமார்பை யுடைய பெருமான் வர்த்திக கிற,	திரு கண்ணபுரம் சொல்ல நாளும் துயர் பாடு சாரா	திருக்கண்ணபுரம் என்று சொ ன்ன வளவிலே ஒருநாளும் துக்கம் அணுகாது.

பாடுசாரானினை பற்றறவேண்டினீர் *
மாடநீடு குருகார்ச்சடகோபன் * சொல்
பாடலானதமிழ் ஆவிரத்தாளிப்பத்தும்
பாடியாடி * பணியினவன் தாள்களே.

(கக)

வினை பற்று பாடுசாரா	துக்க ஸம்பந்தம் அருகில் டெட்டாபடி	சொல் தமிழ் பாடல்-ஆன ஆவிரத்தன் இப் பத்தும்—;	அருளிச்செய்த வாயாரப் பாடி
அற வேண்டினீர்	{ அது தொலையவேண்டு மென்றி குப்பவர்களே }	பாடி	{ அதற்குச் சேர வர்த்தனம் பண்ணி
மாடம் நீடு குரு கூடர்	மாடமானிகைகள் உயர்ந்த திரு நகரிலே அவதரித்த	சூடி	{ அப்பெருமானுடைய திருவடி களையே தொழுகள்.
சடகோபன்	ஆழ்வார்	அவன் தாள்களே பணியின்	

திருவாய்மொழி பத்தாம் பத்து—ஒன்பதாந் திருவாய்மொழி— சூழ்விசம்பணிமுகில்

சூழ்வார்தாம் திருநாடேற எழுந்தருளும்படியையும் தாமெழுந்தருளும்போது ஸர்வ லோகங்
களும் தம்மைக் கொண்டாடும்படியையும் திருவுள்ளத்தாலே ப்ரத்பகித்துப் பேசுகிற பதிகம்.

சூழ்விசம்பணிமுகில் தூரியம்முழக்கின *
ஆழ்கடலிலைதிரை கையெடுத்தாடின *
ஏழ்பொழிலும் வளமேந்தியவென்னப்பன் *
வாழ்புகழ்நாரணன் தம்மைக் கண்டுகந்தே.

(க)

என் அப்பன் வாழ்புகழ் நாரணன் தம்மை கண்டு உகந்து சூழ் விசம்பு அணி முகில் தூரியம் முழக்கின	அஸ்மத் ஸ்வாமியாய் நித்ய சோத்தியுத்தனான முநீம் நாராயணனுடைய அடியார்களே வரக்கண்டு கூறித்து எங்கும் பரந்த சூகாசத்திலே அழகிய மேகங்கள் { வாத்ய கோஷம் செய்தன போன்றிருந்தன ;	ஆழ் கடல் அகில திரை கை எடுத்து ஆடின ஏழ் பொழிலும் வளம் எந்திய	ஆழமான கடல்கள் அலைந்து வருகிற திரைகளே கையாசக் கொண்டு கூந்தாடின; ஸ்ப்த த்விபங்களும் { உபநகரங்களைக் கை யெத் தின.
--	--	--	---

நாரணன் தமரைக்கண்டுகந்து நன்னீர்முனில் *
பூரணபொற்குடம் பூரித்ததுயர்விண்ணில் *
நீரணிகடல்கள் நின்னூர்த்தன * நெடுவரைத்
தோரணம்நிலைத்து எங்கும்தொழுதனருலகே.

(உ)

நாரணன் தமரை கண்டு	பாகவதர்களைக் கண்டு	நீரணிகடல்கள்	நீரை வலறிக்கிற கடல்களா ளவை
நன்னீர் முனில்	நல்ல நீர்த்தம் நிறைந்த மேக மானது	நின்று ஆர்த்தன	நிலை கின்று சோஷித்தன;
உகந்து	மகிழ்ந்து	உலகு	அத்தந்த லோகங்களிலுள் ளார்
உயர் விண்ணில்	உயர்ந்த ஆகாசத்திலே	நெடுவரை தோர	பெரிப மலைகளோடு தோரணங்க ணம் நிறைத்து
பூரணம் பொன்	பூரணமும்பம் நிறைத்து வைத் குடம் பூரித்தது	எங்கும் தொழுத	எங்கும் தொழுதொண்டுகுந் தார்கள்.

தொழுதனருலகர்கள் தூபநன்மலர்மழை
பொழிவனர் * பூமியன் றளந்தவன் தமர் முன்னே *
எழும்னென்றிருமருங்கிசைத்தனர் முனிவர்கள் *
வழியிதுவைகுந்தர்க்கென்று வந்தெதிரே.

(ங)

அன்று	முன்பொருகால	முனிவர்கள்	ஆங்காங்குள்ள முனிவர்கள் (தாங்கள் மென்னமாயிருந் தும் விரத்ததைத் தவிர்த்து)
பூரி அனந்தவன் தமர் முன்னே	பூமியை யளந்துகொண்ட பக வானதுஅடியார்களின் னன் னிதியிலே	வைகுந்தர்க்கு	"பூமியை குண்டத்தை நோக்கிப் போமவர்களுக்கு
தூபம்	தூபம் ஸமர்ப்பிப்பதோடு	வழி இது என்று	இதுதான் வழி" என் று
நல் மலர் மழை	கன்னுன புஷ்பவரஷத்தை	எதிரே வந்து	சொல்லி
பொழிவனர்	பொழிவின்ற வர்களாய்க் கொண்டு	எழுவின் என்று	அழிமுகர்களாக வந்து
உலகர்கள்	அத்தந்த லோகங்களிலுள்ள வர்கள்	இரு மருங்கு	வழங்குனவேணும் எழுந் தருளவேணு மென்று எச் சரிக்கை விட்டு
தொழுதனர்	தொழுதார்கள்	இசைத்தனர்	இருபக்கங்களிலும் சொன்னார் கள்.

எதிரெதிரிமையவர் இருப்பிடம்வகுத்தனர் *
கதிரவரவரவர் கைநிலைகாட்டினர் *
அதிர்சூரஸ்முரசங்கள் அலைகடல்முழக்கொத்த *
மதுவிரிதுழாய்முடி மாதவன் தமர்க்கே.

(ச)

மது விரி துழாய்	தேன் பெருகுநின்ற திருத்தழா முடி	அவர் அவர்	மற்றுமுள்ள வர்களும் [ஆதி வாழிக் கணக்கெல்லாம்]
மாதவன்	நிருமலினது	கை நிறை காட்டி	பார்த்தருளிர்! பார்த்தரு ளிர்!! என்று கைகாட்டிக் கொண்டே சென்றார்கள்;
தமர்க்கு	அடியாரான பாகவதர்களுக்கு	அதிர் சூரஸ்	அதிருநிற முழக்கத்தையுடைய
இமையவர்	தேவர்கள்	முரசங்கள்	பேரிகளானவை
எதிர் எதிர்	இவர்கள் போகிறவழிக்கு முன்னே	அலைகடல் முழக்கு	அலைபெறிநின்ற ஸமுத்தர கரீன போன்றிருந்தன.
இருப்பு இடம்	தஞ்சுமிடங்களைச் சமைத்தார் கள்;	ஒத்த	
வகுத்தனர்			
கதிரவர்	தவாதசாதிதயர்களும்		

மாதவன் தமரென்று வாசலில்வானவர் *
போதுமினெமதிடம் புகுதுகவென்றலும் *
கீதங்கள் பாடினர் கின்னாரர்கெருடர்கள் *
வேதநல்வாயவர் வேள்வியுள்மடுத்தே.

(ரு)

வானவர்	{ வருணன் இந்திரன் பிரஜாபதி துவிய தேவர்கள்	என்றதும்	என்று சொன்னவாறே
வாசலில்	{ தம்மம் ஸ்தானங்களின் வாசல் களிலே வந்து	வேதம் எல் லா வர்	{ (மேல்கைக்களிலே) வைதிகர யுள்வார்கள்
மஃதவன் தமர்	{ இவர்கள் பரமபாகவதர்கள் என்று சொல்லி ஆகரித்து	வேன் வி டன்	நான்கள் செய்த தேவ பூஜைக ளின் பலன்களை ஸமர்ப்பிக்க
என்று	{ இவ்வளவே எழுந்தருளுங்கள் என்களது அதிகார ஸ்தலம்	மதித்த	
போதுபின்	{	இன்னர் கெரு	இன்னர்தரும் கருடர்களும்
வந்து இடம் புது	{ களிலே பிரவேசியுங்கள் }	டர்கள்	
துக		தேவர்கள் பாடினர்	தேவர்களைப் பாடினார்கள்.

வேள்வியுள்மடுத்தலும் விரைசுமழ்நறும்புகை
காளங்களவலம்புரி கலந்தெக்குமிசைத்தனர் *
ஆண்மின்கள்வானகம் ஆழியான் தமரென்று
வாரொண்கண்மடந்தையர் வாழ்த்தினர்மகிழந்தே.

(௬)

வேள்வி டன் மடுத்தலும்	{ (வைதிகர்கள்) தம்மம் தேவ பூஜாபலன்களை ஸமர்ப்பித்த வளவிலே	வான் ஒன் கண்	ஒளிமிக்க கண்களை புடைய தேவஸ்தர்கள்
விரை காழ்	பரிமளம் மிக்க	மடந்தையர்	
கறு புகை	ஸுசுந்த லுபங்களானவை	ஆழியான் தமர்	{ "திருவாய்மொழி யேந்திய எம் பெருமானுக்கு அடிமைப் பட்டவர்களே
எங்கும் கலந்து	எங்கும் விபரபிக்க	வானகம் ஆண்	இந்த ஸ்வர்க்காதிபதங்களை ஆளுந் கோள்" என்று சொல்லி
காளங்கள்	{ திருச்சின் லாங்களையும் சங்குக் களையும்	மின்கள் என்று	
வலம்புரி		மகிழ்ந்த வாழ்த்தி	ப்ரதிபுடன் வாழ்த்தினார்கள்.
இசைத்தனர்	ஊதினார்கள்;	னர்	

மடந்தையர்வாழ்த்தலும் மருதரும்வசுக்களும் *
தொடர்ந்தெங்கும் தோத்திரஞ்சொல்லினர் * தொடுகடல்
கிடந்தவெங்கேசவன் கிளரொளிமணிமுடி
குடந்தையன் கோவலன் குடியடியார்க்கே.

(௭)

தொடுகடல்கிடந்த	{ மிகாதமான கடலிலே திருக் கண் வளர்த்தருளின	குடி அடியார்க்கு	{ குலங்குலமாக அடிமைப்பாட்ட வர்கள் விஷயத்திலே
எம் கேசவன்	எம்பெருமானாய்	மடந்தையர்வாழ்த்	அப்ஸரஸ்ஸுக்கள் பல்லாண்டு பாடினவளவிலே
கிளர் ஒளி மணி	{ கிளர்ந்த வொளியையுடைய ரத்தநிரிடத்தை மணித்தவ ளாய்க் கொண்டு	தலும்	
முடி		மருதரும் வசுக்க ளும்	மருத்துக்களும் அஷ்டவஸுக் களும்
குடந்தையன்	{ திருக்குடந்தையனே கண்வளர் ந்தருளுகிற	எங்கும் தொடர்ந்து	பொய்மெய்க்கும் தொடர்ந்து வந்து
கோவலன்	கோபாலனுக்கு	தோத்திரம் சொல்	பல்லாண்டு பாடினார்கள்.
		லினர்	

குடியடியாரிவர் கோவிந்தன் நனக்கென்று *
முடியுடைவானவர் முறைமுறையெதிர்கொள்ள *
கொடியணிகெடுமதிள் கோபுரம்குறுகினர் *
வடிவுடைமாதவன் வைகுந்தம்புகவே.

(௮)

இவ்வி கோவிந்தன்	{ இவர்கள் பகவானுக்குக் குலக் தளக்கு குடி	எதிர்கொள்ள	{ 'ஸ்வாகதம்' என்று சொல்லி யெதிர்கொண்டவழக்க
அடியார் என்று	குலமாக அடியவர்கள் என்று சொல்லி		
முடி உடை வான	சேஷத்தெய்துக்குத் குடின முடி வர்	வடிவு உடை மாத	அழகிய வடிவு மடைத்த எம் பெருமானுடைய பூர் னை குண்டத்திலே சேவேசிக் கைக்குறுப்பாக
முறை முறை	வாயுடைய நித்யனாதிகள் சிரமம் தப்பாமல்	வன் வையுந்தா புக	

கொடி அணி மெல் { அலங்காரமாக வெடுத்துக் கட் } கோபுரம் குறுகி } தலை வாசலில் புருந்தார்கள்.
மதின் { டுன கொடிகளை யுடைய } னர்.

வைகுந்தம்புகுதலும் வாசலில்வானவர் *
வைகுந்தந்தமர் எமரெமநிடம்புகுதென்று *
வைகுந்தத்தமரரும் முனிவரும்வியந்தனர் *
வைகுந்தம்புகுவது மண்ணவரிவிதியே. (க)

வைகுந்தம் புகுத லும்	{ ஸ்ரீ வைகுண்டத்திலே சென்று புகுந்தவனவிலே	வியந்தனர்	உகந்தார்கள் ;
வாசலில் வானவர்	{ திருவாசல் காக்கும் முதலிக ளானவர்கள்	வைகுந்தத்து	அவ்விடத்திலே
வைகுந்தன் தமர் எமர்	{ "ஸ்ரீவைகுண்டகாதலனுடையார் கள் எங்களுடைய ஸ்வாமி கள் (அடையாளம்)	அமரரும் முனிவ ரும்	{ கைங்கர்ய நீஷ்டராயும் குண பவநீஷ்டராயு முள்ளவர்கள்
எமது இடம் புகுது என்று	{ எங்கனதிகாரத்திலே புகவே ணும் " என்று சொல்லி	மண்ணவர் வைகு ந்தம் புகுவது	{ "கீனவிழிநிதி நெருந்தவர்கள் சித்யவிழிநியேற வருவது மஹா பாச்யமே" என்று சொல்லி உகந்தார்கள்.
		விதியே(என்று)	
		வியந்தனர்	

விதிவகைபுகுந்தனரென்று நல்வேதியர் *
பதியினிற்பாங்கினில் பாதங்கள்சுழுவின்னர் *
கிதியுநற்கண்ணமும் நிறைகுடவிளக்கமும் *
மதிமுகமடந்தையர் ஏந்தினர்வந்தே. (க0)

விதிவகை புகுந்த னர் என்று	{ " நம்முடைய பாச்யாதுண மாக இவர்கள் இவ்விடம் வந்து சேர்ந்தார்கள்" என்று சொல்லி	கிதியும்	{ ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு சிதி யான திருவடி நிலைகளையும்
நல் வேதியர்	{ நல் வேதங்களுடையேயிரதி பாதித் கப்பட்ட கித்ய ஸூதிரிகள்	நல் கண்ணமும்	{ ஸ்ரீ குர்ணத்தையும்
பதியினில்	{ தந்தம் திவ்ய ஸ்தானங்களிலே	நிறை குடம்	{ பூரண கும்பங்களையும்
பாங்கினில்	{ உபசாரங்களுடனே	விளக்கமும்	{ மங்கள தீபங்களையும்
பாதங்கள் சுழுவி னர்	{ அவர்கள் திருவடிகளை விளக் கினார்கள் ;	மதி முகம் மடத் தையர்	{ பூர்ண சந்திரன் போன்ற முகத்தை யுடையவர்களான பரிசாரிகைகள்
		வந்து ஏந்தினர்	{ ஏந்திக்கொண்டு எதிரே வந்தார் கள்.

வந்தவரெதிர்கொள்ள மாமணிமண்டபத்து *
அந்தமில்பேரின்பத்து அடியரோடிருந்தமை *
கொந்தலர்பொழில் குருடர்ச்சடகோபன் * சொல்
சந்தங்களரயிரத்து இவைவல்லார்முனிவரே. (கக)

அவர் வந்து எதிர் கொள்ள	{ அந்த பெருமாளும் மிரட்டியும் வந்து எதிர்கொள்ள	சொல்	அருளிக் செய்த
மாமணி மண்ட பத்து	{ திருமாமணி மண்டபத்திலே	சந்தங்கள்	{ வேதகுபமான குரீரம் பாச ரத்து
அந்தம் இல் பேர்	{ முடிவிலாத மஹானந்தத்தை		
தீன்பத்து	{ யுடைய	இலவ	{ இப்பத்துப் பாசரங்களை
அடியரோடு	{ பரமபாகவதர்களோடே கூடி	வல்லார்	{ ஓதவல்லவர்கள்
இருந்தமை	{ இருந்தபடியை		
கொந்து அண் பொழில் குரு டர் சடகோ பன்	{ பூங்கொத்து அருகிற சொலை களை யுடைத்தான திருநகரிக் குத் தலைவரான் ஆழ்வார்	முனிவர்	{ பகவத் குணங்களை மனனம் பண்ணும் முனிவராவர்.

திருவாய்மொழி—பத்தாம்பத்து—பத்தரத்திருவாய்மொழி—
முனியே நான்முகனே

அவதாரிகை:—இத் திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் அவாவற்று வீடு பெற்றுத் தலைக்கட்டுகிறார்.

முனியேநான்முகனே முக்கண்ணப்பா * என்பொல்லாக்
கனிவாய்த் தாமரைக்கண்கருமானிக்கமேயென்கள்வா,*
தனியேனாருயிரே யென்தலைமீசையாய்வந்திட்டு *
இனிநான் போகலொட்டேன் ஒன்றும்மாயம்செய்யேலென்னையே. (க)

முனியே	படைக்கும் வகையை மன்னம் பண்ணுவனே!	என் கன்வா	என்னை வஞ்சித்து நடுபடுத்திக் கொண்டவனே!
நான்முகனே	நான்முகனுக்கு அந்தர்யாமியா யிருக்குமவனே!	தனியேன் ஆர்	என்னைருவனுக்கும் பரிபூர்ண உயிரே பராணானவனே!
முக்கண் அப்பா	என்மொரக் கடவுளான ருத்ர னுக்கு அந்தர்யாமி யான வனே!	என் தலைமீசை	என் தலைமேலே வந்து சேர்ம் ஆய்வந்திட்டு தாயான மின்பு
கனிவாய் தாமரை கண்	கனிந்த அதரத்தையும் தாமரை போன்ற திருக்கண்களையு முடைய	இனி நான் போகல்	இனி யொருகாலும் உன்னை அகன்றுபோக இசையமாட் டேன்;
என்பொல்லாக் கரு மானிக்கமே	துளைபாத கருமானிக்கம் போன்ற திருவுருவத்தை எனக்கு அதுபயிப்பித்த வனே!	என்னை	ஆத்தி மிருந்த என்னை ஒன்றும் மாயம் ஒரு படியாலும் வஞ்சிக்கண் செய்யேல் காது.

மாயம்செய்யேலென்ன உன்திருமார்வத்துமாரிலைநங்கை *
வாசஞ்செய்யும்முழலாள் திருவாணநின்னொண்கண்டாய் *
நேசஞ்செய்துன்னோடென்னை உயிர்வேறன்றியொன்றாகவே *
கூசஞ்செய்யாதுகொண்டாய் எனைக்கூனிக்கொள்ளாய்வந்தத்தோ. (உ)

என்னை மாயம்	என்திறத்தில் வஞ்சனைபண்ணு செய்யேல் தொழிபவனும்;	என்னை	நேசனை என்னை
உன்திருமார் வத்துமாரில்	உன்னுடைய திருமாரிலே சாத்திய மானில் போன்றவ ளாய்	உயிர் வேறு	ஆத்மபேத மிக்லாமல்
நங்கை	எகல குணபரிபூரிணயாய்	ஒன்று ஆகவே	ஏகவந்துவாகவே
வாசம் செய் முழலின்	பரிமளம் மிக்ககூந்தலையுடைய வளான	கூசம் செய்யாது	எனது நன்மையைப் பார்த்துக் கூசாமல்
திரு ஆனை யின் ஆனை	பெரிய சிராட்டியானை;	கொண்டாய்	அடியே சித்தது அங்கேரித்தரு ளினாய்;
நேசம் செய்து உன்னோடு	உன் ஆனை தானாகவே ஸ்நேகமித்த உன்னோடு	(ஆன மின்பு)	
		என்னை வந்து	இனி உபேகியாதே என்னைத் கூய் கொள் திருவடி சேர்த்துக்கொள்ள ளாய் வேணும்.

கூவிக்கொள்ளாய்வந்தத்தோ என்பொல்லாக்கருமானிக்கமே *
ஆவிக்கோர்பற்றுக்கொம்பு நின்னாலாஸறிநின்றிலேன்றான் *
மேனித்தொழும்பிரமன்சிவன் இத்திராநுதிக்கெஸ்ராம் *
நாவிக்கமலமுதற்கிழங்கே உம்பரந்ததுவே. (ஈ)

என்பொல்லாக் கருமானிக்கமே—;		உம்பர் அந்ததுவே	அவர்களினும் மேற்பட்ட மித்ய ஸூரிகளுக்கும் பரம ப்ராய் யானவனே!
மேலி தொழும்	விருமமித் தொழுநின்ற	ஆதிக்கு	ஆத்மாவுக்கு
பிரமன்சிவன் இந் திரன் ஆதிக்கு	பிரமன் சிவன் இத்திரன் முதலானார்க்கும்	ஓர் பற்று கொம்பு	ஓர் கொள்கொம்பு
எஸ்ராம்		நின் அலால்	உன்னைத் தலை
முதல்	மூலகாரணமான்	யான் அறி கின்	நான் காண்கின்றிலேன்; (ஆத நிலேன் லால்)
காலி கமலம்	திருநாடிக் கமலத்திற்கு		
கிழங்கே	இருப்பிடமானவனே!	அத்தோ! வந்து கூவிக்கொள்ளாய்—	

உம்பரந்தண்பாழேயோ அதனுள்மிசையேயோ *

அம்பரநற்சோதி அதனுள்பிரமனரன்நீ *

உம்பரும்பாதவரும்படைத்த முனிவனவன்நீ *

எம்பரம்சாதிக்கவற்று என்னைப்போரவிட்டிடாயே.

(சு)

உம்பர் அம் தன்	மூலப் பரக்குதிக்கு நிர்வாணக	யாதவரும்	மறுவ்யாதி ஸ்கலசேதனரையும்
பாழேயோ	ஞானவனே!	படைத்தமுனிவன்	அவரவர்களது கருமக்களை
அதனுள் மிசை	அந்தப் பரக்குதிக்குள்ளே நிற	அவன் நீ	மனனம் பண்ணி வருஷத்த
ரீயேயோ	இற ஆதிம ததவத்துக்கு நிர்		தவன் நீ;
	வாணகனுனவனே!		(இப்படியாயிருக்க)
அம்பரம் நல்	ஆகாசம் முதலானவற்றவக்கும்	எம் பரம் சாதிச்	என் காரியம் ரீயே செய்வதாக
சோதி அதனுள்	அண்டத்துக்குள்ளே யிருக்	கல் உற்று	ஏறிட்டுக் கொண்டு
பிரமன் அரன்	இற பிரமன் சிவன் முத		(இவனாவும் வர நிறுத்தி)
நீ	லானவர்களுக்கும் நிர்வாண	என்னை போர	என்னை இங்கேயே பொருட்டு
உம்பரும்	கன் நீ;	விட்டிடாயே	வைத்தாயே.
	மெனன தேவர்களையும்		

போரவிட்டிட்டென்னை நீபுறம்போக்கவற்றால் * பின்னையான்

ஆரைக்கொண்டெந்தையந்தோ எனதென்பதெனயானென்பதென் *

நிரவிரும்புண்டநீரதுபோல என்னுருயிரை

ஆரப்பருக * எனக்காராவமுதானாயே.

(ரு)

இரும்பு	காய்ச்சின இரும்பானது	பின்னை	ஈர்வ சக்தியான நீபுறம்படி
நீர உண்ட	{ தன் காய்ச்சல் திரும்படி	யான்	{ கைவிட்ட பின்பு
நீர் அது போல	உண்ட	யாரை கொண்டு	அசக்தனானான்
என் ஆர் உயிரை	நீர்போல	எந்த உபாயத்தைக் கொண்டு	{ எந்த புருஷார்த்தத்தை (வாதிப்
ஆரப்பருக	என் ஆந்மாவின் விடாயெல்	எந்தோ	பேன்)
எனக்கு ஆர	லாம் நீரப் பருகுகைக்கு	அந்தோ	றுயோ!
அமுத ஆனைய	எனக்கு ஆராவமுதம் யிருக்	எனது என்பது	{ என்னுடைய நென்மைக்கு
	கின்றாயே;	என்	{ என்ன இருக்கிறது?
நீ என்னை போர	(இப்படியிருக்க)	யான் என்பது	{ என்னைக்கிரு புரு ஸ்வ
விட்டிட்டு	நீ என்னை அகாதரித்து	என்	{ தந்திர காத்தா யுண்டோ!
புறம் போக்கல்	உபேகித்தப் பொருட்டால்		
உற்றால்			

எனக்காராவமுதாய் என தாவியையின் னுயிரை *

மனக்காராமமன் லியுண்டிட்டா யினியுண்டொழியாய் *

புனக்காயாகிறத்த புண்டரீகக்கண்செங்கனிவாய் *

உனக்கேற்றும்முகோலமலர்ப்பாணவக்கன்பா என்னன்பேயோ.

(சு)

புனம் காயா	{ தன்னிதத்தில் அளிக்க காயாம்	என் அன்பே	{ என் விஷயத்தில் அன்புதானே
நிறத்த	பூப்போன்ற நிறத்தை யுடை		வடிவெடுத்தாற் போன்றிருப்
	யையாய்		பவனே!
புண்டரீகம் கண்	தாமரை போன்ற திருக் கண்	எனக்கு ஆர	{ எனக்குப் பரம் போக்பாலும்
செம் கனிவாய்	ணையும் சிவந்த திருப்பவ	அமுத ஆய	{ என்னுடைய நேயமானப் பரக்
	னந்தைப் முடையையான	எனது ஆயிரை	{ குதியையும் விஷயமானது
உனக்கு	உனக்கு	இன் உயிரை	{ ஆதரவையும்
எற்கும்	எற்றிருக்கின்ற	மனக்கு ஆராமம்	{ ஹ்ருதயத்துக்கு நிரூபி இற
கோலம்	வடிவு படைத்தவனான	மன்னி உன்	{ வாதபடி விரும்பி நிரந்தர
மலர் பானைக்கு	பெரிய பிராட்டிக்கு	டிட்டாய்	{ மாக புறித்தாய்;
அன்பா	அன்பனே!	இனி உண்டொழி	{ குறையும் புறித்தேயாக
		யாய்	வேணும்.

* * * * * 'மனக்கு' என்றது 'மனத்தக்கு' என்றபடி; அத்துச்சாரியை பெறுதுவந்த மோ யோகம், "மாடக்குச் சித்திரமும்" என்னுந் போன்றது. (சு)

கோலமலர்ப்பாவைக்கன்புரிபு என்னன்பேயோ *

நீலவரையிரண்டுபிறைசுவன் நிமிர்ந்ததொப்ப *

கோலவராகமொன்றாய் நிலம்கோட்டிடைக்கொண்டவெந்தாய் *

நிலக்கடல்கடைந்தாய் உன்னைப்பெற்றினிப்போக்குவனே.

(எ)

கோலம் மலர் } பெரிய பிராட்டியார்க்கு உகப்
பாவைக்கு } பானவத்தானே அவன் பரிசு
அன்பு ஆகிய } ரஹ்மான என் பக்கலிலே
என்பேயோ } அன்பு செய்யு மவனே!
நீலம் வரை } நீலமணி மலை யொன்று
இரண்டு பிறை } இரண்டு பிறையையக் கவனித்
கவனி } கொண்ட
நிமிர்ந்தது ஒப்ப } எழுந்திருந்தாய் போலே
கோலம் வராகம் } நிலைநாட்டினான் அதிவிதய
ஒன்று ஆய் } மஹா வராரஹமாய்
நிலம் } பூமியை

கோட்டிடை } எதிற்றிலே கொண்டெடுத்த
கொண்ட } எம்பெருமானே!
எந்தாய் } உனது திருமேனி நிழலிட
நீலம் கடல் } டாலே நீலமான கடலைக்
கடைந்தாய் } கடைந்த அமுத மளித்த
வனே!
உன்னை பெற்று } உன்னைப் புகலாகப் பெற்று
வைத்து } வைத்து
இனி போக்கு } வைப்புந் தின்பு நமுவ விடு
வனே! } வேனே!

பெற்றினிப்போக்குவனே உன்னையென்தனிப்பேருயிரை *

உற்றநிருவினையாய் உபிராய்ப்பயனுயவையாய் *

முற்றநிம்மவுலகும் பெருந்துறைய்துற்றிற்புக்கு *

முற்றக்கரந்தொளித்தாய் என்முதல்தனிவித்தேயோ.

(அ)

உற்ற இரு வினை } ஆத்மாவைப் பற்றின புண்ய
ஆய் } பாப ரூப கருமங்களுக்கு
உயிர் ஆய் } கர்ம வசப்பண ஆத்மாவைக்கு
பயன் அவை ஆய் } கரும பலனை ஸுக துக்கங்
இம் மு உலகும் } களைக் கொடுப்பவனுய்க்
முற்ற பெரு } கொண்டு
துறு ஆய் } இந்த முவுலக மெல்லாமாதிற
முற்ற பெரு } பெரிய துற்றை யுண்டாக்
துறு ஆய் } கினவனுப்

துற்றில் புக்கு } இந்தத் துறு தன்னுள்ளே
புருத்து } புருத்து
முற்ற கரந்த } ஒரு படிபாது மறிய வொண்
ஒளித்தாய் } னுதபடி மறைத்த நிற்கு
மவனுய் } மவனுய்
என் முதல் தனி } எனக்கு உன்னைக் கிடந்துகைக்கு
வித்தேயு } மூல ஸாக்ருதம மிகுப்ப
வனே!
உன்னை பெற்று } இவ்வளவாக உன்னைப் பெற்று
இனி போக்கு } வைத்து இனி விறவேனே?

முதல்தனிவித்தேயோ முழுமுவுலகாதிக்கெல்லாம் *

முதல்தனியுன்னையுன்னை யெனைநாள்வந்து கூடுவன்தான் *

முதல்தனியங்குயில்கும் முழுமுற்றதுறாவாழ்பாழாய் *

முதல்தனிசூழ்த்தகன்ருழ்த்துயர்ந்த முடிவிலீயோ.

(க)

முழு மு உலகு } முவுலகு தொடக்கமான எல்லா
ஆதிக்கு எல்லாம் } வற்றுக்கும்
முதல்தனி வித்தே } மூல வாகக் காரணமுமான
ஒ } வனே!
அங்கும் இங்கும் } எங்கும் ஸமஸ்த பதார்த்தம்
முழு முற்று } களையும் வியாபித்திருப்ப
துறு } தாய்
முதல்தனி } அதிவிதய காரணமாய்
வாழ் } போகமோகங்களாதிற வாழ்ச்
பாழ் ஆய் } திக்கு
வினை நிலமான மூல பிமக்கு
திக்கு நிலாமகனாய்

முதல்தனி சூழ்த்து } ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களுக்கு
அகன்று சூழ்த் } வியாமகமாய் ஒப்ப பற்ற
து உயர்ந்த } தாய் தர்ம தீதஜ்ஞானத்
முடிவு விலீ ஒ } தாலே எங்கும் வியாபித்த
தாய் நித்யமான ஆத்மவர்க்
கத்துக்கு வியாமகனான
வனே!
முதல் தனி உன் } முதல்கனாயும் அதிவிதயையு
னை } மிகுத்த உன்னை
உன்னை } அஷாநரணனுள் வுன்னை
நான் எனை நான் } நான் எந்நான் வந்த கூடக்
வந்து கூடுவன் } கடவேன்!

முழந்தகன்ருழ்த்துயர்ந்த முடிவிலீயென்பெரும்பாழேயோ *

சூழந்ததனிற் பெரிய பரநன்மலர்ச்சோதியோ *

சூழந்ததனிற் பெரிய சுடர்ஞானவிற்பமேயோ *

சூழந்ததனிற் பெரிய என்னவாவறச்சூழந்தாயே.

(க)

சூழ்ந்து அகன்று } பத்து திக்கிலும் வயாப்தமாய்
அழுக்தவயந்த } நித்யமா மிகுக்கிற
முடிவு இல் } பரக்குதி தத்வத்துக்கு நித்யமா
பெரு பாழே ஒ } னப நிற்கிறவனே!
சூழ்ந்து } (நர்ம பூத ஜ்ஞானத்தாலே)
அதனில் பெரிய } அதையும் வியாபித்து
பரம் } அதிற் காட்டிலும் பெரிதாய்
மேற்பட்டதாய்
நல் மலர் சோதி ஒ } விக்ஸ்வர தேஜோரூபமான
ஆத்ம வஸ்துக்கும் ஆத்மா
வானவனே!

சூழ்ந்து } சீழ்ச் சொன்ன இரண்டு தத்
அதனில் பெரிய } வக்ஷியையும் வியாபித்து
கடர் ஞானம் இன் } அவற்றுக்கும் நித்யாநுகமாய்
பமே ஒ } னங்கல்ப ரூபமாய் னாக ரூப
மான ஞானத்தை யுடைய
வனே!
சூழ்ந்து } அந்த தத்வத்ரயத்வையும்
வியாபித்துக்கொண்டு
அதனில் பெரிய } அதிலும் மிகப் பெரிதான
என் அவா } என் ஆதிவேசமானது
அந } நிரும்படியாக
சூழ்ந்தாயே } வந்து ஸம்ச்சிவனித்தாயே!

|| அவாவாறச்சூழ் அரிபையயனையாணையலற்றி *
அவாவாற்றுவிடுபெற்ற குருகாச்சடகோபன்சொன்ன *
அவாவிலந்தாதிகளால் இவையாயிரமும் * முடிந்த
அவாவிலந்தாநிபிப்பத்தறிந்தார் பிறந்தாருயர்ந்தே. (கக)

அவா அற } (அடியார்களின்) அச்சிவேசம்
சூழ் } திரும்படி
அரியை } ஸம்ச்சிவனிப்பவனும்
அயனை } இப்படி தாபத்தை ஹரிப்பவ
அயனை } னையாலே ஹரிப்பவனும்
அயனை } திருமாமம் பெற்றவனும்
அயனை } சிரமனுக்கு அந்நாயாயியாய்
அயனை } குதாஸுக்கும் அந்நாயாயியாய்
அயனை } மிகுக்கிற எம்பெருமானை
அயனை } கூப்பிட்டு
அவா அறறு வீடு } ஆசை தீர்த்து வீடு பெற்றவ
பெற்ற } ரான
குருகாச் சடகோ } நம்மாழ்வார்
பன் }

சொன்ன } அருளிச் செய்ததாய்
அவாவில் } பக்தியினு ழண்டானதான
அந்நாதிகளால் } அந்நாதித் தொடையான பாக
இவை ஆயிரமும் } இவ் வாயிரத்திலுள்ளே
முடிந்த அவாவில் } பரம் பக்தியாலே சிறந்ததான
அந்நாதி } அந்நாதியான
இப் பத்து } இப் பதிகத்தை
அறிந்தார் } அறிபக் கற்குமவர்கள்
இறந்தே உயர்ந் } ஸம்ஸாரத்தில் சிறந்திருக்கச்
தார் } செய்தேயும் உயர்ந்தவர்க
ளாவர்.

* * * உயர்வாற வுயர்கல் மென்கிற முதல் திருவாய்மொழி தொடக்கி * சூழ்விசும் பணி
முடிவுக்கு முன் திருவாய்மொழி வரையில் பரஜ்ஞானத்தையுள்ளே கொண்டிருக்கிற பர பக்தியினால்
சென்றதென்றும், * சூழ்விசும்பணி முடிவில் * அந்தமில் பேரின்பத் தயுயரோடிருந்தமை * என்று,
அச்சிராதிகதியாலே தேச விசேஷத்தினே போய், பரிபூர்ணதயவும் பண்ணுகிற நித்யவல்லிகள் திர
விலே கூடியிருந்ததாகக் கண்டு பேசுகையாலே அந்தத் திருவாய்மொழி பூனை பர ஜ்ஞானத்தினால்
சென்றதென்றும், அந்நயம் கண்டது மாகனாறுபவ்வாய் பாழையாறுபவ்வேபாக்ய மல்லமைவாயில் பெரு
விடாய் சிறந்து கூப்பிட்டுத் தரிக்கமாட்டாமல் திருவாணையிட்டுத் தடுத்தப் பேற்றோடே தலைக்கட்டின
* முனியே வான்முகனென்கிற இத் திருவாய்மொழி பக்தியினுடைய சரமாவதியுள்ள பரம்பக்தியாலே
சென்றதென்றும் பூருவாசாரியர்களின் நிவாஹமென்பது இங்கு உணரத்தக்கது. இப் பாட்டில்
* முடிந்தவவா * என்றது பரம் பக்தியையே யாம். (கக)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.
எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.
ஜீபர் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள் கோயில் பிரதிவாதி பங்காசம்
அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
கோயில் திருவாய்மொழி உரை
முற்றப்பெற்றது.